La început
Helston, Anglia, septembrie 1854

Pe la miezul nopţii, ochii ei prinseră, în sfârşit, formă. Aveau o privire de felină, pe jumătate hotărâtă, pe jumătate nesigură – într-un cuvânt, necazuri. Da, acea expresie era cum nu se poate de potrivită. Ochii se alungeau până la fruntea fină şi elegantă, la câţiva centimetri de părul ei negru care-i cădea în valuri pe umeri.

Ţinu foaia cu mâna întinsă în faţă, ca să vadă cât progresase. Era dificil să lucreze fără s-o aibă în faţa ochilor, dar, pe de altă parte, nu ar fi putut să schiţeze nimic în prezenţa ei. De când sosise ea de la Londra – ba nu, de când o văzuse prima dată – fusese mereu nevoit s-o ţină la distanţă.

Cu fiecare zi care trecea, ea se apropia mai mult de el, şi, în fiecare zi, lui îi era mai greu să reziste. Acesta era motivul pentru care avea să plece de dimineaţă – în India, în Americi, nu ştia şi nici nu-i păsa. Oriunde ar fi ajuns în cele din urmă, i-ar fi fost mai uşor decât să rămână aici.

Se aplecă din nou asupra desenului, oftând în timp ce finisa cu degetul pata de cărbune care închipuia forma plină şi îmbufnată a buzei ei de jos. Hârtia aceasta lipsită de viaţă, impostoare crudă, era singurul mod prin care o putea lua cu el.

Apoi, îndreptându-şi spatele în fotoliul îmbrăcat în piele, o simţi. Adierea caldă care îi mângâie ceafa.

Ea.

Simpla ei apropiere îi dădea întotdeauna cea mai stranie senzaţie, asemenea căldurii emanate de un buştean care trosneşte în foc transformându-se în tăciuni. Ştia fără să fie nevoie să se întoarcă: ea era acolo. Îi ascunse portretul în caietul de schiţe din poală, dar senzaţia nu dispăru.

Ochii îi căzură pe canapeaua îmbrăcată în material ivoriu, aflată de partea cealaltă a salonului, acolo unde, doar cu câteva ore înainte, ea apăruse pe neaşteptate, mai târziu decât toţi ceilalţi invitaţi, într-o rochie de mătase trandafirie, pentru a o aplauda pe fata cea mare a gazdei lor, care îi încântase cu interpretarea ei la clavecin. Aruncă o privire pe fereastra camerei, spre verandă, unde, cu o zi înainte, se furişase până la el, cu un buchet de bujori sălbatici albi în mână. Încă mai credea că atracţia pe care o simţea faţă de el era nevinovată, că desele

lor întâlniri în foişor nu erau decât… coincidenţe fericite. Cât de naivă era! Dar nu avea să-i spună niciodată adevărul – el era cel care trebuia să poarte povara secretului.

Se ridică şi se întoarse, lăsând schiţele pe scaunul de piele. Iat-o acolo, în halatul ei alb, simplu, pe fundalul draperiei din catifea rubinie. Părul ei de abanos i se desfăcuse din bentiţă. Expresia de pe chipul ei era aceeaşi pe care el o desenase de atâtea ori. Obrajii îi erau îmbujoraţi. Oare era furioasă? Ruşinată? Şi-ar fi dorit să afle răspunsul, dar nu putea să întrebe.

— Ce faci aici?

Era conştient că vocea îi sunase ca un mârâit tăios şi îi păru rău, ştiind că ea n-ar fi putut înţelege niciodată.

— Nu… nu puteam să adorm, se bâlbâi ea, apropiindu-se de el şi de fotoliu. Am văzut lumina aprinsă în camera ta şi apoi – se opri, uitându-se în jos la propriile mâini – cufărul tău din faţa uşii. Pleci undeva?

— Aveam de gând să-ţi spun…

Vocea i se frânse. Nu ar fi trebuit să mintă. Nu intenţionase niciodată să-i dezvăluie planurile lui. Spunându-i, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Oricum, deja lăsase lucrurile să meargă prea departe, sperând că, de data aceasta, va fi altfel.

Ea se apropie mai mult, iar privirea îi căzu pe caietul de schiţe.

— Mă desenai?

Tonul ei surprins îi aminti ce abis se căscase între ei. Chiar şi după tot timpul petrecut împreună în săptămânile acelea, ea încă nu întrezărea adevărul din spatele atracţiei pe care o simţeau unul pentru altul.

Era bine aşa – sau măcar aceasta era cea mai bună soluţie, în ultimele zile, de când luase hotărârea să plece, se luptase să se desprindă de ea. Efortul îl sleia într-atât de puteri, încât, de îndată ce rămânea singur, trebuia să cedeze dorinţei înăbuşite până atunci de-a o desena. Îşi umpluse caietul de schiţe cu pagini care-i redau gâtul arcuit, claviculele marmoreene, abisul negru din părul ei.

Acum, se uită din nou la desen, nu ruşinat că fusese prins desenând-o, ci mai rău. Când îşi dădu seama că descoperirea ei – ce îi dădea de gol sentimentele – o va distruge, îl străbătu un fior din cap până-n picioare. Ar fi trebuit să fie mai atent. De

fiecare dată începea aşa.

— Lapte călduţ cu o lingură de melasă, murmură el, stând în continuare cu spatele la ea. Apoi adăugă cu tristeţe: te ajută să adormi.

— De unde ştii? Şi mama obişnuia să…

— Ştiu, îi spuse, întorcându-se spre ea.

Uimirea din vocea ei nu-l surprinse, dar nu putea să-i explice de unde ştia sau să-i spună de câte ori îi administrase exact remediul acesta, când veneau umbrele, şi cum o ţinuse în braţe până adormise.

Îi simţi atingerea de parcă l-ar fi ars prin cămaşă – mâna ei se odihnea delicat pe umărul lui, tăindu-i respiraţia. Încă nu se atinseseră în această viaţă, şi primul contact îl lăsa întotdeauna fără aer.

— Răspunde-mi, îi şopti. Pleci?

— Da.

— Atunci, ia-mă cu tine, izbucni ea.

Imediat, el o văzu cum trăgea aer în piept, voind să-şi retragă spusele. Evoluţia emoţiilor i se vădea în cuta ce i se adâncea între ochi: avea să se simtă furioasă, apoi uluită, apoi ruşinată de propria îndrăzneală. Mereu reacţiona aşa, iar el făcuse de prea multe ori greşeala de-a o consola în acele momente.

— Nu, şopti el, amintindu-şi… mereu îşi amintea… mâine plec pe mare. Dacă ţii vreun pic la mine, nu vei mai spune nici un cuvânt.

— Dacă ţin la tine, repetă ea, de parcă ar fi vorbit singură. Te… te iub…

— Nu face asta.

—Trebuie s-o spun. Te… te iubesc, sunt sigură, şi dacă pleci…

— Dacă plec, îţi salvez viaţa. Vorbea încet, încercând să ajungă la o parte din ea care ar fi putut să-şi amintească. Oare mai era acolo, îngropată pe undeva? Unele lucruri sunt mai importante decât dragostea. Nu ai cum să înţelegi, dar va trebui să ai încredere în mine.

Ochii ei îi sfredeleau chipul. Apoi făcu un pas în spate şi-şi încrucişa braţele pe piept. Şi asta era vina lui – întotdeauna îi scotea la iveală latura arogantă atunci când îi vorbea de sus.

— Vrei să spui că există lucruri mai importante decât ăsta? îl provocă, luându-i mâinile şi ducându-şi-le la inimă.

Ah, dacă ar fi ştiut ea ce avea să urmeze! Sau măcar dacă el

ar fi fost mai puternic şi ar fi fost capabil s-o oprească. Dacă n-o oprea, ea n-avea să înveţe niciodată, iar trecutul nu ar fi făcut decât să se repete, torturându-i pe amândoi iar şi iar.

Căldura familiară a pielii ei sub palmele lui îl făcu să-şi dea capul pe spate şi să geamă. Încerca să îi ignore apropierea, amintirea bine cunoscută a buzelor ei pe ale lui, nefericirea că toate acestea trebuiau să se încheie. Dar degetele ei apăsau atât de uşor peste ale lui. Îi putea simţi inima bătând nebuneşte prin materialul subţire al veşmântului de bumbac.

Ea avea dreptate. Nu mai exista nimic în afară de asta. Nu existase niciodată. Era pe punctul să cedeze şi s-o ia în braţe, când îi zări privirea. Părea că văzuse o fantomă.

Se depărta de el, cu mâna la frunte.

— Am o senzaţie foarte ciudată, şopti ea. Nu… oare era deja prea târziu?

Ochii i se îngustară, până ajunseră asemenea celor din desenele lui, şi se întoarse spre el, punându-i mâinile pe piept, iar buzele i se deschiseră în aşteptare:

— Poţi să-mi spui că sunt nebună, dar jur că am mai fost aici înainte…

Aşadar, era prea târziu. El ridică privirea, tremurând, simţind cum coboară întunericul. Se folosi de ultima şansă de a o trage spre el, de a o strânge cu putere în braţe, aşa cum îşi dorea de săptămâni întregi.

De îndată ce buzele lor se contopiră, amândoi rămaseră secătuiţi de puteri. Gustul de caprifoi al gurii ei îl ameţi. Cu cât se lipea mai strâns de el, cu atât stomacul lui se strângea mai mult de plăcere şi agonie. Limba ei o urmări pe a lui, iar flacăra dintre ei se înteţi, devenind mai puternică la fiecare nouă atingere, cu fiecare nouă explorare. Deşi nimic din toate acestea nu era nou.

Încăperea se cutremură. În jurul lor se formă o aură strălucitoare.

Ea nu era conştientă de nimic, nu observa nimic, nu înţelegea nimic în afară de sărutul lor.

Numai el ştia ce era pe cale să se întâmple, ce însoţitori întunecaţi erau pregătiţi să le întrerupă reuniunea. Cu toate că, din nou, nu era capabil să schimbe cursul, ştia.

Umbrele se învolburară deasupra lor. Atât de aproape, încât ar fi putut să le atingă. Atât de aproape, încât el se întreba dacă

ea putea auzi ce şopteau. Se uită cum norul trecea prin faţa ei. Pentru o clipă, zări o sclipire îngrozită formându-i-se în ochi.

Apoi nu mai rămase nimic, absolut nimic.

Unu
Străini

Luce dădu buzna în holul luminat cu neoane al şcolii Sword & Cross[1] cu zece minute mai târziu decât ar fi trebuit. Un supraveghetor trupeş şi rotofei, cu un clipboard îndesat sub un biceps de oţel, începuse deja să dea ordine – ceea ce însemna că Luce era în întârziere.

— Aşadar, nu uitaţi, deviza este „Hapuri, paturi, leduri”, se răsti individul la un grup de trei elevi care stăteau cu spatele la Luce. Nu uitaţi lucrurile de bază şi nimeni nu va avea de suferit.

Luce se grăbi să se strecoare în spatele grupului. Încă mai încerca să-şi dea seama dacă reuşise să completeze corect vraful uriaş de acte, dacă acest personaj ras în cap care stătea în faţa lor era bărbat sau femeie, dacă era cineva care s-o ajute cu imensul rucsac plin cu bagaje, dacă părinţii ei aveau să se descotorosească de draga ei Plymouth Fury de îndată ce ajungeau acasă, după ce-o lăsaseră pe ea aici. Ameninţaseră toată vara că o să vândă maşina, iar acum aveau un motiv în privinţa căruia nici măcar Luce nu-i putea contrazice: nimeni nu avea voie să aibă maşină în această şcoală. Noua ei şcoală de corecţie, ca să fim mai exacţi.

Ea încă se străduia să se familiarizeze cu termenul.

— Aţi putea… ă… aţi putea repeta, vă rog? îi ceru ea supraveghetorului. Cum era? Hapuri?

— Ia te uită, lume nouă, zise în gura mare supraveghetorul, apoi continuă, pronunţând rar: Hapuri. Dacă eşti unul dintre elevii care trebuie să ia medicamente, aici trebuie să vii că să rămâi tranchilizat, sănătos, în viaţă… în fine.

„Femeie”, hotărî Luce, studiind-o pe supraveghetoare. Nici un bărbat nu ar fi atât de răutăcios încât să spună toate vorbele acelea pe un ton atât de mieros.

— Am înţeles. Luce simţi cum stomacul i se făcea ghem. Hapuri.

---

1 Spadă şi Cruce – în limba engleză în original

Nu mai lua medicamente de câţiva ani buni. După accidentul petrecut cu o vară în urmă, doctorul Sanford, medicul specialist din Hopkinton – şi motivul pentru care părinţii ei o trimiseseră la internat tocmai în New Hampshire –, voise să-i dea din nou un tratament. Deşi îl convinsese, în cele din urmă, de cvasistabilitatea ei, mai avusese nevoie de o lună în plus de terapie pentru a scăpa de efectele acelor îngrozitoare antipsihotice.

Acesta era şi motivul pentru care se înscria în ultimul an la Sword & Cross, la o lună după începerea anului şcolar. Era destul de dificil să fii elev nou, iar Luce se gândise cu teamă la faptul că avea să apară pe neaşteptate într-o clasă unde toţi ceilalţi se cunoşteau deja. Dar, după cum observa acum, nu era singura venită în acea zi.

Îi privi pe furiş pe ceilalţi trei elevi care formau un semicerc în jurul ei. La şcoala unde fusese înainte, Dover Prep, în turul campusului din prima zi o întâlnise pe aceea care avea să-i devină cea mai bună prietenă, Callie. Într-un campus în care toţi ceilalţi elevi fuseseră practic înţărcaţi împreună, ar fi fost de ajuns faptul că Luce şi Callie erau singurele fără rude care să studieze acolo. Dar n-a durat mult până când cele două fete şi-au dat seama că împărtăşeau aceeaşi obsesie pentru aceleaşi filme vechi – mai ales pentru cele cu Albert Finney. După ce descoperiseră, în primul an de colegiu, în timp ce se uitau la Doi la drum, că nici una dintre ele nu era în stare să facă popcorn fără să pornească alarma de incendiu,

Callie şi Luce deveniseră nedespărţite. Până… până când fuseseră nevoite să se despartă.

Astăzi, alături de Luce erau doi băieţi şi o fată. Fata nu avea prea multe de ascuns: blondă şi drăguţă, parcă ruptă din reclamele la Neutrogena, cu unghiile date cu lac roz pastelat, care se asortau cu mapa ei de plastic.

— Eu sunt Gabbe, rosti ea tărăgănat, aruncându-i un zâmbet larg care dispăru la fel de repede cum apăruse, înainte ca Luce să apuce măcar să-şi spună numele.

Lipsa de interes a fetei o duse cu gândul mai mult la o versiune sudică a fetelor de la Dover decât la o persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o întâlnească la Sword & Cross. Luce nu era sigură dacă trebuia să se bucure sau nu de asta, aşa cum nu-şi putea imagina ce căuta o fată care arăta astfel într-o

şcoală de reeducare.

În dreapta lui Luce stătea un băiat cu părul scurt şi brunet, cu ochi negri şi o urmă vagă de pistrui pe nas. Dar modul în care îi evita privirea, rupând cu dinţii pieliţa degetului mare, îi lăsă lui Luce impresia că, asemenea ei, şi el era probabil încă uluit şi stânjenit că se afla aici.

Băiatul din stânga ei, în schimb, se potrivea puţin cam prea bine cu imaginea lui Luce despre acest loc. Era înalt şi slab, cu o geantă sport aruncată pe umăr, cu un păr negru şi ciufulit şi nişte ochi verzi mari şi adânciţi în orbite. Buzele lui erau pline şi de un roz natural pentru care multe fete cu siguranţă îl invidiau de moarte. La ceafă, un tatuaj negru în formă de soare, care părea incandescent pe pielea lui deschisă la culoare, răsărea de sub marginea tricoului negru.

Spre deosebire de ceilalţi doi, când acesta se întoarse spre ea, nu-şi mai dezlipi privirea de a ei. Gura îi era lipsită de expresie, dar ochii lui erau vioi şi calzi. O contemplă, nemişcat ca o statuie, făcând-o şi pe Luce să încremenească în loc. Îşi ţinu respiraţia. Ochii lui aveau o privire intensă şi atrăgătoare, şi, ei bine, de-a dreptul dezarmantă.

Tuşind tare cu subînţeles, supraveghetoarea întrerupse starea de transă contemplativă a băiatului. Luce roşi, prefăcându-se foarte preocupată să se scarpine în cap.

— Dacă aţi înţeles cum stă treaba sunteţi liberi să plecaţi după ce aruncaţi obiectele interzise. Supraveghetoarea le arătă o cutie mare de carton, aflată sub un indicator pe care scria cu litere mari şi negre: Materiale Interzise. Şi, prin „liberi”, Todd, continuă ea, încleştându-şi o mână pe umărul puştiului cu pistrui, făcându-l să tresară, vreau să spun că sunteţi obligaţi prin regulament să vă întâlniţi cu îndrumătorii desemnaţi. Tu, i se adresă ea lui Luce, aruncă tot ce ai de aruncat şi rămâi cu mine.

Cei patru îşi târşâiră picioarele până la cutie, iar Luce îşi privi nedumerită colegii golindu-şi buzunarele. Fata scoase un briceag Swiss Army roz, de aproape opt centimetri. Băiatul cu ochi verzi aruncă, fără tragere de inimă, un tub de vopsea pentru graffiti şi un cutter. Chiar şi ghinionistul Todd dădu drumul câtorva cutii de chibrituri şi unui tub de gaz pentru brichete. Luce aproape că se simţi prost pentru că nu ascundea nici un obiect periculos – dar când îi văzu pe ceilalţi căutându-se

în buzunare şi aruncându-şi telefoanele mobile în cutie, înghiţi în sec.

Aplecându-se în faţă pentru a citi mai bine indicatorul cu MATERIALE INTERZISE, văzu că telefoanele mobile, pager-ele, staţiile de emisie-recepţie erau strict interzise. Nu era de-ajuns că nu-i dădeau voie să păstreze maşina! Luce îşi încleşta degetele asudate pe telefonul din buzunar, singura ei legătură cu lumea exterioară. Când supraveghetoarea îi surprinse expresia de pe chip, Luce primi câteva palme peste faţă.

— Să nu leşini aici, fetiţo, nu mă plătesc de-ajuns să fac respiraţie artificială. Şi, oricum, ai dreptul la un telefon pe săptămână în holul principal.

Un telefon… pe săptămână? Dar…

Se uită la mobilul ei pentru ultima oară şi văzu că avea două mesaje noi. I se părea de necrezut că acestea erau ultimele ei mesaje. Primul era de la Callie.

Sună-mă imediat! O să aştept lângă telefon toată noaptea, deci pregăteşte-te să-mi povesteşti tot. Şi nu uita mantra pe care ţi-am recomandat-o. Vei supravieţui! Apropo, dacă te interesează, cred că toată lumea a uitat cu desăvârşire de…

Într-o manieră tipică pentru Callie, se lungise atât de mult, încât telefonul de doi bani al lui Luce scurtase mesajul cu patru rânduri. Într-un fel, se simţea aproape uşurată. Nu voia să afle că toată lumea de la fosta ei şcoală uitase deja ce i se întâmplase, ce făcuse pentru a ateriza în locul ăsta.

Oftă şi deschise cel de-al doilea mesaj. Era de la mama ei, care începuse să se descurce cu mesajele abia cu câteva săptămâni în urmă şi care, cu siguranţă, nu ştiuse nimic despre chestia asta cu un-telefon-pe-săptămână, altfel nu şi-ar fi abandonat fiica aici. Nu-i aşa?

Puştoaico, ne gândim mereu la tine. Să fii cuminte şi să încerci să mănânci destule proteine. O să vorbim de îndată ce vom putea.

Cu dragoste, M&T

Oftând din nou, Luce îşi dădu seama că părinţii ei probabil ştiuseră tot. Altfel, cum să-şi explice feţele lor lungi din

momentul în care îşi lua rămas-bun la porţile şcolii, în dimineaţa asta, cu rucsacul în mână? La micul dejun, încercase să facă o glumă despre cum avea să scape, în sfârşit, de accentul ăla îngrozitor de New England pe care îl căpătase la Dover, dar părinţii ei nu schiţaseră nici măcar un zâmbet. Crezuse că mai erau încă supăraţi pe ea. Nu aveau obiceiul să ridice tonul, ceea ce însemna că, atunci când Luce chiar o făcea de oaie, o pedepseau aplicându-i vechiul tratament al tăcerii. Acum înţelegea ciudatul lor comportament din dimineaţa aceea: părinţii ei jeleau deja pierderea contactului cu singura lor fiică.

— Mai aşteptăm o persoană, şuieră supraveghetoarea. Mă întreb cine-o fi.

Atenţia lui Luce se îndreptă din nou spre Cutia cu Lucruri Interzise, care era ticsită cu obiecte de contrabandă pe care ea nici măcar nu le recunoştea. Putea simţi ochii verzi ai băiatului cu părul negru aţintiţi asupra ei. Se uită în sus şi îşi dădu seama că toţi o urmăreau. Era rândul ei. Închise ochii şi-şi descleştă încet degetele, lăsând telefonul să-i alunece din mână, care ateriza cu un buf trist în vârful grămezii. Era sunetul singurătăţii.

Todd şi Gabbe, fembotul[2], se îndreptară spre uşă fără să arunce nici măcar o privire în direcţia lui Luce, dar cel de-al doilea băiat se întoarse către supraveghetoare.

— Pot să-i arăt eu cum stau lucrurile pe-aici, spuse el, arătând spre Luce cu o mişcare din cap.

— Nu aşa ne-am înţeles, îi răspunse femeia automat, de parcă i-ar fi aşteptat remarca. Eşti iar elev nou – asta înseamnă că ai parte de restricţiile care se aplică unui nou-venit. O iei iar de la zero. Dacă nu-ţi convine, ar fi trebuit să te gândeşti de două ori înainte să încalci regulile eliberării condiţionate.

Băiatul rămase nemişcat, lipsit de expresie, în timp ce supraveghetoarea o târa pe Luce – care tresări la auzul cuvântului „eliberare condiţionată” – spre capătul unui hol cu vopsea îngălbenită.

— Circulaţi, zise ea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Paturi.

Arătă spre fereastra dinspre vest, către o clădire din beton. Luce îi putea vedea pe Gabbe şi pe Todd înaintând fără chef, iar pe cel de-al doilea băiat mergând încet, de parcă ultimul lucru pe care intenţiona să-l facă era să-i ajungă din urmă.

Internatul era îngrozitor şi pătrat, un bloc cenuşiu şi masiv,

2 Un robot creat să arate ca o femeie

într-o clădire ale cărei uşi duble nu păreau a găzdui viaţă în spatele lor. O inscripţie mare pe o placă de piatră trona în mijlocul pajiştii uscate, iar Luce îşi aminti de pe site cuvintele INTERNATUL PAULINE care erau gravate pe ea. În soarele înceţoşat al dimineţii, arăta chiar şi mai urât decât i se păruse în fotografia ştearsă alb-negru.

Chiar şi de la distanţa aceea, Luce putea vedea mucegaiul negru care acoperea faţada internatului. Toate ferestrele erau prevăzute cu grilaje din bare groase de oţel. Aruncă o privire cu coada ochiului. Oare era sârmă ghimpată ceea ce se vedea deasupra gardului din jurul clădirii?

Supraveghetoarea se uita într-un tabel, frunzărind dosarul lui Luce.

— Camera 63. Deocamdată aruncă-ţi bagajul în biroul meu, lângă celelalte. Poţi despacheta în după-amiaza asta.

Luce îşi duse rucsacul roşu lângă alte trei geamantane mari şi negre care semănau între ele. Apoi duse instinctiv mâna spre locul unde îşi ţinea telefonul mobil, în care îşi trecea de obicei lucrurile pe care trebuia să le ţină minte. Dar, în timp ce îşi verifica buzunarul gol, oftă şi încercă să reţină numărul camerei.

Tot nu îşi dădea seama de ce nu putea pur şi simplu să stea cu părinţii ei; casa lor din Thunderbolt se afla la mai puţin de o jumătate de oră de mers de Sword & Cross. Se simţise atât de bine când se întorsese acasă în Savannah, unde, aşa cum spunea mereu mama ei, chiar şi vântul bătea alene. Calmul şi liniştea vieţii din Georgia erau mult mai pe placul lui Luce decât fusese vreodată traiul din New England.

Dar Sword & Cross nu părea să semene deloc cu Savannah. De fapt, nu semăna cu nimic în afară de locul acela fără viaţă, fără culoare, unde judecătorul o trimisese să se interneze. În ajun, îl auzise din întâmplare pe tatăl ei vorbind la telefon cu directorul, îl văzuse dând din cap, în felul lui aiurit de profesor de biologie, şi spunând: „Da, da, poate că ar fi mai bine pentru ea să fie supravegheată tot timpul. Nu, nu, n-am vrea să intervenim în sistemul dumneavoastră”.

Era clar că tatăl ei nu văzuse care erau condiţiile supravegherii la care era supusă unica sa fiică. Locul ăsta arăta ca o închisoare de maximă securitate.

— Şi ce era cu… cum spuneaţi… ledurile? o întrebă Luce pe supraveghetoare, gata să fie scutită de tur.

— Da, leduri, sublinie supraveghetoarea, arătând către un mic dispozitiv legat de cabluri, care atârna din tavan: un obiectiv cu o lumină roşie intermitentă. Luce nu-l remarcase până atunci, dar imediat ce femeia i-l arătă pe primul, îşi dădu seama că erau peste tot.

— Camere?

— Foarte bine, îi spuse femeia, pe un ton plin de condescendenţă. Sunt plasate la vedere pentru a vă aminti. Vă urmărim tot timpul, peste tot. N-o daţi în bară… dacă vă puteţi abţine.

De fiecare dată când cineva i se adresa lui Luce de parcă ar fi fost psihopată în toată regula, era pe punctul de a crede că e adevărat.

Amintirile o bântuiseră toată vara, în vise şi în rarele momente când părinţii ei o lăsau singură. Se întâmplase ceva în acea căsuţă, şi toată lumea (inclusiv Luce) murea de curiozitate să afle despre ce era vorba. Poliţia, judecătorul, asistentul social încercaseră cu toţii să scoată adevărul de la ea, dar n-avea nici o idee despre asta. Ea şi Trevor se prostiseră toată seara, întrecându-se până la şirul de căsuţe de pe lac, departe de grup. Încercase să explice că fusese una dintre cele mai frumoase nopţi din viaţa ei, şi asta până se transformase în cea mai îngrozitoare.

Îşi petrecuse atât de mult timp rememorând acea noapte, auzind râsul lui Trevor, simţindu-i mâinile pe mijlocul ei şi încercând să se împace cu ceea ce-i dicta instinctul: faptul că era într-adevăr nevinovată.

Dar acum, regulile şi regulamentele de la Sword & Cross păreau să-i contrazică toate convingerile, sugerând că, de fapt, era periculoasă şi că trebuia să fie supravegheată.

Luce simţi o mână fermă pe umăr.

— Dacă te face să te simţi mai bine, o încredinţa supraveghetoarea, eşti departe de a fi cel mai grav caz de aici.

Era primul gest omenesc pe care îl făcea femeia, iar Luce crezu că era într-adevăr menit să o facă să se simtă mai bine. Şi totuşi… Fusese trimisă aici din cauza morţii suspecte a băiatului de care fusese îndrăgostită lulea şi, cu toate astea, era „departe de a fi cel mai grav caz de aici”? Luce se întrebă cu ce altceva se mai confruntau, oare, cei de la Sword & Cross.

— Gata, turul de orientare s-a încheiat, îi anunţă

supraveghetoarea. Sunteţi pe cont propriu de aici înainte. Uite o hartă dacă ai nevoie să găseşti ceva. Îi dădu lui Luce fotocopia unei hărţi desenate de mână, apoi se uită la ceas. Mai ai o oră înainte de primul curs, dar telenovelele mele încep la 5, aşa că – îi făcu cu mâna lui Luce – fă paşi. Şi, nu uita, arătă din nou spre camere, ledurile sunt cu ochii pe tine.

Înainte ca Luce să apuce să răspundă, o fată slăbuţă şi brunetă apăru în faţa ei, fluturându-şi degetele lungi.

— Oooooh, o tachina fata cu o voce desprinsă parcă din filmele cu fantome, dansând în cerc în jurul lui Luce. Ledurile te urmăreeeeesc.

— Ieşi de-aici Arriane, înainte să pun să ţi se facă lobotomie, îi spuse supraveghetoarea, deşi era clar din zâmbetul ei fugar, dar sincer că simţea, de fapt, o afecţiune pentru nebună.

Era la fel de limpede, însă, că Arriane nu avea aceleaşi sentimente pentru femeie. Simula o mişcare de masturbare în direcţia femeii şi se uită insistent la Luce, provocator.

— Pentru asta, o apostrofă supraveghetoarea, mâzgălind o notă furioasă în catastiful ei, ţi-ai câştigat sarcina de a-i arăta astăzi şcoala Domnişoarei Rază-de-Soare.

Arătă înspre Luce, care îţi inspira orice în afară de o rază de soare, îmbrăcată în jeanşi negri, cu bocancii negri şi tricoul negru. La secţiunea „Cum să ne îmbrăcăm”, site-ul web al şcolii Sword & Cross susţinea cu voioşie că, atâta vreme cât elevii se comportau civilizat, erau liberi să se îmbrace aşa cum le plăcea, cu două mici precizări: trebuie să fie modeşti, iar culoarea hainelor – neagră. Halal libertate!

Tricoul prea larg, cu guler pe gât, pe care mama lui Luce o silise să şi-l pună de dimineaţă, îi ascundea toate formele, şi chiar şi cea mai frumoasă trăsătură a ei dispăruse: părul negru şi des, care obişnuia să-i atârne până în talie, fusese tuns aproape de tot. Incendiul din căsuţă o lăsase cu scalpul pârlit şi părul ars pe alocuri, aşa că, după drumul lung şi cufundat în linişte de la Dover spre casă, mama o aşezase pe Luce în cadă, adusese maşina de ras electrică a tatălui ei şi o răsese în cap fără să scoată un cuvânt. Părul îi crescuse puţin în timpul verii, aşa încât buclele ei, altădată de invidiat, se transformaseră acum în nişte zulufi ciudaţi, răsuciţi după urechi.

Arriane o cântări din priviri, ducându-şi un deget către buzele palide.

— Perfect, zise, păşind în faţă şi luând-o pe Luce de braţ. Chiar mă gândeam că am nevoie de un nou sclav.

Uşa care dădea în hol se deschise şi intră băiatul înalt cu ochi verzi. Clătinând din cap, îi spuse lui Luce:

— În locul ăsta poţi fi oricând percheziţionat până la piele. Aşa că, dacă ascunzi alte lucruri interzise – ridică o sprânceană şi aruncă un pumn de lucruri neidentificate în cutie – fă-ţi un bine şi scapă de ele.

În spatele lui Luce, Arriane râse în barbă. Băiatul îşi ridică brusc privirea şi o văzu pe Arriane, deschise gura, apoi o închise la loc, de parcă nu ar fi ştiut cum să reacţioneze.

— Arriane, spuse el fără nici o inflexiune în voce.

— Cam, replică ea.

— Îl cunoşti? şopti Luce, întrebându-se dacă existau şi în şcolile de corecţie aceleaşi „bisericuţe” ca şi în şcolile pregătitoare din Dover.

— Nu-mi aminti, zise Arriane, târând-o pe Luce afară pe uşă, în atmosfera cenuşie şi noroioasă a dimineţii.

Spatele clădirii principale dădea spre un drum plin de gropi ce mărginea un teren în paragină. Iarba crescuse atât de mult, încât părea mai degrabă un maidan decât terenul de sport al unei şcoli, dar o tabelă de marcaj scorojită şi câteva tribune de lemn contraziceau această impresie.

De partea cealaltă, se ridicau patru clădiri severe: internatul din cărămidă – mult la stânga, o biserică uriaşă şi urâtă – mult la dreapta, şi alte două construcţii impresionant de mari între ele, în care Luce presupuse că se aflau sălile de clasă.

Asta era tot. Lumea ei se reducea la această privelişte demnă de toată mila.

Arriane se depărta rapid de drumul bătătorit şi o conduse pe Luce pe teren, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun plin de apă din tribuna de lemn.

Terenul de sport de la Dover semăna prea mult cu unul de fiţe, specific colegiilor din Ivy League, aşa că Luce nu se prea arătase pe acolo. Dar acesta, cu porţile lui ruginite şi scorojite, spunea o cu totul altă poveste, una pe care nu o putea desluşi cu uşurinţă. Trei vulturi-curcan le trecură pe deasupra capului şi o pală sumbră de vânt biciui crengile golaşe ale stejarilor. Luce îşi ascunse bărbia în gulerul înalt al bluzei.

— Deeeeci, zise Arriane, te-ai întâlnit cu Randy.

— Credeam că-l cheamă Cam.

— Nu despre el e vorba, replică Arriane repede. Vorbesc despre femeia-bărbat dinăuntru. Fata făcu un semn cu capul spre biroul unde o lăsaseră pe supraveghetoare în faţa televizorului. Ce zici – tip sau tipă?

— Ăăă, tipă? îşi dădu Luce cu părerea. E un test? Arriane zâmbi.

— Primul dintr-o grămadă. Şi l-ai trecut. Cel puţin aşa cred. Sexul multor personaje din acest colegiu este subiect de dezbatere nesfârşită, ce implică toată şcoala. Nu-ţi face griji, o să participi şi tu.

Luce crezu că Arriane glumea – caz în care era o glumă bună. Dar totul era aşa de diferit aici faţă de Dover. La vechea ei şcoală, purtătorii-de-cravată-verde, viitorii senatori daţi cu pomadă, se strecurau pe holuri în acea tăcere politicoasă pe care banii păreau să o aducă peste tot cu ei.

Foarte adesea, ceilalţi puşti din Dover îi aruncau privirea chiorâşă ce voia să spună nu-murdări-pereţii-albi-cu-urmele-labelor-tale. Încercă să şi-o închipuie pe Arriane acolo: lenevind în tribună, făcând o glumă grosolană în gura mare, cu tonul ei sarcastic. Luce încercă să-şi imagineze ce-ar fi putut crede Callie despre Arriane. Nu fusese nimeni ca ea la Dover.

— OK, ciripeşte tot, îi ordonă Arriane. Trântindu-se cu zgomot pe banca cea mai înaltă şi făcându-i semn lui Luce să vină lângă ea, întrebă: Ce-ai făcut de-ai ajuns aici?

Tonul fetei era jucăuş, dar Luce simţi brusc nevoia să stea jos. Era ridicol, dar sperase că ar fi putut să treacă de prima zi de şcoală fără ca trecutul să îi dea târcoale şi să-i răpească senzaţia de calm relativ. Evident că oamenii erau curioşi să afle.

Îşi simţea sângele pulsându-i în tâmple. Aşa i se întâmpla de fiecare dată când încerca să-şi amintească – să-şi reînvie cu adevărat amintirile – acea noapte. Nu încetase niciodată să se simtă vinovată pentru ce se întâmplase cu Trevor, dar, în acelaşi timp, se străduise din răsputeri să nu fie atrasă în mlaştina umbrelor, care, până acum, erau singurele lucruri pe care şi le putea aminti despre accident. Acele lucruri întunecate, nedefinite, despre care nu putea povesti nimănui.

Ba nu – începuse să-i spună lui Trevor despre prezenţa ciudată pe care o simţise în acea noapte, despre formele mişcătoare care planau asupra capetelor lor, ameninţând să le

tulbure seara perfectă. Desigur, atunci era deja prea târziu. Trevor dispăruse, corpul fiindu-i atât de ars încât nu mai putuse fi recunoscut, iar Luce era… oare era… vinovată?

Nu aflase nimeni nimic despre formele sinistre pe care ea le zărea uneori în întuneric. Veneau întotdeauna la ea. Veniseră şi plecaseră de atâtea ori, încât Luce nici nu-şi mai amintea când le văzuse prima oară. Dar îşi aducea aminte când îşi dăduse prima dată seama că umbrele nu veneau pentru toată lumea – sau, de fapt, că nu veneau decât pentru ea.

Pe când avea şapte ani, îşi petrecea vacanţa cu familia la Hilton Head, iar părinţii o duseseră într-o excursie cu barca. Era aproape de asfinţit când umbrele începuseră să se rotească deasupra apei şi se întorsese spre tatăl ei spunând: „Ce faci când vin ei, tati? Ţie de ce nu ţi-e frică de monştri?”

Nu era nici un monstru, o asiguraseră părinţii ei, dar insistenţa ei neobosită în legătură cu prezenţa a ceva mişcător şi întunecat avusese drept consecinţă câteva programări la oculistul familiei, apoi ochelari, apoi programări la orelist, după care făcuse greşeala să descrie sunetul răguşit şi şuierat pe care îl scoteau uneori umbrele – apoi urmă psihoterapia, apoi mai multe şedinţe de psihoterapie şi, în cele din urmă, prescrierea de medicamente antipsihotice.

Dar nimic din toate acestea nu le alungă.

Când ajunse la vârsta de paisprezece ani, Luce refuză să-şi mai ia medicamentele. Şi atunci îl găsiră pe dr. Sanford şi descoperiseră şcoala Dover care nu se afla prea departe. Zburară până la New Hampshire, iar tatăl ei conduse maşina închiriată pe o şosea lungă şi plină de curbe, spre un conac din vârful unui deal numit Shady Hollows. O duseră pe Luce în faţa unui bărbat îmbrăcat în halat alb şi o întrebară dacă mai avea încă „viziunile” acelea. Palmele părinţilor ei erau transpirate când o luară amândoi de mână, încruntaţi de teama că fiica lor suferea de ceva îngrozitor.

Nu-i zisese nimeni că, dacă nu-i spunea doctorului Sanford tot ceea ce voiau ei să-i spună, avea să petreacă la Shady Hollows mai mult timp decât şi-ar fi închipuit. După ce minţi şi se purtă normal, i se îngădui să se înscrie la Dover şi nu trebui să mai meargă la dr. Sanford decât de două ori pe lună.

Lui Luce i se îngăduise să nu mai ia pastilele alea groaznice de îndată ce pretinsese că nu mai vedea umbrele. Dar încă nu

avea control asupra momentelor când ar fi putut apărea umbrele. Tot ce ştia era că locurile unde veniseră după ea în trecut – păduri dese, ape întunecate – deveniseră locurile pe care le evita cu orice preţ. Tot ce ştia era că, atunci când veneau, acestea soseau împreună cu un fior rece pe care îl simţea pe sub piele, o senzaţie de rău pe care n-o mai avusese niciodată.

Luce încălecă una dintre bănci şi îşi strânse tâmplele între palme. Dacă voia să reziste până la final, trebuia să-şi împingă trecutul spre tainiţele din mintea ei. Abia dacă putea suporta să cerceteze amintirile acelei nopţi de una singură şi n-ar fi fost în stare să dezvăluie acele detalii înfiorătoare unei străine maniace şi ciudate.

În loc să-i răspundă, o privi pe Arriane, care se lungise pe o bancă, purtând cu ostentaţie o pereche enormă de ochelari de soare negri, care îi acopereau mare parte din faţă. Era greu de spus, dar probabil că şi ea o privea pe Luce, pentru că, după o secundă, se ridică brusc şi rânji.

— Tunde-mi părul ca al tău, îi zise.

— Cum? întrebă Luce, uluită. Părul tău este superb.

Era adevărat: Arriane avea buclele lungi şi dese de care lui Luce îi era atât de dor. Zulufii ei lejeri străluceau în soare, cu o uşoară nuanţă roşiatică. Luce îşi dădu părul pe după ureche, deşi şuviţele încă nu erau îndeajuns de lungi cât să nu cadă la loc.

— Mişto de tot, insistă Ariane. Al tău e sexy, îndrăzneţ. Vreau şi eu.

— O, hm… OK, încuviinţă Luce. Oare fusese un compliment? Nu ştia dacă trebuia să se simtă flatată sau enervată de felul în care Arriane presupunea că putea avea orice dorea, chiar dacă ceea ce-şi dorea aparţinea altcuiva. Dar de unde putem face…

— Ta-taaaa! Arriane îşi vârî mâna în geantă şi scoase briceagul Swiss Army pe care Gabbe îl pusese în Cutia cu Lucruri Interzise. Ce?! exclamă văzând reacţia lui Luce. Întotdeauna îmi folosesc degetele îndemânatice în zilele în care vin elevi noi. Numai gândul ăsta mă face să rezist zilelor de rahat din centrul de… ăă… tabăra de vară Sword & Cross.

— Ţi-ai petrecut toată vara… aici? tresări Luce.

— Ete na! Ai vorbit ca o adevărată boboacă. Probabil, te aştepţi la o vacanţă de primăvară. Îi îndesă briceagul în mână.

Nu mai pleci din locul ăsta mizerabil. Niciodată. Acum taie!

— Ce facem cu camerele? întrebă Luce, privind în jur, cu briceagul în mână. Sigur erau plasate camere pe-acolo, pe undeva.

Arriane clătină din cap.

— Refuz să am de-a face cu o papă-lapte. Eşti în stare sau nu?

Luce încuviinţă din cap.

— Şi nu-mi spune că n-ai mai tuns pe cineva până acum. Arriane înhaţă briceagul din mâna lui Luce, trase foarfecă în afară şi i-l dădu înapoi. Să nu mai aud un cuvânt până nu-mi spui cât de fantastic arăt.

În „salonul" din cada de baie a părinţilor ei, mama lui Luce îi prinsese ce mai rămăsese din păr într-o coadă de cal înainte să i-l taie. Luce era sigură că trebuia să existe o metodă mai bună de a tunde, dar având în vedere că nu se tunsese în viaţa ei, tot ce ştia se rezuma la coada de cal retezată, îi adună părul lui Arriane cu ambele mâini, îl strânse cu o bandă elastică pe care o purta la încheietură, ţinu strâns micuţa foarfecă şi începu să taie.

Coada căzu la picioarele ei, iar Arriane pufni şi îşi mişcă iute capul într-o parte şi în cealaltă. Îşi ridică de jos coada şi se uită la ea în soare. Lui Luce i se strânse inima văzând-o. Încă mai suferea îngrozitor după ce-şi pierduse părul şi tot ceea ce simboliza el. Dar Arriane schiţă doar un zâmbet vag. Îşi trecu degetele prin şuviţele tăiate, apoi dădu drumul cozii în geantă.

— Grozav, zise ea, continuă!

— Arriane, nu se putu abţine să nu şoptească Luce, gâtul tău este…

— Plin de cicatrici? încheie Arriane. Poţi s-o spui.

Pielea de pe gâtul fetei, din spatele urechii stângi până la osul claviculei, era, în acelaşi timp, crestată, albă ca marmura şi lucioasă. Gândul lui Luce zbură la Trevor – la fotografiile acelea îngrozitoare. Nici măcar părinţii ei nu se mai putuseră uita la ea după ce le văzuseră. Îi fu greu să o privească pe Arriane acum.

Fata îi înşfacă mâna şi i-o apăsă pe pielea gâtului ei. Era rece şi fierbinte în acelaşi timp. Era fină şi aspră.

— Eu nu mă tem, îi aruncă Arriane, ţie ţi-e frică?

— Nu, îi răspunse Luce, deşi şi-ar fi dorit ca Arriane să-şi retragă mâna, pentru ca şi ea să o poată face.

Stomacul i se strânse când se întrebă dacă, atingând pielea

lui Trevor, ar fi simţit acelaşi lucru.

— Te temi de cine eşti cu adevărat, Luce?

— Nu, replică iar, iute, Luce. Probabil că era atât de evident că minţea… îşi închise ochii. Tot ceea ce-şi dorea de la Sword & Cross era un nou început, un loc unde oamenii să nu se uite la ea în modul în care o privea acum Arriane. În dimineaţa aceea, la porţile şcolii, când tatăl ei îi şoptise la ureche mottoul familiei Price – „Cei din familia Price nu se dau bătuţi” – îi păruse posibil, dar acum se simţea deja epuizată şi expusă pericolelor. Îşi ascunse mâna. Cum s-a întâmplat? întrebă, cu privirea în pământ.

— Îţi aminteşti că eu nu te-am obligat să spui ce-ai făcut ca să ajungi aici şi tu ţi-ai ţinut gura? întrebă şi Arriane, ridicând dintr-o sprânceană.

Luce dădu din cap.

Arriane făcu un semn spre foarfecă.

— Aranjează-l la spate, bine? Fă-mă să arăt frumoasă. Fă-mă să arăt ca tine.

Chiar dacă ar fi avut o tunsoare identică, Arriane ar fi arătat tot ca o versiune subnutrită a lui Luce. În timp ce încerca să ajusteze prima tunsoare făcută în viaţa ei, Arriane intră în amănuntele complicate ale vieţii la Sword & Cross.

— Clădirea aia este Augustine. În celulele de acolo se ţin aşa-zisele noastre reuniuni sociale de joi seara. Şi toate cursurile, o informă ea, arătând spre o construcţie de nuanţa dinţilor îngălbeniţi, aflată la două clădiri distanţă, în partea dreaptă a internatului.

Părea că fusese proiectată de acelaşi sadic care construise şi clădirea Pauline. Era lugubru de pătrată, deprimant de asemănătoare cu o fortăreaţă, înconjurată cu aceeaşi sârmă ghimpată şi cu aceleaşi gratii la ferestre. O ceaţă cenuşie ciudată acoperea pereţii ca un muşchi, împiedicându-te să vezi dacă era cineva înăuntru.

— Să ştii, continuă Arriane, că o să urăşti cursurile de aici, n-ai fi om dacă n-ai face-o.

— De ce? Care-i problema? întrebă Luce.

Poate lui Arriane nu-i plăcea pur şi simplu şcoala. Cu unghiile date cu lac negru, cu dermatograful negru şi cu geanta ei neagră, care părea suficient de încăpătoare doar pentru noul ei briceag Swiss Army, nu arăta chiar a tocilară.

—Cursurile nu au suflet, o lămuri Arriane. Mai rău, îţi vor fura şi ţie sufletul. Dintre cei optzeci de puşti de aici, aş spune că n-am mai rămas decât vreo trei suflete. Se uită în sus. Deocamdată…

Nu suna prea promiţător, dar lui Luce îi atrăsese atenţia altceva din răspunsul lui Arriane.

— Stai puţin, nu sunt decât optzeci de elevi în şcoala asta? în vara de dinainte de plecarea ei la Dover, Luce studiase cuprinzătorul ghid Elevi în devenire, memorând toate statisticile. Dar tot ce aflase până acum despre Sword & Cross fusese o surpriză pentru ea, făcând-o să-şi dea seama că venise la şcoala de corecţie complet nepregătită.

Arriane se mişcă brusc, făcând-o pe Luce să taie din greşeală o şuviţă pe care intenţionase s-o lase unde era. Uf! Cu puţin noroc, Arriane nu va observa – sau poate va fi de părere că arată îndrăzneţ.

— Opt clase, zece puşti bucata. Ajungi să cunoşti secretele fiecăruia destuuul de repede, îi spuse Arriane, şi viceversa.

— Bănuiesc că aşa e, încuviinţă Luce, muşcându-şi buzele.

Arriane glumise, dar Luce se întrebă dacă ar mai sta acolo cu expresia aia de superioritate în ochii de un albastru pastelat dacă ar şti povestea ei. Cu cât reuşea să-şi ţină mai mult ascuns trecutul, cu atât era mai bine pentru ea.

— Şi o să vrei să te ţii departe de clasele periculoase.

— Periculoase?

— Puştii cu dispozitivele de urmărire la încheietură, îi explică Arriane. Cam o treime.

— Şi ei sunt cei care…

— Cu care nu vrei să te pui. Crede-mă.

— De ce? Ce-au făcut? întrebă Luce.

Oricât de mult şi-ar fi dorit Luce să-şi ţină secretă povestea, nu-i plăcea deloc modul în care Arriane o trata ca pe o prostuţă. Orice-ar fi făcut puştii ăia, nu putea fi mai rău decât ceea ce îi spusese toată lumea că făcuse ea. Sau dimpotrivă? În definitiv, nu ştia aproape nimic despre oamenii de acolo şi despre locul ăla. Nesiguranţa îi stârni un fior rece de teamă care-i strânse stomacul.

— O, ştii şi tu, rosti ea tărăgănat, au ajutat şi au încurajat acte teroriste. Şi-au ciopârţit părinţii şi i-au pus în frigare.

Se întoarse şi-i făcu cu ochiul.

— Fugi de-aici! îi zise Luce.

— Vorbesc serios. Psihopaţilor ălora li se impun restricţii mult mai dure decât celorlalţi ţăcăniţi de aici. Le spunem „încătuşaţii”.

Luce izbucni în râs la auzul tonului dramatic al lui Arriane.

— Gata tunsoarea ta, îi spuse, trecându-şi degetele prin părul fetei pentru a-i da puţin volum; arăta chiar şic.

— Mişto, zise Arriane.

Se întoarse spre Luce. Când îşi trecu şi ea degetele prin păr, mânecile bluzei i se ridicară până la cot, iar Luce zări la una dintre încheieturi o brăţară neagră bătută cu ţinte de argint, iar la cealaltă, o altă brăţară care arăta a... dispozitiv electronic. Arriane îi surprinse privirea şi ridică din sprâncene cu o mină diabolică.

— Ţi-am spus, nişte psihopaţi daţi dracu', rânji ea. Hai, să terminăm cu turul.

Luce nu prea avea de ales. Escaladă tribunele pentru a coborî după Arriane, ferindu-şi capul atunci când unul dintre vulturii-curcan execută un picaj periculos de aproape. Arriane, care nu păru să bage de seamă, îi arătă o biserică acoperită cu licheni, aflată mult în dreapta terenului.

— Aici vei găsi sala noastră de sport de ultimă generaţie, începu ea, imitând tonul plin de emfază al unui ghid. Da, da, pentru un ochi neantrenat ar putea părea o biserică. Asta a şi fost, la un moment dat. Ne aflăm într-un fel de iad arhitectural de mâna a doua, la Sword & Cross. Acum câţiva ani, a aterizat pe-aici un psihiatru obsedat de calistenie, condamnând în gura mare îndoparea cu prea multe medicamente a adolescenţilor, menită să distrugă societatea. A donat un purcoi de bani pentru ca biserica să fie transformată în sală de sport. Acum, autorităţile cred că putem scăpa de „frustrări” într-un „mod mai natural şi mai productiv”.

Luce oftă. Niciodată nu suportase orele de sport.

— O fată pe gustul meu, i se alătură Arriane. Antrenoarea Diante e di-a-bo-li-că.

Aproape alergând pentru a ţine pasul cu Arriane, Luce studie restul peisajului. Perimetrul şcolii de la Dover era atât de bine păstrat, îngrijit ca la carte şi presărat cu pomi plantaţi la distanţe egale şi tunşi cu atenţie. În schimb, Sword & Cross părea că fusese aruncat din avion şi abandonat în mijlocul unei

mlaştini. Sălcii plângătoare se legănau până la pământ, plantele kudzu creşteau de-a lungul pereţilor, formând o perdea groasă şi deasă, şi aproape la fiecare pas, noroiul le pleoscăia sub picioare.

Şi nu era vorba numai de modul în care arăta locul. Fiecare gură de aer umed pe care Luce o inspira i se bloca parcă în plămâni. Simplul fapt de a respira la Sword & Cross îi dădea senzaţia că se scufunda în nisipuri mişcătoare.

— Se pare că arhitecţii s-au împărţit în două tabere, fiecare la fel de hotărâtă în ceea ce priveşte modernizarea clădirilor vechii academii militare. Rezultatul a fost că ne-am ales cu o struţo-cămilă jumătate penitenciar, jumătate sală de tortură medievală. Şi fără grădinar, completă Arriane, încercând să scape de noroiul care i se lipise de bocanci. Ce scârbos! A, şi acolo este cimitirul.

Luce urmări degetul întins al fetei spre stânga, puţin mai departe de internat. O pătură şi mai groasă de ceaţă se lăsase peste porţiunea întinsă de pământ. Era mărginită din trei părţi de o pădure deasă de stejari. Nu putea zări nimic în cimitir, care părea că se scufundase cumva sub pământ, dar simţea mirosul de putreziciune şi corul de greieri ţârâind printre copaci. Pentru o secundă, i se păru că vede fâsâitul întunecat al umbrelor – dar clipi şi acestea dispărură.

— Acolo e un cimitir?

— Îhî. Aici a fost o academie militară acum multă vreme, în zilele Războiului Civil. Şi acolo îşi îngropau morţii. E o chestie ciudată ca orice loc de genul ăsta. Şi zgomotoasă, zise Arriane, imitând accentul sudist, pute până la Ceruri. Apoi îi făcu cu ochiul lui Luce. Ardem mult gazul pe-acolo.

Luce se uită la Arriane să vadă dacă glumeşte, dar ea doar dădu din umeri.

— Bine, s-a întâmplat o singură dată. Şi numai după o farma-party uriaşă.

Acesta era un cuvânt căruia până şi Luce îi cunoştea bine semnificaţia.

— Aha! râse Arriane, tocmai am văzut o lumină aprinzându-se acolo sus. Deci e cineva acasă. Luce, draga mea, poate că ai mai fost la petreceri în internate, dar sigur n-ai văzut un bairam cum numai puştii din şcolile de corecţie ştiu să dea.

— Care e diferenţa? întrebă Luce, încercând să ascundă

adevărul că, de fapt, nu fusese niciodată la vreo petrecere în Dover.

— Ai să vezi. Arriane se opri şi se întoarse spre Luce. O să treci pe la mine în seara asta şi o să ieşim împreună, da? O apucă brusc de mână pe Luce. Promiţi?

— Dar am crezut că trebuie să stau departe de cazurile dificile, glumi Luce.

— Regula numărul doi: nu mă asculta pe mine! râse Arriane, clătinând din cap. Sunt nebună cu atestat!

Începu din nou să alerge, şi Luce se luă după ea.

— Stai, care era regula numărul unu?

— Ţine pasul!

Când trecură de colţul clădirii din cărămidă unde se ţineau cursurile, Arriane se opri brusc.

— Foarte tare, spuse ea.

— Tare, repetă Luce.

Toţi ceilalţi elevi păreau să se îngrămădească în jurul copacilor sufocaţi de kudzu de lângă Augustine. Nu păreau prea fericiţi să stea acolo, dar nici nu păreau a fi dornici să intre.

Nu existase o regulă specială pentru modul de a se îmbrăca al elevilor de la Dover, astfel că Luce nu era obişnuită cu uniformele. Cu toate astea, deşi fiecare puşti de aici purta aceiaşi jeanşi negri, acelaşi tricou negru pe gât şi acelaşi pulover negru legat în jurul umerilor sau al taliei, totuşi rezultatul final era foarte diferit.

Un grup de fete tatuate, care stăteau în cerc cu braţele încrucişate, aveau brăţări rigide până la cot. Bandanele negre pe care le purtau îi aminteau lui Luce de un film pe care îl văzuse odată despre o bandă de motocicliste. Îl închiriase pentru că se gândise: „Ce poate fi mai cool decât o bandă formată numai din motocicliste?” Luce prinse privirea uneia dintre fetele de dincolo de tribune. Căutătura piezişă din ochii de pisică daţi cu tuş negru ai fetei o făcu pe Luce să-şi mute iute privirea.

Un băiat şi o fată care se ţineau de mână aveau cranii şi oase încrucişate cusute cu paiete pe spatele puloverelor negre. O dată la câteva secunde, unul dintre ei îl trăgea pe celălalt spre el, sărutându-l pe tâmplă, pe lobul urechii sau pe ochi. Când se luară în braţe, Luce putu să vadă că pe încheieturile lor licărea

dispozitivul de urmărire. Păreau destul de duri, dar era clar că erau foarte îndrăgostiţi. De fiecare dată când prindea sclipirea piercing-urilor din limbă în soare, Luce simţea înţepătura singurătăţii în piept.

În spatele îndrăgostiţilor, o gaşcă de băieţi blonzi care stăteau lipiţi de perete. Fiecare dintre ei purta puloverul negru, în ciuda căldurii de afară. Şi toţi aveau pe dedesubt cămăşi albe Oxford, cu gulere scrobite. Pantalonii negri picau perfect pe căputa pantofilor eleganţi, bine lustruiţi. Lui Luce i se păru că se apropie cel mai bine, ca înfăţişare, de foştii ei colegi de la Dover. Dar, după o privire mai atentă, îşi dădu seama cât erau de diferiţi de băieţii pe care îi ştia, de băieţii ca Trevor.

Chiar şi în gaşcă, aceşti puşti radiau un tip specific de duritate. Li se citea în priviri. Era greu de explicat, dar Luce îşi dădu brusc seama că, asemenea ei, fiecare tânăr din acea şcoală avea un trecut. Probabil că toţi cei care erau acolo aveau secrete pe care nu voiau să le împărtăşească nimănui. Dar nu putea spune dacă această revelaţie o făcea să se simtă sau nu mai izolată.

Arriane remarcă privirile pe care Luce le arunca celorlalţi.

— Facem cu toţii ce putem ca să rezistăm până mâine, îi spuse ea ridicând din umeri. Dar, în caz că n-ai observat vulturii care zboară la mică înălţime, locul ăsta duhneşte a moarte.

Se aşeză pe o bancă aflată sub o salcie plângătoare şi bătu cu palma pe locul de lângă ea, făcându-i lui Luce semn să se aşeze.

Luce dădu la o parte un strat de frunze moarte şi ude, dar, chiar înainte de a se aşeza, observă încă o violare a etichetei vestimentare.

O violare a etichetei vestimentare foarte încântătoare.

El purta în jurul gâtului un fular de un roşu strălucitor. Cu greu puteai spune că afară era măcar răcoare, dar el îşi pusese peste pulover şi o geacă neagră de motociclist. Poate pentru că reprezenta singura pată de culoare din peisaj, Luce nu-şi putea lua privirea de la el. De fapt, totul era atât de puţin important în jur, încât, pentru o clipă aproape nesfârşită, Luce uită unde se afla.

Îi studie părul auriu închis şi chipul bronzat. Pometii înalţi, ochelarii de soare care-i ascundeau ochii, forma delicată a buzelor. În toate filmele pe care le văzuse Luce, în toate cărţile pe care le citise, protagonistul masculin era frumos de pica, dar

avea un mic defect. Un dinte spart, o şuviţă care stătea aiurea, dar care îl făcea mai fermecător, o aluniţă pe obrazul stâng. Şi ştia de ce: dacă eroul ar fi fost prea frumos, ar fi riscat să fie inabordabil. Dar, abordabil sau nu, Luce avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru băieţii superbi, care te lăsau fără grai. Aşa cum era tânărul acesta.

El se sprijinea cu spatele de clădire, cu braţele încrucişate lejer pe piept. Şi pentru o clipă, Luce avu viziunea fulgerătoare că era ţinută în acele braţe. Clătină din cap, dar imaginea era în continuare atât de clară, încât aproape că îi venea să fugă spre el.

Nu! Era o nebunie. Nu? Chiar şi într-o şcoală plină de ţicniţi, Luce era conştientă că impulsul ăsta era nebunesc. Nici măcar nu-l cunoştea.

El vorbea cu un puşti mai mic de înălţime, cu codiţe jamaicane şi un zâmbet larg. Amândoi râdeau tare şi sănătos, într-un mod care o făcu pe Luce să se simtă ciudat de geloasă. Încercă să-şi amintească de când nu mai râsese cu atâta poftă.

—Ăla e Daniel Grigori, îi zise Arriane, aplecându-se şi citindu-i gândurile. Pot spune că a atras atenţia cuiva.

— Puţin spus, admise Luce, jenată, când îşi dădu seama cât de ciudată trebuie să-i fi părut fetei.

— Da… dacă-ţi place genul.

— Ce să nu-ţi placă? sări Luce, incapabilă să-şi reţină cuvintele.

— Prietenul lui e Roland, completă Arriane, dând din cap în direcţia puştiului cu codiţe. E mişto. Genul de tip care face rost de chestii, mă-nţelegi?

„Nu prea”, se gândi Luce, muşcându-şi buzele.

— Ce fel de chestii?

Arriane ridică din umeri, folosind briceagul Swiss Army pentru a tăia un fir destrămat dintr-una dintre găurile din blugii ei negri.

— De tot felul. Chestii de genul cere-şi-ţi-se-va-da.

— Dar Daniel? întrebă Luce. Care e povestea lui?

— Of, nu se lasă deloc fata asta, Arriane izbucni în râs, după care tuşi cu subînţeles. Nu ştie nimeni, de fapt. E destul de secretos cu viaţa personală. Poate fi ticălosul tipic pentru o şcoală de corecţie.

— Am mai cunoscut ticăloşi, spuse Luce, deşi, de îndată ce rosti cuvintele, îşi dori să nu le fi spus. După ce se întâmplase cu

Trevor – indiferent ce-o fi fost – era ultima persoană care ar fi trebuit să judece oamenii. Dar, mai mult de-atât, în rarele ocazii când făcuse chiar şi cea mai mică referire la noaptea aceea, stolul negru şi unduitor de umbre se întorsese, de parcă s-ar fi trezit din nou lângă lac.

Îl privi din nou pe Daniel. El îşi scoase ochelarii şi îi strecură în geacă, apoi se întoarse şi se uită la ea.

Îi surprinse privirea, iar Luce observă cum ochii i se măriră şi apoi îi miji brusc, într-o expresie pe care ea o interpretă ca fiind de surpriză. Dar nu, era mai mult de-atât. Când ochii lui Daniel îi întâlniseră pe-ai ei, aproape că încetase să mai respire. Îl recunoscuse de undeva.

Dar, sigur şi-ar fi amintit dacă ar mai fi întâlnit pe cineva ca el. Şi-ar fi adus aminte că se simţise de-a dreptul zdruncinată, aşa cum i se întâmpla acum.

Îşi dădu seama că încă se mai priveau, când Daniel îi zâmbi. Se simţi străbătută de un fior fierbinte şi trebui să se sprijine de bancă. Buzele îi schiţară un zâmbet, şi îl văzu ridicând braţul.

Daniel îi arăta degetul mijlociu.

Luce gemu şi-şi coborî privirea.

— Ce-i? o întrebă Arriane, care nu văzuse ce se întâmplase. Nu contează. N-avem timp. O să sune.

Clopoţelul sună ca la un semnal, şi toţi elevii începură marşul lipsit de entuziasm spre uşa de intrare. Arriane o trăgea pe Luce de mână şi îi turuia indicaţii despre locul şi ora următoarei întâlniri. Dar Luce încă încerca să-şi revină după gestul neaşteptat al străinului care i se păruse atât de perfect. Starea ei de frenezie momentană se topise, iar, acum, singurul lucru pe care voia să-l ştie era: care-i problema cu băiatul ăsta?

Chiar înainte să se strecoare la prima ei oră, îndrăzni să se uite în spate. Chipul lui era lipsit de expresie, dar nu se înşela – o urmărise plecând.

Doi
Nebuni de legat

Luce avea o bucată de hârtie pe care îşi scosese la imprimantă orarul, un carneţel pe jumătate completat, pe care începuse să-şi noteze diverse lucruri la Dover, la orele de

„Istorie europeană” pentru avansaţi, cu un an înainte, două creioane, guma ei de şters preferată şi presentimentul de rău augur că Arriane avusese dreptate în ceea ce-i spusese despre cursurile de la Sword & Cross.

Profesorul nu apăruse încă, băncile uzate formau şiruri dezordonate, iar dulapul cu rechizite era blocat de maldăre de cutii prăfuite care fuseseră stivuite în faţa acestuia.

Şi, ceea ce era mai rău, nici măcar unul dintre ceilalţi elevi nu părea să observe că ar fi fost ceva în neregulă. De fapt, nici unul dintre ei nu părea să-şi dea seama că se afla într-o sală de clasă. Stăteau cu toţii ciorchine în jurul ferestrelor, fie trăgând un ultim fum dintr-o ţigară, fie schimbând locul uriaşelor ace de siguranţă prinse pe tricouri… Numai Todd era aşezat într-o bancă, scrijelind cu stiloul ceva pe lemnul mesei. Ceilalţi elevi noi păreau să se fi integrat deja. În jurul lui Cam erau adunaţi băieţii ce păreau scoşi din cutie şi care semănau cu elevii la internatul de la Dover. Probabil că rămăseseră prieteni de când intrase prima dată la Sword & Cross. Gabbe dădea mâna cu fata cu piercing în limbă, care se sărutase afară cu băiatul care avea şi el piercing în limbă. Luce se simţea stupid de invidioasă că nu era îndeajuns de îndrăzneaţă să facă altceva decât să se aşeze lângă inofensivul Todd.

Arriane trecu repede printre ceilalţi, şoptind lucruri pe care Luce nu le înţelese, de parcă ar fi fost o prinţesă gotică. Când ajunse lângă Cam, el îi răvăşi coafura cea nouă.

— Drăguţ mop, Arriane. Zâmbi afectat, trăgând-o de o şuviţă de la ceafă. Complimente stilistului.

Arriane îi dădu peste mână.

— Jos labele, Cam. Sau, mai pe înţelesul tău: în visele tale. Făcu un semn cu capul în direcţia lui Luce. Şi poţi să-i transmiţi complimentele noului meu animăluţ de companie.

Ochii de smarald ai lui Cam scânteiară în timp ce-o privea pe Luce, care se îndreptă de spate.

— Cred că aşa voi face, confirmă pornind spre ea.

Îi zâmbi lui Luce, care stătea cu gleznele încrucişate sub scaun şi cu mâinile împreunate cuminte pe banca plină de tot felul de desene.

— Noi, ăştia care abia am sosit, trebuie să fim uniţi, înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Dar am înţeles că ai mai fost pe aici.

— Nu mai crede tot ce spune Arriane.

Îi aruncă o privire în spate lui Arriane, care stătea la fereastră, urmărindu-i suspicioasă.

— O, nu, nu mi-a spus nimic despre tine, răspunse Luce dintr-o suflare, încercând să-şi amintească dacă acesta era adevărul.

Era limpede că Arriane şi Cam nu se plăceau şi, deşi Luce îi era recunoscătoare lui Arriane pentru turul de dimineaţă, încă nu era pregătită să aleagă vreo tabără.

— Îmi amintesc când abia sosisem aici… prima dată. Râse ca pentru sine. Formaţia mea tocmai se despărţise, iar eu eram pierdut. Nu ştiam pe nimeni. Aş fi avut nevoie de cineva fără – se uită la Arriane – program, să-mi arate cum stau lucrurile pe aici.

— Ce, nu ai un program? întrebă Luce, surprinsă să-şi audă tonul de flirt din voce.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Cam. Ridică dintr-o sprânceană.

— Şi când mă gândesc că nu voiam să mă întorc aici… Luce roşi. De obicei, nu se combina cu rockeri, dar, pe de altă parte, nici unul dintre ei nu-şi trăsese banca aşa de aproape de a ei, nu se aşezase hotărât lângă ea şi nici n-o privise cu nişte ochi atât de verzi. Cam căută în buzunar şi scoase o pană de chitară verde, cu numărul 44 scris pe ea.

— Ăsta e numărul camerei mele. Poţi să-mi faci oricând o vizită.

Pana avea o culoare apropiată de cea a ochilor lui Cam, iar Luce se întrebă când şi cum reuşise să le dea la inscripţionat, dar, înainte să-şi poată răspunde – şi cine ştie ce şi-ar fi răspuns –, Arriane îl bătu tare pe umăr pe Cam.

— Scuză-mă, n-am fost destul de clară? Deja e luată. Cam pufni. Se uită fix în ochii lui Luce când spuse:

— Ştii, credeam că încă mai există lucrul ăla numit liber-arbitru. Poate că animăluţul tău şi-a ales singur destinul.

Luce deschise gura pentru a-l asigura că avea drumul ei, doar că era prima ei zi şi încă mai încerca să-şi dea seama cum stăteau lucrurile. Dar, până să-şi limpezească lucrurile în minte, sună clopoţelul, iar micul grup strâns lângă banca ei se risipi.

Ceilalţi se aşezară în bănci în jurul ei, şi curând nu mai era atât de bătător la ochi faptul că Luce stătea cuminte în banca ei, cu ochii la uşă, urmărind să vadă dacă nu-l zăreşte cumva pe Daniel.

Îl vedea pe Cam cu coada ochiului cum o spiona. Se simţea flatată – şi emoţionată, dar şi mânioasă pe ea însăşi. Daniel? Cam? Era în şcoala asta de mai puţin de patruzeci şi cinci de minute – şi, în mintea ei, deja juca pe degete doi băieţi. Singurul motiv pentru care se afla în şcoala asta era pentru că ultima oară când fusese interesată de un tip, lucrurile merseseră groaznic, groaznic de rău. Nu ar trebui să-şi permită să se îndrăgostească (de două ori!) chiar din prima zi de şcoală.

Se uită din nou la Cam, care îi făcu iarăşi cu ochiul, apoi îşi dădu părul la o parte. Lăsând deoparte faptul că arăta atât de bine – da, exact – chiar părea o persoană pe care era bine să o cunoşti. Ca şi ea, încă se adapta mediului, dar, în mod clar, mai fusese la Sword & Cross de câteva ori înainte. Şi era drăguţ cu ea. Se gândi la pana de chitară verde cu numărul camerei lui, sperând că nu le împărţea în stânga şi-n dreapta. Ar putea fi… prieteni. Poate asta era tot ce-i trebuia. Poate astfel avea să nu se mai simtă atât de stingheră la Sword & Cross.

Poate aşa va fi capabilă să uite faptul că singura fereastră din clasă era de mărimea unui plic de scrisori, era stropită cu var şi dădea spre un mausoleu uriaş din cimitir.

Poate aşa avea să poată uita mirosul înţepător de peroxid emanat de capul punker-iţei blonde din faţa ei.

Poate aşa va putea fi cu adevărat atentă la profesorul sever şi mustăcios care intrase în clasă, ordonase linişte-şi-toată-lumea-la-locul-ei şi închisese cu hotărâre uşa.

Inima i se strânse, simţindu-se puţin dezamăgită. Îi luă o clipă să înţeleagă de unde venea. Până să intre profesorul, sperase în sinea ei că şi Daniel avea să fie în clasa ei.

Ce avea ora următoare, franceza? Se uită în orar pentru a verifica în ce sală trebuia să ajungă. Exact în acel moment, un avion de hârtie alunecă de-a curmezişul foii pe care o ţinea în mână, trecu de bancă şi ateriza pe podea, lângă rucsac. Se uită să vadă dacă mai observase cineva, dar profesorul era ocupat să rupă o bucată de cretă şi să scrie ceva pe tablă.

Luce privi emoţionată în stânga. Când Cam se uită la ea, făcându-i cu ochiul şi cu mâna, senzaţia vagă de flirt îi dădu fiori prin întregul corp. Dar el nu părea să fi văzut sau să fi fost autorul avionului de hârtie.

— Psssst, se auzi o şoaptă în spatele ei.

Era Arriane, care îi făcu semn cu bărbia să ridice avionul. Luce

se aplecă să-l ia şi îşi văzu numele scris cu litere mici şi negre pe aripă. Primul ei bileţel!

Deja te uiţi spre ieşire?

Nu e un semn bun.

Stăm în iadul ăsta până la prânz.

Asta trebuia să fie o glumă. Luce îşi verifică orarul şi-şi dădu seama cu groază că toate cele trei ore de dimineaţă trebuiau să se desfăşoare în aceeaşi sală nr. 1 – şi toate trei cu acelaşi domn profesor Cole.

Acesta se îndepărtase de tablă şi se deplasa cu mers legănat prin clasă. Nu făcuse nici un fel de prezentare pentru elevii noi, iar Luce nu se putea hotărî dacă să se bucure sau nu. Domnul Cole aruncă pe banca fiecăruia dintre elevii noi programa analitică. În momentul în care foile capsate ajunseră şi la Luce, se aplecă, nerăbdătoare să arunce o privire peste ele. Istoria lumii, scria. Cum să evităm condamnarea umanităţii. Hmmm, istoria fusese întotdeauna materia ei preferată, dar… „cum să evităm condamnarea umanităţii”?

O privire mai atentă asupra programei fu de-ajuns cât să-şi dea seama de adevărul spuselor lui Arriane despre iadul cursurilor de la Sword & Cross: o bibliografie imposibil de citit, TEST cu litere mari, bold, după fiecare trei ore de curs, şi o lucrare de treizeci de pagini despre – să fie o glumă, oare? – eşecul unui tiran, la alegere. Temele de la care Luce lipsise în timpul primelor săptămâni fuseseră încercuite cu marker negru. Pe margine, domnul Cole scrisese: „Contactaţi-mă în legătură cu lucrarea de documentare pentru echivalare”. Dacă exista o modalitate mai eficientă de terorizare, lui Luce îi era teamă să afle care era aceea.

Măcar o avea pe Arriane în rândul din spate. Luce era bucuroasă că se crease precedentul de bileţele SOS. Ea şi Callie obişnuiau să-şi trimită mesaje în secret, dar, pentru a putea supravieţui aici, Luce trebuia să înveţe cum să facă un avion din hârtie. Rupse o foaie din caiet şi încercă să folosească modelul făcut de Arriane.

După câteva minute de împăturit origami, un alt avion ateriza pe banca ei. Se uită în spate la Arriane, care clătina clin cap, cu o privire exasperată care voia să spună „mai ai atâtea de învăţat”.

Luce ridică din umeri în semn de scuză şi se întoarse pentru a deschide cel de-al doilea bileţel.

O, şi până nu eşti sigură că ai ţintă bună, să nu cumva să-mi trimiţi bileţele despre Daniel. Tipul din spatele tău e renumit pentru intercepţiile de pe terenul de fotbal.

Era bine de ştiut. Nici măcar nu-l văzuse pe prietenul lui Daniel, Roland, venind în spatele ei. Acum se roti foarte uşor în scaun până îi zări codiţele cu coada ochiului. Îndrăzni să-şi arunce ochii pe caietul deschis în faţa lui şi-i citi numele complet. Roland Sparks.

— Fără bileţele, se auzi vocea aspră a domnului Cole, care o făcu pe Luce să se întoarcă la locul ei şi să fie atentă. Nu copiaţi şi nu vă uitaţi în lucrările colegilor. Nu am trecut prin colegiu ca să nu primesc toată atenţia voastră.

Luce dădu din cap la unison cu ceilalţi puşti buimaci, când zări un al treilea avion aterizând în mijlocul băncii.

Mai avem doar 172 de minute!

O sută şaptezeci şi trei de minute de tortură mai târziu, Arriane o conducea pe Luce la cantină.

— Ce părere ai? o întrebă.

— Aveai dreptate, recunoscu Luce ameţită, încercând să-şi revină după primele ei trei ore de curs, dureros de mohorâte. De ce ar vrea cineva să predea un subiect atât de deprimant?

— A, Cole o s-o lase moale în curând. Îşi pune masca de dur de fiecare dată când ne vine un elev nou. Oricum, o avertiză, dându-i un ghiont, putea fi mai rău. Puteai să te trezeşti în clasa doamnei Tross.

Luce aruncă o privire pe orar.

— Am biologie cu ea după prânz, îi spuse cu o senzaţie de leşin în stomac.

În timp ce Arriane râdea, Luce simţi că o atinge cineva din spate. Era Cam, depăşindu-le în drum spre masa de prânz. S-ar fi dezechilibrat dacă el n-ar fi întins mâna să o susţină.

— Ai grijă.

Îi zâmbi scurt, iar ea se întrebă dacă nu cumva o împinsese intenţionat. Dar nu părea atât de copilăros. Luce se uită la Arriane să vadă dacă observase ceva. Arriane ridică dintr-o

sprânceană aproape invitând-o pe Luce să vorbească, dar nici una dintre ele nu spuse nimic. Când trecură pe lângă ferestrele pline de praf care separau holul întunecat de cantina şi mai întunecată, Arriane o prinse pe Luce de cot.

— Să nu cumva să te atingi de friptura de pui, o învăţă în timp ce se amestecau în mulţimea care se îndrepta spre zarva din sala de mese. Pizza merge, chili e OK, iar borşul nu e rău deloc. Îţi plac chiftelele?

— Sunt vegetariană, îi spuse Luce.

Se uita înjur la mese, căutând două persoane, în special pe Daniel şi pe Cam. S-ar fi simţit mai în largul ei dacă ar fi ştiut unde erau, ar fi putut lua liniştită prânzul pretinzând că nu i-a văzut pe nici unul dintre ei. Dar, deocamdată, nimic…

—Vegetariană?! Arriane îşi ţuguie buzele. Părinţi hippy sau o firavă încercare de revoltă?

— Ăă, nici una, nici alta, pur şi simplu nu-mi…

— Place carnea? Arriane îi mişcă umerii lui Luce la nouăzeci de grade, astfel încât să se uite direct la Daniel, care stătea la o masă în partea opusă a încăperii.

Luce oftă prelung. Acolo era.

— Şi asta se aplică pentru toate felurile de carne? rosti Arriane cu voce tare. De parcă nu ţi-ai înfige dinţii în el?

Luce o lovi în joacă pe Arriane şi o târî spre coada care se formase. Arriane se prăpădea de râs, însă Luce ştia că se îmbujorase foarte tare, ceea ce ar fi fost îngrozitor de evident în lumina fluorescentă din acea încăpere.

— Taci, sigur te-a auzit, şopti ea.

Pe de o parte, Luce se bucura să glumească despre băieţi cu o prietenă. Presupunând că Arriane era o prietenă.

Simţea în continuare că-şi pierduse încrederea în sine din cauza celor întâmplate de dimineaţă, când îl văzuse pe Daniel. Atracţia pe care o simţea faţă de el – încă nu putea înţelege care-i era cauza, şi iată-l din nou aici. Îşi impuse să-şi ia ochii de la părul lui blond, de la linia firavă a maxilarului. Refuza să mai fie surprinsă holbându-se. Nu voia sub nici un chip să-i dea vreun motiv să facă din nou gestul obscen cu degetul.

— În fine, e atât de concentrat să înfulece hamburgerul ăla, că n-ar putea auzi nici dacă l-ar striga Satana, îl luă Arriane peste picior.

Făcu semne în direcţia lui Daniel, care, într-adevăr, părea

foarte concentrat asupra hamburgerului. De fapt, semăna cu cineva care pretinde că este foarte absorbit să-şi mestece hamburgerul.

Luce aruncă o privire şi îl zări pe prietenul lui Daniel, Roland. Se uita fix la ea. Când îi întâlni privirea, îşi mişcă sprâncenele într-un mod de neînţeles pentru Luce, dar care o sperie puţin.

Luce se întoarse spre Arriane.

— De ce toată lumea din şcoala asta e atât de ciudată?

— O să mă prefac că n-am auzit ca să nu mă simt jignită de cuvintele tale, îi răspunse Arriane, ridicând o tavă de plastic şi întinzându-i lui Luce alta. Şi o să merg mai departe explicându-ţi deosebita artă a alegerii locului în cantină. Vezi tu, nu ţi-ai dori niciodată să stai lângă… Luce, ai grijă!

Luce nu făcuse altceva decât să se dea cu un pas înapoi, dar, de îndată ce făcu asta, se simţi împinsă în spate. Ştiu imediat că urma să cadă. Întinse mâinile în faţă căutând sprijin, dar nu găsi decât o tavă pe care se afla deja mâncare. Căzu trăgând tava după ea şi ateriza cu o bufnitură pe podeaua sălii, cu un castron plin de borş în faţă.

După ce se şterse înlăturând pe cât posibil bucăţelele de sfeclă fiartă, Luce se uită în sus. Cel mai furios spiriduş pe care îl văzuse vreodată se aplecase peste ea. Fata avea părul oxigenat şi ţepos, cel puţin zece piercinguri pe faţă şi o privire ucigătoare. Îşi dezgoli dinţii şi şuieră spre Luce:

— Dacă faţa ta nu mi-ar fi stricat pofta de mâncare te-aş fi obligat să-mi cumperi alt prânz.

Luce bâlbâi nişte scuze. Încercă să se ridice, dar fata o călca pe picior cu tocul cui al cizmelor ei negre. Durerea îi străbătu piciorul şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu ţipe.

— O s-o las pe altă dată, îi aruncă fata.

— Gata, Molly, interveni Arriane calmă. Se aplecă să o ajute pe Luce să se ridice.

Luce se simţi străbătută de un fior. În mod sigur, tocul avea să lase în urmă o vânătaie.

Molly se îndreptă de spate pentru a o înfrunta pe Arriane, iar Luce avu sentimentul că nu era prima dată când se certau.

— Te-ai repezit să te împrieteneşti cu boboaca, după câte văd, mormăi Molly. Nu te porţi cum ar trebui, A. Nu se presupune că ar trebui să fii în perioada de eliberare condiţionată?

Luce înghiţi în sec. Deşi Arriane nu-i spusese nimic de eliberarea condiţionată, asta nu ar fi trebuit să o împiedice să-şi facă prieteni noi. Dar cuvântul fu de ajuns pentru a o face pe Arriane să-şi încleştеze pumnul şi să-l trimită cu putere direct în ochiul drept al lui Molly.

Molly se clătină dându-se înapoi, dar atenţia lui Luce fu atrasă de ce se întâmpla cu Arriane. Începuse să aibă un fel de convulsii, smucindu-şi mâinile şi agitându-le în aer.

De vină era brăţara, îşi dădu Luce seama cu groază. Trimitea o undă de şoc prin corpul fetei. Incredibil. Era o formă de pedeapsă crudă şi neobişnuită, asta era sigur. Lui Luce i se strânse stomacul privind trupul prietenei ei zvârcolindu-se. Se întinse pentru a o prinde pe Arriane exact când era pe punctul să cadă la podea.

— Arriane, şopti Luce, te simţi bine?

— Minunat! Ochii negri ai fetei clipiră, se deschiseră, apoi se închiseră la loc.

Luce gemu. Apoi, Arriane deschise brusc un ochi.

— Te-am băgat în sperieţi, nu? Oo, ce drăguţ! Nu-ţi face griji, şocurile n-o să mă omoare, şopti ea. Doar mă fac mai puternică. Oricum, a meritat să-i învineţesc un ochi vacii ăleia, nu?

— Gata, opriţi-vă. Opriţi-vă, bubui o voce răguşită în spatele lor.

Randy stătea în pragul uşii, roşie la faţă şi respirând cu greutate. Era un pic cam târziu pentru a mai opri ceva, se gândi Luce, dar Molly se apropia împleticindu-se de ele, tocurile ei cui ţăcănind pe linoleum. Fata asta chiar nu avea limite. Avea de gând să o bată măr pe Arriane cu Randy de faţă?

Din fericire, braţele robuste ale lui Randy îi prinseră pumnii. Molly încercă să o dea la o parte şi începu să ţipe.

— Ar fi bine ca cineva să înceapă să vorbească, se răsti Randy, strângând-o în braţe pe Molly până o lăsă fără vlagă. De fapt, să vă prezentaţi toate trei mâine-dimineaţă pentru detenţie. Cimitir. În zori. Apoi se uită la Molly, spunându-i: Te-ai răcorit?

Molly dădu din cap ţeapănă, iar Randy îi dădu drumul. Se aşeză pe vine uitându-se la Arriane care încă mai zăcea în poala lui Luce, cu braţele încrucişate pe piept. La început, Luce crezu că Arriane era îmbufnată, ca un câine furios purtând o zgardă cu şocuri, dar apoi simţi o mică mişcare involuntară a corpului fetei

şi-şi dădu seama că mai era încă la cheremul brăţării.

— Hai, i se adresă Randy mai blând, hai să ne potolim, întinse mâna spre Arriane şi o ajută să-şi ridice trupul firav şi tremurând, întorcându-se o singură dată spre uşă pentru a repeta ordinele către Luce şi Molly.

— În zori!

— Abia aştept, îi răspunse Molly gingaş, aplecându-se pentru a ridica farfuria cu chiftele care-i alunecase de pe tavă.

O legănă deasupra capului lui Luce pentru o clipă, apoi o răsturnă şi îi strivi mâncarea în păr. Luce se lăsă cuprinsă de o ruşine aproape palpabilă, în timp ce întregul Sword & Cross o privea pe nou-venita cu-garnitură-de-chiftele.

— Minunat, zise Molly, scoţând un aparat foto minuscul din buzunarul de la spate al jeanşilor ei negri. Spune… chiftea, şuieră ea, luând câteva prim-planuri. Astea o să arate super pe blogul meu.

— Mişto pălărie, auzi o voce batjocoritoare din partea opusă a cantinei.

Apoi, Luce privi cu emoţie spre Daniel, rugându-se ca el să fi ratat cumva toată scena. Dar nu. Clătina din cap. Şi părea supărat.

Până în acel moment, Luce se gândise că ar fi putut pur şi simplu să se ridice şi să se scuture după episodul ăsta ridicol, ca după un vis urât. Dar, când văzu reacţia lui Daniel, simţi că ajunsese la limită.

Nu avea să plângă în faţa unor astfel de oameni groaznici, înghiţi în sec, se ridică şi plecă. Se grăbi spre cea mai apropiată uşă, nerăbdătoare să simtă aerul rece pe faţă.

Însă umiditatea din septembrie, specifică sudului, o învălui brusc, făcând-o să se înece, de îndată ce ajunse afară. Cerul era aproape lipsit de culoare, un cenuşiu-închis atât de monoton şi de apăsător, încât soarele abia se întrezărea. Luce încetini pasul, dar ajunse până la marginea parcării.

Tânjea să-şi vadă maşina veche şi rablagită, să se adâncească în scaunele cu tapiţerie zdrenţuită, ca să tureze motorul, să dea sonorul la maxim şi să zboare ca vântul, departe de locul ăla. Dar, în timp ce stătea pe caldarâmul negru şi fierbinte, realitatea o lovi în moalele capului: era blocată aici şi două porţi de metal uriaşe o despărţeau de lumea de dincolo de Sword & Cross. Şi, în plus, chiar dacă ar fi avut o cale de ieşire… unde ar

fi putut să plece?

Senzaţia de greaţă îi spunea tot ce trebuia să ştie. Era deja la ultima staţie, iar lucrurile arătau destul de rău.

Pe cât era de deprimant, pe atât era de adevărat: Sword & Cross era tot ce-i rămăsese.

Îşi îngropa faţa în palme, ştiind că trebuia să se întoarcă. Dar, când îşi ridică în cele din urmă capul, resturile din palmă îi amintiră că era încă garnisită cu chifteaua lui Molly. Bleah. Prima oprire: cea mai apropiată baie.

Ajunsă din nou în clădire, Luce se ascunse în baia fetelor. Gabbe, care părea chiar mai blondă şi mai lipsită de defecte, acum că Luce arăta de parcă tocmai se întorsese de la scufundări în tomberon, se strecură pe lângă ea.

— Ups, scuză-mă, iubire, zise ea. Vocea ei cu accent sudist era blândă, dar chipul i se schimonosi când o văzu pe Luce. O, Doamne, arăţi groaznic. Ce s-a întâmplat?

„Ce s-a întâmplat? De parcă n-ar fi aflat toată şcoala.” Probabil că fata asta se prefăcea că plouă ca să o facă pe Luce să retrăiască scena aceea umilitoare.

— Aşteaptă cinci minute, replică Luce, cu o voce mai tăioasă decât intenţionase. Sunt sigură că bârfele se răspândesc precum ciuma pe-aici.

— Vrei să-ţi împrumut fondul meu de ten? o întrebă Gabbe, întinzându-i o casetă cu cosmetice de un albastru pastelat, încă nu te-ai văzut în oglindă, dar o să…

— Nu, mulţumesc, o întrerupse Luce, intrând în toaletă. Fără să se uite în oglindă, deschise robinetul.

Îşi dădu cu apă rece pe faţă şi, în sfârşit, îşi permise să se descarce. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, apăsă butonul dispozitivului cu săpun lichid, încercând să folosească gelul roz ieftin pentru a-şi îndepărta resturile de mâncare de pe faţă. Dar mai rămânea problema părului. Iar hainele ei cu siguranţă arătaseră şi mirosiseră mai bine de-atât. Nu că ar mai fi fost cazul să-şi facă griji în legătură cu prima impresie pe care urma s-o facă.

Uşa de la baie se deschise, iar Luce se refugie lângă perete asemenea unui animal hăituit. Văzu intrând o necunoscută; Luce se încorda şi se aşteptă la ce era mai rău.

Fata era bondoacă, această impresie fiind accentuată şi de numărul anormal de mare de haine pe care le purta. Chipul ei

lătăreţ era încadrat de un păr negru şi cârlionţat, iar ochelarii violet-deschis îi alunecară de pe nas când strănută. Arăta destul de şters, dar, pe de altă parte, nu trebuia s-o judece după prima impresie. Îşi ţinea ambele mâini la spate într-un fel care, judecând după ziua pe care o avusese Luce, îi stârnea suspiciuni.

— Ştii, n-ar trebui să fii aici fără permisiune, spuse fata.

Vocea ei lipsită de inflexiuni o făcea să pară foarte serioasă.

— Ştiu.

Expresia fetei confirmă suspiciunea lui Luce că era absolut imposibil să ai parte de înţelegere în acest loc. Oftă, gata să renunţe.

— Nu voiam decât…

— Glumeam. Fata izbucni în râs, dând ochii peste cap şi relaxându-se. Am şterpelit nişte şampon de la vestiar pentru tine, zise ea, arătându-i ce ascunsese la spate: două sticle de plastic inofensive de şampon şi de balsam. Hai, o chemă, trăgând lângă ea un scaun pliant ponosit. Hai să te curăţăm. Stai aici.

Un sunet jumătate suspin – jumătate hohot de râs, pe care nu-l mai scosese niciodată, scăpă de pe buzele lui Luce. Bănui că suna a uşurare. Fata era drăguţă cu ea – nu drăguţă după regulile şcolii de corecţie, ci normal de drăguţă! Aparent fără nici un motiv. Şocul era mai mult decât putea suporta Luce.

— Mulţumesc! reuşi să spună, în continuare un pic încordată.

— O, şi probabil că trebuie să te şi schimbi, adăugă fata, uitându-se la puloverul ei negru şi trăgându-l peste cap, dând la iveală un pulover identic.

Când zări expresia de surpriză de pe chipul lui Luce, continuă:

— Ce e? Am un sistem imunitar sensibil. Trebuie să port mai multe straturi de haine.

— O… o să te descurci fără ăsta? întrebă Luce, deşi, în acel moment, ar fi făcut aproape orice pentru a ieşi din învelişul de carne tocată.

— Bineînţeles, îi răspunse fata, dând din mână. Mai am încă trei pe sub ăsta. Şi încă vreo câteva în dulap. Eşti invitata mea. Mă doare să văd un vegetarian acoperit de carne. Sunt o persoană foarte empatică.

Luce se întrebă cum de ştia această necunoscută de preferinţele ei culinare, dar era mai curioasă să afle altceva:

— De ce eşti aşa drăguţă?

Fata izbucni în râs, oftă şi apoi clătină din cap.

— Nu toţi cei de la Sword & Cross sunt târfe sau pungaşi.

— Hm?

— Sword & Cross… Târfe şi Pungaşi. Aşa i se spune şcolii. Evident, nu există nici un pungaş aici. N-o să-ţi împui urechile cu unele dintre cele mai crude porecle născocite vreodată.

Luce râse şi ea.

— Voiam să spun că nu toată lumea de-aici e ticăloasă.

— Doar majoritatea? întrebă Luce, părându-i rău că deja părea atât de pesimistă. Dar fusese o dimineaţă atât de lungă, iar ea trecuse prin atâtea, şi poate fata asta n-avea s-o judece pentru că era un pic morocănoasă.

Spre surprinderea ei, fata zâmbi.

— Exact. Şi chestia asta ne strică şi nouă reputaţia, celor de treabă. Îi întinse mâna. Eu sunt Pennyweather Van Syckle-Lockwood. Poţi să-mi spui Penn.

— Am reţinut, răspunse Luce, încă prea ameţită ca să-şi dea seama că, în urmă cu ceva timp, ar fi izbucnit în râs la auzul numelui fetei. Părea ieşită din paginile unei cărţi de Dickens. Însă, în acelaşi timp, faptul că o fată cu un asemenea nume reuşea să se prezinte fără nici o urmă de jenă era menit să-i trezească încredere.

— Eu sunt Lucinda Price.

— Şi toţi îţi spun Luce, completă Penn. Şi te-ai transferat de la şcoala pregătitoare Dover din New Hampshire.

— De unde ştii? întrebă Luce încet.

— Am ghicit? ridică Penn din umeri. Glumesc, ţi-am citit dosarul, evideeent. E un hobby de-al meu.

Luce rămase cu ochii la ea, lipsită de orice expresie. Poate se grăbise s-o numească demnă de încredere mai devreme. Cum putuse Penn să aibă acces la dosarul ei?

Penn dădu drumul la apă. Când se încălzi, îi făcu semn lui Luce să-şi aplece capul în chiuvetă.

— Ştii, de fapt nu sunt nebună. O ridică pe Luce, trăgând-o de capul ud. Nu vreau să te jignesc. Apoi o împinse la loc. Sunt singura din şcoală fără ordin judecătoresc. Şi poate nu crezi, dar să fii sănătos din punct de vedere legal prezintă unele avantaje. De exemplu, sunt de asemenea singura în care au încredere să-i ajute la secretariat. Ceea ce e o tâmpenie din partea lor. Am

acces la o grămadă de rahaturi confidenţiale.

— Dar dacă nu trebuie să fii aici…

— Când tatăl tău este grădinarul şcolii, trebuie să te primească gratis. Deci… Penn tăcu.

Tatăl lui Penn era grădinarul? După cum arăta locul, lui Luce nici măcar nu-i trecuse prin minte că şcoala avea un grădinar.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Penn, ajutând-o pe Luce să cureţe cu şampon ultima urmă de sos din păr. Şcoala şi împrejurimile nu sunt prea îngrijite, nu-i aşa?

— Ei, nu chiar, minţi Luce. Era nerăbdătoare să câştige bunăvoinţa acestei fete şi voia să trimită spre ea vibraţii de tipul fii-prietena-mea mai mult decât să pară că îi păsa vreun pic de cât de des tundea cineva peluza la Sword & Cross. E, hm, foarte drăguţ.

— Tata a murit acum doi ani, zise Penn încet. Au reuşit să mă potcovească până la urmă cu bătrânul şi ramolitul director Udell drept custode legal, dar, hm… n-au reuşit niciodată să găsească un înlocuitor pentru tata.

— Îmi pare rău, îi spuse Luce, coborând şi ea tonul. Deci mai era cineva aici care ştia ce înseamnă să suferi o mare pierdere.

— Nu-ţi face probleme, zise Penn, turnându-şi balsam în palmă. De fapt e o şcoală bună. Îmi place mult aici.

Acum Luce îşi ridică brusc capul, stropind podeaua din baie.

— Eşti sigură că nu eşti nebună? o tachina ea.

— Glumesc. Urăsc viaţa de aici. E oribilă.

— Dar nu reuşeşti să te hotărăşti să pleci, zise Luce, înclinându-şi capul, curioasă.

Penn îşi muşcă buzele.

— Ştiu că sună macabru, dar chiar dacă n-aş fi rămas pe cap cu Udell, n-aş putea. Tata e aici. Făcu un gest spre cimitir, care nu se vedea de acolo. El e tot ce am.

— Atunci, cred că ai mai mult decât unii dintre colegii noştri, spuse Luce, gândindu-se la Arriane. Îşi aduse aminte de felul în care Arriane îşi încleştase degetele pe mâna ei în acea zi pe teren, privirea nerăbdătoare din ochii ei albaştri când o făcuse pe Luce să promită că o să treacă pe la ea la noapte.

— O să fie bine, zise Penn. N-ar fi luni dacă Arriane n-ar ajunge la infirmerie după un atac.

— Dar n-a fost un atac, o contrazise Luce, s-a întâmplat din cauza dispozitivului de la mână. Am văzut, îi trimitea şocuri.

— Aici, la Sword & Cross, avem o definiţie foarte cuprinzătoare pentru ceea ce înseamnă „atac”. Duşmanca ta, Molly? Şi ea a fost protagonista unor atacuri legendare. Ei continuă să spună că o să-i schimbe medicamentele. Cu puţin noroc, o să ai plăcerea să fii martora a cel puţin unei astfel de ieşiri înainte să se întâmple asta.

Informaţiile pe care le deţinea Penn erau extraordinare. Lui Luce îi trecu prin minte să o întrebe care era povestea lui Daniel, dar trebuia să se mai controleze pentru o vreme. Măcar până se lămurea şi ea mai bine.

Simţi mâinile lui Penn încercând să-i stoarcă apa din păr.

— Asta a fost, îi zise Penn. Cred că, în sfârşit, ai redevenit o vegetariană veritabilă.

Luce se privi în oglindă şi îşi trecu mâinile prin păr. Penn avea dreptate. În afară de trauma emoţională şi de durerea din piciorul drept, nu mai exista nici o dovadă a încăierării de la cantină.

— Mă bucur că ai părul scurt, îi mărturisi Penn. Dacă ar fi fost la fel de lung ca în fotografia din dosarul tău, operaţia asta ar fi durat mult mai mult.

Luce se uită la ea, cu gura căscată.

— Va trebui să fiu foarte atentă cu tine, nu? Penn o luă de braţ şi o conduse afară din baie.

— Totul e să nu-mi ieşi din graţii şi nimeni nu va fi rănit. Luce îi aruncă din nou o privire îngrijorată, dar chipul lui Penn era impenetrabil.

— Glumeşti, nu? o întrebă.

Penn zâmbi, înveselindu-se dintr-odată.

— Hai, trebuie să mergem la ore. Nu-i aşa că te bucuri că suntem în aceeaşi clasă după-amiază?

Luce izbucni în râs.

— Când o să încetezi să ştii totul despre mine?

— Nu în viitorul apropiat, îi mărturisi Penn, conducând-o pe hol şi apoi spre clădirea de cărămidă în care se ţineau cursurile.

— O să înveţi să-ţi placă în curând, îţi promit. O să te bucuri de avantajele de a avea o prietenă atât de influentă.

Trei
Tuşe de întuneric

Luce rătăcea prin holul rece şi umed al internatului spre camera ei, târând după ea rucsacul Camp Gurid cu mânerul rupt. Pereţii aveau culoarea unei table prăfuite – şi peste tot domnea o linişte ciudată, întreruptă doar de bâzâitul intermitent al neoanelor cu lumină palidă care atârnau din tavanele false îngălbenite de scurgerile de apă.

Luce era surprinsă, mai ales, să vadă atâtea uşi închise. La Dover, tânjea întotdeauna după mai multă intimitate, o pauză de la petrecerile care se ţineau pe un întreg palier şi care se porneau la orice oră. Nu puteai să ajungi în camera ta fără să te împiedici de o reuniune de fete în jeanşi asortaţi, care stăteau cu picioarele în poziţie de lotus, sau de vreo pereche care se săruta cu foc, lipindu-se de perete.

Dar, la Sword & Cross... ori toată lumea se apucase deja de lucrările de treizeci de pagini care trebuiau pregătite până la sfârşitul semestrului... ori socializarea se făcea mai degrabă în spatele uşilor închise.

Apropo de uşi, chiar şi acestea constituiau o privelişte deosebită. Dacă elevii de la Sword & Cross se arătaseră inventivi în privinţa violării codului vestimentar, deveneau de-a dreptul ingenioşi când venea vorba de personalizarea spaţiului individual. Luce trecuse deja de o uşă acoperită cu o perdea din mărgele şi de o alta dotată cu un detector de mişcare care o încurajase să „se mişte naibii mai departe” când trecuse pe lângă ea.

Se opri în faţa singurei uşi normale din clădire. Camera 63. Casă, oribilă casă. Scotoci după cheie în buzunarul din faţă al rucsacului, trase aer în piept şi descuie uşa de la celulă.

Doar că aceasta nu era chiar atât de groaznică. Sau nu atât de groaznică pe cât se aşteptase ea. Avea o fereastră destul de mare care se deschidea uşor pentru a lăsa să intre aerul mai puţin sufocant al nopţii. Şi, în spatele gratiilor de metal, priveliştea împrejurimilor luminate de razele lunii era chiar interesantă, dacă nu se gândea prea mult la cimitirul care se întindea mai încolo. Avea un şifonier şi o chiuvetă mică, un birou la care să lucreze – şi îşi dădu seama că lucrul cel mai trist din cameră era propriul chip zărit în oglinda mare din spatele uşii.

Îşi feri iute privirea, ştiind prea bine ce avea să găsească reflectat în oglindă: un chip slab şi obosit. În ochii ei căprui se

mai zăreau urmele stresului. Părul ei părea blana pudelului isteric al familiei după o furtună. Puloverul lui Penn îi venea ca o pânză de sac. Tremura. Cursurile de la prânz nu fuseseră mai liniştitoare decât cele de dimineaţă, mai ales pentru faptul că de ce-i fusese mai frică nu scăpase: toţi colegii de şcoală începuseră să-i spună Chiftea. Şi, din păcate, la fel cum se întâmplase cu tizul ei[3], porecla părea că avea să-i marcheze restul şederii la Sword & Cross.

Voia să despacheteze, să transforme o cameră 63 fără personalitate într-un loc al ei, în care să se refugieze când avea nevoie să se simtă bine. Dar nu reuşi decât să tragă fermoarul rucsacului înainte de a se prăbuşi pe patul gol, învinsă. Se simţea atât de departe de casă. Nu făcuse decât douăzeci şi două de minute cu maşina de la uşa din spate, veche şi vopsită în alb, a casei sale până la porţile ruginite din fier forjat de la Sword & Cross, dar puteau fi la fel de bine douăzeci şi doi de ani.

În prima jumătate a drumului parcurs în linişte, în acea dimineaţă, cu părinţii ei, priveliştea fusese cam aceeaşi: suburbie sudică adormită, tipică pentru clasa de mijloc.

Dar apoi ajunseseră la şoseaua pavată dinspre ţărm, iar terenul devenise din ce în ce mai mlăştinos. Un pâlc de mangrove marca intrarea în zona umedă, dar curând şi acestea se răriseră. Ultimii cincisprezece kilometri până la Sword & Cross fuseseră deprimanţi. De un cenuşiu întunecat, nimic deosebit. Un ţinut uitat de lume. În Thunderbolt, oamenii obişnuiau să glumească pe seama duhorii nimicitoare de aici, pe care cu greu o puteai uita: ştiai că ai ajuns la mlaştini atunci când maşina ta începea să duhnească, iar motorul să scuipe noroi.

Deşi Luce crescuse în Thunderbolt, nu cunoştea prea bine estul îndepărtat al regiunii. Când era mică, se gândise întotdeauna că nu exista nici un motiv să vină aici – toate magazinele, şcolile şi toţi cei pe care îi cunoştea familia ei se aflau în partea de vest. Estul era mai puţin dezvoltat. Asta era tot.

I se făcu din nou dor de părinţii ei, când găsi post-it-ul lipit pe primul tricou pe care-l văzu când desfăcu bagajul – Te iubim! Cei

3 În original, meatloaf - referire la porecla cântăreţului rock american Michael Lee Aday

din familia Price nu se dau niciodată bătuţi! Îi era dor de dormitorul ei cu vedere spre vrejurile cu roşii ale tatălui ei. Îi era dor de Callie, care cu siguranţă îi trimisese deja cel puţin zece mesaje prea lungi pentru a fi citite în întregime. Îi era dor de Trevor…

Sau, de fapt, nu era nimic din toate astea. Îi era dor de felul în care începuse să simtă viaţa când discuta cu Trevor; de vremurile când avea pe cineva la care să se gândească dacă nu putea dormi noaptea, când avea un nume pe care să-l mâzgălească prosteşte în caietele de notiţe. Adevărul era că Luce şi Trevor nu avuseseră, de fapt, şansa să se cunoască prea bine. Singura amintire pe care o avea cu el era fotografia pe care Callie o făcuse pe ascuns, de pe cealaltă parte a terenului de fotbal, între două reprize de genuflexiuni, când el şi Luce vorbiseră vreo cincisprezece secunde… despre reprizele lui de genuflexiuni. Şi singura întâlnire la care mersese vreodată cu el nici măcar nu fusese o întâlnire adevărată – doar o oră furată, când el o dusese departe de grupul petrecăreţilor. O oră pe care avea s-o regrete pentru tot restul vieţii.

Începuse destul de inocent, erau doar doi oameni care făceau o plimbare pe malul lacului, dar nu durase mult până când Luce începuse să simtă umbrele stând la pândă deasupra capetelor lor. Apoi buzele lui Trevor le atinseseră pe ale ei, iar căldura i se răspândise prin tot trupul, ochii lui deveniseră albi de groază… şi, câteva clipe mai târziu, viaţa, aşa cum o ştia, se făcuse scrum.

Luce se rostogoli pe o parte şi îşi îngropa faţa în îndoitura braţului. Petrecuse câteva luni jelind moartea lui Trevor, iar acum, pe când zăcea în acea cameră ciudată, cu barele de metal care îi împungeau pielea prin salteaua subţire, simţea deşertăciunea egoistă a întregii poveşti. Nu-l cunoscuse pe Trevor, aşa cum nu-l cunoştea nici pe… Cam.

O bătaie în uşă o făcu pe Luce să sară din pat. Cine putea să ştie că era aici? Se duse în vârful picioarelor până la uşă şi o deschise. Apoi îşi vârî capul prin deschizătură şi aruncă o privire pe holul pustiu. Nici măcar nu auzise paşi afară şi nu era nici urmă de cineva care să fi bătut la uşă.

Nu era decât avionul de hârtie prins cu o piuneză metalică în centrul panoului aflat lângă uşă. Luce zâmbi văzându-şi numele scris cu marker negru pe aripă, dar, când desfăcu biletul, văzu

că pe el era doar o săgeată neagră care indica holul. Arriane o invitase la ea peste noapte, dar asta fusese înainte de incidentul cu Molly de la cantină. Cercetând holul pustiu, Luce se întrebă dacă să urmeze săgeata misterioasă. Apoi aruncă o privire înapoi către bagajul imens – cu povara tristeţii ei – care aştepta să fie despachetat. Ridică din umeri, închise uşa, îşi puse cheia în buzunar şi plecă.

Se opri în faţa unei uşi aflate de partea cealaltă a holului pentru a studia uriaşul poster cu Sonny Terry, un muzician orb pe care îl ştia din colecţia de viniluri a tatălui ei – era un cântăreţ de blues incredibil. Se aplecă în faţă pentru a citi numele de pe panou şi tresări când îşi dădu seama că stătea în faţa camerei lui Roland Sparks. Imediat, spre enervarea ei, într-un colţ al minţii începu să calculeze şansele ca Roland să piardă vremea împreună cu Daniel, iar uşa aceea subţire să fie singura care-i despărţea de Luce.

Un bâzâit mecanic o făcu pe Luce să sară din loc. Se uită fix într-o cameră de supraveghere plasată în peretele de deasupra uşii lui Roland. Ledul îi observa cu mare atenţie fiecare mişcare. Se îndepărtă jenată pentru un motiv pe care nici o cameră de luat vederi n-ar fi fost capabilă să-l afle. În fine, ea venise aici ca să o vadă pe Arriane – a cărei cameră se întâmpla să se afle vizavi de cea a lui Roland.

În faţa camerei acesteia, Luce simţi un fior de duioşie. Uşa era acoperită cu autocolante – unele tipărite, altele evident făcute de Arriane. Erau atât de multe, încât stăteau unele peste altele, fiecare slogan acoperind pe jumătate şi adesea contrazicându-l pe cel de alături. Luce râse în sinea ei imaginându-şi-o pe Arriane colecţionând autocolantele la întâmplare (OAMENII RĂI NE CONDUC… FIICA MEA ESTE UN ELEV DE NOTA 4 LA SWORD & CROSS… VOTEAZĂ NU LA PROPUNEREA 666), apoi lipindu-le la întâmplare – dar cu consecvenţă – pe teritoriul ei.

Luce s-ar fi putut distra o oră întreagă citind mesajele de pe uşa lui Arriane, dar curând deveni conştientă de faptul că stătea în faţa unei încăperi în care era doar pe jumătate convinsă că fusese invitată. Apoi văzu cel de-al doilea avion de hârtie. Îl luă de pe panou şi-l desfăcu pentru a citi mesajul.

Draga mea Luce,

Dacă într-adevăr ai venit ca să ne petrecem timpul împreună

în seara asta, respect! O să ne înţelegem fooaaarte bine.

Dacă ai abandonat ideea, atunci… ia-ţi ghearele de pe biletul meu, ROLAND! De câte ori trebuie să-ţi mai spun? Incredibil!

În fine, ştiu că-ţi spusesem să treci pe la mine în seara asta, dar a trebuit să fug din Sala de Odihnă şi Recreere direct în cabinetul asistentei (partea bună a tratamentului cu electroşocuri de astăzi) pentru o revizie biologică de recuperare cu Albatrosul. Asta înseamnă… c-o lăsăm pe altădată?

A ta plină de psihoze, A

Luce stătea acolo, cu biletul în mână, neştiind ce să facă. Era uşurată să afle că Arriane se afla sub îngrijire medicală atentă, dar tot ar fi vrut s-o vadă. Voia să audă cu urechile ei nepăsarea din vocea fetei, astfel încât să ştie ce să creadă despre cele întâmplate în sala de mese. Dar stând acolo în hol, Luce devenea din ce în ce mai nesigură. Uşor, uşor, se lăsă cuprinsă de o panică tăcută, când îşi dădu în cele din urmă seama că era singură şi că se făcuse noapte la Sword & Cross.

În spatele ei, se auzi o uşă deschizându-se. Sub picioarele ei se proiectă pe podea o rază de lumină. Luce auzi muzică dintr-o cameră.

— Ce faci?

Era Roland, stând în pragul camerei sale, într-un tricou alb jerpelit şi blugi. Îşi prinsese codiţele în vârful capului cu un elastic galben şi ţinea o muzicuţă aproape de buze.

— Am venit s-o văd pe Arriane, îi răspunse Luce, încercând să se abţină să nu privească dincolo de el, pentru a cerceta dacă mai era cineva în cameră. Trebuia să…

— Nu e nimeni acasă, zise el criptic.

Luce nu ştia dacă se referea la Arriane, sau la restul celor de pe palier, sau la orice altceva. Cântă câteva acorduri la muzicuţă, fără să-şi ia privirea de la ea. Apoi deschise uşa un pic mai mult şi ridică din sprâncene. Dar nu era sigură dacă era vorba de o invitaţie să intre.

— Eu treceam pe-aici în drum spre bibliotecă, replică ea dintr-o suflare, întorcându-se în direcţia dinspre care venise. Trebuie să mă uit pe o carte.

— Luce, o strigă Roland. Se întoarse. Încă nu făcuseră cunoştinţă în mod oficial şi nu se aşteptase ca el să-i ştie numele. În ochii lui se citea un zâmbet, şi îşi folosi muzicuţa

pentru a-i indica direcţia opusă. Biblioteca este în partea cealaltă, spuse şi îşi încrucişă braţele pe piept. Să nu uiţi să-ţi arunci o privire pe colecţiile speciale din aripa de est. Sunt extraordinare.

— Mulţumesc, îi spuse Luce, simţindu-se într-adevăr recunoscătoare în timp ce se întorcea din drum.

Roland îi părea atât de real, văzându-l cum îi face cu mâna şi auzindu-l cântând din muzicuţă în timp ce ea se depărta. Poate o făcuse să se simtă agitată mai devreme pentru că se gândise la el ca la prietenul lui Daniel. Din câte ştia, Roland putea fi o persoană foarte drăguţă. Se înveseli în timp ce traversa holul. Mai întâi biletul lui Arriane atât de vioi şi de amuzant, apoi avusese parte de o întâlnire deloc ciudată cu Roland Sparks; şi, în plus, chiar voia să treacă pe la bibliotecă. Lucrurile mergeau spre mai bine.

Aproape de capătul holului, acolo unde trebuia să coteşti spre aripa cu biblioteca, Luce trecu de singura uşă întredeschisă de pe palier. Nu exista nici un fel de element decorativ pe uşa aceea, dar cineva o vopsise în negru. Apropiindu-se, Luce auzi acordurile supărate heavy metal răsunând dinăuntru. Nici măcar nu trebui să se oprească să citească numele de pe uşă. Era camera lui Molly.

Luce mări pasul, conştientă dintr-odată de fiecare zgomot scos de cizmele ei negre de călărie pe linoleum. Nici măcar nu-şi dăduse seama că încetase să mai respire până nu deschise uşile din lemn ale bibliotecii şi oftă.

Uitându-se în jur prin bibliotecă, Luce se simţi invadată de o căldură liniştitoare. Întotdeauna îi plăcuse mirosul uşor dulceag de vechi pe care nu-l puteai simţi decât într-o cameră plină de cărţi. Fâsâitul produs de paginile întoarse o liniştea. Biblioteca de la Dover fusese întotdeauna calea ei de evadare, iar Luce se simţi aproape copleşită de uşurare când îşi dădu seama că şi aceasta ar putea să-i ofere aceeaşi senzaţie de adăpost. Nu-şi putea crede ochilor că acest loc se afla la Sword & Cross. Era aproape… era chiar… ademenitor.

Pereţii aveau culoarea mahonului, iar tavanele erau înalte. De-a lungul unui perete se întindea un şemineu cu cămin de cărămidă. Mai erau mese lungi de lemn, pe care se aflau lămpi verzi de modă veche, şi rafturi cu cărţi care se întindeau mai departe decât putea ea cuprinde cu vederea. Zgomotul cizmelor

ei fu absorbit de covorul persan gros din momentul în care Luce trecu de intrare.

Câţiva elevi învăţau – nici unul pe care Luce să-l fi ştiut după nume –, dar până şi puştii care arătau cel mai ciudat păreau mai inofensivi cu capetele aplecate asupra cărţilor. Se apropie de biroul bibliotecarei aflat în mijlocul camerei, care era mare şi rotund. Era ticsit de vrafuri de hârtii şi de cărţi şi avea un aer de dezordine savantă şi plăcută ochiului care îi aminti lui Luce de casa părinţilor ei. Cărţile erau stivuite în teancuri atât de înalte, încât Luce abia o zări pe bibliotecară în spatele lor. Scotocea prin nişte documente cu energia unui căutător de aur. Îşi ridică brusc capul când Luce se apropie.

— Bună! Femeia îi zâmbi – chiar îi zâmbi – lui Luce. Părul ei nu era cenuşiu, ci argintiu, şi se vedea scânteind chiar şi în lumina caldă din bibliotecă. Chipul ei arăta bătrân şi tânăr în acelaşi timp. Avea o piele palidă, aproape strălucitoare, ochi de un negru luminos şi un nas mic şi ascuţit. În timp ce i se adresase lui Luce, îşi ridicase mânecile puloverului alb de caşmir, lăsând la vedere multe şiraguri de brăţări cu perle care-i acopereau ambele încheieturi. Te pot ajuta să găseşti ceva? o întrebă şoptind veselă.

Luce se simţi brusc în largul ei în preajma acestei femei şi aruncă o privire spre tăbliţa de pe birou: Sophia Bliss. Îşi dori să fi avut nevoie de o carte. Această femeie era prima persoană cu autoritate din şcoală căreia chiar ar fi vrut să-i ceară ajutorul. Dar ea doar rătăcea pe-acolo… şi apoi îşi aminti de spusele lui Roland Sparks.

— Sunt nouă aici, explică ea. Lucinda Price. Aţi putea să-mi spuneţi unde se află aripa de est?

Femeia îi adresă zâmbetul de pari-genul-care-citeşte de care Luce avusese parte toată viaţa de la bibliotecari.

— Pe-acolo, îi explică, arătându-i un şir de ferestre înalte aflate de partea cealaltă a camerei. Eu sunt domnişoara Sophia şi, dacă registrul meu nu se înşeală, eşti la seminarul meu de religie marţea şi joia. O, o să ne distrăm pe cinste! Îi făcu cu ochiul. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, eu sunt aici. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Luce.

Luce îi zâmbi mulţumindu-i, îi spuse bucuroasă domnişoarei Sophia că aveau să se întâlnească a doua zi la oră şi porni spre culoarul mărginit de ferestre. Doar după ce se depărtă de

bibliotecară începu să-şi pună întrebări despre modul ciudat şi oarecum intim în care femeia i se adresase, folosindu-i numele de alint.

Abia trecuse de zona principală de studiu şi înainta printre rafturile înalte şi elegante cu cărţi, când ceva întunecat şi macabru trecu peste capul ei. Se uită în sus.

Nu. „Nu aici. Vă rog. Lăsaţi-mi locul ăsta numai pentru mine.”

Când umbrele veneau şi plecau, Luce nu era niciodată sigură unde se duc – sau cât vor sta departe.

Nu-şi putea da seama ce se întâmpla acum. Ceva era diferit. Era într-adevăr îngrozită, dar nu simţea frigul. Ba, mai degrabă, se simţea înfierbântată. Era cald în bibliotecă, dar nu chiar atât de cald. Apoi privirea îi căzu asupra lui Daniel.

Se afla la fereastră, cu spatele la ea, aplecându-se asupra unui pupitru pe care scria Colecţii Speciale cu litere albe. Avea mânecile gecii vechi de piele suflecate până la cot, iar părul blond îi strălucea în lumina becurilor. Avea umerii cocoşaţi, iar Luce simţi instinctual nevoia de a se adăposti la pieptul lui. Îşi alungă imaginea din minte şi se ridică pe vârfuri pentru a se uita mai bine la el. De acolo de unde stătea nu putea fi sigură, dar părea că desenează ceva.

Urmărind mişcarea uşoară a trupului lui în timp ce schiţa desenul, Luce se simţi arzând pe dinăuntru, de parcă ar fi înghiţit ceva fierbinte. Nu-şi putea da seama de ce, dar avea presimţirea ciudată că Daniel îi desena portretul.

Nu ar trebui să se ducă la el. La urma urmelor, nici măcar nu-l cunoştea, nu vorbiseră niciodată. Toată comunicarea dintre ei se rezumase la un deget ridicat şi la câteva ocheade. Şi, cu toate astea, pentru un motiv anume, simţea că era important pentru ea să descopere ce desena pe foaia din faţa lui.

Apoi îşi aminti brusc. Visul pe care îl avusese cu o noapte în urmă. O frântură îi reveni brusc în minte. În vis, era noaptea târziu – o noapte umedă şi friguroasă, iar ea era îmbrăcată într-un veşmânt lung şi unduitor. Se apleca spre fereastra acoperită cu perdea dintr-o cameră necunoscută. Mai era o singură persoană acolo, un bărbat... sau un băiat – nu apucase să îi vadă faţa. O desena pe un teanc gros de foi. Părul ei. Gâtul ei. Linia distinctă a profilului ei. Stătea în spatele lui, prea înspăimântată pentru a-l înştiinţa că se afla acolo, prea curioasă pentru a pleca de acolo.

Luce tresări şi făcu un pas înainte când simţi ceva atingându-i umărul, apoi plutind pe deasupra capului ei. Umbra ieşise din nou la suprafaţă. Era neagră şi groasă ca un văl.

Inima îi bătea atât de tare, încât o asurzea, înăbuşind fâsâitul întunecat al umbrei, înăbuşindu-i sunetul paşilor. Daniel ridică privirea de pe foaie şi păru să se uite exact spre umbra plutitoare, dar nu se sperie aşa cum făcuse ea.

Bineînţeles, el n-o putea vedea. Privi calm pe fereastră.

Fierbinţeala din ea crescu în intensitate. Ajunsese îndeajuns de aproape de el, încât simţea că ar fi trebuit să simtă şi el cum îi iese căldura prin piele.

Cât se poate de discret, Luce încercă să arunce un ochi peste umărul lui la caietul de schiţe. Pentru o clipă, îşi văzu rotunjimea gâtului schiţată în creion pe pagină. Apoi clipi, iar când ochii ei alunecară din nou spre foaie, înghiţi în sec.

Era un peisaj. Daniel desena în cel mai mic detaliu cimitirul văzut pe fereastră. Luce nu văzuse niciodată ceva care s-o facă atât de nefericită.

Nu ştia de ce. Era o nebunie – chiar şi pentru ea – să se fi aşteptat ca strania ei premoniţie să se împlinească.

Daniel nu avea nici un motiv s-o deseneze. Ştia asta. La fel cum ştia că nu avea nici un motiv să-i arate degetul în acea dimineaţă. Dar o făcuse.

— Ce cauţi aici? o întrebă el.

Îşi închise caietul de schiţe şi îi aruncă o privire serioasă. Buzele lui pline formau o linie dreaptă, iar ochii cenuşii îi păreau lipsiţi de viaţă. Însă nu era supărat, ci mai degrabă epuizat.

— Am venit să mă uit la o carte din colecţiile speciale, îi răspunse cu o voce tremurătoare.

Dar, când se uită înjur, îşi dădu imediat seama de greşeala ei. „Colecţii speciale” nu era o secţiune a bibliotecii – era un spaţiu deschis în bibliotecă, destinat unei expoziţii de artă despre Războiul Civil. Ea şi Daniel stăteau într-o mică galerie cu busturi de bronz ale unor eroi de război, cu casete de sticlă pline de poliţe şi de hărţi ale Confederaţiei. Era singura zonă a bibliotecii unde nu exista nici o carte pe care să te uiţi.

— Mult succes, îi aruncă Daniel, în loc de „la revedere” deschizându-şi din nou caietul de schiţe.

Luce rămase fără grai şi se simţi cuprinsă de ruşine, ar fi vrut să o înghită pământul. Dar, în acelaşi timp, umbrele dădeau încă

târcoale pe acolo şi nu ştia din ce motiv, dar nu-i mai era atât de teamă de ele în preajma lui Daniel. N-avea nici un sens – n-ar fi putut face nimic pentru a o apăra de ele.

Se blocase, rămânând ţintuită locului. El îi aruncă o privire şi oftă.

— Scuză-mi indiscreţia, dar ţie îţi place să se strecoare cineva pe lângă tine şi să te spioneze?

Luce se gândi la umbre şi la ce-i făceau chiar atunci. Fără să se gândească, dădu din cap cu putere.

— OK, nici mie.

Tuşi cu subînţeles şi o privi fix, făcând-o să înţeleagă că ea era în plus.

I-ar fi putut spune că se simţea puţin ameţită şi că avea nevoie să stea jos un minut. Începu:

— Aş putea să…

Dar Daniel îşi luă caietul de schiţe şi se ridică în picioare.

— Am venit aici să fiu singur, îi aruncă, tăindu-i vorba. Dacă nu vrei să pleci, o să plec eu.

Îşi îndesă caietul în rucsac. Când trecu pe lângă ea, umărul lui se atinse de al ei. Chiar dacă numai pentru o clipă, şi în ciuda hainelor pe care le purtau, Luce se simţi străbătută de un fel de electricitate statică.

Daniel se opri şi el pentru o secundă. Se întoarseră uitându-se unul la celălalt, iar Luce deschise gura. Dar, înainte să poată vorbi, Daniel se întoarse pe călcâie şi se îndreptă grăbit spre ieşire. Luce privi cum umbrele se furişau pe deasupra capului său, rotindu-se în cerc, apoi ieşiră pe fereastră, pierzându-se în noapte.

Răceala pe care o lăsară în urma lor o făcu să se cutremure înfiorată şi, multă vreme după aceea, rămase în zona colecţiilor speciale, atingându-şi umărul acolo unde se lovise de Daniel, simţind cum senzaţia de căldură dispare încet.

Patru
Tura de noapte[4]

Ahhh, marţi. Ziua gofrelor. De când se ştia, pentru Luce zilele

4 Joc de cuvinte, în original – expresia graveyard shift înseamnă literal „tura din cimitir”

de marţi din timpul verii însemnau cafea proaspătă, boluri pline ochi cu zmeură şi frişcă şi o porţie imensă de gofre crocante brune-aurii. Chiar şi în vara aceasta, când părinţii ei începuseră să se poarte de parcă s-ar fi temut puţin de ea, ziua gofrelor rămăsese un lucru cert. Se rostogolea în pat marţi dimineaţa şi, înainte să-şi dea seama, se trezise, şi ştia inconştient ce zi era.

Luce adulmecă, recăpătându-şi încet toate simţurile, apoi adulmecă din nou ceva mai concentrată. Nu, nu era aluatul cu lapte bătut, nu era nimic altceva decât mirosul acrişor al vopselei scorojite. Se frecă la ochi alungându-şi somnul şi îşi văzu camera înghesuită de internat. Arăta precum fotografia de „înainte" dintr-o emisiune despre renovarea casei. Îşi aduse aminte de lungul coşmar care fusese ziua de luni: predarea telefonului mobil, incidentul cu chifteaua şi ochii scăpărători ai lui Molly în sala de mese, Daniel care fugise de ea în bibliotecă. Oare ce îl făcea să fie atât de răutăcios? Luce habar nu avea.

Se ridică să se uite pe fereastră. Era încă întuneric; soarele nu se arătase la orizont. Nu se mai trezise niciodată atât de devreme. Nici nu credea să fi văzut vreodată răsăritul. Ca să fie sinceră, răsăritul îi dădea mereu o stare de agitaţie. Erau momentele de aşteptare, momentele de-dinainte-ca-soarele-să-răsară-deasupra-orizontului, statul în întuneric cu privirea îndreptată asupra liniei copacilor. Ora în care umbrele dormeau.

Luce oftă de dor de casă – un oftat singuratic, care o făcu să se simtă şi mai singură şi mai departe de ai ei. Ce avea să facă în cele trei ore rămase până la prima oră de curs? Zorii zilei – de ce îi aduceau aminte cuvintele astea? Oh, la naiba. Ar fi trebuit să fie în cimitir.

Se dădu repede jos din pat, împiedicându-se de bagajul încă nedesfăcut, şi îmbrăcă un pulover negru tern din teancul de pulovere negre terne. Îşi puse pe ea pantalonii negri de ieri, tresări când văzu în oglindă cum arăta şi încercă să-şi treacă degetele prin păr grăbindu-se să iasă pe uşă.

Abia mai respira când ajunse la porţile din fier forjat cu model complicat ale cimitirului, porţi care-i ajungeau până la talie. Mirosul copleşitor de varză împuţită o făcea să se sufoce şi se simţea mult prea singură cu gândurile ei. Unde erau ceilalţi? Oare definiţia lor pentru „zorii zilei" era diferită de a ei? Se uită la ceas. Era deja 6.15.

Tot ce-i spuseseră fusese să se întâlnească la cimitir, iar Luce

era destul de sigură că se afla în faţa unicei intrări. Se aşează la poartă, acolo unde asfaltul nisipos al parcării lăsa locul unui petic de pământ plin de buruieni. Zări o păpădie singuratică şi îi trecu prin minte că Luce cea de odinioară s-ar fi repezit la ea, şi-ar fi pus o dorinţă şi ar fi suflat. Dar dorinţele ei deveniseră prea greu de îndeplinit. Porţile delicate erau singurele care separau cimitirul de parcare. Un fapt remarcabil într-o şcoală în care sârma ghimpată se afla peste tot. Luce mângâie porţile, urmărind cu degetele modelul floral. Probabil că acestea existau de pe vremea Războiului Civil despre care vorbea Arriane, de când cimitirul folosea pentru îngroparea soldaţilor căzuţi în luptă, când şcoala construită lângă el nu era încă o închisoare pentru psihopaţi amatori, când întregul loc era mai puţin năpădit de buruieni şi de umbre.

Era ciudat – restul campusului era la fel de plat ca o farfurie, dar cimitirul părea a avea forma unui castron. Din locul unde stătea, putea vedea întregul peisaj din faţa ei. Şir după şir de pietre de mormânt erau aliniate în pantă, asemenea unor spectatori pe stadion.

Dar, spre mijloc, în punctul cel mai jos al cimitirului, poteca şerpuia printr-un labirint de pietre de mormânt mai mari, cioplite, statui de marmură şi mausolee. Erau probabil pentru ofiţerii confederaţi sau pentru soldaţii mai bogaţi. Îşi dădu seama că trebuiau să fie frumoase văzute de aproape. Dar din locul în care stătea ea, greutatea lor înclinată părea să tragă cimitirul în jos, de parcă întregul loc s-ar fi pregătit să dispară printr-o scurgere.

Se auziră paşi în spatele ei. Luce se răsuci pe călcâie, zărind o siluetă bondoacă îmbrăcată în negru ieşind din spatele unui copac. Penn! Trebui să reziste tentaţiei de-a se repezi s-o îmbrăţişeze pe fată. Luce nu fusese niciodată mai fericită să vadă pe cineva – deşi era greu de crezut că Penn fusese vreodată pedepsită după cursuri.

— N-ai întârziat? o întrebă Penn, oprindu-se în faţa lui Luce şi clătinând amuzată din cap, părând a spune „biata boboacă”.

— Sunt aici de zece minute, îi spuse Luce. Nu eşti tu cea care a întârziat?

Penn rânji.

— Nici vorbă. Eu doar mă trezesc devreme. N-am fost niciodată pedepsită. Ridică din umeri şi îşi împinse ochelarii

violeţi mai sus pe nas. Însă tu eşti, alături de alte cinci suflete nefericite, care probabil devin din ce în ce mai nervoase pe măsură ce trece timpul, aşteptându-te jos la monolit.

Se ridică pe vârfuri şi arătă spre un obiect aflat în spatele lui Luce, cea mai mare statuie din piatră, care se ridica din mijlocul celei mai îndepărtate părţi a cimitirului. Dacă îşi mijea ochii, putea distinge un grup de siluete negre strânse în jurul monumentului.

— Nu mi-au spus decât că ne întâlnim la cimitir, explică Luce, simţindu-se deja înfrântă. Nu mi-a zis nimeni unde să merg.

— Îţi spun eu acum: monolitul. Acum fugi într-acolo, o îndemnă Penn. N-o să-ţi faci prea mulţi prieteni dacă îi obligi să piardă şi mai mult vremea.

Luce înghiţi în sec. O parte din ea voia să-i ceară lui Penn să-i arate drumul. De aici de sus, arăta ca un labirint, şi n-ar fi vrut să se rătăcească prin cimitir. Brusc, se simţi iar departe de casă, ceea ce o neliniştea teribil, ştiind că avea să devină din ce în ce mai rău. Îşi trosni articulaţiile degetelor, trăgând de timp.

— Luce? zise Penn, împingând-o uşor de umeri. Încă stai pe loc.

Luce încercă să îi ofere lui Penn un zâmbet curajos de recunoştinţă, dar trebui să se mulţumească şi cu o grimasă. Apoi, se grăbi să traverseze panta ce ducea în mijlocul cimitirului.

Soarele încă nu răsărise, dar nu mai avea mult, iar aceste ultime momente dinaintea zorilor erau întotdeauna cele care o speriau cel mai tare. Trecu iute de pietrele de mormânt modeste. La un moment dat probabil fuseseră drepte, dar acum erau atât de vechi, încât cea mai mare parte căzuseră într-o parte sau cealaltă, încât, privite în ansamblu, dădeau impresia unui set morbid de piese de domino.

Lipăi cu bascheţii ei negri Converse prin băltoace şi noroi şi fâşâi pe covorul de frunze moarte. Când ajunse în zona cu monumente mai impozante, pământul devenise mai plat, iar ea se rătăcise. Se opri din alergat şi încercă să-şi tragă sufletul. Voci. Dacă se calma puţin, putea să audă nişte voci.

— Încă cinci minute şi am plecat, spuse un băiat.

— Păcat că opinia dumitale nu are nici o valoare, domnule Sparks.

O voce răutăcioasă, pe care Luce o recunoscu de la cursurile

din ajun. Doamna Tross – Albatrosul. După incidentul de la cantină, Luce ajunsese cu întârziere la ora ei şi nu-i făcuse chiar cea mai bună impresie rotunjoarei şi severei profesoare de ştiinţe.

— Dacă nu vrem să ne pierdem privilegiile sociale pe săptămâna asta – se auziră vaiete dintre morminte – vom aştepta cu toţii răbdători, ca şi cum nu am avea altceva mai bun de făcut, până când domnişoara Price va hotărî să ne onoreze cu prezenţa ei.

— Sunt aici, gâfâi Luce, ocolind, în cele din urmă, statuia uriaşă a unui heruvim.

Doamna Tross stătea cu mâinile în şold, purtând o copie a rochiei negre şi largi din ajun. Părul ei rar, castaniu-cenuşiu, îi stătea lipit de cap, iar în ochii închişi la culoare şi şterşi se iţi doar enervarea la vederea lui Luce. Biologia i se păruse întotdeauna grea, şi până acum nu întrevedea o notă prea bună pentru ea la cursul doamnei Tross.

În spatele Albatrosului stăteau Arriane, Molly şi Roland, împrăştiaţi în jurul unui cerc de socluri, care se aflau toate cu faţa spre statuia centrală a unui înger. Statuia aceasta părea mai nouă, mai albă şi mai mare decât celelalte. Şi, sprijinit de coapsa unui înger sculptat – ea aproape că nu-l observase –, era Daniel.

Purta geaca de piele neagră şi jerpelită şi fularul roşu aprins de care ea nu-şi putuse desprinde privirea cu o zi înainte. Luce îi remarcă părul blond şi dezordonat, care arăta de parcă nu fusese încă pieptănat după ce se ridicase din pat… ceea ce o făcu să se gândească la cum arăta Daniel când dormea… ceea ce o făcu să se îmbujoreze atât de tare, încât atunci când ajunse cu privirea la ochii lui, se simţi de-a dreptul umilită.

Dar se uita deja urât la ea.

— Îmi pare rău, rosti ea. N-am ştiut unde trebuia să ne întâlnim. Jur…

— Nu te mai obosi, îi replică doamna Tross, trecându-şi un deget de-a lungul gâtului. Deja ne-ai făcut să pierdem destul timp. Aşadar, sunt sigură că vă amintiţi cu toţii ce faptă josnică aţi comis de aţi ajuns aici. Vă puteţi gândi la asta în cele două ore în care o să munciţi. Formaţi perechi, ştiţi ce trebuie să faceţi. Aruncă o privire spre Luce şi oftă. Cine vrea o protejată?

Spre groaza lui Luce, toţi ceilalţi elevi coborâră privirea. Dar,

după un minut chinuitor, un al cincilea se arătă de după colţul mausoleului.

—Eu.

Cam. Tricoul lui negru cu anchior se mula pe umerii largi. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât Roland, care se dădu la o parte în timp ce Cam trecu de el şi se îndreptă spre Luce. N-o slăbi din ochi, mişcându-se uşor şi plin de încredere, atât de în largul lui în hainele şcolii, pe cât de stingheră se simţea Luce. O parte din ea ar fi vrut să-şi ferească ochii, pentru că modul în care Cam se uita fix la ea, în faţa tuturor, o făcea să se simtă jenată. Dar nici ea nu ştia de ce se simţea fascinată. Nici ea nu putu să-şi desprindă privirea – până când Arriane interveni între ei.

— E a mea, zise ea. Am zis prima.

— Ba n-ai zis, spuse Cam.

— Ba da, doar că nu m-ai auzit tu până să te dai jos din copac. Arriane sări cu gura pe el. O vreau eu.

— Eu… începu Cam.

Arriane îşi ridică privirea sfidător. Luce înghiţi în sec. Oare avea să spună şi el că o voia? Nu puteau s-o lase baltă şi să-şi ispăşească pedeapsa într-o echipă de trei?

Cam o bătu pe braţ.

— Vorbim mai târziu, OK? îi spuse, de parcă ar fi fost o promisiune pe care ea îl rugase s-o ţină.

Ceilalţi coborâră de pe pietrele de mormânt şi se încolonară pornind spre o magazie. Luce îi urmă, agăţându-se de Arriane, care îi dădu fără vreun cuvânt în plus o greblă.

— Aşadar, vrei îngerul răzbunător sau îndrăgostiţii prinşi într-o îmbrăţişare senzuală?

Nu-i aminti nimic de evenimentele din ajun sau despre biletul pe care i-l lăsase, iar Luce nu simţi nevoia să aducă vorba despre nici unul dintre aceste subiecte. În schimb, se uită deasupra capului şi zări, de-o parte şi de alta, două statui uriaşe. Cea mai apropiată semăna cu un Rodin. Două nuduri, un bărbat şi o femeie, se îmbrăţişau. Studiase sculptura la Dover şi mereu fusese de părere că operele lui Rodin erau cele mai romantice. Dar acum era greu să-i privească pe îndrăgostiţii îmbrăţişaţi fără să se gândească la Daniel. Daniel care o ura. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă pentru asta, după ce el fugise mâncând pământul de la bibliotecă în seara trecută, tot

ce trebuia să facă era să se gândească la privirea rece pe care i-o aruncase de dimineaţă.

— Unde e îngerul răzbunător? o întrebă pe Arriane, oftând.

— Bună alegere. Pe-aici.

Arriane o conduse spre sculptura masivă din marmură a unui înger care apăra pământul de lovitura unui fulger. Probabil că fusese o piesă interesantă în perioada în care fusese realizată. Dar acum statuia părea doar veche şi murdară, acoperită de muşchi verde.

— Nu înţeleg, îi spuse Luce, ce trebuie să facem.

— Să curăţăm bine-bine, zise Arriane, aproape cântând, îmi place să-mi închipui că le fac baie.

Spunând acestea, se căţără pe îngerul uriaş, legănându-şi picioarele deasupra braţului cu care statuia ţinea fulgerul, de parcă s-ar fi urcat într-un stejar bătrân şi viguros.

De teamă să nu pară că voia să aibă şi mai multe probleme cu doamna Tross, Luce începu să îşi facă de lucru cu grebla în jurul soclului statuii. Încercă să dea la o parte ceea ce părea un strat nesfârşit de frunze moarte.

Trei minute mai târziu, o dureau îngrozitor braţele. Nu era pregătită pentru o astfel de muncă murdară. Luce nu fusese niciodată pedepsită la Dover, dar, din ce auzise, pedeapsa se rezuma la a scrie pe o foaie de câteva sute de ori: „Nu voi mai plagia de pe internet”.

Aici erai pedepsit mai dur. Mai ales că tot ceea ce făcuse fusese să dea din greşeală peste Molly în sala de mese. Încercă să nu emită judecăţi pripite, dar să cureţe noroiul de pe mormintele unor oameni morţi de peste un secol? Luce îşi ura viaţa din toată inima.

Apoi, o rază de soare pătrunse în cele din urmă printre copaci şi brusc cimitirul se umplu de culoare. Luce se simţi de îndată mai uşoară. Vedea la mai mult de trei sute de metri în faţă. Îl vedea pe Daniel… lucrând cot la cot cu Molly.

Inima i se îngreuna şi acel sentiment plăcut dispăru.

Se uită la Arriane, care îi aruncă o privire plină de compătimire, dar continuă să muncească.

— Hei, şopti Luce.

Arriane îşi duse un deget la buze, dar îi făcu semn să se urce lângă ea. Cu mult mai puţină graţie şi agilitate, Luce apucă braţul statuii şi îşi luă avânt, suindu-se pe soclu. De îndată ce se

asigură că nu cade, şopti:

— Deci… Daniel e prieten cu Molly? Arriane pufni.

— Nici o şansă, se urăsc de moarte, zise repede, apoi se opri. De ce întrebi?

Luce arătă spre cei doi, care nu se străduiau deloc să cureţe mormântul de frunzele moarte. Stăteau unul lângă celălalt, sprijinindu-se în greblă şi purtând o conversaţie pe care Luce ar fi dorit cu disperare s-o audă.

— Mie îmi par prieteni.

— Aşa se întâmplă când eşti pedepsit la noi în şcoală, îi spuse Arriane calm. Trebuie să faci echipă cu cineva. Crezi că Roland şi Chester the Molester[5] de colo sunt prieteni? Arătă spre Roland şi Cam. Aceştia păreau să nu se înţeleagă cum să-şi împartă sarcinile în jurul statuii îndrăgostiţilor. Prietenii de pedeapsă nu sunt acelaşi lucru cu prietenii din viaţa reală.

Arriane se uită la Luce, pe faţa căreia se citea dezamăgirea, în ciuda eforturilor ei de a ascunde ce simţea.

— Luce, n-am vrut să spun… se opri. OK, în afara faptului că m-ai făcut să pierd 20 de minute din dimineaţa asta, n-am nimic cu tine. De fapt, cred că eşti interesantă, că aduci un suflu proaspăt. Acestea fiind spuse, ştiu la ce fel de prietenii siropoase te aştepţi tu aici la Sword & Cross. Dar permite-mi să fiu prima care-ţi spune, nu e uşor deloc. Toţi cei de aici duc povara trecutului. Vorbesc despre bagaje gen check-in-fără-să-stai-la-coadă sau plăteşte-amenda-fiindcă-depăşeşte-greutatea-regulamentară. Înţelegi? Luce ridică din umeri stânjenită.

— Era doar o întrebare. Arriane chicoti.

— Tu eşti mereu aşa defensivă? De fapt, ce dracu' ai făcut să intri aici?

Luce nu avea chef să vorbească despre asta. Poate Arriane avea dreptate, poate era mai bine să nu încerce să-şi facă prieteni. Sări de pe statuie şi se întoarse la muncă, atacând muşchiul de la baza statuii.

Din păcate, Arriane devenise curioasă. Sări şi ea jos şi îşi puse grebla peste cea a lui Luce, oprind-o.

— Haide, spune-mi, spune-mi, spune-mi, o tachina ea. Chipul lui Arriane era prea aproape de al ei. Îi amintea de ziua trecută, când se aplecase peste Arriane după ce avusese convulsiile.

---

5 Protagonistul benzii desenate omonime, create de Dwayne B. Tinsley, creatorul de benzi desenate al revistei Hustler

Petrecuse un fel de moment de intimitate, nu? Şi o parte din Luce voia să aibă curajul de a vorbi cu cineva. Fusese o vară lungă şi sufocantă alături de părinţii ei. Oftă, odihnindu-şi fruntea pe mânerul greblei.

Simţi gustul sărat al neliniştii umplându-i gura, dar nu putu să înghită. Ultima dată când intrase în detalii de genul ăsta fusese ca urmare a unui ordin judecătoresc. În curând le-ar fi uitat, dar Arriane n-o slăbea din priviri, iar cuvintele îi deveneau din ce în ce mai limpezi şi îi stăteau pe vârful limbii.

— Eram cu un prieten într-o noapte, începu ea să o lămurească, trăgând adânc aer în piept. Şi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Închise ochii, rugându-se ca scena să nu i se deruleze din nou în faţa ochilor, explodând în vâlvătăi roşii şi negre. A fost un incendiu. Eu am scăpat… dar el nu.

Arriane căscă, mult mai puţin şocată decât Luce.

— În fine, continuă Luce, apoi nu mi-am mai putut aminti detaliile, cum s-a întâmplat totul. Iar ce mi-am putut aminti – adică tot ce i-am spus judecătorului – i-a făcut pe toţi să creadă că sunt nebună.

Încercă să zâmbească, dar simţi că era un zâmbet forţat.

Spre surprinderea lui Luce, Arriane făcu un gest încurajator, apucând-o de umăr. Şi, pentru o clipă, păru sinceră. Apoi, pe chip i se ivi din nou un rânjet.

— Suntem cu toţii atât de neînţeleşi, nu-i aşa? O împunse pe Luce cu degetul în stomac. Ştii, eu şi Roland tocmai ne plângeam că nu avem nici un prieten piroman. Şi oricine ştie că, pentru a face o farsă ca lumea într-o şcoală de corecţie, ai nevoie de un piroman. Deja îşi făcea planuri. Roland se gândea la celălalt puşti, Todd, dar eu aş fi pariat mai degrabă pe tine. Ar trebui să ne unim forţele la un moment dat.

Luce înghiţi în sec. Nu era piromană. Dar îi era de-ajuns cât vorbise despre trecut, nu mai avea nici măcar chef să spună ceva în apărarea ei.

— Ooo, stai să vezi când o afla Roland, continuă Arriane, aruncându-şi grebla. Ne-ai transformat visul în realitate.

Luce deschise gura pentru a protesta, dar Arriane plecase deja. „Perfect”, se gândi, ascultând plescăitul pantofilor lui Arriane în noroi. Nu mai era decât o chestiune de minute înainte ca vestea să ajungă la urechile lui Daniel.

Rămasă din nou singură, se uită la statuie. Chiar dacă reuşise

să cureţe o movilă uriaşă de muşchi şi resturi, îngerul arăta mai murdar decât înainte. Totul părea atât de lipsit de sens. Oricum, se îndoia că venea cineva vreodată să viziteze acel loc. Şi se îndoia, de asemenea, că mai lucra vreunul din ceilalţi pedepsiţi.

Privirea îi căzu asupra lui Daniel, care muncea. Folosea cu mare zel o perie de sârmă pentru a freca murdăria de pe inscripţia de bronz a unui mormânt. Ba chiar îşi suflecase mânecile puloverului, iar Luce îi putea vedea muşchii contractându-se în timp ce muncea. Oftă, şi – nu se putu abţine – îşi sprijini cotul de îngerul de piatră pentru a-l admira.

„A fost mereu un tip muncitor."

Luce îşi scutură iute capul. De unde venise asta? Habar n-avea. Şi, cu toate astea, erau gândurile ei. Era genul de frază care îi venea uneori în minte chiar înainte să adoarmă. Bolboroseli fără sens şi nu putea decât să dea vina pe visele ei. Dar acum era trează de-a binelea.

Trebuia să se ocupe puţin de subiectul reprezentat de Daniel. Nu-l cunoştea decât de o zi şi deja se simţea îndreptându-se spre ceva foarte ciudat şi necunoscut.

— Cred că ar fi mai bine să stai departe de el, spuse o voce plină de răceală din spatele ei.

Luce se întoarse şi o văzu pe Molly, în aceeaşi poziţie în care o găsise şi în ajun: cu mâinile în şolduri şi umflându-şi nările cu piercinguri. Penn îi spusese că prevederea surprinzătoare din regulamentul de la Sword & Cross care permitea piercingul facial era o urmare a refuzului directorului şcolii de a-şi scoate din ureche cercelul cu un mic diamant.

— De cine? o întrebă pe Molly, ştiind că era o întrebare idioată.

Molly îşi dădu ochii peste cap.

— Crede-mă, să te îndrăgosteşti de Daniel ar fi o idee foarte, foarte proastă.

Înainte ca Luce să poată răspunde, Molly plecase deja. Dar Daniel – de parcă îşi auzise numele – se uita fix la ea. Apoi se îndreptă spre ea.

Ştia că soarele intrase în nori. Dacă ar fi putut să-şi desprindă privirea, s-ar fi putut uita în sus ca să vadă cu ochii ei. Dar nu se putea uita, nu îşi putea întoarce privirea şi, fără să ştie din ce cauză, trebuia să-şi mijească ochii pentru a se uita la el. Era ca şi cum Daniel ar fi emanat lumină, era ca şi cum ar fi orbit-o.

Urechile ei răsunau de un ţiuit asurzitor, iar genunchii începură să-i tremure.

Ar fi vrut să-şi ridice grebla pentru a se preface că nu-l văzuse venind. Dar era prea târziu să o facă pe indiferenta.

— Ce ţi-a spus? o întrebă el.

— Ăă, stătu în cumpănă, muncindu-şi creierii să găsească o minciună plauzibilă. Însă nu găsi nimic. Începu să-şi frământe degetele.

Daniel i le acoperi cu mâna lui.

— Nu-mi place deloc când faci asta.

Luce se depărta de el instinctiv. N-o atinsese decât pentru o clipă, dar simţi că se îmbujorează. Dorise să spună că era un obicei care îl enerva pentru că trosnitul degetelor deranja la oricine, nu? Să spună că nu-i plăcea deloc când ea făcea gestul ăsta însemna că o mai văzuse făcându-l şi înainte. Şi n-ar fi avut cum. Abia se cunoşteau.

Atunci de ce avea sentimentul că mai avuseseră discuţia asta şi înainte?

— Molly mi-a spus să stau departe de tine, îi spuse în cele din urmă.

Daniel îşi lăsă capul când pe o parte, când pe cealaltă, părând să cântărească afirmaţia.

— Probabil că are dreptate.

Luce începu să tremure. O umbră trecu pe deasupra lor, înnegurând faţa îngerului îndeajuns de mult încât să o facă pe Luce să se îngrijoreze. Îşi închise ochii şi încercă să respire normal, rugându-se ca lui Daniel să nu i se pară nimic ciudat.

Dar panica o copleşea. Voia să fugă. Dar nu putea fugi. Dacă se rătăcea prin cimitir?

Daniel îi urmări privirea cercetând cerul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Deci, ai de gând să faci asta? o întrebă încrucişându-şi braţele sfidător.

— Ce? spuse ea. Să fac?

Daniel mai făcu un pas către ea. Se afla la mai puţin de treizeci de centimetri de ea. Luce îşi ţinu respiraţia, încremenise. Aştepta.

— O să stai departe de mine? Părea că flirtează cu ea.

Dar Luce nu era în apele ei. Fruntea i se acoperise de stropi

de transpiraţie şi îşi masa tâmplele cu degetele, încercând să-şi recapete controlul asupra propriului corp, încercând să iasă de sub vraja lui. Era total nepregătită să poarte astfel de conversaţii. Dacă despre flirt era vorba.

Se dădu un pas înapoi.

— Cred că da.

— Nu te-am auzit, şopti el, ridicând dintr-o sprânceană şi mai făcând un pas către ea.

Luce se depărtă şi mai mult de el. Aproape că se lipise de soclul statuii şi simţea piciorul de piatră al îngerului zgâriindu-i spatele. O a doua umbră, mai întunecată, mai rece, plană deasupra lor. Ar fi putut jura că şi Daniel se cutremurase împreună cu ea.

Şi, atunci, un scârţâit puternic şi prelung îi sperie pe amândoi. Luce scoase un geamăt în timp ce vârful statuii de marmură se clătină deasupra lor, ca o creangă legănându-se în vânt. Pentru o clipă, păru să plutească în aer.

Luce şi Daniel rămaseră cu privirea fixând îngerul. Amândoi ştiau că avea să cadă. Capul îngerului se aplecă uşor către ei, ca într-o rugăciune – şi atunci corpul statuii îl urmă, prinzând viteză în cădere. Luce simţi imediat braţul lui Daniel înconjurându-i talia de parcă ar fi făcut asta de când lumea. Cu cealaltă mână îi acoperi capul şi o împinse la pământ exact când statuia se răsturnă peste ei. Exact peste locul unde stătuseră. Aterizâ cu un zgomot infernal – cu capul în noroi şi cu picioarele lipite de soclu, lăsând un mic triunghi liber dedesubt, chiar acolo unde se ghemuiseră Daniel şi Luce.

Abia mai respirau, nas în nas, în ochii lui Daniel citindu-se groaza. Între trupurile lor şi statuie nu erau decât câţiva centimetri.

— Luce, şopti el.

Tot ce putea ea face era să încuviinţeze din cap. Ochii lui se îngustară.

— Ce-ai văzut?

Apoi se ivi o mână, iar Luce se simţi luată pe sus. O zgârietură pe spate şi apoi un curent de aer. Văzu din nou lumina zilei. Colegii de pedeapsă stăteau cu gura căscată la ei, mai puţin doamna Tross, care îi privea cu mânie, şi Cam, care o ajută pe Luce să se ridice.

— Eşti teafără? o întrebă Cam, căutând urme de zgârieturi

sau vânătăi şi scuturând-o de pământul de pe umăr. Am văzut statuia prăvălindu-se şi am alergat să fac ceva, dar era deja... cred că te-ai speriat.

Luce nu îi răspunse. Groaza fusese doar una dintre senzaţiile pe care le trăise.

Daniel, care era deja în picioare, nici măcar nu se întoarse să vadă dacă era teafără sau nu. Pur şi simplu, plecă fără un cuvânt.

Luce îl privi depărtându-se, dezamăgită de faptul că nimănui nu-i păsa că dăduse bir cu fugiţii.

— Ce-ai făcut? o întrebă doamna Tross.

— Nu ştiu. Noi stăteam acolo – Luce se uită la doamna Tross – hm, munceam, şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că a căzut statuia.

Albatrosul se aplecă pentru a cerceta îngerul distrus. Capul acestuia se crăpase chiar pe mijloc. Începu să bombăne ceva despre forţele naturii şi pietrele vechi.

Dar vocea de lângă urechea lui Luce rămase alături de ea, chiar şi după ce toţi ceilalţi se întorseseră la lucru. Molly, foarte aproape de umărul ei, îi şoptea:

— Se pare că o anumită persoană ar trebui să înceapă să-mi asculte sfaturile.

Cinci
Cercul interior

— Să nu mă mai sperii niciodată aşa! o certă Callie pe Luce miercuri seara.

Era aproape de asfinţit, iar Luce se înghesuise în cabina telefonică de la Sword & Cross, o micuţă colivie bej aflată în mijlocul holului de la intrare. Nu-ţi oferea nici un pic de intimitate, dar măcar nu pierdea nimeni vremea prin jur. Încă o mai dureau braţele după ce muncise în cimitir, iar mândria ei era în continuare rănită de faptul că Daniel fugise imediat ce fuseseră scoşi de sub statuie. Dar, pentru un sfert de oră, Luce încercă din răsputeri să uite toate astea, pentru a savura fiecare cuvânt repezit pe care cea mai bună prietenă a ei îl putea rosti în timpul pe care îl aveau la dispoziţie. Era atât de frumos să audă vocea ascuţită a lui Callie, încât lui Luce nu-i păsa că ţipa

la ea.

— Parcă ne promisesem că vom vorbi în fiecare oră, continuă Callie cu reproşurile. Credeam că te-a înghiţit vreun monstru, ceva! Sau că te-au izolat undeva şi te-au pus într-o cămaşă din aia de forţă, în care trebuie să-ţi rozi mâneca pentru a putea să te scarpini. Din ce ştiam eu, puteai să fi coborât în al nouălea cerc al…

— Bine, mami, zise Luce râzând şi preluând rolul de regulator de respiraţie pentru Callie. Relaxează-te.

Pentru o clipă, se simţi vinovată că nu folosise singura ei posibilitate de a da telefon pentru a o suna pe mama ei. Dar, ştia bine, Callie ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat că nu luase imediat legătura cu ea. Şi, într-un mod bizar, era liniştitor să audă vocea isterică a lui Callie. Acesta era unul dintre multele motive pentru care se potriveau atât de bine: paranoia prietenei ei avea, de fapt, un efect liniştitor asupra lui Luce. Parcă şi-o închipuia pe Callie în camera ei de la Dover, făcând ture pe covorul portocaliu-deschis, cu masca Oxy întinsă pe zona T şi cu separatorul pentru degetele de la picioare la locul lui, între unghiile fucsia încă neuscate.

— Nu mă lua cu mami! o repezi Callie, încă furioasă. Spune-mi tot. Cum sunt ceilalţi elevi? Sunt toţi înfricoşători şi se umflă cu diuretice, cum vezi în filme? Şi cursurile? Cum e mâncarea?

Luce auzea în receptor, în fundal, coloana sonoră a filmului Vacanţă la Roma, din micuţul televizor al lui Callie. Scena ei preferată fusese dintotdeauna aceea în care Audrey Hepburn se trezeşte în camera lui Gregory Peck, convinsă că noaptea care tocmai trecuse fusese doar un vis. Luce închise ochii şi încercă să revadă imaginea în minte. Mimând şoapta somnoroasă a lui Audrey, cită replica pe care ştia că o s-o recunoască şi Callie: „Se făcea că era un bărbat, care era aşa de rău cu mine. A fost minunat.”

— OK, prinţeso, eu aş vrea să aud ceva despre viaţa ta, o tachina Callie.

Din păcate, Luce nu s-ar fi gândit niciodată să caracterizeze drept minunat nimic din ceea ce avea legătură cu Sword & Cross. Gândindu-se la Daniel pentru a… of, a optzecea oară în acea zi, îşi dădu seama că singura asemănare dintre viaţa ei şi Vacanţă la Roma era că, asemenea lui Audrey, şi ea avea parte de un tip care era nepoliticos la modul agresiv şi care se arăta

cu totul neinteresat de ea. Luce îşi odihni fruntea pe linoleumul bej care acoperea pereţii cabinei mici şi înghesuite. Cineva scrijelise cuvintele „îmi aştept vremea”. În condiţii normale, acesta era momentul în care Luce i-ar fi povestit lui Callie totul despre Daniel.

Doar că, pentru un motiv pe care nu şi-l putea explica, nu o făcu.

Indiferent ce ar fi vrut să-i spună despre el, povestea nu s-ar fi bazat pe fapte reale. Iar Callie făcea mare caz din faptul că băieţii trebuie să facă un efort pentru a-ţi arăta că sunt demni de tine. Ar fi vrut să audă lucruri de genul de câte ori îi deschisese o uşă lui Luce sau dacă remarcase ce pronunţie excelentă avea ea la franceză. Callie nu vedea nimic rău în faptul că un băiat scria poeme de dragoste siropoase, pe care Luce nu ar fi putut niciodată să le ia în serios. Luce ar fi terminat foarte repede tot ce avea de spus despre Daniel. De fapt, Callie ar fi fost mult mai interesată să afle lucruri despre un tip precum era Cam.

— Este un tip aici… şopti Luce în receptor.

— Ştiam eu! chiţăi Callie. Numele. „Daniel. Daniel.” Luce îşi drese glasul.

— Cam.

— Direct, fără complicaţii. Îmi dau şi eu seama singură. Ia-o de la început.

— De fapt, nu s-a întâmplat nimic încă.

— Crede că eşti minunată şi toate cele… Ţi-am spus că părul scurt te face să semeni cu Audrey. Treci la picanterii!

— Păi… Luce se opri.

Sunetul unor paşi în hol o reduse la tăcere. Se aplecă în partea laterală a cabinei şi îşi întinse gâtul să vadă cine îi întrerupea cel mai bun sfert de oră de care avusese parte în ultimele trei zile.

Cam venea direct spre ea.

Vorbeşti de lup. Îşi înghiţi cuvintele cumplit de neconvingătoare care-i stăteau pe limbă: „Mi-a dat pana de la chitara lui”. Încă o mai avea în buzunar.

Cam se purta normal, de parcă, prin cine ştie ce noroc, nu ar fi auzit ce spusese ea. Părea să fie singurul de la Sword & Cross care nu se schimba de uniforma şcolii imediat după ce se

încheiau cursurile. Dar îi stătea foarte bine în negru, spre deosebire de Luce, pe care o făcea să arate ca o casieriţă dintr-un magazin alimentar.

Cam se juca cu un ceas de buzunar auriu, care atârna de un lanţ lung înfăşurat în jurul degetului său arătător. Luce urmări pentru o clipă arcul sclipitor pe care îl forma acesta prin aer, aproape hipnotizată, până când Cam prinse ceasul în pumn. Se uită la ceas, apoi la ea.

— Scuze. Îşi ţuguie buzele, dezorientat. Credeam că m-am înscris pentru telefonul de la ora şapte. Ridică din umeri. Dar probabil că n-am notat bine.

Luce simţi un junghi în inimă când se uită la ceas. Ea şi Callie abia îşi spuseseră câteva cuvinte – cum era posibil să fi trecut deja cele cincisprezece minute?

— Luce? Alo? Callie părea nerăbdătoare la celălalt capăt al liniei. Te porţi ciudat. E ceva ce nu-mi spui? Deja m-ai înlocuit cu vreun „măcelar” de la şcoala de corecţie? Ce e cu băiatul?

— Şşşt, şopti Luce în telefon. Cam, aşteaptă, îl strigă, ţinând telefonul departe de gură. Acesta aproape că ieşise pe uşă. O secundă, eu… înghiţi în sec, tocmai terminam.

Cam îşi strecură ceasul în buzunarul din faţă al jachetei lui negre şi se întoarse spre Luce. Ridică dintr-o sprânceană şi râse când auzi vocea lui Callie ridicând tonul în receptor.

— Să nu îndrăzneşti să închizi, protestă ea. Nu mi-ai spus nimic. Nimic!

— Nu vreau să enervez pe nimeni, glumi Cam, făcând un gest spre telefonul din care se auzea o voce precipitată. Foloseşte şi minutele mele, mi le înapoiezi altădată.

— Nu, îi răspunse Luce grăbită.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să mai stea la telefon cu Callie, probabil şi Cam abia aştepta să sune pe cineva. Şi, spre deosebire de multe persoane din acea şcoală, Cam fusese foarte drăguţ cu ea. Nu voia să-l facă să-i cedeze rândul la telefon, mai ales acum, când ar fi fost prea emoţionată ca să mai bârfească despre el cu Callie.

— Callie, zise ea, oftând în receptor. Trebuie să plec. O să ie sun din nou de îndată ce…

Însă în telefon nu se mai auzea decât bâzâitul slab al tonului. Era setat să se închidă singur după fiecare apel de cincisprezece minute. În acel moment, văzu că timer-ul de la bază licărea

0:00. Nici măcar nu apucaseră să-şi ia rămas-bun şi acum trebuia să mai aştepte o săptămână întreagă înainte să sune din nou. Pentru Luce, timpul începea să capete dimensiuni abisale.

— Prietena cea mai bună? întrebă Cam, sprijinindu-se de cabină, lângă ea. Sprâncenele lui negre erau ridicate a mirare. Am trei surori mai mici, practic pot mirosi prietenele prin telefon.

Se aplecă în faţă de parcă ar fi vrut s-o adulmece pe Luce, ceea ce o făcu să chicotească în sinea ei… şi apoi rămase ţintuită locului. Apropierea lui neaşteptată îi făcuse inima să-i bată nebuneşte.

— Lasă-mă să ghicesc. Cam se îndreptă de spate şi îşi ridică bărbia. Voia să ştie totul despre băieţii răi de la şcoala de corecţie?

— Nu! Luce clătină din cap pentru a nega din răsputeri că i-ar fi stat vreun pic mintea la băieţi… până îşi dădu seama că el doar glumea. Roşi şi încercă să dea un răspuns amuzant. Adică i-am zis că nu e nici unul bun pe aici.

Cam clipi.

— Exact ceea ce face locul ăsta atât de incitant. Nu crezi? Avea un mod de a sta nemişcat care o făcu pe Luce să nu se clintească, astfel încât sunetul ceasului din buzunarul lui se auzea mai tare decât ar fi trebuit.

Pe când stătea nemişcată lângă Cam, Luce tresări dintr-odată când ceva negru se năpusti în hol. Umbra părea să joace şotron pe casetele din tavan, ocupându-se într-o ordine studiată, înnegrind mai întâi una, apoi pe următoarea, apoi pe următoarea. La naiba! Nu era niciodată recomandat să rămână singură cu cineva – mai ales cineva atât de absorbit de ea cum era Cam în acel moment – când soseau umbrele. Tresări cu putere, încercând să pară calmă, în timp ce tenebrele încinseseră un dans pe tavan, în jurul ventilatorului. Dacă ar fi fost doar asta, ar fi putut să suporte. Poate. Dar umbra scotea şi cel mai înfiorător dintre zgomote, un sunet asemănător celui pe care Luce îl auzise când un pui de bufniţă căzuse din copacul unde-şi avea cuibul, murind sufocat. Şi-ar fi dorit ca băiatul să nu se mai uite la ea. Să se întâmple ceva care să-i abată atenţia de la ea. Şi-ar fi dorit… ca Daniel Grigori să intre în hol.

Iar el intră. Era salvată de tipul acela superb, îmbrăcat cu blugi găuriţi şi cu un tricou alb şi mai găurit. Nu prea arăta a

salvator – aplecat deasupra teancului greu de cărţi de la bibliotecă, având pungi cenuşii sub ochii la fel de cenuşii. De fapt, Daniel arăta destul de rău. Părul blond îi cădea peste ochi şi, când îi văzu pe Luce şi Cam, privirea îi deveni brusc tăioasă. Era atât de ocupată să-şi facă griji în legătură cu ce mai făcuse de data asta încât să-l supere pe Daniel, încât aproape nici nu-şi dădu seama de un lucru important: în clipa de dinainte ca uşa să se închidă în urma lui Daniel, umbra se strecurase, pierzându-se în noapte. Era ca şi cum cineva ar fi luat un aspirator şi ar fi strâns tot praful din hol.

Daniel dădu din cap spre ei, dar nu încetini pasul.

Când Luce se uită din nou la Cam, îl surprinse privindu-l pe Daniel. Apoi se întoarse spre ea şi-i spuse, mai tare decât ar fi fost necesar:

— Aproape uitasem să-ţi spun. Organizez o mică petrecere în camera mea în noaptea asta, după reuniunea de socializare. Mi-ar plăcea foarte mult să vii.

Daniel încă îi mai putea auzi. Luce habar n-avea ce însemna reuniune de socializare, dar trebuia să se întâlnească înainte cu Penn. Ar fi trebuit să se ducă împreună.

Ochii ei erau pironiţi în ceafa lui Daniel şi ştia că trebuia să-i dea un răspuns lui Cam în legătură cu petrecerea şi n-ar fi trebuit să fie atât de greu, dar când Daniel se întoarse şi o privi cu nişte ochi despre care ar fi putut jura că sunt trişti, telefonul din spatele ei începu să sune, iar Cam se îndreptă spre el spunând:

— Trebuie să vorbesc, Luce. O să fii acolo? Aproape imperceptibil, Daniel încuviinţă din cap.

— Da, îi răspunse Luce lui Cam, da.

— Tot nu văd de ce trebuie să fugim, gâfâia Luce, douăzeci de minute mai târziu.

Încerca să ţină pasul cu Penn, întorcându-se în grabă spre amfiteatru pentru enigmatica reuniune de socializare, despre care acesta încă nu-i spusese nimic. Luce abia avusese timp să ajungă în camera ei, să-şi dea cu gloss pe buze şi să-şi pună blugii ei cei buni, pentru cazul în care ar fi fost vorba de vreo petrecere. Încă mai încerca să-şi liniştească respiraţia după întâlnirea cu Cam şi Daniel, când Penn dădu buzna în camera ei pentru a o târî din nou afară.

— Oamenii care întârzie de obicei nu înţeleg niciodată

nenumăratele moduri în care dau peste cap programul celor punctuali şi normali, îi spuse Penn în timp ce traversau o porţiune mai alunecoasă a peluzei.

— Hahaha! izbucni un hohot de râs în spatele lor.

Luce se uită înapoi şi simţi cum se luminează la faţă când văzu silueta palidă şi slăbuţă a lui Arriane alergând pentru a le ajunge din urmă.

— Ce şarlatan ţi-a spus că eşti normală, Penn? Arriane o înghionti pe Luce şi arătă spre pământ. Ai grijă la nisipurile mişcătoare!

Luce se opri împroşcând totul în jur la timp cât să nu ajungă pe o bucată de gazon care arăta înfricoşător de noroioasă.

— Să-mi spună şi mie cineva unde mergem, vă rog!

— Miercuri seara, zise Penn pe un ton impasibil, Seara de Socializare.

— Ca o petrecere dansantă sau ceva de genul ăsta? întrebă Luce, în timp ce mintea îi era ocupată deja cu imagini cu Daniel şi Cam mişcându-se deja pe ringul de dans.

Arriane izbucni în râs.

— O petrecere la care mori de plictiseală. Termenul „socializare” este tipic pentru limbajul cu dublu sens folosit la Sword & Cross. Sunt obligaţi să programeze reuniuni sociale pentru noi, dar, în acelaşi timp, sunt îngroziţi de perspectivă. Mare dilemă.

— Aşa că, în loc de asta, adăugă Penn, organizează nişte evenimente groaznice cum ar fi Seara Filmelor, urmată de conferinţe despre filme sau… Doamne, îţi aminteşti semestrul trecut?

— Când au ţinut simpozionul ăla despre arta împăierii animalelor?

— Înfiorător, zise Penn, clătinând din cap.

— În seara asta, draga mea, rosti Arriane tărăgănat, scăpăm ieftin. Tot ce trebuie să facem este să sforăim în timpul unuia dintre cele trei filme difuzate prin rotaţie, pe care le deţine biblioteca video de la Sword & Cross. Care crezi că va fi în seara asta, Pennyloafer? Omul din stele? Joe împotriva vulcanului? Sau Weekend cu Bernie?

— E Omul din stele, bombăni Penn. Arriane îi aruncă lui Luce o privire confuză.

— Le ştie pe toate.

— Stai puţin, zise Luce, înconjurând în vârful picioarelor nisipurile mişcătoare şi coborându-şi vocea până ajunse o şoaptă în timp ce se apropiau de intrarea în şcoală. Dacă aţi văzut deja cu toţii filmele astea de atâtea ori, de ce vă grăbiţi să ajungeţi?

Penn deschise uşile grele de metal ale „amfiteatrului” care, aşa cum îşi dădu Luce seama, era un eufemism pentru o cameră obişnuită, cu tavan jos şi scaune aranjate cu faţa spre un perete alb.

— Nu vrem să rămânem în „scaunul fierbinte” de lângă domnul Cole, explică Arriane, arătându-l pe profesor.

Stătea cu nasul într-o carte groasă şi era înconjurat de câteva scaune, singurele care mai rămăseseră goale.

În timp ce trecură de detectorul de metale de la uşă, Penn zise:

— Cine se aşează acolo trebuie să-l ajute să distribuie sondajele lui săptămânale de „sănătate mintală”.

— Ceea ce n-ar fi aşa de rău… interveni Arriane.

— Dacă nu ar trebui să rămâi până târziu pentru a analiza rezultatele, încheie Penn.

— Şi astfel ai pierde, zise Arriane cu un rânjet, conducând-o pe Luce spre al doilea rând în timp ce şoptea: petrecerea de după.

În sfârşit, puseseră punctul pe i. Luce râse pe înfundate.

— Am auzit de aşa ceva, zise, simţindu-se oarecum în temă de data asta. În camera lui Cam, nu?

Arriane se uită la Luce pentru o clipă şi-şi trecu limba peste dinţi. Apoi îşi mută privirea dincolo de ea, urmărind ceva din spatele ei.

— Hei, Todd, strigă, făcându-i semn cu vârfurile degetelor. O împinse pe Luce într-un scaun, îşi rezervă locul sigur de lângă ea (aflat la două scaune distanţă de domnul Cole) şi bătu cu palma în „scaunul fierbinte”. Vino să stai cu noi, T-man!

Todd, care stătea în uşă, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, păru extrem de recunoscător să primească instrucţiuni, orice fel de instrucţiuni. Porni către ele, înghiţind în sec. De îndată ce reuşi să se aşeze pe scaun, domnul Cole îşi ridică privirea din carte, îşi şterse ochelarii cu o batistă şi spuse:

— Todd, mă bucur că eşti aici. Mă întreb dacă îmi poţi face o mică favoare după film. Vezi tu, diagrama Venn este un

instrument foarte folositor pentru…

— Câtă răutate! zise Penn iţindu-şi capul între Arriane şi Luce.

Arriane ridică din umeri şi scoase o pungă uriaşă de floricele din geanta ei de pânză.

— Nu pot avea grijă de toţi elevii noi, zise ea, aruncându-i lui Luce un popcorn. Norocul tău.

Odată ce scăzu intensitatea luminii din cameră, Luce privi în jur până dădu cu ochii de Cam. Se gândi la scurta discuţie aprinsă pe care o avusese cu Callie la telefon şi la faptul că prietena ei spunea întotdeauna că a vedea un film împreună cu un tip era modul cel mai bun de a afla lucruri despre el, chestii care nu ar fi putut să apară altfel într-o conversaţie. Privindu-l pe Cam, Luce crezu că înţelege ce îi spusese Callie: ar fi fost interesant să-l urmărească cu coada ochiului şi să vadă ce glume găsea el amuzante, să râdă împreună cu el.

Când ochii lor se întâlniră, Luce simţi, jenată, nevoia instinctivă să se uite în altă parte. Dar, înainte să poată face asta, chipul lui Cam se lumină într-un zâmbet. O făcu să se simtă în largul ei, deşi o surprinsese urmărindu-l cu privirea. Când îşi ridică mâna să o salute, Luce nu se putu abţine să nu se gândească la situaţiile în care Daniel o surprinsese de câteva ori privindu-l, şi la faptul că reacţia lui fusese exact contrariul.

Daniel îşi făcu apariţia împreună cu Roland îndeajuns de târziu încât Randy să fi făcut deja numărătoarea, îndeajuns de târziu încât singurele locuri rămase să fi fost pe podea, în partea din faţă a încăperii. Trecu prin raza de lumină de la retroproiector, iar Luce observă, pentru prima dată, un lanţ de argint la gâtul lui şi un fel de medalion vârât sub tricoul. Apoi ieşi cu totul din raza ei vizuală. Nu putea nici măcar să-l vadă din profil.

Omul din stele nu se dovedi foarte amuzant, dar felul în care ceilalţi elevi îl imitau pe Jeff Bridges era chiar distractiv. Lui Luce îi era greu să urmărească acţiunea filmului. În plus, avea o senzaţie dezagreabilă de frig în ceafă. Ceva era pe cale să se întâmple.

Când umbrele veniră, de data asta, Luce le aştepta. Apoi începu să se gândească la precedentele ocazii şi le numără pe degete. Umbrele începuseră să apară alarmant de des în ultima vreme, iar Luce nu îşi dădea seama dacă era doar din cauză că avea o anumită stare de nervozitate de când venise la Sword &

Cross… sau dacă exista o altă explicaţie. Niciodată nu fusese atât de rău…

Se năpustiră pe deasupra capetelor lor în amfiteatru, apoi şerpuiră de-a lungul lateralelor ecranului, şi urmăriră liniile podelei asemenea unor pete de cerneală. Luce se apucă de scaun, simţind fiorul crescând în ea, răspândindu-se în picioare şi în braţe. Îşi încorda muşchii din trup, însă nu se putu împiedica să nu tremure. Simţi pe cineva strângând-o de genunchiul stâng şi se uită la Arriane.

— Te simţi bine? îi şopti aceasta.

Luce dădu din cap şi îşi cuprinse umerii ca şi cum i-ar fi fost frig. Ar fi vrut să-i fi fost, însă fiorul acesta nu avea nici o legătură cu aerul condiţionat de la Sword & Cross.

Simţea cum umbrele i se strecoară pe la picioare, înghesuindu-se sub scaun. Rămaseră acolo, fără să mai iasă pe toată durata filmului, şi fiecare minut i se păru o eternitate.

O oră mai târziu, Arriane îşi lipea ochiul de gaura cheii de la uşa vopsită în bronz a lui Cam.

— Iuu-huu, cântă ea, chicotind. Încep festivităţile! Scoase un boa din pene de un roz aprins din aceeaşi geantă de pânză magică din care ieşise şi punga de floricele.

— Ajută-mă să mă urc, îi spuse lui Luce, legănându-şi piciorul prin aer.

Luce îşi împreună degetele şi le aşeză sub cizma neagră a lui Arriane. O privi cum se ridică de la pământ şi cum foloseşte eşarfa boa pentru a acoperi camera de supraveghere de pe hol, în timp ce îşi strecura mâna în spatele aparatului pentru a-l opri din funcţiune.

— Chestia asta nu o să dea de bănuit? o întrebă Penn.

— Tu eşti loială grupului de la petrecerea de după? îi aruncă Arriane. Sau celuilalt grup?

— Vreau doar să spun că există metode mai inteligente, mormăi Penn în timp ce Arriane sări înapoi pe podea.

Puse eşarfa boa pe umerii lui Luce, care izbucni în râs şi începu să danseze pe un cântec al celor de la Motown, care se auzea prin uşa închisă. Dar când îi oferi eşarfa lui Penn, fu surprinsă să o vadă încă agitată. Penn îşi rodea unghiile şi avea fruntea transpirată. Iar ea purta şase pulovere în căldura înăbuşitoare de septembrie – şi ei nu îi era niciodată cald.

— Ce s-a întâmplat? şopti Luce, aplecându-se spre ea.

Penn îşi culegea scamele de pe mâneca puloverului şi dădu din umeri. Părea gata să răspundă când uşa din spatele lor se deschise brusc. Le învălui un nor de fum de ţigară şi muzica asurzitoare, iar Cam le ură bun-venit cu braţele deschise.

— Ai reuşit să ajungi, zise, zâmbindu-i lui Luce.

Chiar şi în lumina slabă, buzele lui aveau strălucirea fructelor de pădure. Când o strânse în braţe, se simţi mică şi ocrotită. Nu dură decât o secundă; apoi el se întoarse şi le salută din cap pe celelalte două fete, dar Luce se simţi puţin mândră că numai pe ea o îmbrăţişase.

În spatele lui Cam, cămăruţa întunecată gemea de oameni. Roland era într-un colţ, la platane, ridicând discurile în lumina ultravioletă. Perechea pe care Luce o văzuse cu câteva zile în urmă în curte se făcuse comodă lângă fereastră. Băieţii ferchezuiţi, cu cămăşi albe de Oxford stăteau împreună, aruncând din când în când ocheade fetelor. Arriane nu pierdu nici o clipă, zbughind-o în partea opusă a camerei, spre biroul lui Cam, care părea să ţină loc de bar. În clipa următoare ţinea o sticlă de şampanie între picioare şi se distra încercând să-i scoată dopul.

Luce era dezorientată. Nici măcar nu ştiuse cum să facă rost de băutură la Dover, unde tentaţiile fuseseră mult mai la îndemână. Cam nu se întorsese decât de câteva zile la Sword & Cross, dar ştia deja cum să strecoare în internat tot ce trebuia pentru o serată bahică la care să participe întreaga şcoală. Şi toţi ceilalţi găseau că ăsta era un lucru foarte normal.

Din prag auzi pocnetul, apoi ovaţiile întregului grup şi, în cele din urmă, vocea lui Arriane strigând:

— Lucindaaa, treci aici. Vreau să ţin un toast.

Luce simţea magnetismul petrecerii, dar Penn nu părea prea dornică să se mişte.

— Du-te înainte, îi spuse, făcându-i semn cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? Nu vrei să intri?

Adevărul era că şi Luce avea emoţii. Nu ştia ce se întâmpla de obicei la astfel de petreceri şi, cum nu era sigură dacă Arriane era sau nu demnă de încredere, s-ar fi simţit mult mai bine s-o aibă alături pe Penn. Dar Penn se încruntă.

— Nu… nu prea mă simt în largul meu. Mie îmi plac bibliotecile… workshop-urile despre cum să foloseşti programe

precum PowerPoint. Dacă vrei să spargi vreun cod, sunt omul tău. Dar asta… Se ridică pe vârfuri şi studie camera. Nu ştiu. Oamenii ăştia au impresia că nu sunt decât un soi de ştie-tot.

Luce încercă să-i spună „hai, termină cu văitatul” încruntându-se cu subînţeles.

— Şi despre mine cred că sunt o chiftea, iar noi credem că ei sunt nişte verze. Izbucni în râs. Nu putem să ajungem la un numitor comun?

Penn se îmbufna, apoi luă eşarfa boa şi şi-o puse pe umeri.

— Of, bine, zise, păşind hotărâtă înăuntru, înaintea lui Luce.

Luce începu să clipească des, obişnuindu-şi ochii cu întunericul din cameră. Era zarvă mare, dar putea auzi vocea şi râsul lui Arriane. Cam închise uşa în urma ei şi o luă de mână ca să rămână în urmă, departe de zarva petrecerii.

— Mă bucur mult că ai venit, îi zise, punându-i o mână pe spate şi aplecându-şi capul astfel încât să-l poată auzi în camera plină de zgomot. Buzele lui păreau de-a dreptul delicioase, mai ales când spuneau lucruri ca: Săream de fiecare dată ca ars când bătea cineva la uşă şi speram să fii tu.

Indiferent ce îl atrăsese pe Cam la ea, Luce nu avea de gând să facă nimic ca să schimbe situaţia. Era popular şi neaşteptat de grijuliu, iar atenţia pe care i-o acorda o făcea să se simtă mai mult decât flatată. O făcea să se simtă mai bine în acest loc ciudat şi necunoscut. Ştia că, dacă încerca să-i întoarcă complimentele, n-o să-şi găsească cuvintele. Aşa că izbucni în râs, ceea ce-l făcu şi pe el să râdă, apoi o trase din nou spre el într-o îmbrăţişare.

Brusc, îşi dădu seama că nu avea unde să-şi pună mâinile decât în jurul gâtului lui. Ameţi uşor când Cam o strânse în braţe, ridicând-o puţin de la pământ.

Când o puse din nou jos, Luce se întoarse spre restul petrecerii şi primul pe care îl văzu fu Daniel. Nu crezuse că Daniel îl simpatiza pe Cam. Cu toate astea, îl văzu stând picior peste picior pe pat, tricoul lui alb căpătând o strălucire mov în lumina ultravioletă. De îndată ce dădu cu ochii de el, îi fu greu să se mai uite în altă parte. Ceea ce n-avea sens, pentru că un tip superb şi prietenos stătea chiar în spatele ei, întrebând-o ce-ar dori să bea. Nu la tipul superb şi infinit mai puţin prietenos care stătea în faţa ei ar fi trebuit să se uite ca hipnotizată. Şi el o fixa cu privirea. Atât de atent, cu o expresie piezişă şi criptică în

ochi, pe care Luce nu credea că avea s-o poată descifra vreodată, chiar dacă ar fi văzut-o de mii de ori.

Tot ceea ce ştia era efectul pe care-l avea asupra ei. Orice altceva din cameră dispărea brusc, iar ea se topea. S-ar fi pierdut în privirea lui toată noaptea dacă n-ar fi fost Arriane, care se suise pe birou şi o striga, cu paharul ridicat în aer.

— Pentru Luce, toasta ea, aruncându-i lui Luce un zâmbet angelic. Care evident că este pierdută în spaţiu şi nu a auzit nimic din discursul meu de bun-venit şi nu va şti niciodată cât de fabulos a fost – n-a fost fantastic, Ro? se aplecă să-l întrebe pe Roland, care o bătu pe gleznă în semn de aprobare.

Cam îi strecură un pahar de plastic cu şampanie în mână. Luce roşi şi încercă să râdă pentru a-şi ascunde jena, în timp ce restul petrecăreţilor rostiră într-un glas:

— Pentru Luce. Pentru Chiftea!

Lângă ea, Molly se ridică şi-i şopti o versiune prescurtată la ureche:

— Pentru Luce, care nu va şti niciodată.

Cu câteva zile înainte, Luce ar fi bătut în retragere. În seara asta, doar îşi dădu ochii peste cap şi apoi îi întoarse spatele lui Molly. Fata asta nu făcuse nimic altceva decât s-o înţepe, iar faptul de a-i arăta că era afectată nu făcea decât să o întărâte şi mai mult. Aşa că Luce se înghesui pe acelaşi scaun cu Penn, care îi dădu un baton de lemn-dulce.

— Îţi vine să crezi? Cred că de data asta chiar mă distrez! zise Penn, mestecând fericită.

Luce muşcă din lemnul-dulce şi sorbi din şampania acidulată. Nu era o combinaţie prea reuşită. La fel ca ea şi Molly.

— Molly e aşa de rea cu toată lumea, sau sunt eu un caz special?

Pentru o clipă, Penn păru că avea să-i dea un alt răspuns, dar o bătu pe spate.

— Este felul ei fermecător de a fi, draga mea.

Luce se uită în jur prin cameră, la şampania care curgea în valuri, la fantasticul platan vintage al lui Cam, la globul disco ce se rotea deasupra capetelor lor, proiectând steluţe pe feţele tuturor.

— Oare de unde au făcut rost de toate lucrurile astea? se întrebă ea cu voce tare.

— Oamenii spun că Roland poate introduce orice pe furiş la

Sword & Cross, zise Penn într-o doară. Nu că l-aş fi întrebat vreodată.

Poate asta voia să spună Arriane cu faptul că Roland ştia cum să facă rost de tot felul de chestii. Singurul lucru interzis pe care Luce l-ar fi dorit din tot sufletul era un telefon mobil. Dar, pe de altă parte… Cam îi spusese să n-o asculte pe Arriane când venea vorba de activităţile interne ale şcolii. Ceea ce ar fi fost de înţeles, însă atâtea lucruri de la această petrecere păreau să fi fost obţinute de el. Cu cât încerca mai mult să dezlege misterul întrebării ei, cu atât găsea mai puţine explicaţii. Probabil trebuia doar să fie cât mai prezentă în mijlocul acţiunii, pentru a fi invitată la petreceri.

— OK, renegaţilor, zise Roland cu glas tare pentru a atrage atenţia tuturor şi puse pick-up-ul pe pauza dintre melodii. O să dăm startul capitolului Microfonul Deschis din seara asta şi am să încep să strâng solicitări de karaoke.

— Daniel Grigori! strigă Arriane cu mâinile făcute pâlnie la gură.

— Nu! răspunse Daniel pe față.

— Uau, tăcutul Grigori stă încă o dată pe margine, zise Roland în microfon. Eşti sigur că nu vrei să interpretezi versiunea ta de Hellhound on my trail?

— Cred că ăla e cântecul tău, Roland, zise Daniel.

Un zâmbet slab îi miji în colţul gurii, dar Luce avu sentimentul că era un zâmbet jenat, care ar fi vrut să spună: „Vă rog, să intre altcineva în centrul atenţiei!”

— Are dreptate, oameni buni, râse Roland. Deşi se ştie că dacă ai să faci karaoke pe un cântec de-al lui Robert Johnson obţii ca efect eliberarea rapidă a unei camere. Scoase un album de R.L. Burnside din teanc şi îl puse la pick-up. Mai bine Let's go down south.

Pe măsură ce începură să se audă notele de bass ale unei chitare electrice, Roland merse în centrul scenei, care era un spaţiu de doar câţiva metri luminaţi de razele lunii din mijlocul camerei. Toţi ceilalţi băteau din palme sau din picioare, dar Daniel se uita la ceas. Revedea mereu în minte secvenţa de mai devreme din hol, când Cam o invitase la petrecere. De parcă Daniel ar fi vrut ca ea să fie acolo pentru un motiv anume. Bineînţeles, acum, că ea venise, nu făcea nici o mişcare care să arate că-i remarcase prezenţa.

Dacă ar putea să-l surprindă singur...

Roland monopolizase atât de tare atenţia invitaţilor încât numai Luce observă faptul că, la mijlocul unui cântec, Daniel se ridică, trecu pe lângă Molly şi Cam şi se strecură în linişte afară pe uşă.

Asta era şansa ei. În timp ce toată lumea aplauda, Luce se ridică uşor.

— Encore! strigă Arriane. Apoi, observând că Luce se ridica din scaun, zise: O, la naiba, oare ce văd, fata mea se ridică să cânte?

— Nu!

Luce nu voia să cânte în faţa unei săli pline de oameni şi nici nu voia să recunoască adevăratul motiv pentru care se ridicase. Dar, iat-o acolo, în mijlocul primei ei petreceri la Sword & Cross, cu Roland ţinându-i microfonul sub bărbie. Şi acum ce-o să urmeze?

— Îmi... îmi pare rău pentru, ăăă, Todd. Că el nu e aici. Ecoul vocii lui Luce se auzi din boxe. Deja regreta minciuna şi faptul că nu-şi mai putea retrage cuvintele. Mă gândeam să dau o fugă până jos să văd dacă a terminat cu domnul Cole.

Nici unul dintre cei prezenţi nu părea să ştie cum să reacţioneze. Numai Penn strigă timid:

— Să te întorci repede! Molly îşi încreţi nasul.

— Dragoste între tocilari, zise ea prefăcându-se că leşină. Ce romantic!

Stai puţin, credeau că îl plăcea pe Todd? Ei, cui îi păsa – singura persoană de care i-ar fi păsat dacă ar fi gândit aşa era cea pe care încerca să o urmeze afară.

Ignorând-o pe Molly, Luce o luă înspre uşă, unde o aştepta Cam cu braţele încrucişate.

— Ai nevoie de companie? o întrebă plin de speranţă. Luce dădu din cap. În oricare altă situaţie, probabil că ar fi acceptat compania lui Cam. Dar nu acum.

— Mă întorc imediat, îi spuse veselă.

Înainte să-i poată surprinde dezamăgirea de pe chip, se strecură în hol. După hărmălaia petrecerii, liniştea îi bubuia în urechi. Îi luă o secundă să perceapă vocile şoptite care se auzeau după colţ.

Daniel. I-ar fi recunoscut vocea oriunde. Dar nu era la fel de sigură cu cine vorbea. O fată.

— Îmi pare rău, zise cine-o-fi-fost-ea… cu un accent fonfăit din sud.

Gabbe? Daniel se furişase afară ca să se vadă cu blonda şi vopsita Gabbe?

— N-o să se mai întâmple, continuă Gabbe, jur să…

— Nu se mai poate întâmpla, şopti Daniel, dar din tonul lui reieşea cât se poate de clar că era o ceartă între iubiţi. Ai promis că o să vii şi n-ai venit.

Unde? Când? Luce era în agonie. Merse încet, de-a lungul holului, încercând să nu scoată un sunet.

Dar cei doi tăcuseră. Luce şi-l imagina pe Daniel luându-i mâinile într-ale lui. Îl vedea înclinându-şi capul pentru un sărut lung şi pasional. Un val de gelozie intensă îi umplu pieptul. După colţ, unul dintre ei oftă.

— Va trebui să ai încredere în mine, dragule, o auzi pe Gabbe, cu o voce dulceagă care o făcu pe Luce să decidă, o dată pentru totdeauna, că o ura. Numai pe mine mă ai.

Şase
Fără salvare

În zorii zilei de joi, un difuzor pârâi trezindu-se la viaţă, pe hol, în faţa camerei lui Luce:

— Atenţie, elevi ai şcolii Sword & Cross!

Luce se întoarse pe partea cealaltă cu un geamăt, dar, oricât de tare şi-ar fi îndesat perna peste cap, nu reuşea deloc să înăbuşe urletul lui Randy din difuzoare.

— Aveţi exact nouă minute pentru a vă prezenta la sala de sport pentru examinarea anuală a condiţiei fizice. După cum ştiţi, cei care întârzie nu lasă o impresie prea bună, aşadar fiţi prompţi şi fiţi gata pentru evaluarea fizică.

Examinarea condiţiei fizice? Evaluare fizică? La şase şi jumătate dimineaţa? Luce deja regreta că stătuse până târziu noaptea trecută… şi că stătuse trează până şi mai târziu în pat, frământându-se.

Cam în momentul în care începuse să-şi imagineze cum se sărutau Daniel şi Gabbe, începuse să i se facă rău – avusese aceeaşi senzaţie ca atunci când îşi dădea seama că se făcuse de râs. Nu mai avea cum să se întoarcă la petrecere. Nu mai putea

decât să se smulgă de lângă perete şi să se furişeze în camera ei, încercând să-şi explice acel sentiment ciudat pe care îl avea când se afla lângă Daniel, pe care ea îl confundase prosteşte cu un fel de legătură tainică între ei. Se trezise cu gustul amar de după petrecere în gură. Ultimul lucru la care ar fi vrut să se gândească era condiţia ei fizică.

Se dădu jos din pat pe podeaua acoperită de linoleumul rece. În timp ce se spăla pe dinţi, încercă să-şi închipuie ce se putea înţelege la Sword & Cross prin „evaluare fizică”. Imagini intimidante cu colegii ei – Molly făcând zeci de tracţiuni cu o mutră sinistră, Gabbe urcând fără pic de efort pe o funie de nouăzeci de metri spre cer – îi invadară imaginaţia. Singura ei şansă să nu se mai facă de râs – din nou – era să încerce să şi-i scoată din minte pe Daniel şi pe Gabbe.

Traversă partea de sud a campusului spre sala de sport. Era o vastă construcţie gotică, având arcade boltite şi turnuleţe de piatră, care o făceau să semene mai mult cu o biserică decât cu un loc unde te-ai fi dus să faci exerciţii fizice. Apropiindu-se de clădire, Luce auzi foşnind în adierea dimineţii perdeaua de kudzu ce atârna pe faţada clădirii.

—Penn, strigă Luce, zărind-o pe prietena ei îmbrăcată în trening, legându-şi şireturile pe o bancă.

Luce se uită la hainele ei negre regulamentare şi la cizmele negre şi brusc se îngrozi la gândul că ar fi putut să fi încălcat vreo regulă din codul vestimentar. Dar îi văzu pe ceilalţi elevi care se târau spre clădire şi nici unul nu arăta prea diferit de ea.

Penn avea ochii roşii şi obosiţi.

— Sunt frântă, se văită ea. Am întrecut măsura la karaoke aseară. M-am gândit să compensez încercând măcar să arăt atletic.

Luce râse, privind-o pe Penn cum se chinuia cu nodul dublu de la pantofi.

— Ce s-a întâmplat cu tine azi-noapte? o întrebă Penn. Nu te-ai mai întors la petrecere.

— O, zise Luce, trăgând de timp. Am hotărât să…

— Nuuu, îşi acoperi Penn urechile. Orice zgomot e ca o lovitură de ciocan în creierii mei. Îmi spui mai târziu?

— Da, încuviinţă Luce. Sigur.

Uşile duble ale sălii de sport se deschiseră larg. Randy ieşi în gumari de cauciuc, ţinând în mână clipboardul nelipsit. Le făcu

tuturor semn să intre în clădire şi, unul câte unul, se aşezară în rând pentru a fi repartizaţi pe grupe.

— Todd Hammond, strigă Randy când îl văzu apropiindu-se pe puştiul cu genunchii tremurători.

Umerii lui Todd erau încovoiaţi ca nişte paranteze, iar Luce zări urme de bronz pe ceafa acestuia.

— Haltere, recomandă Randy, îmbrâncindu-l pe Todd înăuntru. Pennyweather Van Syckle-Lockwood, zbieră apoi, Penn făcându-se mică şi apăsându-şi palmele pe urechi. Înot, o instrui Randy, scotocind printr-o cutie de carton din spatele ei şi azvârlindu-i lui Penn un costum întreg de înot Speedo roşu.

— Lucinda Price, continuă Randy, după ce-şi consultă lista. Luce făcu un pas în faţă şi fu uşurată s-o audă pe Randy spunând: tot înot.

Se ridică să prindă în aer costumul de baie întreg. Era întins şi subţire ca o bucată de pergament între degetele ei. Dar măcar mirosea a curat. Într-un fel.

— Gabrielle Givens, spuse apoi Randy, iar Luce îşi întoarse capul să o vadă pe cea mai nesuferită persoană mergând degajat în pantaloni scurţi şi un maiou negru subţire. Era la şcoala asta de trei zile… cum de pusese deja mâna pe Daniel?

— Bunăăă, Randy, zise Gabrielle, lungind cuvintele cu un ton nazal care îi dădu lui Luce impulsul s-o imite pe Penn şi să-şi acopere urechile.

„Orice altceva decât înot, se rugă Luce, orice altceva.”

— Înot, zise Randy.

Mergând alături de Penn spre vestiarul fetelor, Luce încercă să nu se uite la Gabbe, care îşi pusese mâinile cu manichiură franţuzească pe ceea ce părea singurul costum de baie la modă din toată grămada. În schimb, se concentra asupra pereţilor cenuşii de piatră şi asupra obiectelor religioase care îi acopereau. Trecu pe lângă crucile de lemn frumos sculptate cu imagini ale Patimilor. O serie de tripticuri vechi şi şterse atârnau la nivelul ochiului, din care mai străluceau doar nimburile sfinţilor. Luce se aplecă în faţă pentru a se uita mai bine la un pergament mare, în latină, aşezat într-o vitrină.

— Un decor înălţător, nu-i aşa? întrebă Penn, dând pe gât vreo două aspirine cu o înghiţitură de apă dintr-o sticlă pe care o scosese din geantă.

— Ce sunt toate astea? întrebă Luce.

— Istorie antică. Singurele relicve care au supravieţuit din epoca în care locul ăsta mai era încă locul slujbei de duminică, în zilele Războiului Civil.

— Aşa se explică de ce seamănă atât de mult cu o biserică, zise Luce, oprindu-se în faţa unei reproduceri de marmură a sculpturii Pieta de Michelangelo.

— La fel ca tot ce ţine de iadul ăsta, au făcut o treabă de rahat atunci când l-au renovat. Vreau să spun: cine construieşte un bazin de înot în mijlocul unei vechi biserici?

— Glumeşti, îi zise Luce.

— Aş vrea eu. Penn îşi dădu ochii peste cap. În fiecare vară, directorului i se năzăreşte să mă potcovească bine cu sarcina de a redecora locul ăsta. Nu va recunoaşte niciodată, dar toate chestiile astea legate de Dumnezeu îl scot din minţi, zise ea. Problema este că, şi dacă aş avea chef să fac ceva, habar n-aş avea ce să fac cu toate porcăriile astea sau cum să le arunc fără să ofensez, nu ştiu… pe toată lumea şi pe Dumnezeu.

Luce se gândi la pereţii albi şi imaculaţi din sala de sport de la Dover, cu şiruri de fotografii făcute de profesionişti la campionatele universitare, fiecare dintre ele lipită pe aceeaşi hârtie bleumarin şi încadrată într-o ramă aurie asortată. Singurul hol considerat la Dover mai sfânt era cel de la intrare, acolo unde toţi foştii-elevi-deveniţi-senatori şi câştigători ai burselor Guggenheim şi miliardarii de rând îşi etalau succesul în poze.

— Ai putea să pui toate fotografiile de la poliţie ale actualilor elevi, sugeră Gabbe din spatele lor.

Luce începu să râdă – era chiar amuzant… şi ciudat, părea că Gabbe îi citise gândurile –, dar apoi îşi aminti vocea din noaptea precedentă, spunându-i lui Daniel că numai pe ea o avea. Luce îşi alungă rapid orice gând de a stabili o relaţie cu ea.

— Rămâneţi în urmă! ţipă o antrenoare necunoscută. Ea – cel puţin Luce credea că era o femeie – avea un ghemotoc încâlcit de păr negru strâns la spate, într-o coadă de cal, gambe ca nişte pulpe de porc şi un aparat dentar „invizibil” îngălbenit care-i acoperea dinţii de sus. Le zorea cu furie din urmă pe fete spre un vestiar, unde li se dădea un lacăt cu o cheie şi li se repartiza câte un dulap gol. Nimeni nu rămâne în urmă în tura antrenoarei Diante!

Luce şi Penn se grăbiră să-şi pună costumele de baie largi şi decolorate. Luce se cutremură când se zări în oglindă, apoi se

acoperi cât putu de mult cu prosopul.

În atmosfera umedă de la piscină, înţelese imediat ce voia să spună Penn. Piscina propriu-zisă era imensă, de dimensiuni olimpice, unul dintre singurele lucruri măreţe întâlnite până în acel moment în campus. Dar nu asta o făcea remarcabilă, îşi dădu Luce seama, uluită. Această piscină fusese construită exact în mijlocul a ceea ce fusese o biserică enormă.

De-a lungul pereţilor, sub tavanul înalt şi arcuit, se vedeau un şir de vitralii doar puţin ciobite, dar şi nişe de piatră în care ardeau lumânări. Acolo unde probabil fusese altarul era acum o platformă pentru săritori. Dacă Luce nu ar fi fost crescută ca o agnostică, ci, la fel ca restul prietenilor ei de la şcoala primară, ca o credincioasă cu frica lui Dumnezeu, ar fi putut crede că aici avusese loc un sacrilegiu.

Câţiva dintre elevi erau deja în apă, respirând din greu după cele câteva ture de bazin. Dar cei care îi atraseră atenţia lui Luce erau tocmai cei care nu erau în apă. Molly, Roland şi Arriane stăteau întinşi pe scaunele înşirate de-a lungul peretelui. Făceau haz de ceva. Roland se ţinea de burtă, iar Arriane îşi ştergea lacrimile. Aveau costume de baie mult mai frumoase decât cel al lui Luce, dar nici unul dintre ei nu părea să intenţioneze să se apropie de piscină.

Luce aruncă o privire costumului ei ponosit. Ar fi vrut să se ducă la Arriane – dar, chiar atunci când cântărea argumentele pro (o posibilă intrare în elită) şi contra (posibila admonestare din partea antrenoarei Diante, ce ar fi acuzat-o că nu vrea să ia parte la exerciţiul fizic), Gabbe ajunse din urmă grupul, comportându-se de parcă ar fi fost deja buni prieteni cu toţii. Se aşeză lângă Arriane şi începu imediat să râdă şi ea, de parcă ar fi înţeles deja gluma.

— Ei au mereu scutiri, îi explică Penn, furioasă pe grupul care stătea pe scaune. Nu mă întreba cum reuşesc.

Luce se îndreptă nehotărâtă spre marginea piscinei, incapabilă să urmărească instrucţiunile antrenoarei Diante. Văzându-i pe Gabbe şi pe ceilalţi adunaţi ciorchine pe scaune, Luce îşi dori ca şi Cam să fie acolo. Îşi imagina trupul lui musculos într-un costum de baie negru şi elegant, făcându-i semn să se apropie de ei cu zâmbetul lui larg, simţindu-se imediat bine-venită, ba chiar importantă.

Luce era stăpânită de o nevoie chinuitoare de a-şi cere scuze

că plecase atât de repede de la petrecerea lui. Ceea ce era ciudat – nu erau împreună, deci Luce nu era obligată să-i dea socoteală lui Cam despre venirile şi plecările ei. Dar, în acelaşi timp, îi plăcea când îi acorda atenţie. Îi plăcea modul în care mirosea – a libertate şi a spaţiu deschis, ca atunci când conduci noaptea cu geamurile maşinii coborâte, îi plăcea modul în care era atent la ceea ce spunea ea, rămânând nemişcat de parcă nu ar fi văzut şi nu ar fi auzit nimic altceva decât pe ea. Îi plăcuse chiar şi când o luase în braţe la petrecere, sub ochii lui Daniel. Nu voia să facă nimic care să-l determine pe Cam să-şi schimbe modul în care se purta.

Când se auzi fluierul antrenoarei, Luce se ridică speriată, apoi se uită plină de regret cum Penn şi ceilalţi colegi de lângă ea săriseră cu toţii în piscină. Se uită spre antrenoarea Diante, aşteptând instrucţiuni.

— Tu trebuie să fii Lucinda Price – care întârzie mereu şi n-ascultă niciodată. Antrenoarea oftă. Randy mi-a spus totul despre tine. Opt bazine, alege-ţi stilul.

Luce dădu din cap şi se ridică, îndoindu-şi degetele de la picioare pe marginea platformei. Înainte îi plăcuse să înoate. Când tatăl ei o învăţase să înoate la piscina publică Thunderbolt, chiar primise premiul pentru cel mai tânăr înotător care atinsese fundul bazinului. Dar asta se întâmplase cu ani buni în urmă. Luce nici nu-şi mai amintea când înotase ultima dată. Piscina exterioară încălzită de la Dover scânteia mereu ispititoare, însă era închisă pentru cei care nu erau în echipa de înot.

Antrenoarea Diante îşi drese glasul:

—Poate nu ţi-ai dat seama că este o întrecere… şi deja pierzi.

Era cea mai ridicolă şi mai patetică „întrecere” pe care Luce o văzuse vreodată, cu toate astea spiritul de competiţie ieşi la suprafaţă.

— Şi… încă mai piezi, îi spuse antrenoarea, cu fluierul în gură.

— Nu pentru mult timp, îi răspunse Luce.

Se uită la concurenţi. Tipul din stânga ei stropea în jur scuipând apa, înotând într-un stil liber stângaci. La dreapta ei, Penn, care îşi prinsese nările cu o clemă pentru nas, aluneca tacticoasă, cu burta odihnindu-se pe o plută roz. Luce aruncă o privire spre grupul de pe scaune. Molly şi Roland se uitau la ei; Arriane şi Gabbe chicoteau pe înfundate, într-un acces isteric care te călca pe nervi.

Dar nu-i păsa de ce râdeau. Oarecum. Fusese abandonată.

Cu braţele deasupra capului, Luce se aruncă în apă, simţindu-şi spatele arcuindu-se atunci când alunecă în apa rece. Puţini oameni sunt capabili să facă asta cum trebuie, îi explicase tatăl ei cândva lui Luce, pe la opt ani. Dar, odată ce ţi-ai perfecţionat stilul fluture, nu există un mod mai bun de-a te deplasa iute prin apă.

Lăsând enervarea să o împingă înainte, Luce ieşi din apă de la brâu în sus. Îşi aminti imediat mişcarea şi începu să dea din braţe ca din aripi. De mult nu mai făcuse vreun lucru mai repede şi mai bine ca acum. Simţindu-se răzbunată, îşi întrecu adversarii cu un bazin, apoi cu altul.

Se apropia de sfârşitul celui de-al optulea bazin când capul i se ivi din apă suficient de mult încât să audă vocea domoală a lui Gabbe zicând: „Daniel”.

Într-o clipită, Luce îşi pierdu elanul. Îşi puse tălpile jos şi aşteptă să audă ce mai zicea Gabbe. Din păcate, nu putea auzi altceva în afară de clipocitul apei şi, un moment mai târziu, de fluier.

— Câştigătorul este, zise antrenoarea Diante cu o expresie uluită, Joel Brand.

Puştiul costeliv cu aparat dentar, aflat la două culoare distanţă, sări afară din piscină şi începu să-şi agite mâinile în aer pentru a sărbători victoria.

Pe culoarul alăturat, Penn se opri din plutit.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Luce. L-ai fi dat gata. Luce ridică din umeri. Gabbe se întâmplase, dar, când se uită din nou spre scaune, Gabbe nu mai era, iar Arriane şi Molly plecaseră cu ea. Numai Roland rămăsese pe loc, adâncit într-o lectură.

Adrenalina ei crescuse nebănuit în timp ce înota, dar acum se prăbuşise atât de tare, încât Penn trebui să o ajute să iasă din piscină.

Luce îl privi pe Roland sărind de pe scaun.

— Ai fost destul de bună, îi spuse azvârlindu-i prosopul şi cheia de la dulapul la care nu se mai gândise. Pentru o vreme.

Luce prinse cheia din zbor şi îşi înfăşură prosopul în jurul taliei. Dar înainte să poată spune un lucru firesc ca: „Mulţumesc pentru prosop” sau „Cred că nu mai sunt în formă”, gura i-o luă înainte:

— Gabbe şi Daniel sunt împreună sau ce?

Mare greşeală. Uriaşă. Era clar din privirea lui că o interesa doar Daniel.

— O, înţeleg, zise Roland, izbucnind în râs. N-aş putea să… Se uită la ea şi îşi scarpină vârful nasului, zâmbindu-i cu oarecare înţelegere. Apoi, îi arătă uşa deschisă spre hol, şi urmărindu-i degetul, văzu în treacăt silueta subţire şi părul blond al lui Daniel. De ce nu-l întrebi pe el?

Din părul lui Luce încă mai curgea apă şi era tot cu picioarele goale când se trezi dând târcoale pe la uşa unei săli de forţă uriaşe. Intenţionase să se ducă direct în vestiar ca să se schimbe şi să se usuce. Nu ştia de ce o tulbura atât de tare povestea asta cu Gabbe. Daniel putea fi cu oricine dorea, nu? Poate şi lui Gabbe îi plăcuseră unii băieţi care îi arătaseră degetul mijlociu.

Sau, poate, astfel de lucruri nu i se întâmplau lui Gabbe.

Dar trupul lui Luce se dovedi mai tare decât mintea când îl zări din nou pe Daniel. Era cu spatele şi stătea într-un colţ, alegându-şi o coardă dintr-un ghem încâlcit. Îl privi cum luă o coardă bleumarin cu mânere de lemn, apoi se deplasă spre un loc liber din centrul sălii. Pielea lui aurie era aproape strălucitoare şi fiecare mişcare pe care o făcea, fie că îşi rotea gâtul lung într-o mişcare de încălzire, fie că se apleca în faţă scărpinându-şi genunchiul sculptural, o fascina. Stătea lipită de uşă, fără să-şi dea seama că îi clănţăneau dinţii, iar prosopul de pe ea era ud leoarcă.

Când Daniel îşi lăsă coarda în spatele gleznelor chiar înainte de a sări, Luce avu o senzaţie de deja-vu: nu că l-ar mai fi văzut pe Daniel sărind coarda până acum, ci, mai degrabă, că postura lui îi părea extrem de familiară. Stătea cu picioarele depărtate, cu genunchii flexaţi, şi îşi trăgea umerii umplându-şi plămânii cu aer. Luce l-ar fi putut desena din memorie.

Abia când Daniel începu să rotească în aer coarda, Luce ieşi din transă… pentru a intra într-o alta. Nu văzuse niciodată în viaţa ei pe cineva mişcându-se ca el. Părea că zboară. Coarda se mişca atât de repede încât aproape nu se mai vedea, iar tălpile lui – tălpile lui înguste şi pline de graţie – oare atingeau pământul? Se mişca atât de repede, încât probabil că nici el nu mai ştia.

Un geamăt şi o bufnitură înfundată îi atraseră atenţia lui Luce în partea opusă a sălii. Todd căzuse sub una dintre corzile cu

noduri pentru cățărat. O cuprinse mila văzându-l cum se uită la palmele pline de băşici. Înainte să-şi întoarcă din nou privirea spre Daniel pentru a vedea dacă observase şi el, o senzaţie rece şi întunecată o făcu să se înfioare. Umbra se târî uşor pe trupul ei, îngheţată, tenebroasă, fără o formă distinctă. Apoi, devenind brusc aspră, se lovi de ea şi o împinse înapoi. Uşa de la sala de forţă i se trânti în faţă, iar Luce rămase singură pe hol.

— Au! strigă, nu pentru că s-ar fi lovit, ci pentru că, până atunci, nu mai fusese niciodată atinsă de umbre.

Se uită la braţele ei goale, pe care aproape simţise atingerea brutală a unor mâini, trăgând-o afară din sala de sport.

Era imposibil – pur şi simplu stătuse în locul nepotrivit; probabil că o lovise un curent de aer dinspre sala de sport. Fără prea multă tragere de inimă, se apropie de uşa închisă şi-şi lipi faţa de geamul dreptunghiular.

Daniel se uita în jur de parcă ar fi auzit ceva. Era sigură că nu ştia că fusese vorba despre ea: de data asta, nu părea enervat.

Se gândi la sugestia lui Roland de a-l întreba chiar pe Daniel ce se întâmplă, dar şi-o alungă imediat din gând. Era imposibil să-l întrebe ceva pe Daniel. Nu voia să-l vadă iar cum îi aruncă o privire furioasă.

Şi, oricum, orice întrebare ar fi fost inutilă. Auzise tot ceea ce era de auzit în noaptea trecută. Ar fi însemnat să fie masochistă dacă-i cerea să admită că Gabbe era iubita lui. Se întoarse spre vestiar, când îşi dădu seama că nu putea pleca.

Cheia ei.

Probabil că-i alunecase din mână când se năpustise afară din sală. Se ridică pe vârfuri să se uite prin geamul de pe uşă. Acolo era – cheia de bronz stătea sfidătoare pe traversa albastră căptuşită cu cauciuc. Cum de ajunsese atât de departe, atât de aproape de locul în care se afla el? Luce oftă şi împinse uşa, gândindu-se că, dacă tot trebuia să intre, măcar să se mişte repede.

Întinzându-se după cheie, aruncă o ultimă privire printre gene. Ritmul săriturilor scădea, scădea, dar picioarele lui tot abia dacă atingeau podeaua. Şi, apoi, cu o săritură finală uşoară ca un fulg, se opri şi se întoarse spre ea.

Pentru o clipă nu spuse nimic. Simţea cum îi luaseră foc obrajii şi şi-ar fi dorit să nu fi purtat un costum de baie atât de oribil.

— Bună, reuşi ea să îngaime.

— Salut, îi răspunse, mult mai calm. Apoi, arătând spre costumul ei, o întrebă: Ai câştigat?

Luce râse trist şi autoironie, clătinând din cap.

— Nici pe departe. Daniel îşi strânse buzele.

— Dar tu erai mereu…

— Ce eram mereu?

— Adică, pari a fi o bună înotătoare. Ridică din umeri. Atâta tot.

Făcu un pas spre el. Erau foarte aproape unul de celălalt. Apa îi picura din părul ud, căzând asemenea ploii pe salteaua din sala de sport.

— Nu asta voiai să spui, insistă, ai spus că eram mereu… Daniel se prefăcu ocupat să-şi înfăşoare coarda pe încheietura mâinii.

— Da, n-am vrut să spun chiar tu. Voiam să spun în general, întotdeauna te lasă să câştigi prima întrecere aici. Codul nescris al bunelor maniere respectat de noi, cei cu vechime aici.

— Dar nici Gabbe nu a câştigat, zise Luce, încrucişându-şi braţele. Şi ea e nouă. Nici măcar nu a intrat în piscină.

— Nu e chiar nouă, doar că s-a întors după ceva vreme…

Daniel ridică din umeri, netrădând nimic din sentimentele lui pentru Gabbe. Încercarea lui evidentă de a nu părea îngrijorat o făcu pe Luce să se simtă şi mai geloasă. Îl privi cum termina de strâns coarda, mâinile lui mişcându-se la fel de repede ca şi picioarele. Iar ea era atât de neîndemânatică şi de singură şi de părăsită de toţi şi de toate. Începu să-i tremure buza.

— Of, Lucinda, şopti el, oftând din rărunchi.

Când îi auzi vocea, o cuprinse un val de căldură. Vocea lui era atât de intimă şi de familiară.

Ar fi vrut să-şi audă din nou numele rostit de el, dar deja se întorsese cu spatele. Puse coarda într-un cuier prins în perete.

— Ar trebui să mă duc să mă schimb pentru cursuri. Ea îşi puse mâna pe umărul lui.

— Aşteaptă.

El tresări de parcă ar fi fost curentat – iar Luce simţi şi ea tresărirea, dar era un şoc care o făcea să se simtă bine.

— Ai avut vreodată sentimentul…

Îşi ridică privirea spre ochii lui. Acum îi vedea cât erau de neobişnuiţi. Păreau cenuşii de departe, dar de aproape păreau

irizaţi cu violet. Mai ştia pe cineva cu astfel de ochi…

— Aş putea să jur că ne-am mai întâlnit înainte, spuse ea. Îţi par nebună?

— Nebună? Nu de asta eşti aici? o întrebă înghiontind-o uşor.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. Pe chipul lui Daniel nu se citea nimic. Şi, dacă vrei să ştii – arătă spre un dispozitiv cu un led licărind în tavan – camerele ne monitorizează şi împotriva hărţuitorilor.

— Nu te hărţuiesc. Îşi încordă trupul, conştientă de apropierea dintre ei. Poţi spune, cu mâna pe inimă, că habar n-ai despre ce vorbesc?

Daniel ridică din umeri.

— Nu te cred, insistă ea. Uită-te în ochii mei şi spune-mi că mă înşel. Că nu te-am mai văzut niciodată în viaţa mea, înainte de săptămâna asta.

Inima i-o luă la goană când Daniel se apropie de ea, punându-i ambele mâini pe umeri. Degetele lui mari se potriveau perfect în scobiturile claviculei ei, iar Luce ar fi vrut să închidă ochii şi să se piardă în căldura atingerii lui – dar nu o făcu. Privi cum Daniel se aplecă uşor până ce nasul lui aproape că îl atinse pe al ei. Îi simţea respiraţia pe faţă. Simţea mirosul uşor al transpiraţiei de pe pielea lui.

Făcu aşa cum îi ceruse ea. Se uită în ochii ei şi spuse foarte încet, foarte clar, astfel încât cuvintele lui să nu poată fi înţelese greşit:

— Nu m-ai mai văzut niciodată în viaţa ta înainte de săptămâna asta.

Şapte
Dincolo de aparenţe

— Acum unde te mai duci? întrebă Cam, coborându-şi ochelarii roşii de plastic de pe nas.

Apăruse atât de brusc în faţa intrării în clădirea Augustine, încât Luce aproape dădu peste el. Sau poate că era acolo deja, iar ea nu-l remarcase, grăbită cum era să ajungă la ore. Oricum, inima începu să-i bată foarte repede, iar mâinile i se umeziră.

— Ăă, la ore? răspunse Luce, pentru că unde părea să se ducă

în altă parte? Avea în braţe două cărţi groase de analiză matematică şi tema pe jumătate terminată la religie.

Ar fi fost un moment bun să-şi ceară scuze pentru că plecase pe neaşteptate de la petrecere. Dar nu putea s-o facă. Era deja în întârziere. Când ajunsese în vestiar, nu mai era apă la duşuri, aşa că trebuise să se ducă până în camera ei. Cumva, ce se întâmplase după petrecere nu mai părea important. Nu mai voia să atragă şi mai mult atenţia asupra ei – mai ales acum, după ce Daniel o făcuse să se simtă atât de patetică. Şi nu voia ca şi Cam să creadă că era nepoliticoasă. Nu voia decât să se strecoare pe lângă el şi să redevină ea însăşi, ca să treacă peste momentul jenant trăit de dimineaţă.

Însă, cu cât Cam o privea mai intens, cu atât părea mai puţin imperativ să plece. Şi mândria ei era cu atât mai puţin afectată de refuzul categoric al lui Daniel. Cum era posibil ca o privire de-a lui Cam să facă toate astea?

Cu pielea lui palidă şi străvezie şi părul negru ca abanosul, Cam era diferit de orice băiat pe care-l întâlnise până atunci. Emana încredere şi nu numai pentru că ştia deja pe toată lumea – şi cum să facă rost de orice – înainte ca Luce să-şi dea seama măcar în ce clasă trebuia să ajungă. În acel moment, stând în faţa clădirii mohorâte şi cenuşii a şcolii, Cam arăta ca o fotografie pretenţioasă în alb şi negru, cu uşoare umbre roşietice adăugate artistic.

— La ore? zise Cam căscând teatral.

Îi bloca ieşirea, şi ceva legat de expresia amuzată a gurii lui o făcu pe Luce curioasă să afle ce idee năstruşnică mai avea de data asta. Purta pe umăr o geantă de pânză şi în mână ducea un pahar de unică folosinţă cu espresso. Apăsă butonul stop de la iPod şi lăsă căştile să-i atârne în jurul gâtului. Ar fi vrut să ştie ce cântec asculta şi de unde făcuse rost de cafeaua espresso în mod normal interzisă. Zâmbetul jucăuş ce se întrezărea doar în ochii lui verzi o îndemnă să întrebe.

Cam sorbi spuma de deasupra cafelei. Ridicându-şi arătătorul, spuse:

— Permite-mi să-ţi împărtăşesc mottoul meu despre orele de la Sword & Cross: „Mai bine niciodată decât mai târziu”.

Luce izbucni în râs, iar Cam îşi împinse din nou pe nas ochelarii de soare. Lentilele erau atât de întunecate, încât nu-i putea zări nici măcar conturul ochilor.

— Şi, în plus, zise el etalându-şi dinţii albi, e aproape ora prânzului, iar eu am pregătit un picnic.

Ora prânzului? Luce nu luase nici măcar micul dejun. Dar stomacul ei într-adevăr părea să se revolte – iar ideea de a fi mustrată de domnul Cole că pierduse aproape toate orele de dimineaţă îi părea din ce în ce mai puţin atrăgătoare cu cât stătea mai mult în preajma lui Cam.

Arătă spre geanta pe care el o ţinea pe umăr.

— Ai pregătit suficient pentru două persoane? Punându-şi palma pe spatele lui Luce, Cam o conduse prin campus, trecând de bibliotecă şi de internatul posomorât. La porţile de metal ale cimitirului, se opri.

— Ştiu că e un loc ciudat pentru un picnic, îi explică, dar e cel mai bun loc pe care-l ştiu unde poţi fi singur un timp. Cel puţin în campus. Uneori, pur şi simplu nu pot respira acolo, zise făcând semn spre clădiri.

Luce îl înţelegea foarte bine. Acolo se simţea în acelaşi timp şi sufocată, şi expusă aproape permanent. Dar Cam părea ultima persoană care să sufere de sindromul elevului nou. El era atât de… stăpân pe sine. După petrecerea din ajun, şi acum cu un espresso în mână, nu s-ar fi gândit niciodată că şi el s-ar simţi sufocat. Sau că ar fi ales-o pe ea să-i împărtăşească acest sentiment.

În spatele lui, se întindea campusul mohorât. Privind de acolo, nu era mare diferenţă între ceea ce se afla de-o parte şi de alta a porţilor cimitirului.

Luce se hotărî să meargă pe mâna lui.

— Promite-mi doar că ai să mă salvezi dacă se mai dărâmă vreo statuie.

— Nu, zise Cam atât de serios, încât nu mai rămase nici urmă de glumă. Aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Ochii ei se opriră asupra locului în care, cu doar câteva zile în urmă, ea şi Daniel fuseseră la un pas să ajungă ei înşişi în cimitir. Dar îngerul de marmură care se răsturnase peste ei nu mai era acolo, iar piedestalul rămăsese gol.

— Hai, o îndemnă Cam, trăgând-o după el.

Ocoliră smocurile de buruieni care crescuseră în voie, Cam întorcându-se tot timpul s-o ajute să sară peste movilele de pământ făcute de nu-se-ştie-cine.

La un moment dat, Luce îşi pierdu echilibrul şi se prinse de

una dintre pietrele de mormânt ca să nu cadă. Era o lespede mare şi lustruită, cu o parte rămasă neterminată.

— Mi-a plăcut întotdeauna, îi mărturisi Cam, arătând spre piatra rozalie de sub degetele ei.

Luce ocoli piatra, pentru a citi inscripţia.

— „Joseph Miley, citi ea cu voce tare. 1821-1865. A luptat cu vitejie în Războiul dintre Nord şi Sud. A supravieţuit după ce a primit trei gloanţe şi cinci cai au căzut sub el, înainte de a se bucura de pacea eternă.”

Luce îşi trosni degetele. Poate lui Cam îi plăcea doar pentru că piatra rozalie lustruită ieşea în evidenţă printre celelalte, în majoritate cenuşii? Sau pentru spiralele complicate ale blazonului din partea de sus? Ridică o sprânceană pentru a-şi exprima nedumerirea.

— Da, ridică el din umeri. Îmi place că piatra de mormânt explică modul în care a murit. Aşa e cinstit, ştii? De obicei, oamenii se feresc de asta.

Luce îşi feri privirea. Ştia foarte bine despre ce vorbea, după ce citise epitaful de neînţeles de pe piatra de mormânt a lui Trevor.

— Gândeşte-te cât de interesant ar fi locul ăsta dacă pe fiecare piatră ar fi trecută cauza morţii. Arătă spre un mormânt mai mic, la câteva locuri mai departe de cel al lui Joseph Miley. Cum crezi că a murit?

— Hm, scarlatina? îşi dădu Luce cu părerea, trecând cu privirea peste mormânt.

Sublinie cu degetele datele de pe piatră. Fata îngropată acolo fusese mai tânără decât Luce când murise. Nu voia să se gândească prea mult la ceea ce ar fi putut să se întâmple.

Cam îşi înclină capul, gândindu-se.

— Poate, zise. Sau un foc misterios ce a cuprins hambarul în timp ce Betsy trăgea un „pui de somn” nevinovat cu un băiat din vecini.

Luce ar fi vrut să se prefacă jignită, dar expresia de pe chipul lui Cam o făcu să râdă. Trecuse multă vreme de când nu mai glumise cu un băiat. Sigur, scena era niţel mai morbidă decât flirturile obişnuite din parcarea cinematografului, dar aşa erau şi colegii ei de la Sword & Cross. La bine şi la rău, Luce era de-a lor acum.

Îl urmă pe Cam spre zona aceea a cimitirului adâncită ca un

castron şi spre mormintele şi mausoleurile mai bogat sculptate. De pe culmea ce li se ridica în faţă, pietrele de mormânt păreau să se uite în jos la ei, de parcă Luce şi Cam ar fi dat o reprezentaţie într-un amfiteatru. Soarele de la amiază strălucea portocaliu printre frunzele unui stejar uriaş din cimitir, iar Luce îşi făcu palma streaşină la ochi. Era cea mai călduroasă zi din acea săptămână.

— Acum, băiatul ăsta, zise Cam, arătând un mormânt uriaş, încadrat de nişte coloane corintice, sigur fugise de înrolare. S-a sufocat când o grindă s-a prăbuşit în pivniţă. Asta pentru că nu trebuie să fugi niciodată de chemarea confederaţilor.

— Serios? întrebă Luce. Spune-mi şi mie cum de eşti expert în toate astea.

Chiar şi atunci când îl tachina, Luce se simţea în chip ciudat privilegiată să fie acolo cu Cam. El nu o slăbea cu privirea ca să se asigure că zâmbeşte.

— E doar al şaselea simţ, zise, afişând un rânjet nevinovat. Dacă-ţi place, există şi un al şaptelea simţ, şi un al optulea simţ, şi un al nouălea simţ.

— Impresionant, zâmbi ea. Mă voi mulţumi cu simţul gustului acum. Mor de foame.

— La dispoziţia dumneavoastră.

Cam scoase o pătură din geantă şi o întinse la umbra unui stejar. Desfăcu apoi capacul termosului, iar pe Luce o învălui aroma de espresso. De obicei, nu bea cafeaua neagră, dar îl privi cum umple un pahar mare cu gheaţă, cum toarnă espresso peste ea şi adaugă exact cantitatea necesară de lapte deasupra.

— Am uitat să aduc zahărul, zise el.

— Nu-mi trebuie zahăr.

Luă o gură din cafeaua cu lapte concentrată, prima ei înghiţitură delicioasă din cafeina interzisă la Sword & Cross, după o săptămână întreagă în care nu se atinsese de aşa ceva.

— Ce noroc, spuse Cam, scoţând restul merindelor pentru picnic.

Luce îl privea uimită aranjând mâncarea: o baghetă închisă la culoare, o cutiuţă cu triunghiuri de brânză topită, o cutie cafenie plină cu măsline, un castron de ouă umplute şi două mere verzi lucioase. Părea de necrezut că reuşise să le vâre pe toate în geantă sau că plănuise să mănânce totul singur.

— De unde ai făcut rost de toate astea? îl întrebă Luce. Prefăcându-se că se concentrează să taie o felie de pâine, adăugă: şi cu cine mai plănuiai să ieşi la picnic înainte să apar eu?

— Înainte să apari tu? râse Cam. Abia dacă-mi mai pot aminti de existenţa searbădă pe care o duceam înainte de a te întâlni.

Luce îi aruncă o privire încărcată cu o uşoară ironie, încât să-şi dea seama că remarca lui i se păruse extrem de siropoasă… şi doar puţin fermecătoare. Se lăsă pe spate pe pătură, sprijinindu-se în coate, încrucişându-şi picioarele. Cam stătea picior peste picior cu faţa la ea, iar când se aplecă să ia cuţitul pentru brânză, braţul lui îi atinse şi apoi se odihni pe genunchiul ei acoperit de materialul negru al jeanşilor. O privi parcă întrebând-o: „E OK?”

Ea nu făcu nici o mişcare, iar el rămase pe loc, luându-i bucata de baghetă din mână şi folosindu-i piciorul pe post de masă, în timp ce întindea un triunghi de brânză pe pâine. Îi făcea plăcere să-i simtă greutatea, iar, pe căldura aceea, lucrul ăsta spunea ceva.

— O să încep cu întrebarea mai uşoară, îi zise el, ridicându-se în cele din urmă. Dau o mână de ajutor la bucătărie vreo două zile pe săptămână, ca parte din înţelegerea încheiată la readmiterea mea la Sword & Cross. Se presupune că le „înapoiez” serviciul. Îşi dădu ochii peste cap. Dar nu mă deranjează. Cred că-mi place căldura. Asta dacă nu pui la socoteală arsurile cu ulei încins. Îşi etala încheieturile, arătându-i zecile de cicatrici mici de pe antebraţe. Riscurile meseriei, adăugă cu dezinvoltură. Dar, pe de altă parte, sunt şef peste cămară.

Luce nu rezistă să nu-şi treacă degetele peste ele, peste micile umflături palide estompate de tonul şi mai palid al pielii lui. Înainte ca ea să-şi dea seama şi să-şi retragă mâna, Cam i-o apucă şi i-o strânse uşor.

Privea captivată mâna lui Cam, care i-o prinsese pe a ei. Până atunci nu-şi dăduse seama că nuanţa pielii lor se potrivea atât de bine. În marea de oameni mereu bronzaţi din sud, pielea ei albă o făcuse întotdeauna să se simtă altfel. Dar pielea lui Cam era atât de extraordinară, atât de nemaivăzută, aproape metalică – şi acum îşi dădea seama că şi el ar putea să o vadă în acelaşi mod. Umerii îi tresăriră uşor şi începu să se simtă puţin

ameţită.

— Ţi-e frig? o întrebă el încet.

Când îi întâlni privirea, îşi dădu seama că ştia că nu-i era frig.

Alunecă mai aproape de ea şi îşi coborî vocea până nu mai rămase decât o şoaptă.

— Acum cred că vei dori să recunosc că te-am văzut pe fereastra bucătăriei traversând curtea şi că am pus toate astea în geantă sperând că am să te conving să chiuleşti şi să mergi cu mine.

În acel moment, mai că ar fi pescuit în pahar după gheaţă, asta dacă nu s-ar fi topit deja în căldura înăbuşitoare a acelui septembrie.

— Şi ai pus la cale un picnic romantic, termină ea. Având cimitirul ca decor?

— Hei, zise el trecându-şi un deget peste buza ei de jos. Tu eşti cea care aduce romantismul în povestea asta.

Luce se retrase. Avea dreptate – ea fusese cea care trăsese concluzii pripite… a doua oară în ziua aceea. Îi ardeau obrajii încercând să nu se gândească la Daniel.

— Glumesc, zise el, clătinând capul în faţa expresiei şocate de pe faţa ei. De parcă n-ar fi evident. Se uită la un vultur-curcan care dădea târcoale unei statui înalte şi albe de forma unui tun. Ştiu că nu e chiar paradisul aici, adăugă, aruncând cu un măr spre Luce, dar hai să ne prefacem că suntem într-un cântec al celor de la The Smiths. Şi în apărarea mea mai pot aduce argumentul că nu prea există alte locuri potrivite pentru aşa ceva în campus. Şi asta era o afirmaţie indulgentă. După părerea mea, continuă Cam, lăsându-se pe spate pe pătură, locul nu prea contează.

Luce îi aruncă o privire plină de îndoială. Nu ar fi vrut să se îndepărteze de ea, dar era prea timidă să se apropie ea de el când îl vedea întins pe-o parte.

— Acolo unde am crescut eu – făcu o pauză – traiul nu era prea diferit de stilul de penitenciar de la Sword & Cross. Astfel că sunt, în mod oficial, imun la mediul din jur.

— Nu se poate, clătină Luce din cap. Dacă ţi-aş da un bilet de avion spre California chiar acum, nu ai fi super încântat să fugi de aici?

— Mmm… destul de indiferent, îi răspunse Cam, înghiţind un ou umplut.

— Nu te cred, zise Luce înghiontindu-l uşor.

— Înseamnă că ai avut o copilărie fericită.

Luce muşcă din coaja verde şi crocantă a mărului şi linse sucul care i se prelinse pe degete. Rememora certurile părinţilor ei, vizitele la doctor şi mutările frecvente din copilărie, la diferite şcoli, şi umbrele negre atârnând ca un giulgiu peste tot şi peste toate. Nu, nu ar fi putut spune că avusese o copilărie fericită. Dar, dacă el nu întrezărea o cale de scăpare de la Sword & Cross sau puţină speranţă la orizont, atunci poate copilăria lui Cam fusese mai nefericită decât a ei.

Se auzi un fâsâit la picioarele lor, iar Luce se făcu mică atunci când un şarpe gros verde-gălbui alunecă dincolo de ei. Încercând să nu se apropie prea mult, îşi strânse genunchii la piept şi îl cercetă atentă. Nu numai că era un şarpe, era unul care năpârlea. De pe coada lui se desprindea o piele translucidă. Vedeai şerpi peste tot prin Georgia, dar ea nu zărise niciodată unul năpârlind.

— Nu ţipa, îi spuse Cam uşor, lăsându-şi o mână pe genunchiul ei. Atingerea lui o făcea să se simtă în siguranţă. O să treacă mai departe dacă îl lăsăm în pace.

Şarpele părea să nu se grăbească. Luce voia din tot sufletul să ţipe. Întotdeauna urâse şerpii şi se temuse de ei. Erau atât de alunecoşi şi de solzoşi, şi…

— Bleah!

Tremura, însă nu-şi putu lua ochii de la şarpe până când acesta nu dispăru, târându-se prin iarba înaltă.

Cam se strâmbă când ridică pielea rămasă în urma lui şi o aşeză în palma ei. Încă o mai simţea vie, ca pieliţa de pe căpăţâna de usturoi pe care tatăl ei o scotea din pământ în grădină. Dar aceasta tocmai căzuse de pe un şarpe. Ce scârboşenie! O aruncă înapoi şi îşi şterse mâinile pe pantaloni.

— Haide, nu ţi s-a părut drăguţ?

— M-a trădat tremuratul? întrebă Luce simţindu-se deja puţin jenată de cât de copilăroasă trebuie să-i fi părut.

— Şi cum e cu încrederea ta în puterea transformării? o întrebă Cam atingând pielea năpârlită. Doar de asta suntem aici, până la urmă.

Cam îşi scosese ochelarii de soare. Ochii lui de smarald emanau încredere. Rămăsese din nou încremenit în starea aceea, aşteptându-i răspunsul.

— Începe să mă gândesc că eşti cam ciudat, spuse ea în cele din urmă, cu o urmă vagă de zâmbet pe buze.

— O, şi gândeşte-te câte mai ai de aflat despre mine, răspunse, apropiindu-se de ea. Mai mult decât o făcuse când se apropiase şarpele. Mai aproape decât s-ar fi aşteptat ea. El se întinse şi îşi trecu uşor degetele prin părul ei. Luce se crispă.

Cam era superb şi misterios. Nu-şi putea da seama cum de se simţea totuşi confortabil când ar fi trebuit să fie un ghem de nervi – aşa cum i se întâmpla atunci. Voia să fie chiar acolo unde se afla. Nu-şi putea lua ochii de la buzele lui, care erau pline şi trandafirii şi se apropiau din ce în ce mai mult, făcând-o să se simtă şi mai ameţită. O atinse cu umărul, iar ea simţi un fior ciudat în piept. Văzu cum buzele lui Cam se deschideau uşor. Apoi închise ochii.

— Aici eraţi!

Un glas gâfâind uşor o smulse pe Luce din reverie.

Luce oftă exasperată şi-şi mută atenţia asupra lui Gabbe, care stătea în faţa lor, cu o coadă prinsă într-o parte, în vârful capului, şi un rânjet nevinovat pe chip.

— V-am căutat peste tot.

— Şi de ce naiba a trebuit să faci lucrul ăsta? se răsti Cam la ea, adunând bile albe pentru Luce.

— Cimitirul a fost ultimul loc la care m-am gândit, continuă Gabbe, numărând pe degete. V-am căutat în camerele voastre, apoi la tribune, apoi…

— Ce vrei, Gabbe? o întrerupse Cam, cu tonul unui frate, ca şi cum s-ar fi cunoscut de când lumea.

Gabbe clipi, apoi îşi muşcă buzele.

— Din cauza domnişoarei Sophia, zise, în cele din urmă, pocnind din degete. Exact. A luat-o razna când Luce n-a apărut la oră. Spunea tot timpul că erai o elevă atât de promiţătoare şi aşa mai departe.

Luce nu-şi imagina ce voia fata asta. Oare spunea adevărul şi doar urma nişte ordine? Îşi bătea joc de ea pentru că îi făcuse o impresie bună profesoarei? Nu-i era de ajuns că-l avea la degetul mic pe Daniel – acum trebuia să îl cucerească şi pe Cam?

Probabil că Gabbe îşi dăduse seama că întrerupsese ceva, dar stătea în continuare acolo, clipind din ochii ei de căprioară şi răsucindu-şi o şuviţă de păr blond în jurul degetului.

— Păi, haideţi, zise într-un sfârşit, întinzându-şi ambele mâini pentru a-i ajuta să se ridice, să vă conduc înapoi în clasă.

— Lucinda, mergi la numărul trei, zise domnişoara Sophia, uitându-se pe o foaie, când Luce, Cam şi Gabbe intrară în bibliotecă.

Nici vorbă de „Unde aţi fost?”. Nici vorbă de puncte de penalizare pentru întârziere. Domnişoara Sophia doar o repartizase absentă pe Luce lângă Penn, în sala cu computere din bibliotecă. De parcă n-ar fi observat că Luce lipsise.

Luce îi aruncă lui Gabbe o privire acuzatoare, dar aceasta ridică din umeri şi mormăi:

— Care-i problema?

— Unde-ai fost? o luă la rost Penn de îndată ce se aşeză; era singura persoană care părea să fi observat că lipsise.

Luce îl văzu pe Daniel, care era adâncit în lucru la computerul numărul 7. Din scaunul ei, tot ce putea zări era nimbul auriu al părului său, dar era de ajuns pentru a o face să roşească. Se lăsă mai jos în scaun, amintindu-şi conversaţia umilitoare pe care o avuseseră de dimineaţă.

Chiar şi după râsetele, zâmbetele şi după acel potenţial sărut dintre ea şi Cam, nu avea cum să ignore sentimentul ce o copleşi imediat ce-l văzu pe Daniel.

Dar ei n-aveau să fie niciodată împreună.

Asta îi spusese, în fond, în sala de sport. După ce ea practic sărise pe el.

Respingerea o rănise atât de adânc, atât de aproape de inimă, încât i se părea că oricare dintre cei prezenţi ar fi putut să-i arunce doar o privire ca să afle exact ce se întâmplase.

Penn bătea nerăbdătoare cu pixul în banca lui Luce. Dar ea nu ştia cum să-i explice. Picnicul cu Cam fusese întrerupt de Gabbe înainte să-şi fi dat seama ce se întâmpla cu adevărat. Sau era pe cale să se întâmple. Dar, ce era ciudat şi ce nu putea ea să-şi explice era de ce toate astea i se păreau mult mai puţin importante decât ceea ce se întâmplase în sala de sport cu Daniel.

Domnişoara Sophia păşi în mijlocul sălii, pocnindu-şi degetele în aer ca o educatoare ce vrea să atragă atenţia copiilor. Brăţările ei de argint zăngăniră ca nişte clopoţei.

— Dacă vreunul dintre voi şi-a trasat vreodată arborele

genealogic, strigă ea pentru a acoperi vacarmul, a descoperit ce fel de comori zac îngropate la origini.

— O, Doamne, te rog, lasă baltă metafora aia, şopti Penn. Sau lasă-mă pe mine să mor. Din două una.

— Aveţi la dispoziţie douăzeci de minute de acces la internet pentru a începe cercetările asupra arborelui vostru genealogic, zise domnişoara Sophia, apăsând pe butonul unui cronometru. O generaţie se întinde pe douăzeci-douăzeci şi cinci de ani, aşadar mergeţi înapoi cel puţin cu şase generaţii.

Se auziră murmure de protest.

Un oftat zgomotos răbufni de la computerul numărul 7 – Daniel.

Domnişoara Sophia se întoarse spre el.

— Daniel, ai vreo problemă cu această temă? El oftă din nou şi ridică din umeri.

— Nu, deloc. E în regulă. Arborele meu genealogic. Ar trebui să fie interesant.

Domnişoara Sophia clătină din cap cu o expresie uşor deconcentrată.

— O să iau afirmaţia asta ca pe o adeziune entuziastă. Adresându-se din nou întregii clase, spuse: Am încredere că veţi găsi ascendenţi care să merite să fie descrişi într-o lucrare de cercetare de zece până la cincisprezece pagini.

Lui Luce nu-i stătea deloc mintea la asta. Nu când avea atâtea date de analizat. Ea şi Cam în cimitir. Poate nu era definiţia standard a romantismului, dar Luce mai că ar fi preferat ceva de genul ăsta. Nu semăna cu nimic din ceea ce făcuse până atunci. Să chiulească de la ore pentru a se plimba printre morminte. Să meargă la picnic cu el, să-l lase să-i umple paharul cu acea cafea cu lapte divină. Să râdă de teama ei de şerpi. Ei, s-ar fi descurcat şi fără episodul ăla cu şarpele, dar Cam se purtase foarte drăguţ. Mult mai drăguţ decât se arătase Daniel faţă de ea toată săptămâna.

Nu-i plăcea deloc să recunoască, dar era adevărat. Daniel nu era interesat de ea.

Pe de altă parte, Cam…

Îl studie, uitându-se la câteva calculatoare distanţă de ea. Îi făcu cu ochiul înainte de a începe să tasteze zgomotos.

Aşadar, o plăcea. Lui Callie n-avea să-i mai tacă gura despre

cât de îndrăgostit era de ea.

Voia să o sune pe Callie acum, să iasă într-o clipă din bibliotecă şi să lase pe altă dată tema cu arborele genealogic. Să vorbească despre un alt băiat era cea mai rapidă – poate singura – metodă de a şi-l scoate pe Daniel din minte. Dar la Sword & Cross exista acea oribilă interdicţie privind telefoanele, iar colegii din jurul ei erau cu toţii atât de harnici. Ochii mici ai domnişoarei Sophia scrutau rândurile, căutându-i pe leneşi.

Luce oftă învinsă şi deschise motorul de căutare de pe ecranul ei. Era blocată aici pentru încă douăzeci de minute – fără ca nici măcar o celulă a creierului ei să fie interesată de tema primită. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să afle ceva despre familia ei plictisitoare. În loc de asta, degetele ei letargice începură să tasteze singure treisprezece litere:

„Daniel Grigori”.

Search.

Opt
O scufundare în adâncuri

Când Luce deschise uşa sâmbătă dimineaţa, se trezi cu Penn căzându-i în braţe.

— Ar trebui să ţin şi eu minte, o dată pentru totdeauna, că uşile se deschid înăuntru, îşi ceru ea scuze, aşezându-şi ochelarii pe nas. Şi să nu mă mai sprijin de vizor. Drăguţă camera, apropo, adăugă, uitându-se în jur. Se duse la fereastră, trecând peste patul lui Luce. Şi n-ai o privelişte prea nasoală, dacă ignori gratiile.

Luce stătea în spatele ei, uitându-se spre cimitir şi, mai ales, la stejarul sub care făcuse picnic cu Cam. Şi, deşi nu-l putea vedea de acolo – dar totul era limpede în mintea ei – locul în care fusese blocată împreună cu Daniel, sub acea statuie. Îngerul răzbunător care dispăruse misterios după accident.

Amintindu-şi privirea îngrijorată a lui Daniel când îi şoptise numele în ziua aceea, chipurile lor aproape atingându-se, modul în care îi simţise degetele pe gât – toate astea îi picurau căldură în trup.

Şi o făcură să se simtă ridicolă. Oftă şi se depărtă de fereastră, dându-şi seama că şi Penn făcuse la fel.

Era la biroul lui Luce, cercetând pe rând fiecare dintre obiectele de acolo. Prespapierul cu Statuia Libertăţii, pe care tatăl ei îl adusese de la o conferinţă ţinută la Universitatea din New York, fotografia mamei ei cu un permanent caraghios, când era cam de vârsta lui Luce, CD-ul cu tiza ei, Lucinda Williams, pe care i-l făcuse Callie cadou de rămas-bun înainte ca Luce să fi auzit măcar de numele Sword & Cross.

— Unde-ţi sunt cărţile? o întrebă pe Penn, încercând să stăvilească şuvoiul amintirilor. Ziceai că vii să înveţi.

Dar Penn începuse deja să-i scotocească prin garderobă. Luce o privi pierzându-şi repede interesul pentru multitudinea de tricouri şi de pulovere negre impuse ca uniformă la Sword & Cross. Când vizitatoarea se îndreptă spre comoda ei, Luce îi ţinu calea.

— OK, gata, băgăcioaso, îi spuse. Documentarea n-ar trebui să se rezume la arborele genealogic?

— Apropo de asta, zise Penn cu ochii sclipind maliţioşi. Da, ar trebui să ne ocupăm de cercetări. Dar nu de cele la care te gândeşti tu.

Luce se uită la ea fără să înţeleagă.

— Hm?

— Uite, spuse Penn punându-şi mâna pe umărul ei, dacă vrei neapărat să afli ceva despre Daniel Grigori…

— Sssttttt! sări Luce să închidă uşa. Scoase capul afară şi cercetă holul. Drumul părea să fie liber – dar asta nu însemna nimic. Oamenii din şcoala asta aveau un mod ciudat de-a apărea de nicăieri. Mai ales Cam. Iar Luce ar fi murit dacă el – sau altcineva – ar fi aflat cât de îndrăgostită era de Daniel. Sau altcineva în afară de Penn.

Mulţumită, închise şi încuie uşa, întorcându-se spre prietena ei. Penn stătea picior peste picior pe marginea patului. Părea că se distrează.

Luce îşi duse mâinile la spate şi începu să traseze modele cu degetul mare de la picior pe covorul rotund de lângă uşă.

— Ce te face să crezi că vreau să ştiu ceva despre el?

— Scuteşte-mă, zise Penn râzând. A, e clar ca lumina zilei că te holbezi la Daniel Grigori tot timpul.

— Ssst! îi zise Luce din nou.

— B, spuse Penn, fără să coboare tonul, te-am văzut ieri toată ora cum l-ai hărţuit. Dă-mă în judecată – dar n-aveai pic de jenă.

Şi C, nu fi paranoică. Crezi că îmi dau drumul la gură cu toată lumea din şcoală în afară de tine? Penn avea dreptate.

— Nu spun decât că, dacă presupunem ipotetic că ai vrea să afli mai multe despre o anumită persoană pe care n-o voi numi, continuă ea, ai putea să cauţi într-un loc mult mai potrivit. Penn ridică din umeri. Ştii tu, dacă te-ar ajuta cineva.

—Te ascult, zise Luce, aruncându-se în pat. Cercetarea ei pe internet din ziua trecută se rezumase la a tasta, apoi a şterge, apoi a tasta din nou numele lui Daniel în câmpul de căutare.

— Speram să spui asta, zise Penn. Nu mi-am adus cărţile cu mine astăzi pentru că te voi conduce – căscă ochii, făcând o mutră foarte caraghioasă – într-un tur prin ascunzătoarea secretă şi absolut interzisă a dosarelor personale de la Sword & Cross!

Luce se strâmbă.

— Nu ştiu ce să zic. Să-mi bag nasul prin dosarul lui Daniel? Nu sunt sigură că am nevoie de un alt motiv pentru a mă simţi ca o hărţuitoare nebună.

— Aha, rânji Penn. Şi, da, tocmai ai spus-o cu voce tare. Hai, Luce, va fi distractiv. Şi, în plus, ce altceva ai de făcut într-o dimineaţă însorită de sâmbătă?

Era o zi frumoasă – exact acel gen de zi însorită care te făcea să te simţi singur dacă nu aveai ceva distractiv de făcut pe-afară. În mijlocul nopţii, Luce simţise o adiere venind din faţă prin fereastra deschisă, iar când se trezise de dimineaţă, căldura şi umiditatea nu dispăruseră.

Obişnuia să-şi petreacă astfel de zile aurii de toamnă timpurie plimbându-se cu bicicleta prin împrejurimi cu prietenii. Asta se întâmplase până începuse să evite potecile prin pădure din cauza umbrelor pe care celelalte fete nu le vedeau niciodată. Înainte ca prietenele ei să o ia deoparte în timpul unei pauze şi să-i spună că părinţii lor nu le mai lăsau s-o mai cheme în vizită, în caz că va avea un atac.

Adevărul era că Luce se panicase puţin gândindu-se la modul în care avea să-şi petreacă acest prim weekend la Sword & Cross. Fără cursuri, fără evaluări fizice stresante, fără reuniuni sociale în care respecta o anumită etichetă. Doar patruzeci şi opt de ore nesfârşite de timp liber. O eternitate. Toată dimineaţa o stăpânise un dor de casă care îi dăduse o stare de rău – până la sosirea lui Penn.

— OK. Luce încercă să nu râdă când adăugă: Du-mă în vizuina ta secretă.

Penn o conduse în grabă pe Luce, sărind peste iarba călcată în picioare din curte, spre holul de lângă intrarea în şcoală.

— N-ai idee de când aşteptam un complice pe care să-l aduc aici.

Luce zâmbi, bucuroasă că Penn era concentrată mai mult pe faptul că avea acum o prietenă cu care să facă săpături decât pe… în fine, chestia dintre Luce şi Daniel.

La marginea terenului, trecură de câţiva puşti care pierdeau vremea pe scaunele tribunei în soarele limpede al dimineţii târzii. Era ciudat să vadă culoare în campus, în hainele acestor elevi pe care Luce îi identifica numai cu negrul. Printre ei se afla Roland, într-un şort de culoare verde, driblând o minge. Era şi Gabbe în puloverul ei mov în carouri şi cu nasturi. Jules şi Phillip – cuplul cu inel în limbă – desenau fiecare pe genunchii blugilor decoloraţi ai celuilalt. Todd Hammond stătea departe de restul colegilor, într-un tricou cu imprimeu de camuflaj, citind o carte de benzi desenate. Chiar şi maioul gri şi pantalonii scurţi ai lui Luce păreau mai plini de culoare decât tot ce purtase întreaga săptămână.

Antrenoarea Diante şi Albatrosul erau de serviciu în curte şi îşi aşezaseră două scaune de plastic şi o umbrelă la marginea terenului. Dacă nu şi-ar fi scuturat, din când în când, scrumul pe gazon, ai fi crezut că adormiseră în spatele ochelarilor de soare închişi la culoare. Păreau îngrozitor de plictisite, în egală măsură prizoniere ale slujbei lor ca şi cei pe care aveau datoria să-i supravegheze.

O mulţime de oameni ieşiseră la aer, dar, urmărind-o îndeaproape pe Penn, se bucura să vadă că nu se afla nimeni pe lângă holul intrării principale. Luce nu primise nici o interdicţie de a nu intra în anumite zone şi nu-i arătase nimeni care erau aceste zone, dar era sigură că Randy ar fi găsit pedeapsa potrivită.

— Ce facem cu ledurile? întrebă Luce, amintindu-şi de omniprezentele camere de luat vederi.

— Am vârât câteva baterii descărcate în unele dintre ele în drum spre camera ta, îi spuse Penn, cu acelaşi ton degajat cu care ar fi spus: „Tocmai am făcut plinul maşinii”.

Penn aruncă o privire atentă înjur înainte de a o conduce pe Luce la uşa din dos a clădirii principale; apoi coborâră trei trepte abrupte, spre o uşă măslinie care nu se vedea de sus.

— Şi subsolul ăsta e tot de pe vremea Războiului Civil? întrebă Luce – părea intrarea într-o celulă unde ar fi putut fi înghesuiţi câţiva prizonieri de război.

Penn adulmecă îndelung şi teatral aerul închis.

— Mirosul de putregai răspunde cumva întrebării tale? Te rog să observi mucegaiul din perioada antebelică. Rânji spre Luce. Cei mai mulţi elevi ar fi încântaţi să aibă şansa de a inhala aerul ăsta atât de plin de istorie.

Luce încercă să nu respire pe nas în timp ce Penn scoase un set de chei prinse pe un inel uriaş.

— Viaţa mea ar fi mult mai uşoară dacă s-ar face o singură cheie pentru toate uşile din locul ăsta, zise căutând de zor şi scoţând, în cele din urmă, o cheie argintie şi subţire.

Când cheia se învârti în broască, Luce simţi un fior neaşteptat de nerăbdare. Penn avea dreptate – asta era de departe mai bine decât să-şi facă arborele genealogic.

Merseră puţin printr-un coridor cald şi umed, unde tavanul se afla la doar câţiva centimetri de capul lor. Mirosea a stătut, de parcă murise ceva acolo, iar Luce aproape că se bucura că era prea întuneric ca să vadă podeaua. Exact atunci când începu să se simtă uşor claustrofobă, Penn scoase o altă cheie care deschise o uşă mai mică, dar mult mai nouă. Se strecurară înăuntru, trecând în partea cealaltă.

Biroul arhivei mirosea, de asemenea, a mucegai, dar aerul era mult mai rece şi mai uscat. Era întuneric beznă şi nu se zărea decât palida strălucire roşiatică a indicatorului IEŞIRE de deasupra capetelor lor.

Luce putea distinge silueta bondoacă a lui Penn, mâinile ei care bâjbâiau prin aer.

— Unde-o fi şnurul ăla? bombăni ea. Aici.

Cu o mişcare uşoară, Penn aprinse un bec care atârna de tavan prins cu un lanţ de metal. În cameră, lumina era încă difuză, dar Luce vedea că pereţii de ciment erau şi ei vopsiţi în verde şi acoperiţi cu rafturi grele din metal şi fişete pentru arhivarea documentelor. Zeci de cutii din carton fuseseră îndesate pe rafturi, iar zonele dintre dulapuri păreau infinite. Totul era acoperit de o peliculă fină de praf.

Strălucirea soarelui păru brusc foarte departe. Deşi Luce ştia că se aflau doar la o distanţă de câteva scări sub pământ, puteau la fel de bine să fie la doi kilometri. Îşi încrucişă braţele pe piept, trecându-şi palmele peste pielea dezgolită. Dacă ar fi fost o umbră, ar fi ales să stea chiar în acest subsol. Ele încă nu se zăreau, dar Luce ştia că nu existau niciodată destule motive întemeiate să te simţi în siguranţă.

Penn, fără să fie deranjată de întunericul din subsol, trase o scară mobilă dintr-un colţ.

— Uau! zise, târând-o după ea, în timp ce se învârtea prin cameră. Ceva s-a schimbat. Dosarele erau în mod normal aici… cred că au făcut curăţenie după ce mi-am băgat eu nasul pe-aici ultima oară.

— Acum cât timp se întâmpla asta? întrebă Luce.

— Acum vreo săptămână…

Vocea lui Penn se auzea din ce în ce mai încet, pe măsură ce se depărta în întuneric, în spatele unui dulap înalt.

Luce nu înţelegea de ce Sword & Cross avea nevoie de toate acele cutii. Ridică uşor capacul uneia şi scoase un dosar gros cu eticheta MĂSURI CURATIVE. Înghiţi în sec. Mai bine să nu afle.

— Sunt alfabetizate după numele elevilor, strigă Penn. Vocea ei suna înăbuşit şi îndepărtat. E, F, G… iată-l, Grigori.

Luce urmări fâsâitul hârtiei de-a lungul unui coridor îngust şi dădu peste Penn, care se chinuia să care o cutie grea. Ţinea dosarul lui Daniel îndesat sub bărbie.

— E atât de subţire, zise ea ridicând uşor bărbia pentru ca Luce să-l poată lua. În mod normal, sunt mult mai… Se uită la Luce şi-şi muşcă buzele. Acum eu par hărţuitoarea nebună. Să vedem ce-i înăuntru.

Dosarul lui Daniel nu conţinea decât o pagină. O copie alb-negru a ceea ce trebuia să fi fost fotografia lui din carnetul de elev era plasată în colţul din dreapta sus. Se uita fix la aparatul de fotografiat, la Luce, cu un uşor zâmbet pe buze. Nu se putu abţine să nu-i zâmbească la rândul ei. Arăta la fel ca în noaptea aceea când… nu-şi dădea seama când. Expresia de pe chipul lui era atât de vie în mintea ei, dar nu reuşea să-şi dea seama unde îl mai văzuse.

— Doamne, nu-i aşa că arată exact la fel? îi întrerupse Penn gândurile. Şi uită-te la dată. Fotografia asta a fost făcută acum trei ani, când venise pentru prima oară la Sword & Cross.

Probabil că la asta se gândise şi Luce… că Daniel arăta la fel ca atunci. Dar simţi că se gândea – sau era pe cale să se gândească – la altceva, numai că acum nu-şi mai amintea la ce.

— Părinţi: necunoscuţi, citi Penn, iar Luce se aplecă pentru a vedea peste umărul ei. Tutore: Orfelinatul oraşului Los Angeles.

— Orfelinat? întrebă Luce, ducându-şi mâna la inimă.

— Asta-i tot. Tot ce mai e trecut aici e…

— Cazierul lui judiciar, îi termină Luce fraza. Hoinărit pe plaja publică după ora stingerii… vandalizarea unui coş de supermarket… traversare prin loc nepermis.

Penn făcu ochii mari şi-şi înăbuşi râsul.

— Cuceritorul Grigori a fost arestat pentru traversare prin loc nepermis? Recunoaşte că e amuzant.

Lui Luce nu-i plăcea să şi-l închipuie pe Daniel arestat pentru ceva. Îi plăcea şi mai puţin faptul că, în opinia celor de la Sword & Cross, viaţa lui nu reprezenta decât o listă de infracţiuni mărunte. Existau atâtea cutii cu documente acolo, şi nu aveau decât atât de puţin despre Daniel.

— Trebuie să fie mai mult, zise ea.

Se auziră paşi deasupra. Luce şi Penn priviră spre tavan.

— Biroul administrativ, şopti Penn, scoţându-şi o batistă din mânecă şi suflându-şi nasul. Poate fi oricine. Dar n-o să coboare nimeni aici, crede-mă.

O clipă mai târziu, o uşă din capătul încăperii se deschise, iar becul din hol lumină o scară. Se auziră paşi. Luce simţi cum Penn o apucă de tricou, trăgând-o spre peretele din spatele unui raft cu cărţi. Aşteptară, ţinându-şi respiraţia şi strângând în mâini dosarul lui Daniel. O încurcaseră rău de tot.

Luce închise ochii, aşteptându-se la ce era mai rău, când un murmur melodios umplu camera. Cineva cânta.

— Duuuu, da, da, duuu, se auzea încet o voce de femeie. Luce îşi întinse gâtul printre două cutii cu dosare şi zări o femeie slabă şi mai în vârstă, cu o mică lanternă prinsă pe frunte, de parcă ar fi fost miner. Domnişoara Sophia. Căra două cutii mari, aşezate una peste alta, astfel că singura parte vizibilă era fruntea luminată. După paşii ei uşori, aveai impresia că în cutii erau pene şi nu dosare grele.

Penn o apucă de mână pe Luce, privind-o pe domnişoara Sophia aşezând cutiile cu dosare pe un raft gol. Femeia scoase un pix şi-şi notă ceva în carneţel.

— Încă vreo două, zise, apoi mai şopti ceva ce Luce nu mai putu să audă.

O secundă mai târziu, domnişoara Sophia alunecă înapoi pe scări, dispărând la fel de iute precum apăruse. Melodia pe care o fredona se mai auzi doar o clipă în urma ei.

Când uşa se închise cu zgomot, Penn expiră o cantitate uriaşă de aer.

— A spus că erau mai multe. Probabil că se va întoarce.

— Ce facem? întrebă Luce.

— Te furişezi înapoi pe scări, zise Penn, arătând cu degetul. Ia-o la stânga când ajungi sus şi-o să dai de biroul administrativ. Dacă te vede cineva, poţi spune că te uitai după o toaletă.

— Şi tu?

— O să pun la loc dosarul lui Daniel şi ne întâlnim la tribune. Domnişoara Sophia n-o să bănuiască nimic dacă mă vede doar pe mine. Vin aici atât de des, încât asta e ca o a doua cameră pentru mine.

Luce aruncă o privire spre dosarul lui Daniel cu o mică urmă de regret. Încă nu era gata să plece. Exact în momentul în care se hotărâse să verifice dosarul lui Daniel, începuse să se gândească la cel al lui Cam. Daniel era atât de greu de citit – şi, din nefericire, nici dosarul lui nu o lămurise prea mult. Cam, pe de altă parte, părea atât de deschis şi de uşor de citit încât o făcea curioasă. Luce se întrebă ce lucruri ar fi putut descoperi despre el, pe care acesta să nu i le poată împărtăşi. Dar aruncă o privire spre chipul lui Penn şi îşi dădu seama că şi aşa aveau foarte puţin timp la dispoziţie.

— Dacă mai există ceva despre Daniel o să găsim cu siguranţă, o asigură Penn. O să mai căutăm. O împinse uşor către uşă. Acum, du-te.

Luce grăbi pasul pe coridorul mirosind a rânced, apoi deschise uşa spre scări. Aerul era încă umed la baza scărilor, dar îl simţea mai respirabil pe măsură ce urca. Când, în cele din urmă, ajunse în capătul scărilor şi dădu colţul, trebui să clipească şi să se frece la ochi pentru a se adapta din nou la lumina strălucitoare care inunda holul. Înaintă împleticit deschizând uşile văruite şi nimeri în holul principal. Acolo încremeni.

Două picioare încălţate cu cizme cu toc cui ieşeau din cabina telefonică, amintind de Vrăjitoarea Rea din Sud.

Luce se grăbi spre uşa din faţă, sperând să nu fie observată,

dar îşi dădu seama că, în prelungirea cizmelor cu toc cui, se iţea o pereche de colanţi din imitaţie de piele de şarpe, care, la rândul lor, aparţineau unei Molly fără urmă de zâmbet pe faţă. Minusculul aparat de fotografiat argintiu i se odihnea în mână. Îşi ridică privirea spre Luce, puse receptorul în furcă şi-şi înfipse tocurile în podea.

— Ce-i cu mutra asta, Chiftea? întrebă ea, cu mâinile în şold. Lasă-mă să ghicesc. Tot nu ai de gând să-mi urmezi sfatul de a sta departe de Daniel.

Monstrul ăsta diabolic nu putea exista cu adevărat. Molly n-avea cum să ştie de unde se întorcea. Nu ştia nimic despre Luce. Nu avea nici un motiv să fie atât de nesuferită. Din prima zi de şcoală, nu-i făcuse nimic lui Molly – nu încercase decât să stea departe de ea.

— Ai uitat ce dezastru infernal ai declanşat ultima dată când ai încercat să te bagi cu forţa în viaţa unui tip care nu era interesat de tine? Vocea lui Molly era tăioasă ca un cuţit. Cum îl chema? Taylor? Truman?

„Trevor.” Cum putea Molly să ştie despre Trevor? Acesta era cel mai ascuns şi mai întunecat secret al ei. Singurul lucru pe care Luce voia – trebuia – să-l ţină tăinuit la Sword & Cross. Dar nu numai că „Diavolul în Persoană” ştia totul despre el, ci îl aducea în discuţie fără pic de jenă, cu cruzime şi nonşalanţă – în mijlocul holului de intrare în şcoală.

Era oare posibil ca Penn să fi minţit că Luce era singura persoană cu care îşi împărtăşise secretele meseriei? Exista oare o altă explicaţie logică? Luce îşi încrucişă braţele, simţindu-se la fel de rău şi de expusă… şi inexplicabil de vinovată, cum se simţise şi în noaptea incendiului.

Molly ridică mândră capul.

— În sfârşit, zise, părând uşurată. Ceva a pătruns până la tine. Îi întoarse spatele şi împinse uşa să iasă. Apoi, chiar înainte să păşească afară, îşi întoarse capul spre Luce. Aşa că nu-i face şi bietului Daniel ce i-ai făcut lui care-i-o-fi-fost-numele. Capisci?

Luce porni după ea, dar nu făcu decât câţiva paşi afară din hol înainte să-şi dea seama că, probabil, ar fi avut o cădere nervoasă dacă ar fi încercat să se lupte cu Molly acum. Fata asta era prea rea. Apoi, punându-i sare pe rană, Gabbe coborî din gradenă pentru a merge în întâmpinarea lui Molly în mijlocul terenului. Erau prea departe ca Luce să le distingă expresiile

când se întoarseră amândouă să se uite spre ea. Capul cu părul blond prins în coadă de cal îşi întinse gâtul spre părul tuns băieţeşte – cel mai înfiorător tete-a-tete pe care Luce îl văzuse vreodată.

Îşi strânse palmele transpirate, imaginându-şi-o pe Molly turnându-i tot ce ştia despre Trevor lui Gabbe, care avea să fugă imediat să-i dea vestea şi lui Daniel. Gândindu-se la asta, o durere ascuţită o străbătu pe Luce din cap până-n picioare. Şi ce dacă Daniel fusese prins traversând prin loc nepermis? Era nimic în comparaţie cu motivul pentru care se afla ea aici.

— Atenţie la cap! îi strigă o voce.

Acesta fusese întotdeauna ultimul lucru din lume pe care Luce ar fi vrut să-l audă. De obicei, toate tipurile de echipament sportiv aveau tendinţa să o atace. Se încruntă, privind direct în soare. Nu văzu nimic şi nici nu avu vreme să-şi acopere faţa înainte să simtă izbitura în tâmplă şi să audă un pocnet asurzitor în urechi. Au!

Mingea de fotbal a lui Roland.

— Mişto! strigă Roland când mingea ajunse direct în braţele sale.

De parcă ar fi intenţionat să facă asta. Luce îşi frecă fruntea şi făcu câţiva paşi clătinându-se.

O mână o apucă de încheietură. Un val de căldură o făcu să ofteze. Se uită în pământ şi văzu nişte degete bronzate în jurul braţului ei, apoi în sus – în ochii adânci şi cenuşii ai lui Daniel.

— Te simţi bine? o întrebă.

Când dădu din cap, el ridică o sprânceană.

— Dacă voiai să joci fotbal puteai să-mi spui, o apostrofă. Ţi-aş fi explicat cu plăcere câteva subtilităţi ale jocului, ca, de exemplu, că majoritatea jucătorilor folosesc părţi mai puţin delicate ale corpului pentru a lovi în minge.

Îi dădu drumul, iar Luce crezu că dorea să o atingă, pentru a-i mângâia tâmpla rănită. Pentru o clipă, rămase pe loc, ţinându-şi respiraţia. Apoi oftă dezamăgită, când Daniel îşi retrase mâna pentru a-şi da la o parte părul din ochi.

Luce îşi dădu seama că el o lua peste picior.

Şi de ce n-ar fi făcut-o? Probabil că avea pe obraz amprenta mingii de fotbal.

Molly şi Gabbe încă o mai priveau insistent – şi acum şi Daniel – cu braţele încrucişate pe piept.

— Cred că iubita ta devine geloasă, zise Luce făcând semn către cele două.

— Care dintre ele? întrebă el.

— Nu ştiam că amândouă sunt iubitele tale.

— Nu e niciuna iubita mea, îi răspunse el simplu. Nu am iubită. Am vrut să spun: care dintre ele credeai că e iubita mea?

Luce era uluită. Şi ce fusese cu toată conversaţia şoptită cu Gabbe? Şi cu modul în care îi priveau ele în acel moment? Oare Daniel minţea?

Îi aruncă o privire ciudată.

— Poate te-ai lovit la cap mai tare decât am crezut, îi spuse. Hai să facem o plimbare, să luăm nişte aer.

Luce încercă să-şi dea seama unde era gluma răutăcioasă din propunerea lui Daniel. Oare voia să spună că era o ameţită care avea nevoie să ia aer? Nu, n-avea nici un sens. Se uită la el. Cum de putea să pară atât de sincer? Şi tocmai când se obişnuise cu Grigori cel necioplit care-o trimitea mereu la plimbare.

— Unde? întrebă ea prudentă.

Ar fi fost prea uşor să se simtă mai bine că Daniel nu avea o iubită şi că voia să meargă undeva cu ea. Trebuia să fie o şmecherie la mijloc.

Daniel se uită pieziş la fetele aflate pe partea opusă a terenului.

— Undeva unde să nu fim urmăriţi.

Luce îi promisese lui Penn că aveau să se întâlnească la tribune, dar avea să-i explice mai târziu, şi bineînţeles că Penn va înţelege. Luce îl lăsă pe Daniel să o conducă departe de privirea scrutătoare a celor două şi pe lângă pâlcul de piersici pe jumătate uscaţi, în spatele vechii biserici-sală de sport. Se îndreptau spre o pădure de stejari răsuciţi în forme fantastice, despre care Luce nu ar fi putut ghici vreodată că se aflau acolo. Daniel se uită înapoi să se asigure că ţinea pasul cu el. Ea zâmbi, deşi nu era aşa greu să-l urmeze, dar, în timp ce-şi făcea drum printre rădăcinile vechi şi noduroase, nu se putu abţine să nu se gândească la umbre.

Intrau în pădurea deasă, unde întunericul de sub frunzişul des era străpuns, din când în când, de suliţele fierbinţi ale soarelui. Mirosul puternic de nămol rece şi umed se răspândi în jurul lor, iar Luce îşi dădu brusc seama că se aflau lângă o apă.

Dacă ar fi fost o persoană credincioasă, acela ar fi fost momentul când s-ar fi rugat ca umbrele să stea departe de ei, doar pentru frântura aceea de clipă în care era împreună cu Daniel, pentru ca el să nu fie nevoit să vadă cât de nebuneşte putea să reacţioneze ea uneori. Dar Luce nu se rugase niciodată. Nici nu ştia cum s-o facă. În schimb, îşi ţinu degetele încrucişate.

— Aici se deschide pădurea, zise Daniel.

Ajunseseră într-un luminiş, Luce lăsând să-i scape o exclamaţie plină de uimire.

Ceva se schimbase în timp ce mergeau prin pădure, ceva mai mult decât mica distanţă pe care o luaseră faţă de clădirea de culoarea nedefinită a şcolii Sword & Cross. Pentru că atunci când ieşiră dintre copaci şi se opriră pe această stâncă roşie, se simţi de parcă ar fi stat în mijlocul unei cărţi poştale, dintr-acelea expuse pe un raft metalic rotitor în drogheriile din oraşele mici, o imagine de vis a unui Sud idilic care nu mai exista. Fiecare culoare pe care o putea distinge Luce era strălucitoare, mai vie decât îi păruse doar cu un moment în urmă, de la lacul albastru de cristal din spatele lor, până la pădurea deasă de smarald care îl înconjura. Doi pescăruşi zburau alături pe cerul senin de deasupra lor. Când se ridică pe vârfuri, zări mlaştina roşiatică despre care ştia că avea să facă loc, la un moment dat, spumei albe a oceanului, undeva aproape de linia invizibilă a orizontului.

Îl privi pe Daniel. Şi el părea strălucitor. Pielea lui era aurie în această lumină ireală, iar ochii semănau cu ploaia. Să-i simtă pe chip privirea era un lucru extraordinar.

— Cum ţi se pare? o întrebă.

Părea mult mai relaxat, acum că erau departe de toţi ceilalţi.

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de minunat, îi răspunse, privind oglinda netedă a lacului şi simţind nevoia să se scufunde în ea. La vreo cincisprezece metri în faţă, din lac se ridica o stâncă mare, acoperită de muşchi. Ce-i acolo?

— O să-ţi arăt, îi spuse Daniel, aruncându-şi încălţările din picioare.

Luce încercă fără succes să nu se uite la el când îşi trase tricoul peste cap, dând la iveală pieptul musculos.

— Hai, îi strigă, făcând-o să-şi dea seama cât de înţepenită trebuie să fi arătat. Poţi să înoţi în alea, adăugă, arătând spre

maioul şi pantalonii ei scurţi gri. Chiar o să te las să câştigi de data asta.

Ea izbucni în râs.

— Cum adică? Spre deosebire de acele dăţi când eu te-am lăsat să câştigi?

El începuse să dea din cap afirmativ, apoi se opri brusc.

— Nu. Spre deosebire de alaltăieri, când ai pierdut întrecerea.

Pentru o clipă, Luce simţi nevoia să-i spună de ce pierduse. Şi poate aveau să râdă împreună de toată acea neînţelegere că Gabbe ar fi fost iubita lui. Dar, până să-şi ducă gândul la capăt, braţele lui Daniel erau deasupra capului, iar el era în aer, arcuindu-se şi apoi plonjând, scufundându-se în lac cu o săritură perfectă, aproape fără să stropească în jur.

Fusese unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse vreodată. Avea o graţie pe care Luce nu o mai cunoscuse până atunci. Chiar şi sunetul stropilor îi gâdilă plăcut urechea.

Îşi dori să fie acolo alături de el.

Îşi scoase şi ea încălţările şi le lăsă sub magnolie, lângă pantofii lui Daniel, apoi se duse pe marginea stâncii. Era o săritură de la şase metri înălţime, de genul celor care îi făceau inima să bată mai repede, plină de încântare.

O clipă mai târziu, capul lui se iţi din apă. Zâmbea larg, despicând apa.

— Nu mă face să mă răzgândesc şi să nu te mai las să câştigi, îi strigă.

Respirând adânc, ţinti cu mâinile întinse spre capul lui Daniel şi se avântă în înaltul cerului, sărind. Plonjonul dură numai o clipă, dar îi dădu cel mai minunat sentiment, plutind prin atmosfera însorită, în jos, jos, jos.

Pleosc. Apa i se păru neaşteptat de rece la început, apoi, o secundă mai târziu, deveni ideală. Luce urcă la suprafaţă pentru a-şi recăpăta suflul, îi aruncă o privire lui Daniel şi începu să înoate în stilul fluture.

Se străduí atât de tare, încât îi pierdu urma lui Daniel. Ştia că se dă mare şi spera că el o priveşte. Se apropie din ce în ce mai mult până atinse cu mâna stânca – doar cu o clipă înaintea lui Daniel.

Amândoi gâfâiau târându-se pe suprafaţa plană, încălzită de soare. Avea marginile alunecoase din cauza muşchiului, iar Luce

reuşi cu greu să se caţere. Pe de altă parte, Daniel escaladă fără probleme stânca. Se întinse apoi spre ea, întinzându-i mâna şi trăgând-o spre locul unde putu să calce peste margine.

Până în momentul în care reuşi să se extragă cu totul din apă, el se lungise deja, aproape uscat. Numai pantalonii scurţi mai dovedeau că tocmai ieşise din lac. Pe de altă parte, hainele ude ale lui Luce i se lipeau de trup, iar din păr îi şiroia apa. Majoritatea băieţilor s-ar fi folosit de această ocazie pentru a-i arunca priviri languroase unei fete cu hainele ude, dar Daniel stătea lungit pe stâncă cu ochii închişi, de parcă i-ar fi lăsat un moment pentru a-şi stoarce hainele – fie din amabilitate, fie din lipsă de interes.

Amabilitate, hotărî ea, ştiind că era o romantică incurabilă. Dar Daniel părea atât de receptiv, încât probabil simţise măcar puţin din ceea ce trăia Luce. Nu numai atracţia, nevoia de a sta aproape de el când toţi cei din jur îi spuneau să stea departe, ci sentimentul acela palpabil că se ştiau – chiar se cunoşteau – de undeva.

Daniel îşi deschise brusc ochii şi zâmbi – avea acelaşi zâmbet ca în fotografia din dosar. Fu copleşită de o senzaţie de deja-vu atât de puternică, încât trebui să se aşeze.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, părând îngrijorat.

— Nimic.

— Luce.

— Nu pot să-mi scot din minte un lucru, îi spuse, întorcându-se pe o parte ca să fie cu faţa la el. Încă nu se simţea atât de stăpână pe sine încât să se ridice. Senzaţia asta că te cunosc. Că te-am cunoscut cândva.

Apa se lovea de stâncă, stropindu-i picioarele care atârnau peste margine. Era rece şi-i făcu pielea de găină. În cele din urmă, Daniel începu să vorbească.

— N-am mai discutat o dată despre asta? Tonul lui se schimbase, de parcă încerca să râdă de senzaţiile ei. Părea un băiat din Dover: suficient, veşnic plictisit, îngâmfat. Sunt flatat de faptul că simţi că ar exista o legătură între noi, serios. Dar nu trebuie să inventezi o poveste pentru a-l face pe un tip să-ţi acorde atenţie.

Nu! Credea că minte în legătură cu senzaţia ciudată de care nu putea scăpa doar ca să se dea la el? Scrâşni din dinţi, simţindu-se umilită.

— De ce-aş inventa aşa ceva? îl întrebă mijindu-şi ochii în lumina soarelui.

— Tu să-mi spui, îi răspunse Daniel. Nu, de fapt, nu-mi spune. N-are sens. Oftă. Uite, ar fi trebuit să-ţi spun asta mai demult, de la primele semne.

Luce se ridică. Inima îi bătea, mai să-i spargă pieptul. Şi Daniel văzuse semnele.

— Ştiu că te-am trimis la plimbare în sala de sport, zise încet, făcând-o pe Luce să se aplece, de parcă astfel i-ar fi putut scoate mai repede cuvintele din gură. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul.

Luce aşteptă.

— O fată mi-a frânt inima. Îşi trecu o mână prin apă, scoase o frunză de nufăr şi o făcu fărâme în palme. O fată pe care o iubeam cu adevărat, nu cu multă vreme în urmă. Nu am nimic cu tine, nu vreau să te ignor. Se uită la ea, iar soarele prinse o picătură de apă din părul lui, făcând-o să strălucească. Dar nu vreau nici să-ţi dau speranţe deşarte. Pur şi simplu nu vreau să mă mai leg de nimeni, cel puţin deocamdată.

Oh!

Luce îşi întoarse privirea, privind oglinda de un albastru-închis a apei, acolo unde, cu doar câteva minute în urmă, râdeau împreună şi se bălăceau. Lacul nu mai păstra nici o urmă a distracţiei de mai devreme. Nici chipul lui Daniel.

Dar şi inima lui Luce fusese frântă. Poate, dacă i-ar fi spus despre Trevor şi despre cât de oribil fusese totul, Daniel i-ar fi povestit şi el despre trecut. Dar, pe de altă parte, ştia deja că nu ar fi suportat să-l audă vorbind despre momente petrecute alături de altcineva. Gândul că ar fi putut fi cu o altă fată – şi le închipui pe Gabbe, pe Molly, un montaj de feţe zâmbitoare, ochi mari, păr lung – era de ajuns pentru a simţi că o ia cu ameţeală.

Experienţa lui dureroasă ar fi trebuit să justifice totul, dar nu era aşa. Daniel se purtase ciudat cu ea de la început. Arătându-i degetul într-o zi, chiar înainte de a face cunoştinţă, apoi protejând-o de statuie în cimitir, în ziua următoare. Acum o adusese aici, la lac – şi erau singuri. Era peste tot în jurul ei.

Ţinea capul în jos, dar ochii lui o urmăreau.

— Nu e un răspuns prea bun? o întrebă, de parcă ar fi ştiut ce gândea.

— Tot simt că mai e ceva ce nu-mi spui.

Explicaţia pentru tot ceea ce se întâmplase nu putea fi doar dezamăgirea în dragoste, şi Luce ştia asta. Avea experienţă în domeniu.

Stătea cu spatele la ea şi se uita spre poteca pe care veniseră spre lac. După o vreme, începu să râdă cu amărăciune.

— Bineînţeles că există lucruri pe care nu ţi le-am spus. Abia ne-am cunoscut. Nu înţeleg de ce crezi că-ţi sunt dator cu ceva.

Se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă întorc, îi spuse.

— Nu pleca, şopti, dar el nu păru s-o audă.

Îl privi, cu o strângere de inimă, scufundându-se în apă.

Ieşi la suprafaţă departe şi începu să înoate spre mal. Se uită doar o dată spre ea, cam la jumătatea drumului, şi îi făcu un ultim semn de rămas-bun.

Apoi inima începu să-i bată mai repede, în timp ce Daniel îşi aduse mâinile deasupra capului într-o mişcare perfectă, în stil fluture. Oricât de pustiită s-ar fi simţit înăuntru, nu se putea abţine să nu-l admire. Atât de simplu, de lipsit de efort, abia dacă părea că înoată.

Cât ai clipi, ajunse la mal, făcând distanţa dintre ei să pară mult mai scurtă decât îi păruse lui Luce. Ieşi din apă la fel de tacticos precum înotase, dar nu ar fi putut să ajungă pe partea cealaltă atât de repede, decât dacă ar fi trecut ca o săgeată prin apă.

Cât de mare era dorinţa lui de a fugi de ea?

Privi – cu un amestec confuz de stingherealã profundă şi de tentaţie puternică – cum Daniel se ridica pe malul opus. O rază de soare pătrunse printre copaci şi-i înconjură silueta cu o strălucire aurie, iar Luce trebui să-şi mijească ochii în faţa priveliştii ce i se înfăţişa dinainte.

Se întrebă dacă mingea de fotbal pe care o primise în cap nu-i afectase cumva vederea. Sau dacă nu era un miraj. O farsă jucată de soarele după-amiezii târzii.

Se ridică în picioare pentru a vedea mai bine.

El nu făcea decât să-şi scuture apa din păr, dar deasupra lui părea să planeze un nor strălucitor de picături, sfidând gravitaţia într-o boltă desfăcută deasupra braţelor lui.

Din felul în care apa lucea în lumina soarelui, părea că avea aripi.

Nouă
Nevinovăţia

Luni dimineaţă, domnişoara Sophia stătea în spatele unui podium, în faţa celei mai mari săli de clasă din clădirea Augustine, încercând să creeze umbre chinezeşti cu mâinile. Îşi convocase elevii de la cursul de religie la o oră de studiu, pe ultima sută de metri înaintea examenului parţial de a doua zi, şi, cum Luce lipsise deja de la o lună de cursuri, se gândise că avea destule de recuperat.

Şi asta explica de ce era singura care măcar pretindea că lua notiţe. Nici unul dintre colegii ei nu observase că soarele spre asfinţit, care se strecura înăuntru prin ferestrele înguste, ameninţa să destrame creaţiile improvizate ale profesoarei. Iar Luce nu voia să-i atragă atenţia asupra faptului că era atentă, doar pentru a se ridica în picioare să tragă jaluzelele prăfuite.

Simţind soarele mângâindu-i ceafa, Luce îşi dădu brusc seama de cât timp stătea în acea cameră. De dimineaţă urmărise soarele strălucind dinspre est, ca o coamă în jurul părului rar al domnului Cole, în timpul cursului de istorie universală. Suferise din pricina căldurii înăbuşitoare de la prânz în timpul orei de biologie cu Albatrosul. Iar acum era aproape seară. Soarele traversase întregul campus, iar Luce aproape că nu se ridicase din bancă. Îşi simţea trupul la fel de ţeapăn ca şi scaunul de metal pe care era aşezată, iar mintea la fel de tocită precum creionul cu care renunţase să mai ia notiţe.

Care era ideea cu aceste umbre chinezeşti? Oare ea şi colegii ei aveau, cât, cinci ani?

Dar, apoi, se simţi vinovată. Dintre toţi cei de la colegiu, domnişoara Sophia era, de departe, cea mai drăguţă, ba chiar o luase deoparte pe Luce cu o zi în urmă pentru a discuta cât de în urmă era cu lucrarea despre arborele ei genealogic. Trebuise să se prefacă a fi extrem de recunoscătoare când domnişoara Sophia îi repetase, timp de o oră, instrucţiunile despre bazele de date. Se simţise puţin ruşinată, dar să facă pe prostul era mult mai bine decât să admită că fusese prea ocupată să fie obsedată faţă de un anumit coleg de clasă ca să mai dedice timp şi cercetărilor.

Acum, domnişoara Sophia stătea în picioare în rochia ei neagră, lungă, din crep, împreunându-şi cu eleganţă degetele

mari şi ridicându-şi mâinile în aer, pregătind următoarea umbră. În faţa ferestrei, un nor trecu peste soare. Luce se întoarse la lectura ei când îşi dădu seama că, brusc, pe peretele din spatele domnişoarei Sophia, apăruse o umbră adevărată.

— Aşa cum vă amintiţi cu toţii din lectura poemului Paradisul pierdut de anul trecut, când Dumnezeu le-a dat îngerilor lui voinţă proprie, zise domnişoara Sophia, respirând în microfonul prins de reverul ei de culoarea fildeşului şi unduindu-şi degetele subţiri ca pentru a închipui nişte aripi de îngeri perfecte, a existat unul care a întrecut limita.

Vocea domnişoarei Sophia scăzu teatral în intensitate, iar Luce o privi cum îşi răsucea degetele arătătoare, astfel încât aripile de înger să se transforme în coarne de diavol.

În spatele lui Luce, cineva bombăni:

— Mare scofală, ăsta e cel mai vechi truc din carte.

Din momentul în care domnişoara Sophia îşi începuse cursul, părea că există măcar o persoană în sală care ţinea să contrazică fiecare cuvânt ce-i ieşea din gură. Poate pentru că nu fusese crescută în spiritul religiei, la fel ca restul colegilor ei, sau poate că îi părea rău pentru domnişoara Sophia, dar Luce simţea din ce în ce mai mult nevoia să se întoarcă şi să-i pună la punct pe obraznici.

Era nervoasă. Obosită. Înfometată. În loc să meargă să ia cina împreună cu restul colegilor, cei douăzeci de elevi înscrişi la cursul de religie al domnişoarei Sophia fuseseră informaţi că, dacă participau la ora de studiu „opţională” – un termen impropriu, după cum o informase Penn – masa avea să le fie servită în clasă, pentru a economisi timp.

Masa – nu cina, nici măcar prânzul, ci doar o gustare generică de după-amiaza târziu – fusese o experienţă ciudată pentru Luce, care şi aşa abia găsea ceva de mâncat în cantina cu meniuri bazate pe carne. Randy apăruse cu un cărucior plin cu sendvişuri jalnice şi câteva căni cu apă călâie.

Toate sendvişurile erau cu diverse mezeluri misterioase, maioneză şi brânză, iar Luce o privise invidioasă pe Penn înghiţindu-le unul după altul, lăsând urme de dinţi circulare când muşca din ele. Luce era pe punctul de a scoate feliile de salam dintr-unul când Cam apăru lângă ea, dându-i un ghiont cu umărul. Îşi deschise pumnul scoţând la iveală o grămăjoară de smochine proaspete. Pieliţa lor violet-închis părea o bijuterie în

palma lui.

— Ce-i asta? îl întrebase, încercând să nu râdă.

— Nu poţi trăi doar cu pâine, nu? îi răspunsese el.

— Nu mânca alea! Gabbe se năpustise de nicăieri, luându-i smochinele din mână şi aruncându-le la coş.

Gabbe le întrerupsese iarăşi o conversaţie şi îi umpluse apoi palma cu M&M cu alune dintr-o pungă pe care-o luase de la automat. Fata purta o bentiţă în toate culorile curcubeului. Luce îşi imagină cum i-o smulge de pe cap şi o aruncă la gunoi.

— Are dreptate, Luce, apăruse şi Arriane, uitându-se încruntată la Cam. Cine ştie ce droguri o fi pus în ele.

Luce izbucni în râs, pentru că, bineînţeles, Arriane glumea, dar când văzu că nu mai zâmbea nimeni, tăcu şi îşi strecură bombonelele în buzunar exact când domnişoara Sophia îi chemă să-şi ocupe locurile.

După ceva vreme, când Luce avea deja impresia că trecuseră câteva ore, încă mai erau prizonieri în clasă, iar domnişoara Sophia abia trecuse de la începuturile Creaţiei la Războiul din Paradis. Nici măcar nu ajunseseră la Adam şi Eva. Stomacul lui Luce scotea zgomote de protest.

— Şi, ştim cu toţii cine era îngerul cel rău care s-a luptat cu Dumnezeu? întrebă domnişoara Sophia, de parcă ar fi citit dintr-o carte ilustrată cu poveşti unor copii strânşi în jurul ei, la bibliotecă.

Luce aproape se aşteptase să audă întreaga clasă răspunzând într-un glas: „Daaa, domnişoară Sophia”.

— Cine ne spune? întrebă din nou domnişoara Sophia.

— Roland! mormăi Arriane îngroşându-şi vocea.

— Aşa este, aprobă domnişoara Sophia, dând din cap aproape cu evlavie. Era tare de-o ureche. Acum îi spunem Satana, dar, de-a lungul timpului, a lucrat sub mai multe chipuri – Mefisto, sau Belial, sau chiar Lucifer pentru unii.

Molly, care stătuse în faţa lui Luce, legănându-se în scaun şi lovindu-i în mod repetat banca, cu scopul de-a o aduce la exasperare, îi pasă un bileţel, aruncându-i-l peste umăr.

Luce… Lucifer… vreo legătură?

Scrisul ei era nervos, mânios şi frenetic. Luce parcă îi vedea pometii înalţi ridicându-se într-un rânjet. Într-un moment de

slăbiciune indusă de foame, Luce începu să mâzgălească un răspuns pe spatele biletului lui Molly. Că fusese numită după Lucinda Williams, cea mai importantă cântăreaţă şi compozitoare în viaţă, la al cărei concert, aproape anulat din pricina ploii, se întâlniseră pentru prima oară părinţii ei. Asta după ce mama ei alunecase pe un pahar de plastic, apoi într-o băltoacă cu noroi şi, în cele din urmă, aterizase în braţele tatălui ei, braţe pe care nu le-a mai părăsit timp de douăzeci de ani. Că numele ei avea o poveste romantică, iar Molly cea cu gura mare cu ce se putea lăuda? Şi, oricum, dacă exista cineva în toată şcoala care semăna cel mai mult cu Satana, acela nu era destinatarul biletului, ci expeditorul lui.

Privirea ei sfredelea ceafa lui Molly, cu părul ei tuns băieţeşte, acum proaspăt vopsit în stacojiu. Luce era pe punctul de a-i arunca biletul împăturit şi de a-şi asuma riscul unei confruntări cu temperamentala Molly, când domnişoara Sophia îi atrase atenţia spre imaginile de pe perete.

Îşi ridicase ambele mâini deasupra capului, cu palmele făcute căuş. Pe măsură ce le cobora, umbrele degetelor ei pe pereţi arătau, în mod miraculos, asemenea unor braţe şi a unor picioare scuturate viguros, ca atunci când cineva sare de pe un pod sau de pe o clădire. Imaginea era atât de stranie, atât de sinistră şi, în acelaşi timp, atât de reală, încât îi dădu fiori lui Luce. Nu-şi putea lua privirea de la ea.

— Timp de nouă zile şi nouă nopţi, continuă domnişoara Sophia, Satana şi îngerii săi au căzut, departe şi tot mai departe de Rai.

Cuvintele ei zdruncinară ceva în memoria lui Luce. Se uită la Daniel, aflat cu două rânduri mai în faţă, care îi întâlni privirea pentru o jumătate de secundă înainte să-şi ascundă chipul în caietul de notiţe. Dar acea privire îi fusese de ajuns şi, dintr-odată, îşi aminti: visul pe care îl avusese cu o noapte în urmă.

Retrăise momentele petrecute alături de Daniel la lac. Dar în vis, când Daniel îşi luase la revedere şi se aruncase în apă, Luce avusese curajul să sară după el. Apa era caldă, atât de plăcută, încât nici măcar nu se simţea udă, iar prin jurul ei înotau bancuri de peşti violet. Înota cât de repede putea şi, la început, crezuse că peştii o ajutau să ajungă mai repede la Daniel şi la mal. Dar, în curând, masele de peşti începuseră să-i întunece şi să-i înceţoşeze vederea şi nu-l mai putu vedea. Peştii căpătaseră o

înfăţişare neclară şi periculoasă, şi se apropiau din ce în ce mai mult de ea, până nu mai reuşi să vadă nimic, simţind cum se afundă, alunecând în străfundurile pline de nămol ale lacului. Nu era vorba că nu mai putea respira, ci de faptul că nu avea să se mai poată ridica niciodată. Avea să-l piardă pe Daniel pentru totdeauna.

Apoi, Daniel apăruse de dedesubt, cu braţele întinse asemenea unor pânze. Împrăştiase peştii întunecaţi, o luase în braţe pe Luce şi se ridicaseră împreună la suprafaţă. Străpungeau apa, din ce în ce mai sus, trecând de stâncă şi de magnolia lângă care îşi lăsaseră încălţările. O clipă mai târziu, se aflau atât de sus, încât Luce nici măcar nu mai zărea pământul.

— Şi au aterizat, zise domnişoara Sophia, odihnindu-şi mâinile pe podium, în abisurile fierbinţi ale iadului.

Luce închise ochii şi oftă. Nu fusese decât un vis. Din păcate, aceasta era realitatea ei.

Oftă din nou şi-şi sprijini bărbia în mâini, amintindu-şi de răspunsul uitat la biletul lui Molly. Îl avea împăturit în palmă. Acum îi părea prostesc şi repezit. Mai bine să nu-i răspundă şi Molly n-avea să ştie dacă o afectase sau nu.

Un avion de hârtie zbură şi se aşeză pe antebraţul ei stâng. Se uită spre colţul îndepărtat din stânga al clasei, acolo unde stătea Arriane, care clipea foarte des.

Bănuiesc că nu visezi cu ochii deschişi la Satana. Unde aţi dispărut tu şi DG sâmbătă după-amiaza?

Luce nu apucase să vorbească cu Arriane toată ziua. Dar de unde ştia Arriane că Luce plecase cu Daniel? În timp ce domnişoara Sophia se îndeletnicea cu înfăţişarea celor nouă cercuri ale Infernului cu ajutorul umbrelor chinezeşti, Luce o văzu pe Arriane lansând cu pricepere un alt avion spre banca ei.

Şi la fel făcu şi Molly.

Ridică braţul exact la timp pentru a-i smulge avionul dintre degetele subţiri cu unghii date cu lac negru, dar Luce n-avea s-o mai lase să câştige de data asta. Înhăţă avionul din mâna lui Molly, rupându-i aripa chiar de la mijloc, cu un şfichiuit care străpunse liniştea. Luce abia avu timp să bage în buzunar biletul rupt, înainte ca domnişoara Sophia să se întoarcă brusc.

— Lucinda şi Molly, spuse strângându-şi buzele şi punându-şi mâinile pe catedră. Sper că indiferent ce v-aţi transmite prin bileţelele acelea, puteţi împărtăşi cu întreaga clasă.

Luce încercă să găsească rapid o soluţie, altminteri Molly ar fi vorbit şi nici nu-şi dorea să se gândească ce îngrozitor ar fi fost.

— M-Molly spunea doar, se bâlbâi Luce, că nu este de acord cu viziunea dumneavoastră despre cum este împărţit infernul. Are propriile ei idei.

— Molly, dacă ai o schemă alternativă a lumii de dincolo, mi-ar plăcea să te ascult.

— Ce naiba?! bombăni Molly în barbă. Îşi drese glasul şi se ridică. Aţi descris gura lui Lucifer ca pe locul cel mai îngrozitor din Infern, şi de aceea toţi trădătorii ajung acolo. Dar din punctul meu de vedere, zise de parcă ar fi repetat nişte replici, cel mai chinuitor loc din iad – se uită îndelung şi pe îndelete la Luce – ar trebui să fie rezervat nu pentru trădători, ci pentru laşi. Pentru rataţii cei mai slabi şi cei mai lipsiţi de curaj. Pentru că trădătorii măcar au făcut o alegere. Dar laşii? Ei doar pierd vremea şi se scobesc în nas, prea înspăimântaţi să mai întreprindă ceva. Ceea ce e, bineînţeles, mai rău. Şi rosti Lucinda în timp ce se prefăcea că are un acces de tuse, pe urmă îşi drese glasul. Dar aceasta este doar părerea mea. Se aşează.

— Mulţumim, Molly, spuse domnişoara Sophia atentă, sunt sigură că ne simţim cu toţii foarte luminaţi de acest răspuns.

Luce nu se simţea deloc luminată. Încetase să mai asculte pe la mijlocul monologului lui Molly, când avusese o senzaţie înfiorătoare de leşin în stomac.

Umbrele. Le simţise înainte să le vadă, asemenea unor băşici de smoală ieşind din pământ. Întunericul se încolăci în jurul încheieturilor ei ca nişte tentacule, iar Luce se uită în jos îngrozită. Încerca să i se furişeze în buzunar. După avionul de hârtie al lui Arriane. Nici nu apucase să-l citească!

Îşi băgă pumnul în buzunar şi-şi folosi două degete şi toată voinţa pentru a ciupi umbra cât de tare posibil.

Se întâmplă un lucru uimitor: umbra dădu înapoi, retrăgându-se asemenea unui câine rănit. Era prima dată când Luce se arătase capabilă de aşa ceva.

Uitându-se în cealaltă parte a sălii, îi întâlni privirea lui Arriane. Ridicase capul şi stătea cu gura căscată.

Biletul – probabil aştepta ca Luce să citească biletul.

Domnişoara Sophia opri microfonul.

— Cred că artrita mea s-a săturat de seara asta infernală. Chicoti, făcându-i pe elevii adormiţi să chicotească împreună cu ea. Dacă veţi reciti cele şapte eseuri critice despre Paradisul pierdut pe care vi le-am recomandat, cred că veţi fi mai mult decât pregătiţi pentru examenul de mâine.

În timp ce toţi ceilalţi colegi se grăbeau să-şi strângă lucrurile şi să o şteargă din clasă, Luce despături biletul de la Arriane.

Să nu-mi spui că ţi-a pus placa aia de doi bani cu „cineva m-a făcut să sufăr”.

Au! Trebuia neapărat să discute cu Arriane şi să afle ce ştia despre Daniel. Dar, mai întâi…

El stătea în faţa ei. Îi vedea catarama de argint a curelei. Trase adânc aer în piept şi îşi ridică privirea.

Ochii cenuşii cu irizaţii violete ai lui Daniel păreau odihniţi. Nu mai vorbise cu el de vreo două zile, de când o lăsase singură lângă lac. Părea că timpul petrecut departe de ea îl întinerise.

Luce îşi dădu seama că biletul lui Arriane încă se mai afla desfăcut pe banca ei. Înghiţi în sec şi îl îndesă înapoi în buzunar.

— Voiam să-mi cer scuze pentru că am plecat atât de brusc atunci, zise Daniel, părând ciudat de oficial. Luce nu ştia dacă ar fi trebuit să-i accepte scuzele, dar el nu-i dădu timp să răspundă. Sper că n-a fost vreo problemă să ajungi înapoi pe uscat.

Ea încercă să zâmbească. Pentru o clipă se gândi să-i spună despre visul pe care-l avuse, dar, din fericire, îşi dădu seama la timp că ar fi fost prea ciudat.

— Cum ţi s-a părut lecţia de recapitulare? Daniel părea rezervat, rigid, de parcă n-ar mai fi vorbit niciodată până atunci. Poate glumea.

— A fost o tortură, îi răspunse Luce.

Întotdeauna o scotea din minţi atunci când fetele inteligente se prefăceau că nu erau interesate de ceva, doar pentru că presupuneau că asta voiau să audă băieţii. Dar Luce nu se prefăcea; chiar fusese o tortură.

— Bun, zise Daniel, părând bucuros.

— Şi ţie ţi s-a părut un chin?

— Nu, răspunse el tainic, iar Luce îşi dori să fi minţit şi să fi

părut mai interesată decât fusese.

— Deci… ţi-a plăcut, continuă ea, vrând să spună ceva, orice, pentru a-l mai reţine lângă ea. Ce ţi-a plăcut mai exact?

— Poate „plăcut” nu e cel mai potrivit cuvânt. După o pauză lungă, adăugă: familia mea… studiază lucrurile astea. Cred că, fără să vreau, simt o legătură.

Lui Luce îi luă o clipă pentru a înţelege ce auzise. Mintea îi zbură spre arhiva din subsol, unde se uitase pe dosarul cu o singură pagină al lui Daniel. Dosarul care susţinea că Daniel Grigori îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii într-un orfelinat din districtul Los Angeles.

— Nu ştiam că ai o familie, zise ea.

— De ce să ştii asta? o luă Daniel peste picior.

— Nu ştiu… Aşadar, ai?

— Întrebarea este de ce presupui că ştii ceva despre familia mea sau despre mine.

Luce simţi un nod în stomac. Văzuse luminiţa de Alertă: hărţuitoare la bord în privirea speriată a lui Daniel. Îşi dădu seama că iar dăduse cu bâta-n baltă.

— D, apăru Roland din spatele lor şi-şi puse o mână pe umărul lui Daniel, vrei să stai prin preajmă în caz că mai apare vreo lecţie lungă cât o zi de post, sau ne tirăm?

— Da, răspunse uşor Daniel, aruncându-i lui Luce o ultimă privire. Să plecăm de-aici.

Bineînţeles – evident – ea ar fi trebuit să fugă mâncând pământul de câteva minute. Adică, la primul impuls de a divulga vreun detaliu din dosarul lui Daniel. O persoană normală şi inteligentă ar fi schimbat conversaţia sau subiectul vorbind despre ceva mult mai puţin ciudat, sau măcar şi-ar fi ţinut gura.

Luce dovedea în fiecare zi – mai ales când venea vorba de Daniel – că era incapabilă să întreprindă ceva care să se încadreze în categoriile „normal” sau „inteligent”.

Îl privi îndepărtându-se alături de Roland. Nu se uită înapoi, şi fiecare pas pe care îl făcea îi dădea un sentiment din ce în ce mai acut şi straniu de singurătate.

Zece
Nu iese fum fără foc

— Ce mai aştepţi? o întrebă Penn, la nici o secundă după plecarea lui Daniel. Hai să mergem. O apucă de mână.

— Unde să mergem? întrebă Luce.

Inima încă îi mai bătea nebuneşte după conversaţia cu Daniel – şi după ce-l văzuse plecând. Forma pe care umerii săi sculpturali o decupa în hol părea mai mare decât el însuşi.

Penn o lovi uşor cu degetul în tâmplă.

— Hei! Bibliotecă, după cum spuneam în bilet... Remarcă privirea lipsită de expresie a lui Luce. N-ai primit nici unul dintre biletele mele? Se lovi cu palma de coapsă, enervată. Dar i le-am dat lui Todd să i le dea lui Cam să ţi le dea ţie.

— Poşta Călare.

Cam îşi făcu loc în faţa lui Penn şi-i înmâna lui Luce două bucăţi de hârtie împăturite, pe care le ţinea între arătător şi degetul mijlociu.

— Scuteşte-mă. Ţi-a murit calul de epuizare pe drum? îi aruncă furioasă Penn, trăgând de bileţele. Ţi le-am dat acum o oră. De ce ţi-a luat atât? Doar nu le-ai citit...

— Bineînţeles că nu. Cam îşi puse jignit o mână pe pieptul larg. Purta un inel negru şi gros pe degetul mijlociu. Dacă-ţi aminteşti, Luce a încurcat-o pentru că schimba bileţele cu Molly...

— Nu schimbam bileţele cu Molly...

— Oricum, zise Cam, luând bileţelele din mâna lui Penn şi înmânându-i-le, într-un final, lui Luce, nu m-am gândit decât la ce era mai bine pentru tine. Aşteptam ocazia potrivită.

— Mulţumesc, spuse Luce şi îşi îndesă bileţelele în buzunar ridicând din umeri către Penn, vrând să spună „ce poţi să-i faci?”

— Apropo de aşteptat momentul potrivit, continuă el, eram pe-afară zilele trecute şi am văzut asta.

Scoase o cutiuţă de bijuterii din catifea roşie şi o deschise pentru ca Luce să vadă ce-i înăuntru.

Penn îşi iţi capul pe lângă umărul lui Luce pentru a arunca o privire.

În cutie, pe un lănţişor subţire de aur era prins un pandantiv mic circular, cu o linie incizată la mijloc şi un cap mic de şarpe la un capăt al acesteia.

Luce se uită la el. Oare îşi bătea joc de ea?

El atinse pandantivul.

— Mă gândeam, după ziua trecută… am vrut să te ajut să-ţi învingi frica, îi spuse, părând aproape emoţionat, de teamă că ar fi putut să-l refuze.

Oare trebuia să accepte?

— Glumeam. Pur şi simplu mi-a plăcut. E deosebit şi mi-a amintit de tine.

Într-adevăr, era deosebit. Şi foarte frumos, şi o făcea pe Luce să se simtă ciudat de nedemnă de el.

— Ai fost la cumpărături? se trezi întrebând, pentru că era mai uşor să discute cum de fusese în stare Cam să plece din campus decât să întrebe „De ce eu?”. Credeam că ideea unei şcoli de corecţie era tocmai aceea că suntem cu toţii închişi aici.

Cam îşi ridică uşor bărbia şi zâmbi cu ochii.

— Există tot felul de căi, îi spuse încet. O să-ţi arăt odată. Aş putea să-ţi arăt… în noaptea asta?

— Cam, dulceaţă, se auzi o voce din spatele lui.

Era Gabbe, care-l bătu pe umăr. Avea o coadă împletită ridicată exact pe frunte şi prinsă cu o agrafă în spatele urechilor, ca o bentiţă. Luce se holbă la ea, plină de invidie.

— Am nevoie de ajutorul tău, murmură Gabbe.

Luce se uită în jur şi-şi dădu seama că nu mai rămăseseră decât patru persoane în clasă.

— Dau o mică petrecere în camera mea mai târziu, adăugă Gabbe, sprijinindu-şi bărbia de umărul lui Cam ca să li se adreseze lui Luce şi lui Penn: Veniţi cu toţii, nu?

Din nou Gabbe, a cărei gură părea mereu lipicioasă de la gloss şi al cărei păr blond apărea în cadru de fiecare dată când un băiat vorbea cu Luce. Chiar dacă Daniel îi spusese că nu era nimic între ei, Luce ştia că nu avea să fie niciodată prietenă cu fata asta.

Pe de altă parte, nu trebuia să îţi placă de cineva pentru a merge la petrecerea acelei persoane, mai ales când anumite persoane pe care, într-adevăr, le placi probabil că ar fi acolo…

Sau ar fi trebuit să accepte oferta lui Cam? Oare chiar îi propusese să se furişeze afară? Doar cu o zi în urmă, se răspândise un zvon prin clasă, când Jules şi Phillip, cuplul cu piercing în limbă, nu apăruseră la ora domnişoarei Sophia. Se părea că încercaseră să fugă din campus în mijlocul nopţii, la o întâlnire secretă între iubiţi la care ceva mersese prost, iar acum erau amândoi într-un fel de carceră, despre care nici măcar

Penn nu ştia unde se află.

Cel mai ciudat fusese că domnişoara Sophia – care, de obicei, nu tolera şuşotelile la ora ei – nu-i oprise pe elevii care bârfeau de mama focului. Se părea că profesorii doreau ca elevii să-şi imagineze cea mai rea pedeapsă pentru încălcarea regulilor lor dictatoriale.

Luce înghiţi în sec, privindu-l pe Cam. El îi oferi braţul, ignorându-le cu totul pe Gabbe şi Penn.

— Ce zici, puştoaico? o întrebă, cu o voce atât de fermecătoare, amintind de filmele clasice de la Hollywood, încât Luce uită cu totul cele întâmplate cu Jules şi Phillip.

— Îmi pare rău, interveni Penn, răspunzându-le amândurora şi trăgând-o pe Luce de cot. Dar avem alte planuri.

Cam se uită la Penn de parcă încerca să-şi dea seama de unde apăruse aşa, dintr-odată. Avea capacitatea de a o face pe Luce să se simtă ceva mai bine şi mai confortabil în propria piele. Iar pe ea, talentul de a-i ieşi în cale exact după ce Daniel o făcea să se simtă tocmai invers. Dar Gabbe încă îi mai dădea târcoale, iar strânsoarea lui Penn devenea mai puternică, astfel încât, în cele din urmă, Luce făcu semn cu mâna în care strângea darul de la Cam.

— Hm, poate data viitoare! Mulţumesc pentru lănţişor! Lăsându-i pe Cam şi pe Gabbe încă nedumeriţi în clasă, în urma lor, Penn şi Luce ieşiră din clădirea Augustine. Era ciudat să se trezească singură atât de târziu în clădirea întunecată şi putea afirma, după tropăitul grăbit al sandalelor lui Penn pe scări în faţa ei, că şi ea simţea la fel.

Afară bătea vântul. O bufniţă ţipă dintr-un copac. Când trecură pe sub stejarii care mărgineau clădirea, tulpinile de tillandsia le mângâiară chipul.

— Poate data viitoare? o imită Penn. Ce-a fost asta?

— Nimic… Nu ştiu. Luce voia să schimbe subiectul. Ne faci să părem foarte şic, Penn, zise râzând în timp ce abia îşi târa picioarele prin campusul şcolii. Alte planuri… credeam că te-ai distrat la petrecerea de săptămâna trecută.

— Dacă mi-ai citi bileţelele, ai vedea de ce avem lucruri mai importante de făcut.

Luce îşi goli buzunarele, redescoperi cele cinci bomboane M&M pe care nu le mâncase şi pe care le împărţi acum cu Penn, care-şi exprimă speranţa, atât de obişnuită pentru ea, că

proveneau dintr-un loc curat, dar le mâncă oricum.

Luce desfăcu primul bileţel de la Penn, care părea o pagină fotocopiată dintr-unul dintre dosarele din arhiva subterană:

Gabrielle Givens
Cameron Briel
Lucinda Price
Todd Hammond
Locaţii anterioare:
Toţi din nord-est, cu excepţia lui T. Hammond
(Orlando, Florida)
Arriane Alter
Daniel Grigori
Mary Margaret Zane
Locaţii anterioare:
Los Angeles, California

Mai era notat că grupul Lucindei sosise la Sword & Cross pe 15 septembrie în acel an. Cel de-al doilea grup sosise pe 15 martie, cu trei ani mai devreme.

— Cine e Mary Margaret Zane? întrebă Luce, arătând cu degetul pe foaie.

— Exact prea-virtuoasa Molly, zise Penn. Numele lui Molly era Mary Margaret?

— Nu-i de mirare că e aşa supărată pe lume, zise Luce. De unde ai făcut rost de asta?

— Am scos-o dintr-una dintre cutiile pe care le adusese atunci domnişoara Sophia, zise Penn. E scrisul domnişoarei Sophia.

Luce se uită la ea.

— Ce înseamnă asta? De ce era nevoie să înregistreze informaţiile astea? Credeam că aveau toate datele sosirii noastre separat, în dosare.

— Dar le au. Nici eu nu-mi dau seama, recunoscu Penn. Şi chiar dacă ai venit în acelaşi timp cu toţi ceilalţi, asta nu înseamnă că ai ceva în comun cu ei.

— Chiar nu am nimic în comun cu ei, zise Luce, închipuindu-şi privirea afectată pe care Gabbe o avea întotdeauna întipărită pe faţă.

Penn se scarpină în bărbie.

— Dar când au sosit Arriane, Molly şi Daniel, ei se cunoşteau

deja. Cred că au venit din acelaşi centru de tranzit din L.A.

Pe undeva se afla şi cheia poveştii lui Daniel. Trebuia să fie mai mult decât o şcoală de corecţie de tranzit din California. Dar, gândindu-se la reacţia lui – chipul acela palid pe care se citea groaza nedisimulată că Luce ar putea fi interesată să ştie ceva despre el – simţi că tot ceea ce făceau ea şi Penn era inutil şi imatur.

— Ce rost au toate astea? întrebă Luce, brusc deranjată.

— Nu pot să-mi dau seama de ce domnişoara Sophia ar strânge toate informaţiile acestea. Cu toate că şi ea a sosit la Sword & Cross în aceeaşi zi ca şi Arriane, Daniel şi Molly… rosti din ce în ce mai încet Penn. Cine ştie? Poate nu înseamnă nimic. Sunt atât de puţine menţiuni despre Daniel în arhive, m-am gândit să-ţi arăt tot ce găsesc. Aşadar, iată proba B.

Arătă spre al doilea bileţel din mâna lui Luce.

Luce oftă. O parte din ea voia să renunţe la cercetări şi să nu se mai simtă jenată faţă de Daniel. Totuşi, tânjea să-l cunoască mai bine… ceea ce, în mod bizar, era mult mai uşor de făcut când el nu era de faţă, când apăreau noi motive să se simtă stingherită.

Se uită în josul paginii, unde era o fotocopie a unei fişe vechi din catalogul unei biblioteci.

Grigori, D. Păzitorii. Mit din Europa Medievală[6].
Seraphim Press, Roma, 1755.
Cota nr. R999.318 GRI

— Se pare că unul dintre strămoşii lui Daniel a fost învăţat, zise Penn, citind peste umărul lui Luce.

— Asta a vrut probabil să spună, şopti Luce. Se uită la Penn. Mi-a zis că studiul religiei este o moştenire de familie. Asta voia să spună.

— Credeam că e orfan…

— Nu mă întreba, spuse Luce, dând din mână. E un subiect sensibil pentru el. Îşi trecu degetele peste titlul cărţii. Ce este un păzitor?

— N-avem decât o cale să aflăm, zise Penn. Deşi s-ar putea să ne pară rău apoi, pentru că pare cea mai plictisitoare carte din lume. Cu toate astea, adăugă, ştergându-şi degetele de praf pe

6 În eng., The Watchers: Myth In Medieval Europe

cămaşă, mi-am permis să verific catalogul. Cartea ar trebui să fie la raft. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

— Eşti tare, zâmbi Luce. Era nerăbdătoare să meargă la bibliotecă. Dacă un strămoş al lui Daniel scrisese o carte, sigur nu era plictisitoare. Sau nu putea fi plictisitoare pentru Luce, în orice caz. Dar se uită apoi la celălalt lucru din mâna ei. Cutiuţa din catifea de la Cam. Ce crezi că înseamnă? o întrebă pe Penn în timp ce urcau scările pardosite cu mozaic spre bibliotecă.

Penn ridică din umeri.

— Sentimentele tale în ceea ce priveşte şerpii sunt…

— Ură, agonie, paranoia extremă şi dezgust, înşiră Luce.

— Poate e… ceva normal, mie îmi era teamă de cactuşi. Nu puteam să mă apropii de ei… nu râde, te-ai înţepat vreodată în vreo chestie de-asta? Spinii îţi rămân în piele zile întregi, în fine, într-un an, de ziua mea, tata mi-a adus vreo 11 cactuşi. La început am vrut să-i dau cu ei în cap. Dar apoi, ştii cum e, m-am obişnuit cu ei. N-o mai luam razna de fiecare dată când mă apropiam de unul. Iar, în cele din urmă, n-am mai avut nici o problemă.

— Deci vrei să spui că darul de la Cam este chiar drăguţ, zise Luce.

— Cred că da, zise Penn. Dar, dacă aş fi ştiut că i s-au aprins călcâiele după tine, nu i-aş fi încredinţat corespondenţa noastră particulară. Îmi pare rău.

— Nu i s-au aprins călcâiele după mine, rosti Luce, trecându-şi degetul peste lănţişorul de aur din cutiuţă, imaginându-şi cum ar arăta pe pielea ei.

Nu-i spusese lui Penn nimic despre picnicul ei cu Cam pentru că… de fapt, nu prea ştia de ce. Avea legătură cu Daniel şi cu faptul că Luce încă nu-şi putea da seama ce simţea – sau ce voia să simtă – faţă de oricare din ei.

— Ha, strigă victorioasă Penn. Ceea ce înseamnă că îţi cam place! Îl înşeli pe Daniel. Nu mai pot ţine pasul cu tine şi cu bărbaţii tăi!

— De parcă s-ar întâmpla ceva cu vreunul dintre ei, zise Luce pe un ton sumbru. Crezi că o fi citit bileţelele?

— Dacă le-a citit şi totuşi ţi-a dat lănţişorul, atunci e clar îndrăgostit de tine, zise Penn.

Intrară în bibliotecă, iar uşile duble, grele se închiseră cu un zgomot surd în spatele lor. Ecoul reverberă în toată sala.

Domnişoara Sophia îşi ridică ochii din munţii de hârtii care-i acopereau biroul luminat de o veioză.

— O, bună, fetelor! zise, cu un zâmbet atât de larg, încât Luce se simţi iarăşi vinovată pentru că nu fusese atentă la lecţia ei. Sper că v-a plăcut scurta mea lecţie de recapitulare! ciripi ea.

— Foarte mult, dădu Luce din cap, deşi numai scurtă nu fusese. Am venit să mai recapitulăm câteva lucruri înainte de examen.

— Aşa este, interveni şi Penn. Ne-aţi făcut curioase.

— Grozav! zise domnişoara Sophia căutând ceva prin hârtiile de pe birou. Am o listă cu bibliografia suplimentară pe undeva. Aş fi fericită să vă fac o copie.

— Super, minţi Penn, împingând-o pe Luce spre rafturi. O să vă spunem dacă avem nevoie de ea!

În spatele biroului domnişoarei Sophia, biblioteca era cufundată în linişte. Luce şi Penn îşi treceau privirea peste cotele de identificare de pe lângă rafturi în timp ce mergeau spre cărţile despre religie. Becurile economice aveau senzori de mişcare şi ar fi trebuit să se aprindă pe măsură ce fetele înaintau printre rafturi, dar numai jumătate dintre ele funcţionau. Luce îşi dădu seama că Penn încă o mai ţinea de braţ şi că, de fapt, nu voia să-i dea drumul.

Ajunseră în sala de studiu, care de obicei era foarte aglomerată, şi unde acum nu era aprinsă decât o veioză. Toţi ceilalţi probabil că erau la petrecerea lui Gabbe. Toţi, cu excepţia lui Todd. Îşi sprijinise picioarele de scaunul din faţa lui şi părea să citească un atlas al lumii în format mare, cartonat. Când cele două fete trecură pe lângă el, ridică ochii cu o privire obosită în care se citea şi singurătate, dar şi iritare pentru că fusese deranjat.

— E cam târziu pentru o vizită la bibliotecă, le spuse pe un ton impasibil.

— Şi pentru tine e la fel, îi replică Penn, scoţând limba. La câteva rafturi depărtare de el, Luce ridică o sprânceană spre Penn.

— Ce-a fost asta?

— Ce? se îmbufna Penn. Flirtează cu mine. Îşi încrucişa braţele pe piept şi îşi suflă o şuviţă cârlionţată din ochi. Ar vrea el!

— Eşti în clasa a patra? o tachina Luce.

Penn ridică arătătorul în faţa lui Luce atât de brusc şi cu o mină atât de hotărâtă, încât ar fi sărit speriată dacă nu ar fi simţit nevoia să râdă în hohote în acel moment.

— Mai ştii pe cineva dornic să te ajute să dezgropi istoria familiei lui Daniel Grigori împreună cu tine? Aşa ziceam şi eu. Lasă-mă-n pace!

Deja ajunseseră în colţul cel mai îndepărtat al bibliotecii, unde toate cele 999 de cărţi erau aşezate de-a lungul unui singur raft alb-argintiu. Penn se aşează pe vine şi-şi trecu degetul pe cotoarele cărţilor. Luce simţi un fior pe şira spinării, de parcă cineva i-ar fi urmărit cu degetul linia gâtului. Îşi ridică ochii şi privi în jur, zărind un fel de abur gri. Nu era negru, aşa cum apăreau umbrele în mod normal, ci mai deschis la culoare, mai subţiratic. Dar la fel de nesuferit.

Privi, cu ochii mari, cum umbra se întinde într-o şuviţă lungă şi ondulată exact peste capul lui Penn. Cobora uşor, ca un ac cu aţă, şi nici nu ar fi vrut să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi atins prietena. În sala de sport umbrele o atinseseră pentru prima dată – şi se mai simţea şi acum violată, aproape murdară din cauza asta. Nu ştia ce altceva ar fi putut face.

Agitată, aproape tremurând, Luce îşi întinse braţul asemenea unei bâte de baseball. Trase adânc aer în piept şi lovi în faţă. I se făcu pielea de găină la contactul rece ca gheaţa cu umbra – şi o lovi pe Penn în cap.

Penn îşi duse mâinile la cap şi se uită spre Luce, şocată.

— Ce se întâmplă cu tine?

Luce se aşează şi ea pe vine lângă Penn, aranjându-i părul din creştet.

— Îmi pare rău. Era… am crezut c-am văzut o albină… aşezându-se pe capul tău. M-am panicat. N-am vrut să te înţepe.

Îşi dădea seama cât de absolut de penibilă era o astfel de scuză şi aşteptă ca prietena ei să-i spună că e nebună – ce să caute o albină într-o bibliotecă? Aştepta ca Penn să se ridice şi să plece.

Dar chipul rotund al fetei îşi înmuie trăsăturile. Îi luă mâna lui Luce într-ale sale şi o scuturâ.

— Albinele mă înspăimântă şi pe mine, îi mărturisi. Sunt alergică la ele. Practic mi-ai salvat viaţa.

Păreau să trăiască un moment de apropiere – doar că nu era

aşa, pentru că Luce era epuizată din pricina umbrelor. Ce n-ar fi dat să şi le poată scoate din minte, să scape de umbre fără s-o sperie pe Penn.

Luce rămăsese cu o senzaţie puternică de disconfort legată de această umbră uşor cenuşie. Uniformitatea umbrelor nu fusese niciodată prea plăcută, dar aceste ultime schimbări erau cu totul derutante. Asta însemna că era asaltată de mai multe feluri de umbre? Sau doar că acum le distingea mai bine? Şi ce fusese cu episodul ciudat din timpul lecţiei de recapitulare a domnişoarei Sophia, când ciupise o umbră şi n-o lăsase să intre în buzunarul ei? O făcuse fără să se gândească şi nu avusese nici un motiv să se aştepte ca două degete de-ale ei să fie o armă eficientă contra unei umbre, dar fuseseră – aruncă o privire spre rafturi – măcar pentru o soluţie de moment.

Se întrebă dacă nu cumva stabilise un fel de precedent în interacţiunea cu umbrele. Numai că până şi Luce ştia că era un eufemism să numească „interacţiune" ceea ce-i făcuse umbrei care planase deasupra capului lui Penn. Simţi o senzaţie rece de leşin în stomac când îşi dădu seama că tot ceea ce se întâmpla semăna mai mult cu… debutul unei lupte.

— Se întâmplă ceva foarte ciudat, se auzi Penn de jos. Ar trebui să fie chiar între Dicţionarul îngerilor şi chestia asta îngrozitoare de Billy Graham despre focurile iadului. O privi pe Luce. Dar a dispărut.

— Credeam că ai spus…

— Aşa e. Aşa apărea în computer, că ar trebui să fie în acest raft, şi m-am uitat în după-amiaza asta, dar nu putem intra pe net atât de târziu ca să verificăm din nou.

— Du-te şi întreabă-l pe Todd, sugeră Luce. Poate o foloseşte drept copertă pentru revistele Playboy.

— Ce scârbos! Penn o plesni uşor pe picior.

Luce ştia că glumise doar pentru a-şi ascunde dezamăgirea. Era atât de frustrant! Nu putea afla nimic despre Daniel fără să simtă că se loveşte de un zid. Nu ştia ce-ar fi putut găsi în paginile cărţii stră-stră-ce-o-fi-fost-el lui Daniel, dar măcar i-ar fi spus ceva în plus despre el. Ceea ce ar fi trebuit să fie mai bine decât nimic.

— Stai aici, îi spuse Penn, ridicându-se. Mă duc să o întreb pe domnişoara Sophia dacă a împrumutat-o cineva astăzi.

Luce o privi pornind agale de-a lungul culoarului spre biroul

de la intrare. Râse uşor când Penn grăbi pasul trecând de zona în care stătea Todd.

Rămasă singură în colţul din spate, Luce urmări cu degetul titlurile câtorva dintre cărţile de pe rafturi. Făcu o trecere în revistă rapidă a elevilor de la Sword & Cross, dar nu se putea gândi la nimeni care să fi împrumutat o carte veche despre religie. Poate domnişoara Sophia o folosise ca material de referinţă pentru lecţia de recapitulare. Luce se întrebă cum se simţise oare Daniel stând acolo, ascultând-o pe bibliotecară vorbind despre lucruri care, probabil, fuseseră subiecte discutate la cină în familia lui. Luce îşi dorea să afle cum fusese copilăria lui. Oare ce se întâmplase cu familia lui? Oare fusese educat în spirit religios la orfelinat? Sau avusese o copilărie ca a ei, în care singurele lucruri urmărite cu religiozitate erau notele bune şi gradele academice? Ar fi vrut să ştie dacă Daniel citise vreodată cartea asta scrisă de strămoşul lui şi ce părere avea despre ea, şi dacă lui îi plăcea să scrie. Îşi dori să ştie ce făcea acum la petrecerea lui Gabbe şi când era ziua lui de naştere, şi ce număr purta la pantofi, şi dacă petrecuse vreodată măcar o clipă gândindu-se la ea.

Luce clătină din cap. Trenul gândurilor sale se îndrepta direct spre Oraşul Milei, iar ea voia să coboare. Scoase prima carte de pe raft – extrem de plictisitorul Dicţionar al îngerilor îmbrăcat în pânză – şi se hotărî să-şi ocupe timpul până la întoarcerea lui Penn.

Abia ajunsese la îngerul căzut Abbadon, care regreta că se aliase cu Satana şi se văicărea tot timpul că luase o decizie proastă – căscat –, când un sunet strident izbucni de undeva, de deasupra capului ei. Luce se uită în tavan pentru a vedea lumina roşie a alarmei de incendiu.

— Alertă. Alertă, anunţa o voce monotonă de robot prin difuzor. A fost activată alarma de incendiu. Evacuaţi clădirea.

Luce strecură cartea înapoi pe raft şi se ridică. Lucrurile astea se întâmplau tot timpul la Dover. După o vreme, nici măcar profesorii nu mai acordau atenţie simulărilor lunare de incendii, astfel că pompierii începuseră să pornească alarma doar pentru a le mai atrage atenţia. Luce îi credea în stare şi pe administratorii de la Sword & Cross să folosească un asemenea tertip. Dar, când porni spre ieşire, începu să tuşească, spre surprinderea ei. Biblioteca era, într-adevăr, plină de fum.

— Penn?! strigă, iar ecoul propriei voci răsună în urechi. Ştia că glasul îi era acoperit de vuietul ascuţit al alarmei. Mirosul înţepător al fumului o transportă instantaneu înapoi în timp, în vâlvătaia ce se pornise în noapte, când se aflase alături de Trevor. Imagini şi sunete îi invadară mintea, lucruri pe care le ascunsese atât de adânc în memorie, încât păreau ca şi şterse. Până acum.

Albul şocant al ochilor lui Trevor pe fundalul strălucirii portocalii. Tentaculele de foc ce-i cuprinseseră pe rând degetele. Ţipătul ascuţit şi nesfârşit, care încă îi mai răsuna în creier ca o sirenă mult după ce Trevor abandonase lupta. Şi, în tot acest timp, ea stătuse acolo privind, fără să se poată desprinde, îngheţată în acea baie de foc. Nu fusese în stare să se mişte. Nu fusese în stare să facă nimic să-l ajute cu ceva. Aşa că murise.

Simţi o mână apucând-o de încheietura mâinii stângi şi se întoarse aşteptându-se să o vadă pe Penn. Era Todd. Şi el avea ochii măriţi de groază şi tuşea.

— Trebuie să ieşim de-aici, spuse, respirând accelerat. Cred că e o ieşire în spate.

— Şi Penn şi domnişoara Sophia? întrebă Luce. Se simţea slăbită şi ameţită. Se frecă la ochi. Erau şi ele pe aici. Când ridică degetul spre culoarul care ducea spre ieşire văzu cât de gros era fumul în acea direcţie.

Todd se uită plin de îndoială pentru o clipă, dar apoi încuviinţă dând din cap.

— Bine, spuse, ţinând-o în continuare de încheietură, în timp ce se aplecară şi începură să alerge spre uşile de intrare în bibliotecă. O luară la dreapta, dar culoarul părea plin de un fum gros, apoi se treziră în faţa unui zid de cărţi fără să aibă idee încotro să fugă. Se opriră amândoi să respire. Fumul care, numai cu o clipă mai devreme, plutea deasupra capetelor lor le apăsa greu pe umeri.

Chiar şi atunci când mergeau aplecaţi tot se înecau. Şi nu vedeau nimic la câţiva centimetri în faţa lor. Ţinându-l de mână pe Todd, Luce se întoarse, brusc nemaiştiind sigur din ce direcţie veniseră. Întinse mâna şi simţi metalul fierbinte al unuia dintre rafturi. Nu putea nici măcar să distingă literele de pe cotoarele cărţilor. Se aflau în secţiunea D sau O?

Nu existau indicii care să-i ghideze spre Penn şi spre

domnişoara Sophia sau spre ieşire, oricare dintre ele. Luce simţi că panica îşi croia drum prin trupul ei, îngreunându-i şi mai mult tentativele de a respira.

— Probabil că au ieşit deja pe uşile de la intrare! strigă Todd, părând doar pe jumătate convins. Trebuie să ne întoarcem!

Luce îşi muşcă buzele. Dacă se întâmpla ceva cu Penn…

Abia îl mai putea distinge pe Todd, care stătea exact în faţa ei. Avea dreptate, dar încotro trebuiau să se întoarcă? Luce dădu din cap fără să mai spună ceva, şi simţi cum o luă de mână.

Multă vreme merseră fără să ştie încotro se îndreptau, dar, pe măsură ce înaintau, fumul se ridică, puţin câte puţin, până când, în cele din urmă, văzură lumina roşie a ieşirii de urgenţă. Luce oftă uşurată în timp ce Todd orbecăia căutând mânerul uşii şi, în final, o deschise.

Se aflau într-un hol pe care Luce nu-l mai văzuse niciodată. Todd trânti uşa în urma lor. Gâfâiră şi-şi umplură plămânii cu aer curat. Avea un gust atât de bun, încât Luce ar fi vrut să-şi înfigă dinţii, să bea fără oprire, să se îmbăieze în el. Începură amândoi să tuşească pentru a-şi scoate fumul din plămâni până izbucniră în râs, un râs forţat, doar pe jumătate de uşurare. Râseră până când ea izbucni în plâns. Dar, chiar şi după ce termină cu plânsul şi cu tuşitul, ochii tot îi lăcrimau.

Cum putea să respire acest aer când nici măcar nu ştia ce se întâmplase cu Penn? Dacă Penn nu reuşise să iasă – dacă se prăbuşise pe undeva înăuntru – însemna că dezamăgise din nou o fiinţă dragă, nereuşind s-o salveze. Numai că, de data aceasta, era mult mai rău.

Se şterse la ochi şi privi fumul unduindu-se, ieşind pe sub uşă. Încă nu se aflau la adăpost. Mai era o uşă la capătul holului. Prin geamul ei, Luce vedea creanga unui copac legănându-se în noapte. Oftă. În câteva clipe, aveau să iasă afară, departe de fumul înecăcios.

Dacă erau îndeajuns de rapizi, puteau să ocolească, mergând spre intrarea din faţă, şi să se asigure că Penn şi domnişoara Sophia erau tefere.

— Hai, îi spuse lui Todd, care stătea încovoiat, respirând greu. Trebuie să mergem mai departe.

El se îndreptă de spate, dar Luce vedea clar că era epuizat. Era roşu la faţă, iar ochii lui aveau o privire apoasă şi sălbatică.

Practic îl târî spre uşă.

Străduindu-se din răsputeri să iasă din clădire, nu auzise zgomotul greu, strident, care îi înconjurase, acoperind sunetul alarmei.

Se uită spre tavan şi văzu tornada de umbre. Un spectru de umbre cenuşii şi negre ca noaptea. Umbrele păreau să se întindă cumva dincolo de tavan. Într-un cer straniu şi ascuns. Erau încolăcite unele în altele, dar, în acelaşi timp, erau cât se poate de clare.

Printre ele se afla şi aceea mai deschisă la culoare, care bătea în cenuşiu. Nu mai avea formă de ac, ci semăna, mai degrabă, cu flacăra unui chibrit. Se unduia deasupra lor. Oare chiar lovise şi îndepărtase acea tenebră amorfă când trecuse razant pe lângă capul lui Penn? Gândul îi provocă mâncărimi în palme şi spasme în degetele de la picioare.

Todd începu să se lovească de pereţi, de parcă holul l-ar fi strâns ca într-o menghină. Luce ştia că erau încă departe de uşă. Îl apucă de mână, dar palmele lor transpirate alunecară, despărţindu-i. Îşi prinse strâns degetele de încheietura lui. Era palid ca o fantomă şi se ghemuise aproape de podea, făcându-se mic. Un geamăt îngrozit îi scăpă de pe buze.

Pentru că holul se umplea de fum?

Sau pentru că simţea şi el umbrele?

Imposibil.

Şi, cu toate astea, era tras la faţă şi înfricoşat. Şi mai mult acum, când umbrele se aflau deasupra capetelor lor.

— Luce? Vocea lui te tremura.

O altă hoardă de umbre le bloca drumul. O pânză de întuneric neagră ca smoala se întinse de-a lungul pereţilor şi o împiedică să vadă uşa. Se uită spre Todd – oare o vedea?

— Fugi! strigă ea.

Ar fi putut să fugă? Era de o paloare cadaverică, iar pleoapele îi acopereau ochii. Urma să leşine. Dar apoi, brusc, păru că o ridică în aer.

Sau că amândoi erau ridicaţi de ceva.

— Ce naiba?! strigă Todd.

Pentru o clipă, picioarele lor plutiră deasupra podelei. Era ca şi cum ar fi făcut surfing pe ocean, creasta unui val o ridica şi mai mult, umplându-i trupul cu aer. Luce nu ştia încotro merge – nici măcar nu vedea uşa, în jurul ei auzeau doar mârâitul

umbrelor negre ca smoala, care planau pe deasupra fără s-o atingă. Ar fi trebuit să fie îngrozită, dar nu era. Se simţea cumva protejată de umbre, de parcă ar fi purtat un scut – ceva fluid, dar impenetrabil. Ceva straniu de familiar. Ceva puternic, dar în acelaşi timp blând. Ceva...

Negândit de repede, ajunseseră la uşă. Picioarele îi atinseră din nou podeaua, apoi se lovi în uşa de la ieşirea de urgenţă.

Îi veni să vomite. Se înecă. Trase aer în piept. Se simţi cuprinsă iar de greaţă.

Înăuntru urla o altă alarmă. Dar părea foarte departe.

Vântul îi biciuia gâtul. Erau afară! Stăteau pe o lespede. Un şir de trepte ducea spre curte şi, în ciuda faptului că îşi simţea mintea tulbure şi plină de fum, lui Luce i se păru că aude voci undeva în apropiere.

Se întoarse pentru a încerca să-şi dea seama ce se întâmplase. Cum de reuşiseră ea şi Todd să scape de cea mai deasă, mai neagră şi mai impenetrabilă umbră? Şi ce anume îi salvase? Luce îi simţea absenţa.

Aproape că-şi dorea să se întoarcă şi să-l caute.

Dar în hol era întuneric, iar ochii ei încă mai lăcrimau şi nu putea distinge formele învălmăşite ale umbrelor. Poate dispăruseră.

Apoi, zări un fel de fulger foarte luminos, ceva care arăta ca un trunchi de copac cu crengi – nu, arăta mai degrabă ca un trunchi omenesc cu membre lungi şi puternice. O coloană de lumină aproape violetă se întindea deasupra capetelor lor.

În mod absurd, aceasta o duse cu gândul la Daniel. Începuse să aibă vedenii. Trase adânc aer în piept şi clipi mărunt încercând să îşi cureţe ochii de lacrimile provocate de fumul înţepător. Dar lumina era tot acolo. O simţi mai degrabă decât o auzi chemând-o, liniştind-o, un cântec de leagăn în mijlocul unei zone de război.

Astfel că nu văzu umbra venind.

Aceasta se aruncă spre ea şi spre Todd, despărţindu-i şi aruncând-o pe Luce în aer.

Ateriza la picioarele scărilor şi un icnet de agonie îi scăpă de pe buze.

Pentru un moment lung cât o veşnicie, simţi cum îi zvâcneşte capul. Nu mai cunoscuse o durere atât de profundă şi de usturătoare ca aceasta. Scoase un strigăt în noapte, spre

înfruntarea dintre lumină şi umbră care avea loc deasupra ei. Dar se simţi copleşită şi se dădu bătută, închizând ochii.

Unsprezece
Trezire bruscă

— Ţi-e frică? o întrebă Daniel.

Îşi ţinea capul puţin înclinat, iar părul lui blond era ciufulit de o adiere blândă. O strângea de mijloc, dar, în acelaşi timp, atingerea lui era gingaşă şi uşoară ca o eşarfă de mătase. Degetele ei erau înlănţuite în jurul gâtului său gol.

Oare îi era teamă? Bineînţeles că nu. Era cu Daniel. În sfârşit. În braţele lui. Adevărata întrebare care-i încolţise în minte era: Ar trebui să fie speriată? Nu era sigură. Nici măcar nu ştia unde se află.

Luce adulmecă ploaia în aer, aproape de ei. Dar şi ea şi Daniel erau uscaţi. Simţea rochia lungă, albă şi vaporoasă care o acoperea până la glezne. Ziua era pe sfârşite, iar Luce fu copleşită de un regret dureros că pierduse apusul, de parcă ar fi putut face ceva pentru a-l opri. Ştia cumva că aceste ultime raze de lumină erau la fel de preţioase ca ultimele picături de miere dintr-un borcan.

— O să rămâi cu mine? îl întrebă ea.

Vocea îi era o şoaptă abia auzită, aproape acoperită de mugetul greu al furtunii. O rafală de vânt se învârteji în jurul lor, făcând să-i intre părul în ochi. Daniel îşi strânse şi mai mult braţele în jurul ei, până ce reuşi să îi soarbă respiraţia, până ce simţi mirosul pielii lui pe a ei.

— Pentru totdeauna, îi şopti el, iar sunetul liniştit al vocii lui o făcu să se simtă întreagă.

Daniel avea o mică zgârietură pe tâmpla stângă, dar uită brusc de toate, atunci când el îi luă obrajii în palme şi o aduse mai aproape de el. Luce îşi dădu uşor capul pe spate şi-şi simţi întreg trupul tânjind în aşteptare.

În sfârşit, în sfârşit, buzele lui se lipiră de ale ei cu un dor care o lăsă fără suflare. O sărută ca şi cum i-ar fi aparţinut, la fel de firesc de parcă ea ar fi fost o parte din el, parte de mult pierdută, pe care o regăsise în sfârşit.

Apoi începu să plouă. Le udă părul, le şiroi pe faţă şi în gură. Ploaia era caldă şi ameţitoare, asemenea sărutărilor.

Luce îşi trecu braţul pe spatele lui pentru a-l trage mai aproape de ea, iar mâinile îi alunecară pe ceva catifelat. Pipăi cu o palmă, apoi cu cealaltă, căutându-i marginile şi apoi se uită cu

atenţie dincolo de chipul strălucitor al lui Daniel.

Ceva se desfăcea în spatele lui.

Aripi. Strălucitoare şi cu irizări, bătând uşor, fără efort, scânteind în ploaie. Le mai văzuse înainte, poate, sau văzuse ceva asemănător, nu ţinea minte unde.

— Daniel, zise ea, rămasă aproape fără suflare.

Aripile îi mistuiau văzul şi mintea. Păreau să se învolbureze într-un milion de culori, ce îi străpungeau privirea. Încercă să se uite în altă parte, în orice altă parte, dar oriunde s-ar fi uitat, tot ce putea vedea în afară de Daniel erau nesfârşitele nuanţe de roz şi de albastru ale cerului la asfinţit. Până se uită în jos şi observă un ultim lucru.

Pământul.

La mii de metri sub ei.

Când deschise ochii, lumina o orbea, pielea ei era prea uscată şi simţea că o doare ceafa îngrozitor. Cerul dispăruse, şi la fel şi Daniel.

Alt vis.

Numai că acesta o lăsase aproape bolnavă de dorinţă. Se afla într-o cameră cu pereţi albi. Stătea întinsă pe un pat de spital. La stânga ei, o perdea subţire ca o foiţă de hârtie fusese trasă până la jumătatea camerei, despărţind-o de forfota din partea opusă.

Luce îşi atinse cu grijă locul sensibil de la baza gâtului şi gemu.

Încercă să se orienteze. Nu ştia unde se află, dar avea sentimentul clar că nu mai era la Sword & Cross. Rochia ei albă şi umflată era – pipăi materialul – o cămaşă de spital lălâie. Simţea cum fiecare parte din visul ei i se destrăma în minte – totul, cu excepţia acelor aripi: fuseseră atât de reale, iar atingerea lor atât de catifelată şi de fluidă. Stomacul începu să protesteze. Îşi încleşta şi-şi descleştă pumnii, hiperconştientă de faptul că erau goi.

Cineva îi apucă şi îi strânse mâna dreaptă. Luce întoarse repede capul şi tresări. Crezuse că era singură. Gabbe stătea cocoţată pe marginea unui scaun cu rotile de un albastru decolorat, care părea să-i pună enervant de mult în valoare culoarea ochilor.

Luce dori să-şi tragă mâna – sau măcar se aşteptă să

dorească să-şi tragă mâna – dar Gabbe îi zâmbi atât de larg, încât o făcu să se simtă în siguranţă şi-şi dădu seama cât se bucura că nu era singură.

— Cât a fost vis? murmură ea.

Gabbe izbucni în râs. Avea o cutie cu cremă pentru cuticule pe masa de lângă ea şi începu să maseze unghiile lui Luce cu o pomadă albă, cu miros de lămâie.

— Depinde, spuse ea. Dar, dă-le încolo de vise. Eu, una, ştiu că ori de câte ori simt că lumea mea se întoarce cu fundul în sus, nimic nu mă calmează mai bine decât o manichiură ca la carte.

Luce îşi privi mâinile. Nu prea era genul preocupat de unghii, dar cuvintele lui Gabbe îi amintiră de mama ei, care îi sugera întotdeauna să meargă împreună la manichiuristă, ori de câte ori Luce avea o zi proastă. În timp ce mâinile lui Gabbe îşi făceau de lucru pe îndelete cu degetele ei, Luce se întrebă dacă nu cumva pierduse nişte ore de răsfăţ în toţi aceşti ani.

— Unde suntem? întrebă ea.

— La spitalul Lullwater.

Prima ieşire în afara campusului, şi ajunsese la un spital aflat la cinci minute de casa părinţilor. Ultima oară când fusese acolo i se puseseră trei copci la cot, după ce căzuse de pe bicicletă. Tatăl ei nu se mişcase de lângă ea. Acum nu era prin preajmă.

— De când sunt aici? întrebă ea.

Gabbe se uită la un ceas alb din perete şi spuse:

— Te-au găsit leşinată fiindcă inhalaseşi prea mult fum noaptea trecută, în jur de ora 11. E procedura-standard să cheme ambulanţa atunci când găsesc un elev în curs de reabilitare inconştient, dar nu-ţi face griji, Randy a spus c-or să te externeze în curând. De îndată ce-şi dau părinţii tăi acordul…

— Părinţii mei sunt aici?

— Şi plini de îngrijorare pentru fata lor, până la vârfurile despicate ale părului permanent al mamei tale. Sunt în hol, ocupaţi până peste cap cu formularele. Le-am spus că o să am eu grijă de tine.

Luce gemu şi-şi acoperi faţa cu pătura, amintindu-şi de durerea profundă care-i străpungea ceafa.

— Dacă nu vrei să-i vezi…

Dar Luce nu gemea din pricina părinţilor ei. Murea de nerăbdare să-i vadă. Îşi aducea aminte de bibliotecă, de foc şi

de noua specie de umbre care deveneau mai înspăimântătoare cu fiecare nouă apariţie. Întotdeauna fuseseră negre şi respingătoare, o înspăimântaseră mereu, dar, noaptea trecută, i se păruse că umbrele voiau ceva de la ea. Şi mai fusese ceva, forţa care levita şi care o eliberase.

— Ce-i cu privirea asta în gol? întrebă Gabbe, înălţându-şi capul şi agitându-şi mâna în aer în faţa lui Luce. La ce te gândeşti?

Luce nu ştia cum să interpreteze amabilitatea subită cu care o trata Gabbe.

Slujba de infirmieră nu părea chiar ideală pentru ea, iar prin jur nu prea erau băieţi cărora să le monopolizeze atenţia. Gabbe nici măcar nu lăsase să se înţeleagă că ar nutri vreo simpatie pentru Luce. Doar nu venise acolo din proprie iniţiativă – sau venise?

Dar oricât de drăguţă era Gabbe, Luce tot nu-şi explica ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Adunarea sinistră, de nedescris din hol. Senzaţia fantastică de a fi fost împinsă cu putere de ceva prin întunericul umbrelor. Silueta de lumină stranie şi fascinantă.

— Unde e Todd? întrebă Luce, amintindu-şi de ochii plini de groază ai băiatului. Se desprinsese din strânsoarea ei, apoi zburaseră, şi pe urmă…

Perdeaua se dădu brusc la o parte şi apăru Arriane, pe role şi îmbrăcată într-o uniformă de voluntar de spital, cu dungi albe şi roşii. Părul ei negru scurt era răsucit într-un fel de codiţe în vârful capului. Înainta spre ele, ducând o tavă pe care erau aşezate trei nuci de cocos, acoperite cu umbreluţe colorate.

— Să ne-nţelegem, zise pe un ton gutural, vorbind pe nas. Pui lămâia verde în nuca de cocos şi le bei pe-amândouă, uau, ce feţe lungi! Am întrerupt ceva?

Arriane puse frână lângă patul lui Luce. Îi întinse o nucă de cocos cu o umbreluţă roz săltăreaţă.

Gabbe sări şi apucă prima nuca de cocos, mirosindu-i conţinutul.

— Arriane, tocmai a trecut printr-o traumă, o mustră ea. Şi dacă vrei să ştii, subiectul din care ne-ai întrerupt era Todd.

Arriane se îndreptă de spate.

— Exact de-asta are nevoie, de un stimulent, o contrazise ea, ţinând tava cu un gest protector şi privind-o pe Gabbe în ochi.

Bine, admise în cele din urmă Arriane, mutându-şi privirea. O să-i dau băutura ta veche şi plictisitoare.

Îi întinse lui Luce nuca de cocos cu paiul albastru. Probabil că suferea de un fel de şoc posttraumatic. De unde luaseră toate chestiile alea? Nuci de cocos? Umbreluţe?

Era de parcă s-ar fi lovit la cap la şcoala de corecţie şi s-ar fi trezit la Club Med.

— De unde aţi făcut rost de toate astea, fetelor? întrebă ea. Adică, mulţumesc, dar…

— Facem apel la resursele noastre când e nevoie, o lămuri Arriane. Ne-a ajutat Roland.

Apoi, preţ de câteva clipe, începură toate trei să soarbă din băuturile reci şi dulci, până când Luce nu mai avu răbdare.

— Deci, să ne întoarcem la Todd…

— Todd, zise Gabbe dregându-şi glasul. Chestia e că… el a inhalat mult mai mult fum decât tine, scumpo…

— Ba nu, se repezi Arriane. Şi-a rupt gâtul.

Luce gemu, iar Gabbe aruncă în Arriane cu umbreluţa din băutura ei.

— Care-i problema? îi zise Arriane. Luce e destul de tare ca să suporte. Dacă tot o să afle la un moment dat, de ce să îndulcim pastila?

— Probele sunt încă neconcludente, zise Gabbe, apăsând cuvintele.

Arriane ridică din umeri.

— Luce era acolo, trebuie să fi văzut…

— N-am văzut ce s-a întâmplat cu el, spuse Luce. Eram împreună şi, la un moment dat, ne-a despărţit ceva. Am avut un presentiment rău, dar n-am ştiut, şopti ea. Deci s-a…

— Dus de pe lumea asta, zise Gabbe încet.

Luce închise ochii. Se simţi străbătută de un fior care nu avea nimic de-a face cu băutura. Îşi aminti de agitaţia cu care Todd se lovea de pereţi, de mâna lui transpirată strângând-o pe-a ei, când umbrele se repeziseră asupra lor, de momentul îngrozitor în care fuseseră despărţiţi, iar ea fusese prea depăşită de situaţie ca să mai poată să-l urmeze.

Văzuse umbrele. Luce era sigură de asta acum. Şi murise.

După moartea lui Trevor, nu trecea o săptămână fără ca Luce să nu primească o „scrisoare de ură”. Părinţii ei începuseră să trieze corespondenţa înainte să citească acele cuvinte

usturătoare, dar şi aşa ajunsese destul de mult la ea. Unele scrisori erau scrise de mână, altele bătute la calculator, una fusese chiar scrisă cu litere decupate din ziar, în stilul scrisorilor de răscumpărare. Ucigaşă. Vrăjitoare. Îi adresaseră suficiente cuvinte crude cât să umple un caiet de notiţe, îi provocaseră suficientă suferinţă cât să stea încuiată în casă toată vara.

Crezuse că făcuse destule pentru a trece peste coşmar: îşi lăsase trecutul în urmă când venise la Sword & Cross, se concentrase pe cursuri, îşi făcuse prieteni… O, Doamne! Îşi ţinu respiraţia.

— Şi Penn? întrebă muşcându-şi buzele.

— Penn e teafără, îi spuse Arriane. A ajuns articol de pagina întâi, martor ocular al incendiului. Ea şi domnişoara Sophia au ieşit amândouă din clădire, mirosind ca o afumătoare din Georgia de Est, dar erau numai ameţite.

Luce respiră uşurată. Măcar exista şi o veste bună. Dar, sub cearşafurile subţiri de spital, tremura. În curând, oamenii care veniseră la ea după moartea lui Trevor aveau să apară din nou. Nu numai cei care scriseseră scrisorile mânioase, ci şi dr. Sanford, ofiţerul ei de eliberare condiţionată, poliţia.

La fel ca înainte, vor aştepta să le spună toată povestea de la cap la coadă. Să-şi amintească fiecare detaliu. Dar, bineînţeles, exact ca înainte, nu va fi capabilă de asta. La un moment dat, era alături de ea, erau doar ei, iar în clipa următoare…

— Luce! Penn dădu buzna în cameră, cu un balon mare umflat cu heliu. Avea forma unei benzi de leucoplast şi o inscripţie: Lipeşte-o de nu se vede cu litere cursive albastre. Ce-i asta? întrebă ea, uitându-se la ele cu asprime. O petrecere în pijama?

Arriane îşi desfăcuse rolele şi se urcase pe patul de lângă Luce. Ţinea băuturile în ambele mâini şi-şi odihnea capul pe umărul lui Luce. Gabbe dădea cu lac transparent pe unghiile de la mâna în care Luce nu-şi ţinea nuca de cocos.

— Da, chicoti Arriane, vino alături de noi, Pennyloafer. Tocmai începeam un joc de Adevăr sau Provocare. Te lăsăm să fii prima.

Gabbe încercă să-şi ascundă hohotul prefăcându-se că strănută graţios.

Penn îşi puse mâinile în şold. Lui Luce îi părea rău pentru ea şi îi era şi puţin teamă. Penn părea destul de înverşunată.

— Unul dintre colegii noştri de clasă a murit noaptea trecută, rosti cu grijă Penn. Iar Luce ar fi putut să fie rănită foarte grav.

Clătină capul supărată. Cum poate să vă ardă de jocuri acum? Adulmecă aerul. Miroase cumva a alcool?

— Ooooo, zise Arriane, uitându-se la Penn, cu o faţă serioasă, îţi plăcea de el, nu?

Penn luă o pernă de pe scaunul din spatele ei şi o aruncă spre Arriane. Chestia era că Penn avea dreptate. Chiar era ciudat că Arriane şi Gabbe luau moartea lui Todd… aproape prea uşor. De parcă vedeau astfel de lucruri în fiecare zi. De parcă asta nu le afecta la fel cum o afecta şi pe Luce. Dar ele n-aveau de unde să ştie cum fuseseră ultimele momente ale lui Todd. Nu puteau şti de ce se simţea atât de rău acum. Îi făcu semn lui Penn să se aşeze pe pat şi-i întinse ce-i mai rămăsese din băutura cu gheaţă din nuca de cocos.

— Am ieşit pe uşa din spate, iar apoi… Luce nu putea nici măcar să pronunţe cuvintele. Ce s-a întâmplat cu tine şi cu domnişoara Sophia?

Penn aruncă o privire suspicioasă spre Arriane şi Gabbe, dar nici una dintre ele nu părea gata de vreo remarcă nesuferită. Capitulând, se aşeză pe marginea patului.

— M-am dus la ea s-o întreb despre… se uită din nou la cele două fete şi apoi la Luce cu subînţeles, să-i pun o întrebare. Nu ştia răspunsul, dar a vrut să-mi arate o altă carte.

Luce uitase de subiectul căutărilor lor de seara trecută. Totul părea atât de departe şi atât de lipsit de importanţă după ce se întâmplase.

— Ne-am îndepărtat doi paşi de biroul domnişoarei Sophia, continuă Penn, şi am zărit cu coada ochiului o explozie mare de lumină. Vreau să spun… am citit despre combustie spontană, dar asta a fost…

Cele trei fete se aplecaseră deja spre ea, captivate. Povestea lui Penn era ştire de prima pagină.

— De undeva trebuie să fi pornit, zise Luce, încercând să-şi imagineze biroul domnişoarei Sophia. Dar nu am ştiut că mai era cineva în bibliotecă.

Penn clătină din cap.

— Nu mai era nimeni. Domnişoara Sophia a spus că probabil, s-a petrecut un scurtcircuit la vreo veioză. Orice s-a întâmplat, incendiul a avut cu ce să se alimenteze. Toate documentele ei au dispărut uite-aşa, zise şi îşi pocni degetele.

— Dar e teafără? întrebă Luce, pipăind materialul subţire al

hainelor de spital.

— Îndurerată, dar teafără, zise Penn. Stingătoarele au pornit, în cele din urmă, dar cred că şi-a pierdut multe dintre lucruri. Când i-au spus ce s-a întâmplat cu Todd, mi s-a părut prea şocată ca să poată înţelege.

— Poate suntem cu toţii prea ameţiţi ca să putem înţelege, interveni Luce. De data asta Gabbe şi Arriane, de-o parte şi de alta a ei, dădură amândouă din cap. Pă… părinţii lui Todd ştiu? spuse, întrebându-se cum le va explica părinţilor ei ce se întâmplase.

Şi-i imagină completând formulare în hol. Oare voiau să o vadă? Aveau să facă legătura între moartea lui Todd şi cea a lui Trevor… şi să o învinovăţească pe ea?

— Am auzit-o pe Randy vorbind la telefon cu părinţii lui Todd, zise Penn. Cred că vor da în judecată şcoala. Trupul lui va fi trimis astăzi în Florida.

Asta era tot? înghiţi Luce în sec.

— Sword & Cross va ţine o slujbă de comemorare pentru el joi, şopti Gabbe. Eu şi Daniel vom ajuta la organizare.

— Daniel? repetă, înainte să se poată stăpâni.

Aruncă o privire spre Gabbe şi, în ciuda durerii, nu se putu abţine să nu revină la imaginea pe care şi-o făcuse iniţial despre ea: o seducătoare blondă, cu buze roz.

— El v-a găsit pe amândoi noaptea trecută, o lămuri Gabbe. Te-a dus în braţe de la bibliotecă până în biroul lui Randy.

Daniel o purtase în braţe? Adică… braţele lui în jurul trupului ei? Visul îi năvăli în minte, iar senzaţia de zbor – ba nu, de plutire – o copleşi. Se simţi prizonieră în pat. Tânjea după cer, după ploaia aceea, după gura lui, după dinţii lui, după limba lui ce o căuta pe a ei. Chipul i se înfierbântă, mai întâi de dorinţă, apoi din pricina imposibilităţii chinuitoare ca aşa ceva să se întâmple vreodată cât era trează. Acele aripi magnifice, orbitoare, nu erau singurele lucruri fantastice din visul ei. Daniel din viaţa reală nu ar face decât s-o care la infirmerie. Nu ar dori-o niciodată, nu ar lua-o niciodată în braţe, nu aşa cum o făcuse în vis.

— Hei, Luce, te simţi bine? o întrebă Penn.

Îi răcorea obrajii îmbujoraţi cu umbreluţa din băutură.

— Da, îi răspunse Luce. Era imposibil să-şi scoată acele aripi din minte. Să uite imaginea chipului său aplecat peste al ei. Îmi

trebuie timp să-mi revin, cred.

Gabbe o bătu pe mână.

— Când am auzit ce s-a întâmplat, am convins-o pe Randy să ne lase să te vizităm, îi spuse, dându-şi ochii peste cap. N-am vrut să te trezeşti singură.

Se auzi o bătaie în uşă. Luce se aşteptă să vadă chipurile îngrijorate ale părinţilor ei, dar nu intră nimeni. Gabbe se ridică şi se uită la Arriane, care nu schiţă nici un gest.

— Staţi liniştite, mă ocup eu de asta.

Luce era încă sub impresia lucrurilor pe care le aflase despre Daniel. Chiar dacă nu avea nici un sens, ar fi vrut ca el să fie la uşă.

— Cum se simte? şopti o voce. Luce auzi. Era el.

Gabbe murmură un răspuns.

— Ce e cu reuniunea asta? mârâi Randy lângă uşă. Luce îşi dădu seama, cu inima grea, că orele de vizită se încheiaseră. Cine m-a păcălit să vă las pe toţi, huliganilor, să intraţi va avea parte de pedeapsă. Şi nu, Grigori, nu mă las mituită cu flori. Toată lumea, mergeţi la maşină.

Auzind vocea femeii, Arriane şi Penn se făcură mici, apoi se grăbiră să îndese nucile de cocos sub pat. Penn piti umbreluţele în penar, iar Arriane pulverizâ în aer o cantitate apreciabilă de parfum cu miros de vanilie şi mosc, apoi îi vârî lui Luce o gumă de mestecat în gură.

Penn se înecă din cauza unui nor de parfum, apoi se aplecă repede deasupra lui Luce şi şopti:

— De îndată ce îţi vei reveni, o să găsim cartea. Cred că o să fie bine pentru noi să avem o ocupaţie, să mai uităm anumite lucruri.

Luce îi strânse mâna drept mulţumire şi-i zâmbi lui Arriane, care părea prea ocupată să-şi încheie rolele ca să le fi auzit.

Şi atunci dădu buzna pe uşă Randy.

— Sunteţi şi mai mulţi?! strigă. Incredibil!

— Noi doar… începu Penn.

— Plecaţi, îi termină Randy fraza.

Avea un buchet de bujori sălbatici albi în mână. Ciudat. Erau florile preferate ale lui Luce. Şi era atât de greu să-i găsească înfloriţi mai ales în acea zonă.

Randy deschise un dulap de sub chiuvetă şi scotoci vreun minut, apoi scoase o vază mică şi plină de praf. O umplu cu apă

tulbure de la robinet, vârî florile înăuntru neglijent şi o aşează pe masa de lângă Luce.

— Astea sunt de la prietenii tăi, îi spuse, care acum vor pleca.

Uşa era larg deschisă, iar Luce îl văzu pe Daniel sprijinindu-se de cadru. Stătea cu bărbia ridicată, iar ochii lui cenuşii erau umbriţi de îngrijorare. Îi întâlni privirea şi-i zâmbi uşor. Când dădu la o parte părul din ochi, Luce văzu o tăietură mică, roşu-închis, pe fruntea sa.

Randy le conduse pe Gabbe, pe Arriane şi pe Penn dincolo de uşă. Dar Luce nu-şi putea lua ochii de la Daniel. El ridică o mână şi murmură ceea ce i se păru a fi un „îmi pare rău”, chiar înainte ca Randy să-i împingă afară.

— Sper că nu te-au obosit, zise Randy, stând la pândă, încruntată, în faţa uşii.

— O, nu! clătină Luce din cap, dându-şi seama cât de mult ajunsese să se bazeze pe loialitatea lui Penn şi pe modul neobişnuit al lui Arriane de a-i înseninа şi cea mai mohorâtă zi.

Şi Gabbe fusese cu adevărat bună cu ea. Iar Daniel, deşi abia apucase să-l vadă, făcuse mai mult pentru a-i reda liniştea decât avea să ştie vreodată. Venise să vadă ce face. Se gândise la ea.

— Bine, zise Randy. Pentru că orele de vizită nu s-au terminat încă.

Inima lui Luce o luă din nou la goană în aşteptarea părinţilor ei. Dar nu se auziră decât nişte paşi sprinteni pe podeaua acoperită cu linoleum, iar Luce zări silueta micuţă a domnişoarei Sophia. Avea un şal indian în culori tomnatice înfăşurat în jurul umerilor, iar pe buze se dăduse cu un ruj roşu-închis asortat. În spatele ei veneau un bărbat scund şi chel îmbrăcat în costum şi doi poliţişti, unul dolofan şi celălalt slab, amândoi cu început de chelie şi cu braţele încrucişate pe piept.

Poliţistul cel gras era mai tânăr. Se aşează pe scaunul de lângă Luce, apoi – văzând că nu se mai aşează nimeni – se ridică şi îşi încrucişa din nou braţele.

Bărbatul chel veni spre ea şi-i întinse mâna lui Luce.

— Sunt domnul Schultz, avocatul de la Sword & Cross. Luce îi strânse mecanic mâna.

— Aceşti poliţişti îţi vor pune câteva întrebări. Nu vor folosi declaraţia ta la tribunal, trebuie doar să pună cap la cap detaliile accidentului…

— Iar eu am insistat să fiu prezentă în timpul interogatoriului,

Lucinda, adăugă domnişoara Sophia, apropiindu-se de Luce şi mângâind-o pe păr. Cum te simţi, draga mea? şopti ea. Suferi de şoc amnezic?

— Mă simt bine…

Luce se opri când zări două siluete în uşă. Aproape izbucni în lacrimi când văzu părul negru şi ondulat al mamei şi ochelarii mari, cu rame din baga, ai tatălui ei.

— Mamă, şopti ea, prea încet ca să audă altcineva. Tată. Ei se repeziră spre pat, aruncându-şi braţele în jurul ei şi strângându-i mâinile. Ar fi vrut atât de mult să-i îmbrăţişeze, dar se simţea prea slăbită să se mişte şi se bucura de confortul familiar al atingerii lor. Părinţii ei arătau la fel de speriaţi ca şi ea.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? o întrebă mama. Nu putu scoate un cuvânt.

— Le-am spus că eşti nevinovată, zise domnişoara Sophia întorcându-se către poliţişti. La naiba cu asemănările sinistre!

Bineînţeles că aveau în arhivă accidentul lui Trevor şi evident că poliţiştii aveau să găsească acest lucru… remarcabil, în lumina accidentului lui Todd. Luce avea îndeajuns de multă experienţă cu ofiţerii de poliţie încât să ştie că, după acea discuţie, aveau să rămână doar cu frustrarea şi cu nervii.

Poliţistul slab avea perciuni care încărunţeau. Dosarul deschis din mâinile lui părea să-i capteze întreaga atenţie, pentru că nu-i aruncase nici o privire.

— Domnişoară Price, rosti el cu un accent tărăgănat din sud. De ce dumneavoastră şi domnul Hammond vă aflaţi în bibliotecă la o oră atât de înaintată, când toţi ceilalţi elevi se aflau la o petrecere?

Luce aruncă o privire spre părinţii ei. Mama îşi mişca buzele date cu ruj. Chipul tatălui ei era alb ca aşternutul de pe pat.

— Nu eram cu Todd, zise ea, neînţelegând unde bătea întrebarea. Eram cu Penn, prietena mea. Şi domnişoara Sophia era acolo. Todd citea singur, iar când a izbucnit incendiul am pierdut-o pe Penn, iar Todd a fost singurul cu care m-am întâlnit.

— Singurul pe care l-aţi întâlnit… pentru ce?

— Aşteptaţi un moment. Domnul Schultz interveni, întrerupându-l pe poliţist. A fost un accident, daţi-mi voie să vă amintesc. Nu interogaţi un suspect.

— Nu, vreau să răspund, îi spuse Luce. Erau atât de mulţi oameni în micul salon, încât nu ştia unde să se uite. Îl fixă pe

poliţist cu privirea. Ce vreţi să spuneţi?

— Sunteţi o persoană nervoasă, domnişoară Price? întrebă ţinând strâns dosarul. V-aţi descrie drept o persoană singuratică?

— De-ajuns, îl întrerupse tatăl ei.

— Da, Lucinda este o elevă serioasă, adăugă domnişoara Sophia. Nu avea nici un gând rău în privinţa lui Todd Hammond. Ceea ce s-a întâmplat a fost doar un accident, nimic mai mult.

Poliţistul aruncă o privire spre uşa deschisă, de parcă şi-ar fi dorit ca domnişoara Sophia să se afle de partea cealaltă a ei.

— Da, doamnă. În cazurile astea, petrecute în şcolile de corecţie, prezumţia de nevinovăţie nu este întotdeauna cel mai responsabil…

— O să vă spun tot ce ştiu, zise Luce, strângând cearşafurile în pumn. N-am nimic de ascuns.

Le povesti totul cât mai bine, vorbind încet şi limpede pentru a nu ridica întrebări din partea părinţilor ei şi pentru ca poliţiştii să poată lua notiţe. Nu se lăsă copleşită de emoţii, aşa cum se aşteptaseră cu toţii. Şi – lăsând deoparte apariţia umbrelor – spusele ei chiar aveau sens.

Fugiseră spre uşa din spate. Găsiseră ieşirea la capătul unui coridor lung. Scările coborau brusc şi abrupt dincolo de lespede şi, cum ea şi Todd fugeau foarte repede, nu au reuşit să se oprească, rostogolindu-se pe scări. Ea îi pierduse urma; se lovise atât de tare la cap, încât se trezise douăsprezece ore mai târziu. Asta era tot ce-şi amintea.

Nu prea aveau argumente s-o combată. Înfruntarea cu amintirile despre noaptea trecută îi era rezervată doar ei – şi chiar trebuia s-o poarte singură.

Când totul se termină, domnul Schultz dădu din cap spre poliţişti de parcă ar fi spus: „Sunteţi mulţumiţi?”, iar domnişoara Sophia îi adresă lui Luce un zâmbet larg, de parcă reuşiseră împreună un lucru imposibil. Mama oftă prelung de uşurare.

— Vom reflecta asupra acestei declaraţii la secţie, zise poliţistul slab, închizând dosarul lui Luce cu atâta resemnare, încât părea deranjat că nu primise mulţumiri pentru servicii.

Apoi cei patru ieşiră din cameră, lăsând-o singură cu părinţii ei.

Luce îi privi cu acea privire imploratoare care le spunea: „Luaţi-mă acasă!” Văzu cum mamei îi tremurau buzele, dar tatăl

ei doar înghiţi în sec.

— Randy te va duce înapoi la Sword & Cross în după amiaza asta, îi spuse el. Nu fi atât de speriată, draga mea. Doctorul a spus că te simţi bine.

— Mai mult decât bine, adăugă mama ei, dar părea nesigură.

Tatăl ei o bătu pe braţ.

— Ne vedem sâmbătă. Nu mai sunt multe zile. Sâmbătă. Închise ochii. Ziua Părinţilor. O aştepta cu nerăbdare din momentul în care ajunsese la Sword & Cross, dar acum totul era marcat de moartea lui Todd. Părinţii ei păreau aproape nerăbdători să plece. Aveau un mod special de a evita realitatea crudă că aveau o fată care ajunsese la şcoala de corecţie. Erau atât de normali. Nu putea să-i învinovăţească.

— Odihneşte-te puţin acum, Luce, zise tatăl ei, aplecându-se s-o sărute pe frunte. Ai avut o noapte lungă şi grea.

— Dar…

Într-adevăr, era extenuată. Îşi închise pentru o clipă ochii şi, când şi-i deschise, părinţii ei îi făceau deja semn de rămas-bun din uşă.

Scoase o floare albă şi înfoiată din vază şi şi-o apropie uşor de faţă, admirându-i frunzele crestate şi petalele gingaşe, picăturile de nectar încă umede din centru. Inspiră parfumul delicat şi îmbătător.

Încercă să-şi imagineze modul în care ar fi arătat în mâna lui Daniel, încercă să-şi imagineze de unde le luase şi ce fusese în mintea lui.

Erau o alegere atât de ciudată. Bujorii sălbatici nu creşteau în ţinuturile umede din Georgia. Nu rezistau nici măcar în pământul din grădina tatălui ei din Thunderbolt. Şi, în plus, aceştia arătau altfel decât orice alţi bujori pe care îi văzuse Luce vreodată. Florile erau cât o palmă făcută căuş, iar mirosul îi amintea de ceva, însă nu ştia prea bine de ce anume.

Daniel spusese: „îmi pare rău”. Numai că Luce nu putea să-şi dea seama de ce.

Doisprezece
Ţărână din ţărână

Un vultur se rotea în asfinţitul înnorat, deasupra cimitirului. Trecuseră două zile de la moartea lui Todd, iar Luce nu mai putuse să mănânce sau să doarmă de atunci. Îmbrăcată într-o rochie neagră fără mâneci, venise în cimitir, unde toată lumea de la Sword & Cross se adunase pentru a-şi lua rămas-bun de la Todd. De parcă o ceremonie lipsită de entuziasm de o oră ar fi fost de-ajuns. Mai ales că singura capelă din campus fusese transformată în bazin de înot, iar ceremonia trebuia să fie ţinută pe terenul mlăştinos şi în atmosfera sinistră a cimitirului.

De la accident, şcoala fusese practic izolată, iar toţi cei din colegiu aveau buzele pecetluite. Luce îşi petrecuse ultimele două zile evitând privirile insistente ale celorlalţi elevi, priviri încărcate cu diverse grade de suspiciune. Cei pe care nu-i cunoştea prea bine păreau să se uite la ea cu o vagă undă de teamă în priviri. Ceilalţi, cum erau Roland şi Molly, o priveau diferit, cu o insistenţă mult mai lipsită de ruşine decât înainte, de parcă faptul că ea supravieţuise era fascinant de sumbru. Îndură cât mai eroic ochii scrutători în timpul orelor, iar seara se bucură când Penn trecu pe la ea să-i aducă o cană de ceai de ghimbir fierbinte sau când Arriane îi strecură pe sub uşă o carte Mad Libs[7] deocheată.

Îşi dorea cu disperare să uite de senzaţia neliniştitoare că mai urma ceva. Fiindcă ştia că avea să urmeze ceva. Ori o a doua vizită din partea poliţiştilor, ori una din partea umbrelor – ori amândouă.

În acea dimineaţă, fuseseră informaţi printr-un anunţ la difuzor că reuniunea de socializare din acea seară era anulată din respect pentru Todd, iar cursurile aveau să se încheie cu o oră mai devreme pentru ca elevii să aibă vreme să se schimbe şi să ajungă la cimitir la ora trei. De parcă n-ar fi fost toţi îmbrăcaţi ca pentru înmormântare tot timpul.

Luce nu văzuse niciodată atâţia oameni strânşi la un loc în campus. Randy se aşezase în mijlocul grupului, îmbrăcată într-o fustă plisată trei sferturi gri şi încălţată cu pantofi negri, cu talpă groasă de cauciuc. În spatele ei, stăteau domnişoara Sophia cu

7 Carte cu povestiri scurte, conţinând spaţii albe care trebuie completate ca parte a unui joc

ochii înceţoşaţi şi domnul Cole făcându-şi de lucru cu o batistă, amândoi în haine de doliu. Doamna Tross şi antrenoarea Diante erau tot în negru, înconjurate de un grup de membri din conducerea şi din administraţia şcolii pe care Luce nu-i văzuse niciodată.

Elevii erau încolonaţi în şiruri în ordine alfabetică. În faţă, Luce îl văzu pe Joel Bland, puştiul care câştigase întrecerea de înot cu o săptămână în urmă, suflându-şi nasul într-o batistă murdară. Luce se afla în Ţara Nimănui, tocmai la P, dar îl putea vedea pe Daniel, aşezat la G, exact lângă Gabbe, două rânduri mai în faţă. Era îmbrăcat impecabil, cu o jachetă neagră cu dungi fine care-i venea ca turnată, dar capul lui părea mai aplecat decât al tuturor celor aflaţi în jurul lui. Chiar şi din spate, Daniel arăta îngrozitor de trist.

Luce se gândi la bujorii albi pe care i-i adusese. Randy nu o lăsase să ia vaza cu ea când plecase de la spital, astfel că dusese în mână florile până în camera ei, unde dăduse dovadă de inventivitate şi le pusese într-o sticlă de plastic tăiată cu forfecuţa de unghii.

Florile erau parfumate şi liniştitoare, dar mesajul lor era neclar. De obicei, când un băiat îţi aduce flori, nu trebuie să-ţi dai cu presupusul în ceea ce priveşte sentimentele lui. Dar, când venea vorba de Daniel, genul ăsta de presupuneri erau întotdeauna o idee proastă. Era mult mai prudent să presupună că i le adusese pentru că asta se face, în mod normal, când cineva suferă un accident.

Şi, totuşi, îi adusese flori! Dacă se apleca în faţă, din scaunul ei pliant, şi se uita înspre camera ei, aproape că le-ar fi putut zări printre gratiile de metal de la a treia fereastră din stânga.

— „În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta”, murmura un preot, plătit cu ora, aflat în faţa mulţimii. „Până te vei întoarce în pământul din care eşti luat; căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce.”

Era un bărbat slab, în jur de şaptezeci de ani, care se pierdea într-o haină mare şi neagră. Pantofii lui sport uzaţi aveau şireturile tocite, iar chipul îi era aspru şi ars de soare. Vorbea într-un microfon legat la un difuzor de plastic care părea din anii '80. Sunetul era gâjâit şi distorsionat şi nu se auzea prea departe.

Tot ceea ce ţinea de această slujbă părea nepotrivit şi

complet aiurea.

Nimeni dintre cei prezenţi nu îşi lua cu adevărat rămas-bun de la Todd la o astfel de ceremonie. Toată adunarea aceea părea mai degrabă o încercare de a le arăta elevilor cât de nedreaptă putea fi viaţa. Faptul că trupul lui Todd nici măcar nu era acolo spunea foarte multe despre relaţia şcolii – sau lipsa totală a oricărei relaţii – cu băiatul plecat din această lume. Nici unul dintre ei nu-l cunoscuse; nici unul dintre ei n-avea să-l cunoască vreodată. Era ceva extrem de fals în acea mulţime în ziua aceea, senzaţie amplificată de cele câteva persoane care plângeau. Luce simţea că Todd îi fusese şi mai străin decât fusese în realitate.

Fie ca Todd să se odihnească în pace. Şi fie ca ei, restul, să treacă peste asta.

O bufniţă albă ţipă pe o creangă aflată la înălţime în stejarul de deasupra capetelor lor. Luce ştia că undeva pe-aproape era un cuib cu pui de bufniţă abia născuţi. Auzise cântecul înfricoşător al mamei în fiecare noapte a săptămânii care trecuse, urmat de bătaia din aripi frenetică a tatălui care se întorcea de la vânătoare.

Şi apoi totul se termină. Luce se ridică de pe scaun, simţindu-se învinsă de nedreptatea întregii situaţii. Todd fusese pe atât de nevinovat pe cât era ea de vinovată, deşi nu ştia de ce.

Pe când o lua pe urmele celorlalţi elevi care se îndreptau în şir indian spre aşa-zisa recepţie, simţi un braţ apucând-o de mijloc, trăgând-o înapoi.

Daniel?

Nu, era Cam.

Ochii lui verzi îi căutară privirea şi părură să zărească dezamăgirea din ea, ceea ce o făcu să se simtă şi mai prost, îşi muşcă buzele ca să nu suspine. N-ar fi trebuit să îi dea lacrimile văzându-l pe Cam – era atât de epuizată psihic, se clătina pe marginea prăpastiei. Îşi muşcă buzele atât de tare, încât simţi gust de sânge, apoi se şterse cu dosul palmei.

— Hei, zise Cam, mângâind-o pe păr. Tresări. Încă mai avea un cucui pe ceafă, de când se lovise de scări. Vrei să mergem undeva să vorbim?

Mergeau alături de ceilalţi pe iarbă, spre recepţia ce avea loc la umbra unuia dintre stejari. O mulţime de scaune fuseseră aşezate unele peste celelalte. În apropiere, o masă pliantă era

plină de prăjituri care păreau vechi, scoase din cutii, dar lăsate în ambalajul propriu. Un bol de plastic ieftin fusese umplut cu un lichid roşu siropos şi atrăsese deja câteva muşte, asemenea unui cadavru. Era o recepţie atât de jalnică, încât puţini dintre ceilalţi elevi îşi băteau capul să participe. Luce o zări pe Penn într-un costum cu fustă, strângându-i mâna preotului. Daniel se uita în altă parte, şoptindu-i ceva lui Gabbe.

Luce se întoarse spre Cam, iar acesta începu să-i urmărească linia claviculelor cu degetul, zăbovind în adâncitura dintre ele. Ea trase aer în piept şi simţi că i se făcea pielea de găină.

— Dacă nu-ţi place lănţişorul, zise el, aplecându-se spre ea, pot să-ţi iau altceva.

Buzele lui erau atât de aproape de gâtul ei, încât Luce îşi puse mâna pe umărul lui şi făcu un pas înapoi.

— Ba îmi place, zise ea, gândindu-se la cutiuţa care zăcea pe biroul ei. Stătea chiar lângă florile lui Daniel şi îşi petrecuse jumătate de noapte în faţa lor, uitându-se când la una, când la celelalte, cântărind cadourile şi mesajele din spatele lor. Cam era atât de limpede, mult mai uşor de descifrat. De parcă el era algebră, iar Daniel analiză matematică.

— Lănţişorul e superb, îi spuse lui Cam. Doar că n-am avut încă şansa să-l port.

— Îmi pare rău, zise el, ţuguindu-şi buzele. N-ar trebui să te presez.

Părul lui negru era pieptănat pe spate şi putea să-i vadă chipul în întregime. Îl făcea să arate mai bătrân, mai matur. Iar modul în care o privea era atât de intens, ochii lui mari şi verzi iscodind-o, de parcă ar fi fost de acord cu tot ce păstra doar pentru ea.

— Domnişoara Sophia îmi spunea tot timpul să te las în pace zilele astea. Ştiu că are dreptate, ai trecut prin atâtea. Dar ar trebui să ştii cât de mult m-am gândit la tine. Tot timpul. Voiam să te văd.

Îi mângâie obrazul cu dosul palmei, iar Luce simţi că-i dau lacrimile. Într-adevăr, trecuse prin atâtea. Şi se simţi îngrozitor că era pe punctul de a izbucni în plâns, dar nu pentru Todd – a cărui moarte conta, şi ar fi trebuit să conteze mai mult – ci pentru motive egoiste. Pentru că ultimele două zile treziseră prea multă durere din trecut, din cauza lui Trevor şi a vieţii ei dinainte de Sword & Cross, lucruri cu care crezuse că se

împăcase şi pe care nu şi le putea explica niciodată. Dimpotrivă, mai multe umbre pe care să le alunge.

Era ca şi cum Cam simţise asta, sau măcar o parte din frământările ei, pentru că o strânse în braţe, îi culcă capul pe pieptul lui larg şi puternic, legănând-o dintr-o parte în alta.

— E în regulă, îi spuse, va fi bine.

Şi poate nu va fi nevoită să-i explice nimic. Cu cât se simţea mai tulburată, cu atât devenea Cam mai disponibil. Şi dacă era de ajuns doar să stea în braţele cuiva care ţinea la ea şi să lase ca afecţiunea lui s-o ajute să-şi găsească liniştea pentru o vreme?

Se simţea atât de bine doar pentru că el o ţinea în braţe.

Luce nu ştia cum să se desprindă din îmbrăţişarea lui Cam. Fusese întotdeauna atât de drăguţ cu ea. Şi chiar îl plăcea şi, cu toate astea, din motive care o făceau să se simtă vinovată, Cam începuse să o deranjeze. Era perfect, şi îndatoritor, şi exact ceea ce i-ar fi trebuit în acel moment. Dar… nu era Daniel.

O farfurie cu Prăjitura îngerilor apăru de după umărul ei. Luce recunoscu mâna cu manichiură perfectă.

— E acolo un bol plin de punci care trebuie băut, zise Gabbe, întinzându-i şi lui Cam o prăjitură. El se uită urât la partea glazurată din vârf. Te simţi bine? o întrebă Gabbe pe Luce.

Luce dădu din cap. Pentru prima oară, Gabbe apăruse exact când Luce avea nevoie să fie salvată. Îşi zâmbiră, iar Luce îşi ridică prăjitura în semn de mulţumire. Luă o muşcătură mică şi dulce.

— Sună minunat, spuse Cam rânjind. De ce nu te duci să ne aduci câteva pahare, Gabbe?

Gabbe îşi dădu ochii peste cap.

— Fă-i o favoare unui bărbat şi o să înceapă să te trateze ca pe o sclavă.

Luce izbucni în râs. Cam exagerase, dar era evident ce încerca să facă.

— Mă duc eu să aduc băuturile, zise ea, pentru că avea nevoie de un moment de singurătate.

Se îndreptă spre masa de placaj şi spre bolul cu punci. Tocmai culegea o muscă de deasupra băuturii când cineva îi şopti în ureche:

— Vrei să plecăm de-aici?

Luce se întoarse, gata să inventeze o scuză pentru Cam şi să-i

spună că nu, nu putea să fugă pe furiş – nu acum şi nu împreună cu el. Dar nu Cam era cel care o luase de braţ, apăsându-i cu degetul mare încheietura.

Era Daniel.

I se înmuiară picioarele. În zece minute, venea sfertul ei de oră pe care avea voie să-l folosească la telefon în fiecare joi şi voia cu disperare să audă vocea lui Callie sau pe părinţii ei. Voia să vorbească despre lucruri care se petreceau dincolo de aceste porţi din fier forjat, despre altceva decât despre tristeţea ultimelor două zile.

Dar să plece de acolo? Cu Daniel? Se trezi încuviinţând din cap.

Cam avea s-o urască dac-o vedea plecând, şi avea s-o vadă. Sigur se uita după ea. Aproape că-i simţea ochii verzi pironiţi în ceafă. Dar, bineînţeles că trebuia să plece. Îşi strecură mâna în cea a lui Daniel.

— Te rog.

Toate celelalte ocazii în care se atinseseră fuseseră fie accidente, fie unul dintre ei se retrăsese brusc – de obicei, Daniel – înainte ca scânteia de căldură pe care Luce o simţea întotdeauna să se poată transforma în fierbinţeală din ce în ce mai intensă. Dar nu şi de data asta. Luce se uită la mâna lui Daniel care o ţinea strâns pe a ei şi tot trupul ei tânji după mai mult. Mai multă căldură, mai mulţi fiori, mai mult din Daniel. Era aproape – nu pe de-a-ntregul – la fel de bine cum se simţise în visul ei. Abia îşi simţea picioarele mişcându-se, conduse de atingerea lui.

Nici nu-şi dădu seama când ajunseseră la porţile cimitirului. În spatele lor, departe, grupul se pierdea în zare pe măsură ce ei se depărtau.

Daniel se opri brusc şi, fără avertisment, se desprinse din mâna ei. Ea tremură, din nou rece.

— Tu şi Cam, zise el, lăsând cuvintele să zăbovească în aer ca o întrebare, petreceţi mult timp împreună?

— Se pare că nu eşti prea încântat de idee, spuse ea, simţindu-se imediat prost pentru că o făcuse pe cocheta. Nu dorise decât să-l tachineze pentru că păruse un pic gelos, dar chipul şi tonul lui erau serioase.

— Nu e... începu Daniel. Privi un şoim cu coada roşie aşezându-se pe o creangă, în stejarul de deasupra capului lor.

Nu e destul de bun pentru tine.

Luce auzise replica asta de o mie de ori. Asta-i spunea toată lumea. Nu e destul de bun. Dar când cuvintele prinseră viaţă de pe buzele lui Daniel, părură importante, ba chiar adevărate şi pertinente, nu vagi şi dispreţuitoare aşa cum sunaseră întotdeauna până atunci.

— Şi atunci, şopti ea, cine este destul de bun?

Daniel îşi puse mâinile în şold. Râse de unul singur o vreme.

— Nu ştiu, spuse în cele din urmă. E o întrebare dificilă. Nu era răspunsul pe care îl aştepta Luce.

— Nu este chiar atât de greu, replică ea, îndesându-şi mâinile în buzunare pentru că simţea nevoia să le întindă spre el. Să fii îndeajuns de bun pentru mine.

Ochii lui Daniel păreau mâhniţi, iar toate sclipirile violete din ei se transformaseră, devenind de un cenuşiu întunecat.

— Ba da, este, zise într-un final.

Îşi scarpină fruntea şi, când făcu asta, părul i se ridică pentru o clipă. Fu de ajuns. Luce văzu zgârietura. Se vindeca, dar îşi dădu seama că era proaspătă.

— Ce-ai păţit la frunte? îl întrebă apropiindu-se.

— Nu ştiu, sări el, dându-i mâna la o parte, destul de hotărât, iar ea se dezechilibra şi căzu pe spate. Nu ştiu de unde a apărut.

Părea mai agitat din cauza rănii decât era ea, fapt care o surprinse. Nu era decât o mică zgârietură şi nu avea de unde să ştie despre visul ei.

Se auziră paşi pe pietrişul din urma lor. Se întoarseră amândoi.

— Ţi-am spus, n-am văzut-o, spunea Molly, refuzând mâna lui Cam în timp ce urcau dealul spre cimitir.

— Să mergem, zise Daniel, simţind tot ce simţea ea – era aproape sigură că era capabil de asta – chiar înainte să-i arunce o privire speriată.

Ştiu încotro se îndreptau de îndată ce porni în urma lui. În spatele bisericii-sală de sport şi în pădure. Tot aşa cum îi cunoştea modul de a sări coarda înainte să-l vadă sărind. La fel cum aflase despre tăietura de pe fruntea lui înainte să o vadă.

Merseră în acelaşi ritm, cu paşi la fel de mari. Picioarele lor atingeau iarba în acelaşi timp, de fiecare dată, intrând astfel în pădure.

— Dacă ai venit într-un loc mai mult de o singură dată

împreună cu o persoană, zise Daniel, aproape numai pentru sine, cred că nu mai poţi spune că e numai al tău.

Luce zâmbi, simţindu-se onorată când îşi dădu seama ce spunea Daniel: că nu mai adusese pe nimeni înainte la stânca de lângă lac. Pe nimeni, în afară de ea.

Înaintând prin pădure, simţea răcoarea umbrei făcute de copaci pe umerii ei goi. Mirosea la fel ca întotdeauna, la fel ca în majoritatea pădurilor de pe coastele Georgiei: a compost, a frunze moarte de stejar, miros pe care Luce obişnuia să-l asocieze cu umbrele, dar care acum îi amintea de Daniel. N-ar fi trebuit să se simtă în siguranţă nicăieri după ceea ce tocmai i se întâmplase lui Todd, dar, lângă Daniel, Luce se simţea de parcă ar fi respirat în voie pentru prima dată după multe zile.

Trebuia să creadă că o aducea aici pentru că fugise atât de brusc de ea data trecută. Ca şi cum aveau nevoie de o nouă încercare pentru a reuşi de data asta. Ceea ce începuse ca un fel de primă întâlnire se transformase într-un abandon demn de toată mila. Daniel trebuia să-şi fi dat seama şi se simţise prost după fuga lui neaşteptată.

Ajunseră la magnolia care marca punctul de observaţie asupra lacului. Soarele lăsa o dâră aurie în apă, pe măsură ce se îndrepta spre marginea vestică a pădurii. Totul arăta atât de diferit seara. Întreaga lume părea să strălucească.

Daniel se sprijini de copac şi o privi cum se uita la apă. Se îndreptă spre el, să stea sub frunzele şi florile de ceară, care ar fi trebuit să fie uscate în acea perioadă a anului, dar arătau la fel de pure şi de proaspete ca florile de primăvară. Luce inspiră parfumul ca de mosc şi se simţi mai aproape de Daniel decât ar fi avut motive să se simtă – şi-i plăcu faptul că acel sentiment părea să vină de nicăieri.

— Nu prea suntem îmbrăcaţi pentru înot de data asta, zise el, arătând spre rochia neagră a lui Luce.

Îşi trecu degetele peste dantela delicată din jurul genunchilor ei, imaginându-şi cât de şocată ar fi fost mama ei dacă ar fi stricat o rochie bună pentru că ea şi un băiat doriseră se înoate în lac.

— Am putea să ne băgăm doar picioarele în apă… Daniel se îndreptă spre poteca abruptă din piatră roşie care ducea spre lac. Se suiră trecând peste trestia şi stuful maroniu şi des şi se folosiră de crengile răsucite de stejar pentru a-şi ţine echilibrul.

Aici, pe malul lacului erau pietricele. Apa părea atât de liniştită, încât simţi că ar fi putut păşi pe oglinda ei.

Luce îşi aruncă din picioare balerinii negri şi îşi înmuie vârful degetelor în apa acoperită de nuferi. Apa era mai rece decât data trecută. Daniel rupse o tulpină din stufăriş şi începu s-o împletească.

Se uită la ea.

— Te gândeşti vreodată să ieşi de-aici…

— Tot timpul, îi răspunse ea oftând, presupunând că şi el avea aceleaşi gânduri.

Evident, voia să plece cât mai departe de Sword & Cross. Cine n-ar fi vrut? Dar încercă să nu mai născocească scenarii despre ea şi Daniel punând la cale un plan de evadare.

— Nu, vreau să spun dacă te-ai gândit vreodată să te duci în altă parte? Să le ceri părinţilor tăi să te transfere undeva? Pur şi simplu… Sword & Cross nu pare cea mai bună soluţie pentru tine.

Luce se aşeză pe piatra din faţa lui Daniel şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Dacă sugera că ea era un rebut dintr-o grămadă de rebuturi, nu putea să nu se simtă puţin jignită.

Îşi drese glasul.

— Nu-mi permit luxul de-a mă gândi serios la un alt loc. Sword & Cross este – se opri – un fel de ultim tren pentru mine.

— Ei, haide, îi replică Daniel.

— N-ai de unde să ştii…

— Ba da, oftă el. Există întotdeauna o soluţie, Luce.

— Sună foarte profetic, Daniel. Simţea că ridică tonul. Dar, dacă vrei atât de mult să scapi de mine, ce facem aici? Nu ţi-a cerut nimeni să mă aduci cu tine.

— Nu, se apără el. Ai dreptate. Am vrut să spun că nu eşti ca oamenii de aici. Trebuie să existe un loc mai bun pentru tine.

Inima lui Luce începu să bată mai repede, aşa cum se întâmpla mereu în preajma lui Daniel. Dar acum era altfel. Tot ce se întâmpla o făcea să transpire.

— Când am venit aici, îi spuse ea, mi-am promis că nu voi povesti nimănui despre trecutul meu sau despre ce-am făcut ca să ajung aici.

Daniel îşi sprijini capul în palme.

— Ce spun eu nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat cu tipul ăla…

— Ai aflat de el? Chipul ei îşi schimbă brusc expresia. Nu! Cum putea Daniel să ştie? Indiferent ce ţi-a spus Molly…

Dar ştia că era prea târziu. Daniel era cel care-i găsise pe ea şi pe Todd. Dacă Molly îi spusese ceva despre faptul că mai fusese implicată într-o altă moarte îngrozitoare şi la fel de misterioasă, nici nu se putea gândi cum ar fi putut explica totul.

— Ascultă-mă, insistă el, luându-i mâinile într-ale lui, ceea ce vreau să-ţi spun n-are nici o legătură cu trecutul tău.

Nu prea-i venea să creadă.

— Atunci are legătură cu Todd? El clătină din cap.

—Are legătură cu locul ăsta. Are legătură cu anumite lucruri…

Atingerea lui Daniel trezise ceva în mintea ei. Începu să se gândească la umbrele nebune pe care le văzuse în acea noapte. Cum se transformaseră de când ajunsese la Sword & Cross – de la o ameninţare neliniştitoare, la teroare deplină şi aproape omniprezentă.

Era nebună – probabil că asta gândise şi Daniel despre ea. Poate i se părea drăguţă, dar ştia în sinea lui că era grav bolnavă. De asta voia să plece, ca să nu fie tentat să se încurce cu cineva ca ea. Dacă asta credea Daniel, nu ştia nici jumătate din întreaga poveste.

— Poate are legătură cu umbrele negre ciudate pe care le-am văzut în noaptea în care a murit Todd? zise ea, sperând să-l şocheze.

Dar, imediat ce rosti aceste cuvinte, ştiu că intenţia ei nu era să-l sperie şi mai mult pe Daniel… ci de a împărtăşi în sfârşit cuiva taina ei. Nu mai avea prea multe de pierdut.

— Ce-ai spus? întrebă el încet.

— O, ştii tu, îi răspunse, ridicând din umeri, încercând să reducă din importanţa vorbelor tocmai rostite. Cam o dată pe zi, primesc nişte vizite de la nişte chestii negre cărora eu le spun umbre.

— Nu face pe deşteaptă, îi zise Daniel tăios.

Chiar dacă tonul lui o rănise, ştia că avea dreptate. Ura falsa nonşalanţă cu care îi vorbise, când, de fapt, suferea îngrozitor. Dar ar fi trebuit să-i spună? Ar fi putut? El îi făcea semn să continue. Ochii lui păreau să o pătrundă şi să-i scoată cuvintele la suprafaţă.

— Mi se întâmplă de vreo doisprezece ani, recunoscu ea în sfârşit, cuprinsă de un fior. Obişnuiau să apară doar noaptea,

când mă aflam lângă apă sau copaci, dar acum... mâinile îi tremurau. Practic apar tot timpul.

— Şi ce fac?

Ar fi putut crede că el doar îi face pe plac sau că vrea să afle mai multe pentru a râde apoi pe seama ei, numai că vocea lui era acum răguşită, iar chipul i se făcuse palid.

— De obicei, încep prin a pluti ameninţător cam pe-aici. Se întinse spre ceafa lui Daniel şi-l gâdilă demonstrativ.

De data asta, nu încerca doar să se apropie fizic de el – era singurul mod în care ştia cum să-i explice. Mai ales de când umbrele începuseră să-i atingă corpul într-un mod atât de palpabil, de fizic.

Daniel nu se clinti, aşa că ea continuă:

— Apoi, uneori, devin foarte îndrăzneţe, spuse, apropiindu-se în genunchi şi punându-şi mâinile pe pieptul lui. Şi mă îmbrâncesc. Acum era chiar în faţa lui. Buzele îi tremurau şi nu-i venea să creadă că mărturisea cuiva – ca să nu mai vorbim că acel cineva era chiar Daniel – lucrurile groaznice pe care le văzuse. Vocea îi ajunse o şoaptă când spuse: mai nou, nu par să fie mulţumite până nu – înghiţi în sec – nu iau viaţa cuiva şi nu mă lovesc de mă lasă latră.

Împinse uşor umerii, fără intenţia să-l sperie, dar cea mai uşoară atingere a degetelor ei fu destul să-l doboare pe Daniel.

Căderea lui o luă atât de tare prin surprindere, încât îşi pierdu şi ea echilibrul şi se prăvăli peste el. Daniel era la pământ, privind-o cu ochii mari.

Nu ar fi trebuit să-i spună asta. Iat-o aici, deasupra lui, şi tocmai îi dezvăluise cel mai mare secret al ei, lucrul care demonstra într-adevăr că era nebună.

Cum de dorea, totuşi, atât de tare să îl sărute în asemenea clipe?

Inima ei bătea cu o viteză incredibilă. Apoi îşi dădu seama: inimile amândurora băteau nebuneşte, luându-se la întrecere. Un fel de conversaţie disperată, pe care n-ar fi putut-o purta prin cuvinte.

— Într-adevăr le vezi? şopti el.

— Da, şopti ea, dorindu-şi să se ridice şi să retracteze tot. Şi, cu toate astea, nu era capabilă să se mişte de pe pieptul lui Daniel. Încercă să-i citească gândurile – închipuindu-şi ce-ar fi crezut o persoană normală despre ceea ce tocmai recunoscuse.

Lasă-mă să ghicesc, zise ea cu un aer posomorât. Acum eşti sigur că am nevoie de un transfer. La o clinică psihiatrică.

Se trase de sub ea, lăsând-o practic lungită pe piatră. Luce îi privi picioarele, pieptul şi apoi chipul. Daniel se uita lung spre pădure.

— Asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum, spuse el. Luce se ridică în picioare. Era umilitor să stea întinsă în felul ăla. În plus, părea că nici măcar nu auzise ce-i spusese.

— Ce nu s-a mai întâmplat niciodată? Înainte de ce?

Se întoarse spre ea şi-i apucă obrajii în palme. Ea îşi ţinu respiraţia. Era atât de aproape de ea. Buzele lui erau atât de aproape de ale ei. Luce se ciupi uşor ca să fie sigură că de data asta nu visează. Era trează.

Apoi se îndepărtă de ea. Stătea în faţa ei, respirând sacadat, cu braţele lipite de corp.

— Mai spune-mi odată ce-ai văzut.

Luce se întoarse spre lac. Apa limpede şi albastră venea în valuri mici către mal, şi, pentru o clipă, se gândi să plonjeze în ea. Asta făcuse Daniel ultima dată când lucrurile deveniseră prea intense pentru el. De ce n-ar fi putut şi ea să facă la fel?

— Ar putea să te surprindă să afli, zise ea, dar nu mă încântă foarte tare să stau aici şi să vorbesc despre cât de nebună sunt. Mai ales cu tine.

Daniel nu răspunse, dar îi simţea privirea asupra ei. Când avu, în cele din urmă, curajul să se uite la el, îi văzu privirea ciudată, tulburătoare, plină de jale – ochii lui aveau colţurile lăsate, iar cenuşiul lor nemaipomenit era lucrul cel mai trist pe care Luce îl văzuse vreodată. Simţea că îl dezamăgise cumva. Dar era vorba despre confesiunea ei. De ce arăta Daniel atât de tulburat?

Păşi spre ea şi se aplecă să o privească în ochi. Era prea mult pentru Luce. Dar, în acelaşi timp, nici nu se putea mişca din loc. Dacă avea să se întâmple ceva care să o scoată din transă, urma să vină din partea lui Daniel – care se apropia tot mai mult, îndreptându-şi capul spre ea şi închizând ochii. Buzele i se depărtară. Luce nu mai putea respira.

Închise şi ea ochii, şi îşi apropie capul de al lui şi îşi desfăcu buzele.

Şi aşteptă.

Sărutul pe care abia îl aştepta nu veni însă. Deschise ochii pentru că nu se întâmplase nimic, se auzise doar freamătul unei

crengi. Daniel plecase. Oftă descurajată, dar nu prea surprinsă.

Se petrecea un lucru ciudat, aproape că vedea drumul pe care el îl croise înapoi prin pădure. De parcă ar fi fost un vânător care ştia să citească în felul în care se mişca o frunză cum să ajungă din nou la el. Doar că ea nu era deloc vânător, iar poteca pe care Daniel o lăsase în urmă era cumva mai mare, mai vizibilă şi, în acelaşi timp, mai imprecisă. Părea că o lumină violetă îi arăta calea prin pădure.

La fel ca lucirea violetă pe care o văzuse în timpul incendiului din bibliotecă. Avea vedenii. Se aşeză pe piatră să se liniştească şi se uită o clipă în altă parte, frecându-se la ochi. Dar când privi din nou într-acolo, nu se schimbase nimic: într-un plan al câmpului ei vizual – de parcă s-ar fi uitat prin nişte lentile făcute după o reţetă fantastică – stejarii mereu verzi, covorul de frunze moarte şi până şi păsările care ciripeau pe crengi – totul părea să devină neclar. Şi nu doar se vedeau înceţoşate, scăldate în cea mai slabă lumină violetă, dar păreau să emită un fel de zumzet de frecvenţă joasă, abia perceptibil.

Se întoarse cu spatele, prea îngrozită să vadă aşa ceva, îngrozită de ceea ce însemna asta. I se întâmpla ceva şi nu putea spune nimănui. Încercă să-şi fixeze privirea asupra lacului, dar până şi acesta devenea mai întunecat şi mai greu de văzut.

Era singură. Daniel o lăsase acolo. Şi, în locul lui, această potecă pe care nu ştia cum – sau nu voia – să păşească. Când soarele coborî în spatele munţilor şi lacul deveni cenuşiu-închis, Luce se aventură să arunce o altă privire înapoi spre pădure. Îşi ţinu respiraţia, neştiind dacă să fie dezamăgită sau uşurată. Era o pădure obişnuită, fără lumină tremurândă sau zumzet violet. Nu mai exista nici un semn că Daniel trecuse vreodată pe-acolo.

Treisprezece
Reuniune de familie

Luce îşi auzea tenişii Converse tropăind pe caldarâm. Simţea vântul umed jucându-se cu tricoul ei negru. Aproape că simţea gustul asfaltului fierbinte, proaspăt turnat într-un colţ din parcare. Dar, când se repezi să îmbrăţişeze cele două făpturi strânse una în alta lângă intrarea de la Sword & Cross sâmbătă dimineaţa, uită de toate.

Nu mai fusese niciodată atât de fericită să-şi îmbrăţişeze părinţii.

Zile întregi regretase atitudinea rece şi distantă de la spital şi n-avea să mai facă din nou aceeaşi greşeală.

Se dezechilibrară amândoi când ea se năpusti asupra lor. Mama începu să chicotească, iar tatăl ei o bătu pe spate cu palma încurajator. Avea aparatul de fotografiat uriaş atârnat de gât. Se îndreptară de spate şi începură să-şi cerceteze fiica de la distanţa de un braţ. Părea că voiau să se uite pe îndelete la chipul ei, dar dintr-odată, se simţiră cuprinşi de tristeţe. Luce plângea.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? întrebă tatăl ei, mângâind-o pe cap.

Mama scotoci prin geanta ei uriaşă, căutând un pachet de şerveţele. Cu îngrijorare în ochi, scoase unul şi i-l întinse lui Luce spunându-i:

— Suntem aici acum. E totul bine, nu-i aşa? Nu, nu era deloc bine.

— De ce nu m-aţi luat acasă în ziua aia? întrebă Luce, simţindu-se iar mânioasă şi rănită. De ce i-aţi lăsat să mă aducă înapoi aici?

Tatăl ei păli.

— De fiecare dată când am vorbit cu directorul, ne-a spus că te simţi foarte bine, că te-ai întors la cursuri, ca soldatul puternic care ai fost întotdeauna. Că n-aveai decât o durere în gât de la fum şi un cucui. Am crezut că asta a fost tot. Îşi trecu limba peste buze.

— S-a mai întâmplat ceva? o întrebă mama ei.

Un schimb de priviri între părinţii ei îi dădu de înţeles că deja avuseseră o ceartă pe tema asta. Mama îl implorase să vină să o vadă, dar tatăl ei, care o iubise mereu la modul mai dur,

pusese piciorul în prag.

Nu exista vreo modalitate de a le explica ce se întâmplase în acea noapte sau prin ce trecuse de atunci. Se întorsese la cursuri, deşi nu pentru că aşa alesese ea. Şi, într-adevăr, se simţea bine fizic. Doar că, din orice alt punct de vedere – emoţional, psihologic, sentimental – se simţea de-a dreptul dărâmată.

— Noi doar încercăm să respectăm regulile, îi explică tatăl lui Luce, mângâind-o cu palma lui uriaşă şi apucând-o de ceafă. Greutatea palmei o făcu să se clatine şi să stea într-o poziţie chinuită, dar trecuse atât de mult de când stătuse atât de aproape de cei pe care-i iubea, încât nu îndrăznea să se mişte. Pentru că nu vrem decât ce e mai bine pentru tine, adăugă tatăl ei. Trebuie să avem încredere că oamenii ăştia… făcu un gest spre clădirile imense din campus, de parcă ar fi fost reprezentative pentru Randy şi pentru directorul Udell, şi pentru ceilalţi… ştiu ce vorbesc.

— Nu, nu ştiu, zise Luce, uitându-se spre clădirile dărăpănate şi spre terenul pustiu. Nimic din ceea ce se întâmpla în şcoală nu avusese nici un sens pentru ea.

Iar în cazul de faţă, era vorba despre ceea ce ei numeau Ziua Părinţilor. Făcuseră mare caz de cât de norocoşi erau elevii să aibă privilegiul de a-şi vedea rudele de sânge.

Şi, cu toate astea, nu mai erau decât zece minute până la ora prânzului, iar maşina părinţilor ei era singura din parcare.

— Locul ăsta e o glumă proastă, zise ea, părând îndeajuns de cinică încât să-şi facă părinţii să se uite tulburaţi unul la celălalt.

— Luce, draga mea, spuse mama ei, mângâind-o pe cap. Luce îşi dădea seama că încă nu se obişnuise cu părul ei scurt. Degetele ei aveau instinctul matern de a urma fantoma părului lung care îi acoperise cândva spatele. Nu vrem decât să petrecem o zi plăcută alături de tine. Tata a adus toate mâncărurile tale preferate.

Acesta îi arătă plin de sfială o pătură din petice colorate şi un soi de servietă mare din răchită, pe care Luce nu o mai văzuse până atunci. De obicei, când ieşeau la picnic, nu se formalizau, aduceau doar pungi de hârtie şi un cearşaf vechi şi destrămat întins pe iarbă, lângă râul unde se mergea cu canoea, aproape de casa lor.

— Bame murate? întrebă Luce cu o voce care le aduse aminte

de copilărie.

N-ai fi putut spune că părinţii nu se străduiau. Tatăl ei dădu din cap.

— Şi ceai dulce cu gheaţă şi biscuiţi cu sos alb. Brânză Cheddar cu ardei iuţi, exact aşa cum îţi place ţie. Oh, şi încă ceva.

Mama lui Luce căută în geantă după un plic roşu şi sigilat pe care i-l întinse lui Luce. Pentru o clipă, pe Luce o fulgeră o durere de stomac când se gândi la scrisorile pe care se obişnuise să le primească. Criminală psihopată. Fata care aduce moartea.

Dar când se uită la scrisul de pe plic, un zâmbet îi lumină chipul.

Callie.

Rupse plicul şi scoase o felicitare cu o fotografie alb-negru pe faţă, cu două bătrânele la coafor. Înăuntru, fiecare centimetru fusese umplut cu scrisul mare şi vioi al lui Callie.

Şi mai erau şi diverse petice de hârtie lipite acolo unde prietena ei mai avusese nevoie de spaţiu.

Dragă Luce,

Dat fiind că timpul pe care îl putem petrece la telefon este ridicol de scurt (N-ai putea, te rog, să ceri mai mult? Este extrem de nedrept), o să recurg la metode de modă veche şi o să mă apuc să-ţi scriu scrisori. Vei găsi alături fiecare fleac prin care am trecut în ultimele două săptămâni. Fie că-ţi place sau nu…

Luce strânse plicul la piept, încă zâmbind, nerăbdătoare să parcurgă scrisoarea îndată după plecarea părinţilor ei. Callie nu o abandonase. Iar părinţii erau chiar lângă ea. Trecuse prea mult timp de când Luce nu se mai simţise atât de iubită. Se întinse şi îi strânse mâna tatălui ei.

Un sunet strident îi făcu pe părinţii ei să tresară.

— E doar clopoţelul care anunţă masa, le explică ea; păreau uşuraţi. Haideţi, vreau să cunoaşteţi pe cineva.

Părăsiră parcarea încinsă şi o luară spre campusul unde se ţinea ceremonia de deschidere a Zilei Părinţilor. Luce începu să vadă împrejurimile prin ochii părinţilor ei. Observă cu alţi ochi acoperişul deformat al biroului principal şi mirosul greţos de

putreziciune al pâlcului de piersici uscaţi de lângă sala de sport. Modul în care fierul forjat din care erau făcute porţile cimitirului era pătat de rugină. Îşi dădu seama că, în doar două săptămâni, se obişnuise cu multe dintre lucrurile urâte de la Sword & Cross.

Părinţii ei păreau îngroziţi. Tatăl făcu semn spre o viţă-de-vie aproape uscată, care se căţărase pe gardul crăpat de la intrarea în campus.

— Sunt struguri de chardonnay, spuse el, crispându-se pentru că nu-i plăcea să vadă plante neîngrijite.

Mama ei îşi ţinea poşeta la piept cu ambele mâini, cu coatele în afară – aceeaşi atitudine pe care o avea atunci când se trezea într-un loc unde credea că ar putea fi tâlhărită.

Şi încă nu văzuseră camerele de luat vederi. Părinţii ei, care nu acceptau nici măcar ca Luce să-şi ia o cameră web, ar fi respins cu siguranţă ideea supravegherii constante practicate în această şcoală.

Luce voia să-i protejeze de toate grozăviile de la Sword & Cross, pentru că începuse să-şi dea seama cum să se descurce – şi uneori să înfrângă – sistemul de aici. Chiar cu o zi în urmă, Arriane o luase la un soi de cursă cu obstacole prin campus pentru a-i arăta toate „camerele de luat vederi moarte”, ale căror baterii se terminaseră sau fuseseră „înlocuite” pe ascuns, creându-se astfel aşa-numitele puncte moarte din perimetrul şcolii. Părinţii ei nu trebuiau să ştie despre toate astea; aveau nevoie doar să petreacă o zi frumoasă alături de ea.

Penn stătea legănându-şi picioarele pe un scaun în tribune, unde ea şi Luce promiseseră să se întâlnească la prânz. Ţinea în mână un ghiveci cu o crizantemă.

— Penn, aceştia sunt părinţii mei, Harry şi Doreen Price, zise Luce făcând semn spre ei. Mamă, tată, ea e…

— Pennyweather Van Syckle-Lockwood, zise Penn formal, întinzând crizantema spre ei cu ambele mâini. Mulţumesc pentru invitaţia la prânz.

Politicoşi ca întotdeauna, părinţii lui Luce zâmbiră murmurând un răspuns, fără să pună întrebări despre ce se întâmplase cu familia lui Penn, chiar dacă Luce nu avusese încă timp să le explice.

Era o altă zi caldă şi senină. Sălciile de un verde fosforescent din faţa bibliotecii se legănau uşor în bătaia vântului, şi Luce îşi conduse cu dibăcie părinţii într-un loc unde sălciile ascundeau

cel mai bine petele de funingine şi ferestrele sparte de incendiu. Pe când întindeau pătura pe un petic uscat de iarbă, Luce o trase pe Penn deoparte.

— Cum te simţi? o întrebă Luce, ştiind că, dacă ar fi fost ea cea care ar fi trebuit să suporte o zi întreagă împreună cu părinţii altora, mai puţin ai ei, ar fi avut nevoie de susţinere serioasă.

Spre surprinderea ei, Penn dădu din cap fericită.

— Deja este mult mai bine decât anul trecut! îi spuse. Şi numai datorită ţie. Aş fi fost singură azi dacă nu ai fi apărut tu.

Complimentul o luă pe Luce prin surprindere şi o făcu să se uite în jur, la ceilalţi. În ciuda faptului că parcarea era doar pe jumătate plină, Ziua Părinţilor părea să îşi intre uşor în drepturi.

Molly stătea pe o pătură aproape de ei, între un bărbat şi o femeie cu feţe de mops, înfulecând înfometată dintr-un copan de curcan. Arriane se ghemuise pe un scaun din tribune, şoptindu-i ceva unei punkeriţe cu păr de un roz aprins care te hipnotiza. Cel mai probabil, sora ei mai mare. Cele două îi surprinseră privirea, iar Arriane rânji şi-i făcu semn cu mâna, apoi se întoarse spre cealaltă fată şoptind în continuare.

Roland era înconjurat de un grup de oameni care pregăteau un picnic pe o cuvertură mare. Râdeau şi glumeau, iar câţiva puşti mai mici se băteau cu mâncare. Părea să se distreze foarte bine, până când o grenadă din porumb fiert îşi luă zborul şi aproape o orbi pe Gabbe, care trecea pe-acolo. Se încruntă la Roland, dar continuă să-l conducă pe bărbatul care părea îndeajuns de bătrân încât să-i fie bunic, spre un şir de şezlonguri aşezate în jurul terenului.

Erau notabile absenţele lui Daniel şi a lui Cam; Luce nu-şi putea imagina cum arătau familiile lor. Oricât de furioasă şi de stingherită s-ar fi simţit după ce Daniel fugise de lângă ea pentru a doua oară la lac, tot murea de curiozitate să zărească pe cineva din familia lui. Dar, apoi, gândindu-se la dosarul subţire al lui Daniel din arhivă, Luce se întrebă dacă măcar păstrase legătura cu vreo rudă.

Mama lui Luce puse brânză Cheddar pe patru farfurii, iar tatăl ei presără deasupra ardei iuţi proaspăt tăiaţi. După ce luă o singură îmbucătură, gura lui Luce luă foc, exact aşa cum îi plăcea ei. Penn părea străină de meniul tradiţional din statul Georgia cu care fusese crescută Luce. Părea îngrozită mai ales

de bamele murate, dar după ce luă o muşcătură, îi zâmbi surprinsă lui Luce, cu o expresie mulţumită.

Părinţii lui Luce aduseseră toate felurile ei de mâncare preferate, chiar şi fursecurile cu nuci de la micul magazin ţinut de o familie de pe strada lor. Stăteau fericiţi lângă ea, bucuroşi să-şi folosească gura şi la altceva decât doar la discuţii despre moarte.

Luce ar fi trebuit să se bucure de timpul petrecut cu ei şi să ude prânzul cu ceaiul dulce cu gheaţă care se bea în Georgia, dar se simţea ca o impostoare pentru că pretindea că acest prânz din paradis era normal pentru Sword & Cross. Toată această zi era o farsă.

La auzul unor aplauze cam lipsite de entuziasm, Luce se uită peste scaunele din tribună, spre locul în care Randy stătea lângă directorul Udell, un bărbat pe care Luce nu-l văzuse niciodată până atunci în carne şi oase. Îl recunoscu din portretul neobişnuit de şters care atârna în holul mare al şcolii, dar acum văzu că artistul fusese generos. Penn îi spusese deja că directorul îşi făcea apariţia în campus doar o zi pe an – Ziua Părinţilor – fără excepţie. Altfel, era un pustnic care nu-şi părăsea niciodată conacul de pe Insula Tybee, nici măcar când un elev al şcolii lui trecea în nefiinţă. Fălcile proeminente îi înghiţiseră bărbia, iar privirea lui bovină fixa mulţimea, părând să nu se oprească asupra nimănui.

Lângă el stătea Randy, cu picioarele depărtate şi încălţată cu şosete albe. Avea un zâmbet întipărit pe faţă care părea că-i înghiţise buzele, iar directorul îşi ştergea fruntea înaltă cu un şerveţel. Amândoi abordaseră expresii festive, dar păreau a face un efort foarte mare pentru asta.

— Bine aţi venit la a o sută cincizeci şi noua ediţie a Zilei Părinţilor, organizată la Sword & Cross, spuse directorul Udell la microfon.

— Glumeşte? şopti Luce spre Penn.

Era greu să-şi imagineze Ziua Părinţilor de dinainte de război.

Penn îşi dădu ochii peste cap.

— Sigur e o greşeală de tipar. Le-am spus să-i schimbe ochelarii de citit.

— Am programat pentru dumneavoastră o zi lungă şi cu distracţii nenumărate alături de familie, începând cu acest picnic tihnit…

— De obicei, nu avem la dispoziţie decât nouăsprezece minute, zise Penn întrerupând conversaţia părinţilor lui Luce, care se crispară.

Luce zâmbi pe deasupra capului lui Penn şi şopti:

— Glumeşte.

— Apoi veţi putea alege dintre mai multe activităţi. Biologul nostru, doamna Yolanda Tross, va ţine la bibliotecă o conferinţă fascinantă despre flora locală din Savannah, care se găseşte în campus. Antrenoarea Diante va arbitra o serie de întreceri între membrii familiilor, aici pe gazon. Iar domnul Stanley Cole va oferi un tur istoric al cimitirului nostru unde se odihnesc eroi cunoscuţi. Va fi o zi foarte plină. Şi da, încheie directorul Udell cu un rânjet larg şi mieros, veţi da un test la final.

Era exact tipul de glumă stupidă şi răsuflată care să provoace râsetele anemice ale celor câteva rude venite în vizită. Luce făcu un gest de lehamite spre Penn. Această tentativă deprimantă de a destinde atmosfera demonstra mult prea clar faptul că toată lumea era aici pentru a se simţi mai bine cu gândul că-şi lăsau copiii pe mâna celor de la Sword & Cross. Şi soţii Price izbucniră în râs, dar nu o slăbeau cu privirea pe Luce pentru a-şi da seama cum să se poarte.

După prânz, celelalte familii din jur strânseră masa şi se retraseră prin diverse colţuri. Luce avu impresia că foarte puţini oameni participau cu adevărat la evenimentele pregătite de cei din şcoală. Nu o urmase nimeni pe doamna Tross la bibliotecă şi, până în acel moment, doar Gabbe şi bunicul ei se vârâseră într-un sac de cartofi, la capătul celălalt al terenului.

Luce nu ştia unde se furişaseră Molly, Arriane sau Roland împreună cu familiile lor şi încă nu-l zărise pe Daniel. Şi ştia că părinţii ei ar fi fost dezamăgiţi dacă nu ar fi văzut nimic din campus şi nu ar fi participat la vreunul dintre evenimentele programate. Cum turul organizat de domnul Cole părea cel mai inofensiv, Luce le sugeră să strângă resturile şi să-l urmeze către porţile cimitirului.

Pe când se îndreptau într-acolo, Arriane sări de pe ultimul scaun al tribunei, asemenea unei gimnaste care cobora de la paralele, şi ateriza exact în faţa părinţilor lui Luce.

— Bunăăăă! ciripi ea, dându-şi toată silinţa s-o facă pe ţicnita.

— Mamă, tată, zise Luce, punându-şi mâinile pe umerii lor, ea e buna mea prietenă Arriane.

— Iar ea – Arriane arătă spre fata înaltă cu părul roz aprins, care cobora încet pe scările dintre scaune – este sora mea Annabelle.

Annabelle nu băgă în seamă mâna întinsă de Luce şi se aruncă în braţele ei deschise, pentru o îmbrăţişare lungă şi familiară, în care Luce simţi că îi trosnesc oasele. Îmbrăţişarea dură îndeajuns de mult încât Luce să se întrebe care era ideea, dar exact când începuse să se simtă nelalocul ei, Annabelle îi dădu drumul.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc! zise ea, strângându-i mâna lui Luce.

— Şi eu, răspunse Luce, aruncându-i lui Arriane o privire nedumerită.

— O să participaţi la turul domnului Cole? o întrebă Luce pe Arriane, care se uita şi ea la Annabelle de parcă ar fi văzut o nebună.

Annabelle deschise gura, dar Arriane îi tăie brusc vorba.

— În nici un caz! spuse ea. Genul ăsta de activităţi e pentru rataţi. Se uită spre părinţii lui Luce. Nu vă supăraţi, persoanele de faţă se exclud.

Annabelle ridică din umeri.

— Poate ne întâlnim mai târziu! strigă spre Luce, înainte ca Arriane să o tragă de acolo.

— Păreau drăguţe, zise mama lui Luce cu vocea iscoditoare pe care o avea când voia ca Luce să îi explice câte ceva.

— Hm, de ce te place atât de tare fata aia? o întrebă Penn. Luce se uită la ea, apoi la părinţii ei. Chiar trebuia să se justifice în faţa lor pentru faptul că o plăcea cineva?

— Lucinda! strigă domnul Cole, făcând semn dinspre locul de întâlnire pustiu de lângă porţile cimitirului. Aici!

Domnul Cole strânse cu căldură mâinile părinţilor lui Luce şi o strânse până şi pe Penn de umeri. Luce încerca să se hotărască dacă ar trebui să fie enervată de participarea domnului Cole la Ziua Părinţilor sau impresionată de falsa lui demonstraţie de entuziasm. Dar, apoi, acesta începu să spună câteva cuvinte care o surprinseră.

— Exersez pentru asta tot anul, şopti el. Pentru şansa de a scoate elevii la aer curat şi de a le explica minunile acestui loc – o, chiar îmi place! Este cea mai bună ocazie pentru un profesor de la o şcoală de corecţie ca să plece în excursie. Bineînţeles, nu

a participat nimeni la excursiile organizate de mine în anii trecuţi, astfel că voi luaţi parte la plimbarea inaugurală…

— Suntem onoraţi! izbucni tatăl lui Luce, zâmbind larg spre domnul Cole.

Imediat, Luce îşi dădu seama că nu era vorba doar despre atracţia tatălui ei pentru tot ceea ce era legat de Războiul Civil. Era clar că simţise că domnul Cole era de treabă. Iar tatăl ei era cel mai inspirat evaluator de caractere pe care-l cunoştea.

Cei doi bărbaţi porniseră deja la drum, pe panta abruptă de la intrarea în cimitir. Mama lui Luce lăsă coşul de picnic la poartă, aruncând spre Luce şi Penn unul dintre zâmbetele ei obişnuite.

Domnul Cole făcu semn cu mâna pentru a le atrage atenţia.

— Pentru început, câteva lucruri de cultură generală. Care – ridică din sprâncene – credeţi că este cel mai vechi monument din cimitir?

În timp ce Luce şi Penn îşi priveau pantofii – evitându-i privirea aşa cum făceau şi în clasă – tatăl lui Luce se ridică pe vârfuri aruncând o privire spre câteva dintre statuile mai mari.

— Întrebare-capcană! strigă domnul Cole, arătând spre porţile din fier forjat. Această parte din faţă a fost construită de primul proprietar, în 1831. Se spune că soţia lui, Ellamena, avea o grădină minunată şi avea nevoie de ceva pentru a ţine bibilicile departe de roşiile ei. Râse pe înfundate. Asta se întâmpla înainte de război. Şi înainte să se surpe pământul. Să mergem mai departe!

Pe măsură ce înaintau, domnul Cole turuia volubil numeroase informaţii despre construirea cimitirului, despre contextul istoric în care fusese amenajat şi despre „artistul” – până şi el folosea termenul în sens larg – care făcuse cea mai frumoasă sculptură a unui înger în vârful monolitului din centrul cimitirului. Tatăl lui Luce îl asalta pe domnul Cole cu întrebări, în timp ce mama ei mângâia unele dintre cele mai frumoase pietre, şoptind câte un „Of, Doamne” de fiecare dată când se oprea să citească o inscripţie. Penn îşi târşâia picioarele în urma mamei lui Luce, dorindu-şi probabil să se fi lipit de o altă familie în acea zi. Iar Luce o urma îndeaproape, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să fie ghidul părinţilor ei într-un tur personal al cimitirului.

Aici am fost prima dată pedepsită…

Şi iată unde un înger de marmură în cădere aproape m-a

decapitat…

Iar aici un băiat de la şcoala de corecţie, cu care nu aţi fi niciodată de acord, m-a adus la cel mai ciudat picnic din viaţa mea…

— Cam, strigă domnul Cole când ajunse lângă monolit. Cam se afla acolo, împreună cu un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat într-un costum negru şi sobru. Nici unul din ei nu-l auzise pe domnul Cole şi nu văzuse grupul pe care acesta îl conducea prin cimitir. Vorbeau încet şi dădeau din mâini cu însufleţire lângă stejar, cam în acelaşi mod în care Luce îl văzuse pe profesorul ei de teatru atunci când elevilor nu le reuşea o scenă într-o piesă.

— Tu şi cu tatăl tău aţi sosit cumva mai târziu la turul organizat? îl întrebă domnul Cole pe Cam, de data asta cu mai mult aplomb. Aţi pierdut cea mai mare parte a plimbării, dar mai sunt vreo două lucruri interesante pe care aş putea să vi le împărtăşesc.

Cam întoarse uşor capul în direcţia lor, apoi îşi privi din nou însoţitorul, care părea amuzat. Luce nu credea că acel bărbat, care arăta atât de bine, de o frumuseţe clasică, înalt, brunet şi cu un ceas de aur uriaş, părea îndeajuns de bătrân încât să fie tatăl lui Cam. Dar poate că doar îmbătrânise frumos. Cam cercetă cu privirea gâtul golaş al lui Luce şi păru un pic dezamăgit. Ea se îmbujoră, pentru că îşi dădea seama că fusese observată de mama ei care se întreba ce se întâmplă.

Cam îl ignoră pe domnul Cole şi se apropie de mama lui Luce, ducându-i mâna la buze înainte să fi făcut cineva prezentările.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi sora mai mare a lui Luce, spuse el cu dezinvoltură.

La stânga ei, Penn o apucă pe Luce de cot şi îi şopti:

— Te rog, spune-mi că nu sunt singura căreia i se face rău! Dar mama lui Luce părea atât de surprinsă, încât Luce – şi tatăl ei, fără îndoială – se simţiră jenaţi.

— Nu, nu putem sta pentru plimbare, anunţă Cam, făcându-i cu ochiul lui Luce şi retrăgându-se chiar atunci când se apropia tatăl ei. Dar a fost atât de grozav – se uită la fiecare dintre cei trei, ignorând-o pe Penn – să vă întâlnesc aici. Să mergem, tată.

— Cine era? şopti mama lui Luce când Cam şi tatăl lui, sau cine-o fi fost bărbatul acela, dispărură pe aleea care ducea spre ieşirea din cimitir.

—Ah, doar unul dintre admiratorii lui Luce, zise Penn,

încercând să destindă atmosfera, reuşind exact opusul.

— Doar unul dintre admiratori? întrebă tatăl lui Luce, scrutând-o cu privirea pe Penn.

În lumina după-amiezii târzii, Luce văzu, pentru prima dată, câteva fire albe în barba tatălui ei. Nu voia să-şi petreacă ultimele momente ale acelei zile convingându-l să nu-şi facă griji în legătură cu băieţii de la şcoala de corecţie.

— Nu-i nimic, tată. Penn glumeşte.

— Vrem să ai grijă, Lucinda, spuse el.

Luce se gândi la ceea ce îi sugerase Daniel – destul de clar – cu o zi înainte. Că poate n-ar trebui să se afle la Sword & Cross. Şi, brusc, dori din tot sufletul să le spună şi părinţilor ei, să-i implore şi să insiste să o ducă departe de acel loc.

Dar aceeaşi amintire despre Daniel o făcu să-şi ţină gura. Atingerea tulburătoare a pielii lui, când căzuse peste el lângă lac, ochii lui care erau uneori cei mai trişti pe care îi văzuse vreodată. Îşi dădu brusc seama că era o nebunie adevărată, dar şi absolut adevărat că tot iadul prin care trecea la Sword & Cross merita trăit doar pentru a mai petrece puţin timp cu Daniel. Doar ca să vadă dacă putea ieşi ceva din povestea asta.

— Urăsc să-mi iau rămas-bun, şopti mama lui Luce, întrerupându-i gândurile pentru a o trage spre ea într-o îmbrăţişare energică.

Luce se uită la ceas şi se întristă dintr-odată. Nu-şi dăduse seama că după-amiaza trecuse atât de repede şi că era timpul ca ei să plece.

— O să ne suni miercuri? o întrebă tatăl ei, sărutând-o pe ambii obraji, aşa cum făceau întotdeauna cei din ramura franceză a familiei lui.

Mergând cu toţii spre parcare, părinţii lui Luce o prinseră iarăşi de mână. Fiecare din ei o îmbrăţişa strâns şi o sărută de mai multe ori. Când dădură mâna cu Penn şi îi urară toate cele bune, Luce văzu o cameră video fixată pe postamentul din cărămizi care adăpostea o cabină telefonică scoasă din uz, la intrare. Probabil camerele aveau ataşate un detector de mişcare, pentru că aceasta se deplasa, urmărindu-i. Camera nu se aflase pe traseul lui Arriane şi cu siguranţă nu era scoasă din uz. Părinţii lui Luce nu observară nimic – şi poate că era mai bine aşa.

Ei se îndepărtară, uitându-se de două ori în urmă pentru a le

face cu mâna celor două fete care stăteau la intrarea în holul principal. Tatăl porni motorul bătrânului său Chrysler New Yorker negru şi coborî geamul.

— Te iubim! strigă el atât de tare, încât Luce s-ar fi simţit stingherită dacă n-ar fi fost atât de tristă să-i vadă plecând.

Le făcu şi ea cu mâna.

—Mulţumesc, şopti. „Pentru praline şi pentru bame. Pentru că aţi stat toată ziua aici. Pentru că aţi luat-o pe Penn sub aripa voastră, fără să puneţi întrebări. Pentru că încă mă iubiţi, în ciuda faptului că vă bag în sperieţi.”

Când farurile din spate ale automobilului dispărură la curbă, Penn o bătu pe spate pe Luce.

— Mă gândeam să merg pe la tata. Scurmă cu bocancul în pământ şi aruncă o privire timidă spre Luce. Crezi că ai vrea să vii? Dacă nu, înţeleg, dat fiind că asta ar implica o altă excursie în… arătă cu degetul mare spre cimitir.

— Bineînţeles că vin, zise Luce.

Ocoliră cimitirul, cocoţate pe bordură, până când ajunseră în cel mai îndepărtat colţ din partea de est, şi Penn se opri în faţa unui mormânt.

Era simplu, alb, şi acoperit cu un strat maro-roşcat de ace de pin. Penn se aşeză în genunchi şi începu să îl şteargă.

STANFORD LOCKWOOD scria pe piatra simplă de mormânt, CEL MAI BUN TATĂ DIN LUME.

Luce simţi tristeţea lui Penn din spatele inscripţiei şi simţi că-i dădeau lacrimile. Nu voia ca Penn să vadă… până la urmă, părinţii lui Luce trăiau amândoi. Dacă ar fi trebuit să plângă cineva, aceea ar fi trebuit să fie… Penn chiar plângea. Încerca să se ascundă trăgându-şi uşor nasul şi ştergându-şi câteva lacrimi pe mâneca uzată a puloverului ei. Luce se aşeză şi ea în genunchi şi o ajută să dea acele de pin la o parte, apoi o îmbrăţişa cu putere.

Când Penn se retrase şi-i mulţumi lui Luce, căută în buzunar şi scoase o scrisoare.

— De obicei îi scriu ceva, explică ea.

Luce dori să-şi lase prietena un moment singură cu tatăl ei, astfel că se ridică, făcu un pas în spate şi se întoarse, coborând pe pantă, spre mijlocul cimitirului. Privirea ei mai era încă puţin înceţoşată, dar i se păru că vede pe cineva în vârful monolitului. Da. Un băiat cu braţele în jurul genunchilor. Nu avea nici o idee

cum ajunsese în vârf, dar era acolo.

Părea nemişcat şi singur, de parcă ar fi stat acolo întreaga zi. Nu le văzuse pe Luce şi pe Penn. Nu părea să vadă nimic. Dar Luce nu trebuia să se apropie de el pentru a vedea ochii violeţi-cenuşii, pentru a-şi da seama cine era.

În tot acest timp, Luce căutase să-şi explice de ce dosarul lui Daniel era atât de subţire, ce secrete ascundea cartea din bibliotecă, unde îi zburase mintea atunci când ea îl întrebase despre familia lui. De ce era atât de fierbinte şi de rece cu ea… mereu.

După o zi atât de plină de emoţii petrecută alături de părinţii ei, gândul aproape că o copleşi de tristeţe. Daniel era singur pe lume.

Paisprezece
Mâinile leneşe sunt unealta diavolului

Marţi plouă toată ziua. Nori negri ca smoala se apropiau dinspre vest şi se îngrămădeau deasupra campusului, ceea ce n-o ajuta pe Luce prea tare să-şi limpezească mintea. Potopul veni în valuri inegale – stropi mici, apoi ploaie cu găleata, apoi grindină – înainte de-a se opri brusc şi a porni iarăşi. Elevilor nici măcar nu li se dădu voie să iasă din clădire în timpul pauzelor, şi pe la sfârşitul orei de analiză matematică, Luce deja devenise claustrofobă.

Îşi dădu seama de asta când notiţele ei începură să nu mai aibă nici o legătură cu teorema mediei şi să semene mai mult cu cele ce urmează:

15 septembrie: gestul introductiv – D îmi arată degetul

16 septembrie: căderea statuii, îmi protejează capul cu mâna (alternativă: căuta pe dibuite o cale de scăpare); D fuge imediat

17 septembrie: potenţială confuzie asupra modului în care D a dat din cap ca sugestie de a lua parte la petrecerea lui Cam. Descoperire tulburătoare a relaţiei dintre D & G (greşeală?)

Prezentate în felul ăsta, lucrurile erau doar începutul unei liste destul de jenante. Era când prea cald, când prea rece. Era

posibil să se fi simţit şi el la fel – deşi, dacă se gândea mai bine, Luce ar fi insistat asupra faptului că orice ciudăţenie din partea ei venea doar ca un răspuns la o ciudăţenie şi mai mare a lui.

Nu. Acesta era exact tipul de cerc vicios în care nu voia să se lase prinsă. Lui Luce nu-i ardea de jocuri. Tot ce voia era să fie cu el. Numai că habar n-avea de ce. Sau cum să procedeze. Sau măcar ce însemna să fie cu el. Tot ce ştia era că, în ciuda a ceea ce se întâmplase, se gândea numai la el. Numai de el îi păsa.

Credea că, dacă ar putea să-şi amintească de fiecare moment când se crease o legătură între ei şi fiecare moment când el se retrăsese, ar fi putut să descopere motivul din spatele comportamentului de neînţeles al lui Daniel. Dar, până acum, lista nu făcea decât s-o deprime. Mototoli foaia şi-o vârî în buzunar.

Când clopoţelul sună, în cele din urmă, Luce se grăbi să iasă din clasă. De obicei le aştepta pe Arriane ori pe Penn, temându-se de momentul în care aveau să se despartă, pentru că atunci ar fi rămas singură cu gândurile ei. Dar astăzi, dimpotrivă, nu avea chef să vadă pe nimeni. Abia aştepta să aibă timp doar pentru ea. Nu cunoştea decât o metodă sigură de a-l îndepărta pe Daniel din gândurile ei: o cursă lungă, grea şi solitară de înot.

În timp ce toţi ceilalţi elevi se îndreptau obosiţi spre camerele lor, Luce îşi trase gluga puloverului negru pe cap şi ieşi în grabă în ploaie, nerăbdătoare să ajungă la bazinul de înot.

Pe când sărea grăbită pe treptele de la Augustine, se lovi de o siluetă înaltă, în negru. Era Cam. Când se ciocni de el, un teanc de cărţi i se balansă în braţe, apoi volumele căzură pe cimentul ud cu un zgomot înfundat. Şi el avea gluga neagră trasă pe cap, iar căştile îi bubuiau în urechi. Probabil nici el n-o văzuse venind. Fiecare era cufundat în propria lume.

— Te simţi bine? o întrebă, punându-i o mână pe spate.

— Da, răspunse Luce.

Ea nu păţise nimic. Cărţile lui Cam erau cele mai afectate.

— Acum, dacă tot ne-am ciocnit şi mi-ai dărâmat cărţile din braţe, n-ar trebui ca mâinile să ni se atingă întâmplător în timp ce le ridicăm?

Luce izbucni în râs. Când îi întinse una dintre cărţi, el îi apucă mâna şi i-o strânse. Ploaia îi udase părul negru şi stropi mari se adunaseră în genele lui lungi şi dese. Arăta foarte bine.

— Cum spui „stingherit” în franceză? întrebă el.

— Hm… gene, îi spuse Luce, începând să se simtă şi ea puţin genee. Cam încă îi mai ţinea mâna într-a sa. Stai, n-ai luat tu un zece la testul de franceză?

— Ai observat? întrebă el cu un ton care sună ciudat.

— Cam, te simţi bine? zise ea.

Se aplecă spre ea şi îi şterse o picătură de apă pe care o simţise coborându-i pe coama nasului. Simpla atingere a arătătorului său o făcu să tremure şi, brusc, nu se putu abţine să nu se gândească la senzaţia caldă şi minunată care ar fi copleşit-o dacă ar fi strâns-o în braţe aşa cum o făcuse la înmormântarea lui Todd.

— M-am tot gândit la tine, îi spuse el. Am vrut să te văd. Te-am aşteptat atunci, după înmormântare, dar cineva mi-a spus că ai plecat.

Luce avu sentimentul că ştia cu cine plecase. Şi că voia ca ea să afle că ştia.

— Îmi pare rău, îi spuse, aproape strigând ca să acopere bubuitul unui tunet.

Deja erau amândoi uzi leoarcă de la ploaia care părea să nu se mai oprească.

— Hai să plecăm de aici.

Cam o conduse spre intrarea acoperită a clădirii Augustine.

Luce se uită peste umărul lui spre sala de sport, dorindu-şi să fie acolo, şi nu aici sau oriunde altundeva împreună cu Cam. Cel puţin, nu chiar acum. Era copleşită şi derutată de prea multe impulsuri şi simţea nevoie să stea un timp departe de toată lumea pentru a le desluşi.

— Nu pot, îi zise.

— Dar mai târziu? Sau în noaptea asta?

— Sigur, mai târziu, bine.

El se lumină la faţă.

— O să trec pe la tine.

O surprinse când o trase spre el, pentru o clipă, şi o sărută blând pe frunte. Luce se simţi brusc mai liniştită, de parcă ar fi băut ceva tare. Şi, înainte să aibă şansa de a mai simţi şi altceva, el îi dăduse deja drumul şi pornise grăbit spre internat.

Luce clătină din cap şi o luă lipăind încet prin noroi spre sala de sport. În mod clar, avea mai multe de lămurit cu ea însăşi.

Era posibil să-i facă bine, ba chiar putea să se distreze petrecând ceva timp cu Cam mai pe seară. Dacă se oprea

ploaia, probabil că avea s-o ducă într-un alt loc secret din campus şi avea să fie fermecător şi minunat în acel mod tulburător de calm ce-i stătea în fire. Avea s-o facă să se simtă specială. Luce zâmbi.

De când pusese ultima oară piciorul în sala de sport, botezată de Arriane Sfânta Fitnessului, echipa de îngrijitori a şcolii începuse o luptă crâncenă cu tulpinile de kudzu. Rupseseră o mare parte din pătura verde care acoperea faţada clădirii, dar nu terminaseră nici pe jumătate treaba, iar acum se vedeau deasupra uşii nişte tulpini verzi atârnând asemenea unor tentacule. Luce trebui să se aplece pe sub lungii lăstari agăţători ca să intre.

Sala de sport era pustie şi, prin comparaţie cu furtuna de afară, era cufundată într-o linişte mormântală. Cea mai mare parte a becurilor erau stinse. Nu întrebase dacă avea voie să intre acolo în afara orelor de sport, dar uşa era descuiată şi, în plus, nu era nimeni care să o împiedice.

În holul slab luminat, trecu pe lângă vechile pergamente latineşti din vitrinele de sticlă şi pe lângă reproducerea miniaturală în marmură a unei pieta. Se opri în faţa uşii de la sala de forţă, unde dăduse atunci peste Daniel. Oftă. Şi acela ar fi un punct de notat în lista ei.

18 septembrie: D mă acuză că îl hărţuiesc.

Iar după două zile:

20 septembrie: Penn mă convinge să-l hărţuiesc cu adevărat. Iar eu consimt.

Uf! Se cufundase într-o mare de repulsie faţă de ea însăşi. Şi, cu toate astea, nu se putea opri. În mijlocul holului, încremeni. Dintr-odată înţelese de ce se fusese întreaga zi obsedată de Daniel şi trăise sentimente contradictorii în ceea ce-l privea pe Cam. Îi visase pe amândoi noaptea trecută.

Se făcea că rătăcea printr-o ceaţă sufocantă, iar cineva o ţinea de mână. Se întoarse, gândindu-se că era Daniel. Buzele pe care le sărută erau moi şi mângâietoare, dar nu erau ale lui, ci ale lui Cam. O sărutase de nenumărate ori cu delicateţe şi, de fiecare dată când Luce deschidea ochii şi-l privea, ochii lui de un verde tumultos erau deschişi, sfredelindu-i chipul, purtând în ei o întrebare la care ea nu putea răspunde.

Apoi Cam dispăruse, şi la fel şi ceaţa, iar Luce se trezise în braţele lui Daniel, exact acolo unde îşi dorea să fie. Se aplecă peste ea şi o sărută cu înverşunare, cu furie, parcă, şi, de fiecare dată când buzele lui le părăseau pe ale ei, chiar şi pentru o clipă, o sete chinuitoare o mistuia, făcând-o să ţipe. De data asta ştiu cu certitudine că erau aripi, şi le lăsă să-i învăluie trupul ca o pătură. Voia să le atingă, să le înfăşoare în jurul trupurilor lor, dar curând mângâierea de catifea dispăru. El se opri din sărutat şi se uită la chipul ei, aşteptând o reacţie. Nu înţelegea teama ciudată şi fierbinte care-i creştea în stomac. Dar era acolo, răspândind o căldură dezagreabilă, care deveni arzătoare – până n-o mai putu îndura. Atunci se trezi: în ultima parte a visului, Luce începuse să ardă cu scântei – apoi se făcuse scrum.

Se trezise leoarcă de sudoare – părul, pătura, pijamalele erau toate ude şi, dintr-odată, i se făcuse foarte frig. Zăcuse acolo tremurând, până la prima geană de lumină.

Luce îşi frecă mânecile ude de ploaie pentru a se încălzi. Fireşte, visul îi lăsase focul în suflet şi fiorul în oase şi nu reuşise să se calmeze toată ziua. Şi de asta venise să înoate, încercând să se liniştească.

De data aceasta, costumul ei negru Speedo chiar i se potrivise şi îşi amintise să-şi ia şi o pereche de ochelari. Deschise uşa bazinului de înot şi se opri sub platforma înaltă, respirând aerul umed cu miros vag de clor. Fără ceilalţi elevi care să o distragă şi fără fluierul antrenoarei Diante, Luce simţi ceva diferit în biserică. Ceva aproape sfânt. Poate doar pentru că piscina se afla într-o sală atât de minunată, chiar şi în ciuda ploii care pătrundea prin crăpăturile vitraliilor, chiar dacă nu era nici o lumânare aprinsă în altarele laterale. Luce încercă să-şi imagineze cum arătase acel loc înainte ca bazinul să înlocuiască băncile şi zâmbi. Îi plăcea ideea de-a înota sub toate acele capete plecate în rugăciune.

Îşi puse ochelarii şi intră în apă. Era caldă, mult mai caldă decât ploaia de afară, iar tunetul care se auzi păru inofensiv şi foarte departe când îşi cufundă capul sub apă.

Începu să înoate făcând un tur uşor de încălzire.

Trupul i se destinse repede şi, după câteva bazine, Luce crescu viteza, trecând la stilul fluture. Putea simţi fierbinţeala din membre şi mări ritmul pentru a depăşi momentul. Aceasta

era senzaţia pe care o căutase. Făcea cu pricepere şi uşurinţă exact ceea ce-i plăcea.

Dacă ar fi putut vorbi cu Daniel… să comunice într-adevăr, fără ca el s-o întrerupă sau să-i spună să se transfere la o altă şcoală sau să fugă înainte de a ajunge la miezul problemei. Sigur ar fi ajutat-o. Probabil că ar fi trebuit să-l lege şi să-i lipească ceva pe gură pentru a-l face să tacă şi să o asculte.

Dar ce i-ar fi putut spune? Tot ceea ce ştia ea era acel sentiment pe care-l încerca în preajma lui, care, dacă se gândea mai bine, n-avea nici o legătură cu vreuna dintre întâlnirile lor.

Şi dacă l-ar duce înapoi pe malul lacului? El fusese cel care sugerase că acela devenise locul lor. De data asta, ar putea să-l conducă ea acolo şi ar fi foarte atentă să nu aducă vorba despre ceva care să-l sperie…

Nu mergea.

La naiba! Iar făcea asta! Ar fi trebuit să înoate. Doar să înoate. Să înoate până obosea prea tare ca să se mai gândească la altceva, şi mai ales la Daniel. Să înoate până…

— Luce!

Până va fi întreruptă. De către Penn, care stătea pe marginea bazinului.

— Ce cauţi aici? o întrebă Luce scoţând capul din apă.

— Ce cauţi tu aici? replică Penn. De când faci sport de bunăvoie? Nu-mi place chestia asta nouă.

— Cum m-ai găsit? Luce nu-şi dădu seama până nu rosti cuvintele că ar fi putut părea nepoliticoasă, că ar fi încercat s-o evite pe Penn.

— Cam mi-a spus. Am avut o întreagă discuţie. A fost ciudat. Voia să ştie dacă te simţi bine.

— Într-adevăr, e cam ciudat, admise Luce.

— Nu, zise Penn, ciudat a fost că m-a abordat şi am purtat o conversaţie. Eu şi… Domnul Popularitate. Am fost uluită. Chestia e că a fost chiar drăguţ.

— Păi el e drăguţ, zise Luce scoţându-şi ochelarii.

— Cu tine, spuse Penn. E atât de drăguţ cu tine încât s-a furişat afară din şcoală şi ţi-a cumpărat lănţişorul ăla… pe care nu-l porţi niciodată.

— L-am purtat o dată, o contrazise Luce.

Şi era adevărat. Îl purtase cu cinci nopţi înainte, după ce Daniel o lăsase pentru a doua oară singură lângă lac, să-i

urmărească poteca strălucitoare pe care o lăsase în urmă, prin pădure. Nu reuşise să scape de imaginea lui şi nu putuse să adoarmă. Aşa că îşi pusese colierul. Adormise cu el la gât, strângându-l în palmă, şi se trezise cu el fierbinte în mână.

Penn flutură trei degete prin faţa ei, voind parcă să spună: „Hei, şi care ar fi ideea?”

— Vreau să spun că nu sunt atât de superficială încât tot ce-mi doresc de la viaţă să fie un băiat care să-mi cumpere tot felul de lucruri.

— Nu eşti atât de superficială? o întrebă Penn. Atunci te provoc să faci o listă nesuperficială cu motivele pentru care eşti îndrăgostită de Daniel. Adică fără „Are cei mai minunaţi ochi cenuşii” sau „Oh, cât de frumos i se văd muşchii în lumina soarelui”!

Luce nu se putu abţine să nu izbucnească în râs la auzul glasului piţigăiat al lui Penn şi văzând-o cum îşi ţinea mâinile împreunate în dreptul inimii.

— Pur şi simplu îmi place, zise ea evitând s-o privească în ochi. Fără nici o explicaţie.

— Îţi place cum te ignoră? clătină Penn din cap.

Luce nu-i spusese niciodată lui Penn despre momentele pe care le petrecuse singură cu Daniel, momentele în care observase scânteia care-o convinsese că şi lui îi păsa de ea. Aşa că Penn nu putea să-i înţeleagă cu adevărat sentimentele, care oricum erau prea intime şi prea greu de explicat.

Penn se lăsă pe vine în faţa ei.

— Motivul principal pentru care voiam să te găsesc era să te târăsc la bibliotecă pentru o misiune legată de Daniel.

— Ai găsit cartea?

— Nu chiar, îi spuse Penn, întinzându-i o mână lui Luce să o ajute să iasă din bazin. Capodopera domnului Grigori e tot dispărută în mod misterios, dar am hackerit contul de abonat al domnişoarei Sophia şi am descoperit vreo câteva lucruri. Am crezut că ar putea să ţi se pară interesante.

— Mulţumesc, zise Luce, ridicându-se pe marginea bazinului cu ajutorul lui Penn. O să încerc să nu fiu prea enervant de siropoasă în ceea ce-l priveşte pe Daniel.

— În fine, spuse Penn. Grăbeşte-te să te usuci. Afară ploaia a luat o scurtă pauză, iar eu n-am umbrelă.

Aproape uscată şi îmbrăcată din nou în uniformă, Luce mergea împreună cu Penn spre bibliotecă. Partea din faţă a clădirii fusese împrejmuită cu banda galbenă întinsă de poliţie, astfel încât fetele trebuiră să se strecoare prin spaţiul strâmt dintre dulapurile cu fişe şi zona cărţilor de referinţă. Încă mai mirosea a fum, iar acum, din cauza apei cu care fusese stins incendiul şi a ploii, se simţea şi un iz de mucegai.

Luce se uită mai întâi spre locul unde fusese biroul domnişoarei Sophia – acum un cerc aproape perfect de funingine pe dalele din mijlocul bibliotecii. Fusese scos totul pe o rază de patru metri şi jumătate. Tot ceea ce nu fusese inclus în acel diametru era ciudat de intact.

Bibliotecara nu era la post, dar o masă de plastic pliantă fusese aşezată pentru ea aproape de locul incendiului. Masa era deprimant de goală, pe ea nu se aflau decât o veioză nouă, un suport pentru creioane şi un pachet de post-it-uri gri.

Luce şi Penn îşi aruncară o privire care spunea „Ce naşpa!” şi apoi îşi continuară drumul spre computerele din spate. Când trecură pe lângă spaţiul rezervat pentru studiu, unde-l văzuseră data trecută pe Todd, Luce aruncă o privire spre prietena ei. Penn se uita în faţă, dar, atunci când Luce se întinse şi îi strânse mâna, Penn i-o strânse la rândul ei destul de tare.

Traseră două scaune în faţa unui computer, iar Penn tastă numele ei de utilizator. Luce se uită în jur să se asigure că nu mai era nimeni prin apropiere.

O căsuţă roşie de eroare apăru pe ecran.

Penn bombăni.

— Ce e? întrebă Luce.

— După ora patru ai nevoie de permisiune specială pentru a accesa internetul.

— De asta este atât de pustiu pe-aici seara. Penn scormonea prin rucsacul ei.

— Oare unde-am pus parola criptată? mormăi ea.

— Uite-o pe domnişoara Sophia, zise Luce făcându-i semn bibliotecarei, care traversa culoarul îmbrăcată într-o bluză neagră strâmtă şi nişte pantaloni trei sferturi de un verde fosforescent. Cerceii ei strălucitori îi ajungeau până la umeri şi avea părul prins într-o parte cu un creion. Aici, spuse Luce cu voce tare.

Domnişoara Sophia îşi miji privirea. Ochelarii bifocali îi

alunecaseră de pe nas şi, cum ţinea câte un teanc de cărţi la fiecare subsuoară, nu putea să şi-i ridice.

— Cine e? strigă ea, îndreptându-se spre ele. Ah, Lucinda. Pennyweather, zise ea cu un glas ostenit. Bună.

— Ne întrebam dacă n-aţi putea să ne daţi parola pentru a folosi acest computer, îi spuse Luce, arătând mesajul de eroare de pe ecran.

— Nu umblaţi pe site-uri de socializare, nu-i aşa? Sunt lucrarea diavolului, să ştiţi!

— Nu, nu, e vorba de documentare serioasă, îi răspunse Penn. Dacă aţi şti, cu siguranţă ne-aţi da acordul.

Domnişoara Sophia veni în spatele fetelor pentru a debloca computerul, apoi tastă la repezeală cea mai lungă parolă pe care Luce o văzuse vreodată.

— Aveţi douăzeci de minute, le spuse pe un ton categoric, îndepărtându-se.

— Ar trebui să fie de-ajuns, şopti Penny. Am găsit un eseu despre Păzitori, aşa că, până dăm de carte, măcar putem citi câte ceva despre subiect.

Luce simţi o prezenţă în spatele ei şi întoarse capul, dându-şi seama că domnişoara Sophia era din nou lângă ele. Sări ca arsă.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu ştiu de ce m-am speriat de dumneavoastră.

— Nu, mie îmi pare rău, îi zise domnişoara Sophia şi zâmbi. Am avut nişte zile foarte dificile, de când cu incendiul. Dar ăsta nu e un motiv pentru a-mi sâcâi două dintre cele mai promiţătoare eleve cu necazurile mele.

Nici Luce şi nici Penn nu ştiau ce să spună. Să se susţină reciproc după incendiu era una, dar să o încurajeze pe bibliotecara şcolii părea un pic peste puterile lor.

— Am încercat să îmi ocup timpul, dar… vocea i se stinse. Penn se uită agitată spre Luce.

— Am avea nevoie de ceva ajutor în cercetările noastre, dacă asta…

— Vă pot da o mână de ajutor! zise domnişoara Sophia trăgându-şi un scaun lângă fete. Văd că vă interesează Păzitorii, citi ea peste umerii lor. Cei din familia Grigori au fost foarte influenţi. Iar eu ştiu, din întâmplare, o bază de date de la Vatican. Să vedem ce pot afla.

Luce aproape se înecă cu creionul pe care îl rodea.

— Mă scuzaţi, aţi spus familia Grigori?

— O, da, istoricii le-au stabilit genealogia până prin Evul Mediu. Erau… se opri, căutând cuvintele potrivite. Un fel de grup de cercetare, ca să folosim termeni laici. Erau specializaţi într-un anumit tip de folclor legat de îngerii căzuţi.

Se întinse iarăşi din spatele fetelor, iar Luce rămase uluită privindu-i degetele ce alergau iuţi pe tastatură. Motorul de căutare se străduia să ţină pasul, dând la iveală articol după articol, surse primare după surse primare, toate despre familia Grigori. Numele familiei lui Daniel era peste tot, umplând ecranul. Luce se simţi puţin ameţită.

Imaginea din visul ei îi reveni în minte: aripi care se desfăceau, trupul ei încingându-se până se făcea scrum.

— Există mai multe feluri de îngeri în care să te specializezi? întrebă Penn.

— O, sigur – există o întreagă literatură despre asta, îi confirmă domnişoara Sophia fără să se oprească din lucru. Sunt cei care au devenit demoni. Şi cei care i s-au alăturat lui Dumnezeu. Şi mai sunt chiar şi cei care s-au unit cu o muritoare, în sfârşit, zise ea, zăbovind o clipă, un obicei foarte periculos.

— Păzitorii ăştia au vreo legătură cu Daniel Grigori al nostru? întrebă Penn.

Domnişoara Sophia îşi duse degetul la buzele ei date cu ruj mov.

— E foarte posibil. Şi eu mi-am pus întrebarea, dar nu prea e treaba noastră să ne băgăm nasul în treburile altui elev, sunteţi de acord? Chipul ei palid se încruntă când se uită la ceas. Sper că v-am dat destule amănunte ca să puteţi începe proiectul. Nu vreau să vă mai răpesc din timp. Arătă cu degetul spre ceasul de pe ecranul computerului. Nu mai aveţi decât nouă minute.

Pe când se îndrepta spre capătul opus al bibliotecii, Luce observă ţinuta perfectă a domnişoarei Sophia. Ar fi putut ţine o carte în echilibru pe cap. Şi părea înviorată puţin de faptul că le ajutase pe fete în cercetarea lor, dar, în acelaşi timp, Luce habar n-avea cum să folosească informaţiile pe care tocmai le primise despre Daniel.

Însă Penn ştia cum. Deja începuse să ia febril notiţe.

— Opt minute şi jumătate, o informă ea pe Luce, întinzându-i un pix şi o bucată de hârtie. E mult prea multă informaţie aici ca să ne lămurim în opt minute şi jumătate. Pune-te pe scris.

Luce oftă şi îi urmă sfatul. Era o pagină web cu un design plictisitor, cu un chenar subţire albastru care încadra un fundal bej. Deasupra, un titlu scris cu litere sobre şi greoaie: CLANUL GRIGORI.

Doar citind numele, Luce simţi că o ia cu călduri.

Penn bătu în monitor cu un pix, întorcând-o pe Luce la realitatea misiunii pe care i-o încredinţase.

Cei din familia Grigori nu dorm. Părea posibil; Daniel părea tot timpul obosit. Sunt tăcuţi în general. Bifat. Uneori, abia dacă îi scoteai cuvintele cu cleştele. Într-un decret din secolul al VIII-lea…

Ecranul se făcu negru. Expirase timpul.

— Cât ai reuşit să scrii? o întrebă Penn.

Luce ridică foaia spre ea. Jenant. Pe ea nu era decât un desen pe care părea să-l fi făcut în transă: penele de pe marginile unei aripi.

Penn îi aruncă o căutătură piezişă.

— Da, văd că ai toate şansele să devii o excelentă asistentă de cercetare, zise ea râzând. Poate mai târziu putem inventa un joc de „Pe cine iubeşti cu adevărat”. Îi arătă notiţele ei, mult mai cuprinzătoare. Nu-i nimic, am scris eu destul şi putem apela la alte câteva surse.

Luce îndesă hârtia în buzunar, chiar lângă începutul listei, acum mototolite, ce rezuma întâlnirile ei cu Daniel. Începea să semene cu tatăl ei, care nu suporta să stea prea departe de tocătorul de hârtie. Se aplecă să caute un coş de gunoi şi zări două picioare care veneau spre ele pe culoar.

Ar fi recunoscut mersul acela dintr-o mie. Se aşeză la loc – sau cel puţin încercă – şi se lovi cu capul de tăblia mesei pe care era aşezat computerul.

— Of, gemu, frecând locul unde se lovise la cap în incendiul de la bibliotecă.

Daniel se opri la câţiva metri de ea. Expresia lui spunea că ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit era să dea peste ea. Măcar apăruse după ce computerul se deconectase. Altminteri, nu ar mai fi avut nevoie de o nouă dovadă că îl hărţuia.

Dar Daniel părea să privească prin ea; ochii lui violeţi-cenuşii se uitau la ceva peste umărul ei, la cineva.

Penn o bătu pe umăr şi apoi îi arătă cu degetul mare persoana care stătea în spatele ei. Cam tocmai se aplecase

peste scaunul lui Luce şi îi arunca un zâmbet. Un fulger care lovi în acel moment o făcu pe Luce să sară în braţele lui Penn.

— Nu e decât o furtună, îi spuse Cam, ridicându-şi capul. O să se termine în curând. Păcat, pentru că arăţi foarte bine când eşti speriată.

Cam se întinse spre ea. Începând cu umărul, îi urmări braţul cu degetele până ajunse la palmă. Închise uşor ochii, era atât de bine, iar atunci când îi deschise avea o cutiuţă de catifea roşie în palmă. Cam o deschise pentru o clipă, iar Luce văzu o sclipire aurie.

— Deschide-o mai târziu, îi spuse el, când eşti singură.

— Cam…

— Te-am căutat în camera ta..

— Cam, noi…

Luce se uită spre Penn, care se holba nestingherită la ei, captivată ca un spectator aflat în primul rând la cinema.

Când ieşi, în cele din urmă, din transă, Penn dădu din mâini, spunând:

— Vrei să plec, am înţeles.

— Nu, stai, interveni Cam, cu o voce mult mai blândă decât s-ar fi aşteptat Luce. Se întoarse spre ea. O să plec eu. Dar mai târziu… promiţi?

— Sigur, răspunse simţind cum îi luau foc obrajii.

Cam îi luă mâna şi o împinse împreună cu cutiuţa în buzunarul din faţă al blugilor ei. Erau strâmţi, şi o străbătu un fior simţindu-i degetele pe coapsele ei. Apoi, el îi făcu cu ochiul şi se întoarse pe călcâie.

Înainte să apuce să-şi recapete suflul, era din nou lângă ea.

— Încă un lucru, îi spuse, strecurându-şi braţul pe ceafa ei şi apropiindu-se şi mai mult.

Capul ei se dădu pe spate, iar al lui se aplecă înainte, acoperindu-i gura cu a lui. Buzele lui erau la fel de moi cum îi păruseră de fiecare dată când Luce se uitase la ele.

Nu fu un sărut lung, ci doar unul fugar, dar Luce simţi că era mult mai mult. Nu putu să respire din cauza şocului şi a fiorului, şi a faptului că existaseră spectatori ai acestui potenţial foarte lung, foarte neaşteptat…

—Ce na…!

Capul lui Cam se întoarse într-o parte, apoi se chirci de durere, ţinându-se de falcă.

Daniel stătea în spatele lui, frecându-şi încheieturile degetelor.

— Ia-ţi labele de pe ea!

— Nu te-am auzit, îi răspunse Cam, îndreptându-se încet de spate.

Oh, Doamne, se băteau! În bibliotecă. Pentru ea. Apoi, cu o mişcare abilă, Cam se întinse spre Luce. Începu să ţipe simţindu-i braţele încercând să o cuprindă.

Dar mâinile lui Daniel erau mai rapide. Îl pocni pe Cam şi îl împinse în masa pe care se afla computerul. Cam gemu când Daniel îl apucă de păr şi îl trânti cu capul de masă.

— Ţi-am spus să-ţi iei labele jegoase de pe ea, nenorocitule! Penn ţipă ascuţit, îşi luă penarul de pe masă şi se îndreptă în vârful picioarelor spre perete. Luce o privi cum îşi aruncă penarul galben ponosit în aer, o dată, de două ori, de trei ori. A patra oară ajunse destul de sus încât să nimerească micuţa cameră de luat vederi prinsă în perete. Lovitura împinse obiectivul camerei mult spre stânga, spre un teanc nemişcat de cărţi de ştiinţă.

Cam scăpase deja din mâinile lui Daniel şi acum se învârteau unul în jurul celuilalt, cu încălţămintea scârţâind pe podeaua lustruită.

Daniel se feri înainte ca Luce să-şi dea seama că, de fapt, Cam se îndrepta spre el. Dar, cu toate astea, Daniel nu reacţionase suficient de repede. Cam aplică un pumn ce păru decisiv exact sub ochiul lui Daniel. Acesta căzu peste Luce şi Penn, care se loviră de masa computerului. Se întoarse şi bălmăji năucit nişte scuze înainte de a se roti din nou spre Cam.

— O, Doamne, opriţi-vă! ţipă Luce, chiar înainte ca el să se repeadă spre Cam.

Daniel îl atacă, aruncând o ploaie de pumni spre umerii şi maxilarele lui Cam.

— Ce bine mă simt! mormăi Cam, ferindu-şi capul asemenea unui boxer.

Ţinându-se încă pe picioare, Daniel începu să îl strângă pe Cam de gât.

Cam ripostă aruncându-l spre un raft înalt de cărţi. Lovirea răsună în bibliotecă mai tare decât tunetul de afară.

Daniel gemu şi îi dădu drumul. Cam căzu pe podea cu un zgomot surd.

— Atât poţi, Grigori?

Luce simţi că o ia cu leşin la gândul că ar putea să nu se mai ridice. Dar Daniel sări repede în picioare.

— O să-ţi arăt ce pot, îi aruncă el printre dinţi. Afară! Făcu un pas spre Luce, apoi se depărtă de ea. Tu stai aici!

Apoi amândoi ieşiră înghiontindu-se din bibliotecă, pe uşa pe care o folosise şi Luce în noaptea incendiului. Ea şi Penn îngheţaseră de frică. Se uitau una la alta, nevenindu-le să creadă.

— Hai, zise Penn, trăgând-o spre fereastra care dădea spre curte.

Îşi lipiră feţele de geam, ştergând aburul provocat de respiraţie.

Ploua cu găleata. Afară era întuneric, iar singura geană de lumină venea de la ferestrele bibliotecii. Din cauza noroiului şi a întunericului, cu greu puteai vedea ceva.

Apoi, două siluete fugiră spre mijlocul curţii, ude leoarcă. Se certară pentru o clipă, apoi începură să-şi dea roată ridicându-şi pumnii.

Luce se apucă de marginea ferestrei şi îl privi pe Cam făcând prima mişcare, alergând spre Daniel şi aruncându-se cu umărul înainte, apoi lovindu-l fulgerător în coaste.

Daniel se clătină, cu mâna în locul unde fusese atins. „Ridică-te!” Luce încercă să-l ridice cu puterea voinţei. Se simţea de parcă ar fi fost lovită ea însăşi. De fiecare dată când Cam îl lovea pe Daniel, resimţea durerea până în măduva oaselor.

Nu mai suporta să privească.

— Daniel s-a clătinat pentru o secundă, o anunţă Penn după ce Luce se întoarse cu spatele. Dar s-a ridicat imediat şi l-a pocnit pe Cam în faţă. Mişto!

— Ţie-ţi place chestia asta? întrebă Luce, îngrozită.

— Obişnuiam să mă uit împreună cu tata la UFC[8], îi răspunse Penn. Se pare că băieţii ăştia au pregătire serioasă în artele marţiale. Eschivă perfectă, Daniel! gemu Penn. Au!

— Ce? se întoarse Luce spre geam. E rănit?

— Calmează-te, îi replică Penn. Vine cineva să îi despartă. Exact când Daniel îşi revenea.

Penn avea dreptate. Domnul Cole făcea jogging prin campus. Când ajunse în locul unde se băteau băieţii, se opri şi-i privi un

8 Ultimate Fighting Championship, turneu de arte marţiale mixte

moment, aproape hipnotizat de luptă.

— Fă ceva! şopti Luce, simţind că i se face rău.

În cele din urmă, domnul Cole îi apucă pe fiecare de ceafă. Se îmbrânciră toţi trei pentru o clipă, până când Daniel se retrase în final. Îşi scuturâ mâna stângă, apoi se învârti în cerc şi scuipă de câteva ori în noroi.

— Foarte frumos, Daniel! spuse Luce sarcastic; deşi chiar era.

Domnul Cole îi luă la rost. Îşi mişca agitat mâinile în timp ce vorbea cu ei, iar Daniel şi Cam stăteau cu capetele plecate. Cam fu lăsat primul să plece. Se îndepărtă în fugă spre internat şi dispăru imediat din raza lor vizuală.

Domnul Cole îşi puse o mână pe umărul lui Daniel. Luce murea de curiozitate să afle despre ce vorbeau, dacă Daniel avea să fie sau nu pedepsit. Ar fi vrut să se ducă la el, dar Penn o opri.

— Toate astea pentru o bijuterie? De fapt ce ţi-a dat Cam? Domnul Cole se îndepărtă, iar Daniel rămase singur, stând în lumina unui felinar şi privind picăturile de ploaie.

— Nu ştiu, îi răspunse Luce, plecând de la fereastră. Orice-ar fi, n-o vreau. Mai ales nu după toate astea!

Se îndreptă spre masa pe care se afla computerul şi scoase cutia din buzunar.

— Dacă n-o vrei tu, o iau eu, se repezi Penn. Deschise cutiuţa şi apoi se uită nedumerită spre Luce. Scânteierea aurie pe care o văzuseră nu era o bijuterie.

Nu erau decât două lucruri înăuntru: încă o pană de chitară verde şi o bucată poleită de hârtie.

Te aştept mâine după cursuri. Ne vedem la poartă.

C.

Cincisprezece
În gura lupului

Trecuse mult timp de când Luce se privise ultima dată cu atenţie în oglindă. Nu o interesase prea tare cum arăta – ochii de un căprui-deschis; dinţii mici şi regulaţi; genele lungi şi părul des şi ciufulit. Asta fusese mai demult, înainte de vara trecută.

După ce mama ei îi tăiase părul, Luce începuse să evite

oglinzile. Şi nu numai din pricina părului scurt; pur şi simplu, nu mai credea că-i plăcea cine devenise, aşa că nu mai avea nevoie de vreo altă dovadă. Începu să îşi privească mâinile când se spăla în baie. Îşi ţinea privirea înainte când trecea pe lângă geamuri fumurii şi evita pudra de faţă din cutiuţele cu oglindă.

Dar, cu douăzeci de minute înainte de ora la care ar fi trebuit să-l întâlnească pe Cam, stătea în faţa oglinzii din toaleta pustie a fetelor din clădirea Augustine. I se părea că nu arată prea rău. Părul începuse, în sfârşit, să-i crească, iar buclele să devină mai lejere. Îşi studie dinţii, apoi îşi îndreptă umerii şi se uită atent în oglindă ca şi cum l-ar fi privit pe Cam în ochi. Avea să-i spună ceva, ceva important, şi voia să fie sigură că putea să adopte o atitudine care să-l facă să o ia în serios.

El nu fusese la cursuri în acea zi. Nici Daniel, aşa că Luce presupuse că domnul Cole îi pedepsise cumva pe amândoi. Ori asta, ori îşi îngrijeau rănile. Dar Luce n-avea nici o îndoială că, la ora stabilită, Cam urma s-o aştepte.

Nu voia să-l întâlnească. I se strângea inima numai când se gândea cum îl lovise pe Daniel cu pumnii. Dar fusese vina ei că se bătuseră. Îl amăgise pe Cam – şi deja nu mai conta dacă o făcuse pentru că era confuză, flatată sau câtuşi de puţin interesată. Important era să fie sinceră şi directă cu el astăzi: nu exista nimic între ei.

Respiră adânc, îşi trase cămaşa pe şolduri şi deschise uşa de la toaletă.

Dar nu îl zări lângă porţi. Oricum, era greu să vezi ceva în spatele şantierului din parcare. Luce nu mai trecuse pe-acolo de când începuseră renovările şi era surprinsă de cât de complicat era să te mişti pe-acolo. Păşi cu grijă pe lângă gropi şi încercă să se lase în jos şi să treacă neobservată de echipa de constructori, dând din mâini pentru a risipi aburii ridicaţi din asfaltul fierbinte, care nu păreau să dispară niciodată.

Nici urmă de Cam. Pentru o clipă, se simţi caraghioasă, ca şi cum ar fi fost victima unei farse. Porţile înalte de metal erau pătate de rugină. Luce se uită dincolo de ele, la pâlcul de ulmi bătrâni de peste drum. Îşi trosni degetele, amintindu-şi de momentul când Daniel îi spusese că ura s-o vadă făcând aşa ceva. Dar el nu era acolo s-o vadă; nu era nimeni. Apoi observă o bucată de hârtie împăturită, cu numele ei pe ea. Era prinsă de magnolia cu trunchi gros şi cenuşiu de lângă cabina telefonică

dezafectată.

Te salvez de la reuniunea de socializare din seara asta. În timp ce restul colegilor noştri vor pune în scenă un episod din Războiul Civil – trist, dar adevărat –, noi doi ne vom face de cap în oraş. Un sedan negru cu număr auriu te va aduce la mine. M-am gândit că aveam amândoi nevoie de o gură de aer proaspăt.
C.

Luce începuse să tuşească din pricina aburilor. Aerul curat era una, dar un sedan negru care s-o scoată din campus era cu totul altceva. S-o ducă la el, de parcă ar fi fost un fel de sultan căruia i se aduceau femei după cum avea poftă? De fapt, el unde era?

Nimic din toate acestea nu făcea parte din planul ei. Fusese de acord ca ei doi să se întâlnească numai pentru a-i spune lui Cam că era prea direct, iar ea nu se putea vedea implicată într-o relaţie cu el. Pentru că – deşi nu i-ar fi spus asta niciodată – de fiecare dată când pumnul lui îl lovise pe Daniel, cu o noapte în urmă, ceva dinlăuntrul ei tresărise şi începuse să freamăte. Era clar că trebuia să înăbuşe în faşă relaţia cu Cam. Avea colierul cu şarpele de aur în buzunar. Era timpul să-l dea înapoi.

Doar că acum se simţea ca o proastă pentru că presupusese că acesta dorise doar să vorbească. Bineînţeles că mai avea un as în mânecă şi chiar părea genul care nu se lasă uşor.

Zgomotul unei maşini care frâna o făcu pe Luce să-şi întoarcă uşor capul. Un sedan negru se opri în faţa porţilor. Geamul fumuriu de pe partea şoferului fu coborât şi un braţ păros ieşi şi ridică receptorul telefonului aflat în faţa porţilor. După un moment, şoferul trânti receptorul în furcă, rezemându-se de claxon.

În cele din urmă, porţile mari de metal scârţâiră şi se deschiseră, iar maşina înaintă, oprindu-se în faţa ei. Uşile se deblocară cu un sunet înfundat. Oare chiar avea de gând să se urce în maşină şi să fie condusă cine-ştie-unde ca să-l întâlnească pe Cam?

Ultima dată când stătuse la porţile şcolii îşi luase la revedere de la părinţii ei. Şi i se făcuse dor de ei înainte să îi piardă din vedere, le făcuse cu mâna exact din locul acela, de lângă cabina telefonică din curte – şi, îşi amintea, observase una dintre camerele de supraveghere mai sofisticate, acel model cu senzor

de mişcare, ce îi surprindea orice gest. Cam n-ar fi putut alege un loc mai nepotrivit pentru ca maşina să oprească şi s-o ia.

Dintr-odată, avu viziunea unei carcere într-un subsol. Pereţi de ciment umezi şi gândaci ce mişunau pe picioarele ei. Numai lumini artificiale. Prin campus încă mai circulau zvonuri despre Jules şi Phillip, care nu mai fuseseră văzuţi de când se furişaseră în afara şcolii. Oare Cam crezuse că Luce voia atât de mult să-l vadă încât ar fi riscat, pur şi simplu, să părăsească şcoala în bătaia camerelor de supraveghere?

Motorul maşinii încă mai huruia pe alee, în faţa ei. După un moment, şoferul – genul sportiv cu ochelari de soare, ceafa groasă şi capul ras – întinse un braţ. Ţinea în mână un plic mic, alb. Luce ezită un moment înainte de a face un pas pentru a-l lua.

Un bilet personalizat. Cam folosise o hârtie elegantă, ivorie, cu numele lui tipărit cu litere opulent poleite în colţul din stânga jos.

Ar fi trebuit să-ţi fi spus mai devreme: camera e inofensivă, a fost lipită cu bandă adezivă. Poţi verifica. Am avut grijă de ea, aşa cum o să am grijă şi de tine. Pe curând, sper.

Lipită? Voia să spună...? Se încumetă să arunce o privire spre camera de luat vederi. Aşa făcuse. Un cerc negru de bandă adezivă, foarte precis decupat fusese plasat cu îndemânare pe lentila camerei. Luce nu ştia cum funcţionează lucrurile de genul ăsta sau cât avea să dureze până să afle cei din conducerea şcolii, dar, într-un fel ciudat, era uşurată că el se gândise să se ocupe de neutralizarea ei. Nu şi-l putea imagina pe Daniel mergând atât de departe.

Atât Callie, cât şi părinţii ei aşteptau să primească telefon în seara asta. Luce citise scrisoarea de zece pagini de la Callie de trei ori şi memorase toate amănuntele amuzante din excursiile de weekend ale prietenilor ei la Nantucket, dar încă nu ştia cum să răspundă nici uneia dintre întrebările lui Callie despre viaţa ei la Sword & Cross. Dacă făcea cale-ntoarsă spre telefon, nici nu ştia cum să înceapă să le povestească lui Callie sau părinţilor ei despre întorsătura bizară şi sumbră pe care o luaseră ultimele câteva zile. Era mai uşor să nu le spună nimic, sau măcar să nu le spună până nu ajungea la o concluzie.

Alunecă pe scaunul din spate, îmbrăcat în piele moale şi bej al sedanului, şi-şi puse centura. Şoferul porni maşina fără să scoată un cuvânt.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— Într-un locşor retras în josul râului. Pe domnul Briel îl încântă atmosfera locală. Stai comod şi relaxează-te, scumpo. Ai să vezi.

Domnul Briel? Cine era tipul ăsta? Lui Luce nu-i plăcuse niciodată să i se spună să se relaxeze, mai ales când asta părea un avertisment să nu mai pună întrebări. Cu toate astea, îşi încrucişa braţele pe piept, se uită pe geam şi încercă să uite tonul pe care îi spusese şoferul „scumpo”.

Prin geamurile fumurii, copacii de afară şi drumul cenuşiu păreau toate cafenii. La intersecţia unde drumul spre vest ducea către Thunderbolt, sedanul negru o luă spre est. Urmau malul râului. Din când în când, atunci când drumul se apropia îndeajuns de mult de râu, Luce vedea apa salmastră închisă la culoare şerpuind pe lângă ei. Douăzeci de minute mai târziu, maşina încetini şi se opri în faţa unui bar părăginit de pe mal.

Pereţii erau din lemn cenuşiu şi putred, iar pe firma îmbibată de apă şi umflată de deasupra uşii de la intrare scria STYX cu litere zimţate vopsite în roşu. Un şir de steguleţe de plastic, care făceau reclamă la bere, fuseseră întinse pe o sfoară şi capsate pe o grindă de lemn de sub acoperişul de tablă, o tentativă eşuată de a-i da un aer festiv. Luce studie imaginile serigrafiate pe triunghiurile de plastic – palmieri şi fete bronzate în bikini, ce duceau sticlele de bere la gură – şi se întrebă când fusese ultima oară când o fată în carne şi oase pusese piciorul în acel loc.

Doi tipi mai în vârstă, cu înfăţişare de punkişti, stăteau şi fumau pe o bancă aşezată pe mal. Crestele punk le stăteau pleoştite pe frunţile ridate, iar gecile lor de piele, urâte şi murdare, păreau să fie din vremurile în care punk-ul era la modă. Expresia goală de pe chipurile lor bronzate şi uscăţive făcea ca întreaga scenă să pară şi mai dezolantă.

Mlaştina care mărginea autostrada cu două benzi începuse să muşte din asfalt, iar drumul se pierdea la un moment dat în iarba mlaştinii şi în noroi. Luce nu mai ajunsese niciodată atât de departe în mlaştinile de pe râu.

Pe când cântărea situaţia, neştiind ce să facă odată ieşită din

maşină, sau măcar dacă asta era o idee bună, uşa barului se deschise cu zgomot, iar Cam apăru în prag. Se sprijini cu nonşalanţă de uşa cu plasă, cu picioarele încrucişate. Ea ştia că nu o vedea prin geamurile fumurii ale maşinii, dar Cam ridică mâna de parcă ar fi văzut-o şi o chemă la el.

— Mare scofală o să iasă... mormăi Luce înainte de a-i mulţumi şoferului.

Deschise portiera şi fu întâmpinată de o rafală de vânt sărat, urcând apoi cele trei trepte ce duceau spre veranda de lemn a barului.

Părul creţ al lui Cam îi încadra chipul, iar ochii lui verzi erau liniştiţi. Una din mânecile tricoului său era ridicată până la umăr, iar Luce îi vedea bicepsul frumos arcuit. Căută cu degetele lănţişorul de aur pe care-l ţinea în buzunar. „Aminteşte-ţi de ce eşti aici.”

Faţa lui Cam nu purta nici un semn al încăierării din seara precedentă, ceea ce o făcu să se întrebe imediat cum arăta chipul lui Daniel.

Cam îi aruncă o privire întrebătoare, trecându-şi limba peste buza de jos.

— Tocmai calculam câte pahare de băutură m-ar fi consolat dacă mă lăsai să aştept degeaba azi, spuse el, deschizându-şi larg braţele s-o îmbrăţişeze.

Luce păşi spre el, intrând în cercul lor protector. Era foarte greu să-l refuzi pe Cam, chiar şi atunci când nu era foarte sigură de ce îi cerea.

— Nu te-aş lăsa niciodată să aştepţi degeaba, îi spuse ea, simţindu-se apoi imediat vinovată pentru că ştia că vorbele ei veneau dintr-un simţ al datoriei şi nu erau o dovadă a sentimentelor, aşa cum ar fi preferat Cam. Ea venise acolo numai pentru a-i spune că nu voia să se implice într-o relaţie cu el. Ce-i cu locul ăsta? Şi de când ai o maşină la dispoziţie?

— Ai încredere în mine, puştoaico, îi spuse el, părând să-i ia întrebările drept complimente, de parcă i-ar fi plăcut să fie luată pe sus şi dusă în baruri care miroseau a canal.

Nu se pricepea deloc la genul ăsta de lucruri. Callie spusese întotdeauna că Luce era incapabilă de sinceritate brutală şi că acesta era motivul pentru care intra în atâtea situaţii penibile cu băieţi pe care ar fi trebuit pur şi simplu să-i refuze. Luce tremura. Trebuia să-şi ia povara de pe suflet. Scotoci în buzunar

şi scoase lănţişorul.

— Cam.

— O, ce bine că l-ai adus. I-l luă din mână şi o întoarse cu spatele. Lasă-mă să te ajut.

— Nu, aşteaptă…

— Gata, zise el. Ţi se potriveşte foarte bine. Uită-te. O conduse pe podeaua de lemn ce scârţâia spre oglinda de la bar, unde câteva formaţii puseseră anunţuri cu spectacole. The old babies. Dripping with hate. House crackers. Luce ar fi preferat să le studieze decât să se privească în oglindă. Vezi?

Nu prea reuşea să-şi distingă trăsăturile în ochiul de geam pătat cu noroi, dar pandantivul de aur strălucea pe pielea ei caldă. Îl acoperi cu mâna. Într-adevăr, era minunat. Şi atât de deosebit, cu şarpele micuţ încrustat manual care se ivea în mijloc. Nu semăna cu nimic din ce-ai fi găsit pe tarabele pieţelor, unde localnicii vindeau, la preţuri exorbitante, suvenire din statul Georgia pentru turişti, fabricate în Insulele Filipine. În spatele imaginii ei reflectate în fereastră, cerul era portocaliu ca o acadea, străbătut de linii subţiri de nori rozalii.

— Cât priveşte noaptea trecută… începu Cam.

În geamul de deasupra umărului ei îi vedea vag buzele trandafirii mişcându-se.

— Şi eu voiam să vorbesc cu tine despre noaptea trecută, îi zise Luce stând lângă el; îi vedea razele soarelui tatuat pe ceafa lui.

— Vino înăuntru, o îndemnă, conducând-o spre uşa şubredă acoperită de o perdea de protecţie. Putem vorbi acolo.

Interiorul barului era lambrisat cu lemn, iar lumina venea doar de la câteva veioze ce aruncau sclipiri vag portocalii. Pereţii erau împodobiţi cu coarne de cerb de toate formele şi mărimile, iar un ghepard împăiat era aşezat deasupra barului, părând gata să atace în orice moment. O fotografie de grup îngălbenită, pe care apărea titlul Membrii clubului Moose din districtul Pulaski 1964-1965, era cealaltă decoraţiune de pe perete, în care apăreau o sută de feţe ovale, zâmbind modest de deasupra papioanelor în culori pastelate. La tonomat se auzea Ziggy Stardust, iar un bărbat în vârstă chel, cu pantaloni de piele, mormăia melodia, dansând singur în mijlocul unui ring nu prea înalt. În afară de Luce şi de Cam, era singura persoană de acolo.

Cam îi arătă două scaune. Tapiţeria din piele verde ponosită

se rupsese la jumătate, iar buretele bej ieşise prin tăietură asemenea unui popcorn uriaş. În faţa scaunului lui Cam se afla deja un pahar golit pe jumătate. Băutura, prin care pluteau bucăţi de gheaţă, era de un cafeniu-deschis, iar marginea exterioară era plină de broboane de apă şi de urme lungi de picături.

— Ce-i aia? întrebă Luce.

— Georgia Moonshine, spuse el, luând o înghiţitură. Nu ţi-l recomand pentru început. Când ea îl privi printre gene, adăugă: am stat toată ziua aici.

— Minunat, spuse Luce, jucându-se cu lănţişorul de aur. Cât ai, şaptezeci de ani? Să stai de unul singur toată ziua în bar?

Nu părea beat, dar ei nu-i plăcea ideea să vină până acolo pentru a se despărţi de el, iar el să fie prea ameţit ca să înţeleagă despre ce e vorba. De asemenea, începea să se întrebe cum avea să ajungă înapoi la şcoală. Nici măcar nu ştia unde se află.

—Au! zise Cam ridicându-şi mâna în dreptul inimii. Frumuseţea faptului de a fi suspendat de la ore, Luce, este aceea că nu-ţi simte nimeni lipsa la cursuri. Mi s-a părut că meritam un pic de timp de recuperare. Ce te deranjează, de fapt? Locul ăsta? Sau bătaia de noaptea trecută? Sau faptul că nu ne serveşte nimeni? Ridică vocea aproape strigând ultimele cuvinte, suficient de tare încât să-l facă pe barmanul înalt şi voinic să se repeadă pe uşa de la bucătărie din spatele barului. Bărbatul avea părul lung tuns în scări şi cu breton şi tatuaje care arătau ca nişte cozi împletite ce îi acopereau braţele. Era tot numai muşchi şi, probabil, cântărea vreo 135 de kilograme.

Cam se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Ce otravă vrei să bei?

— Nu contează, răspunse Luce. Nu am băuturi preferate.

— La petrecerea mea ai băut şampanie. Vezi cine e atent? O înghionti uşor cu umărul. Adu-ne cea mai bună şampanie, îi spuse barmanului, care-şi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs prefăcut şi strident.

Fără să-i ceară vreun act sau măcar să-i arunce o privire suficient de lungă încât să-şi dea seama ce vârstă are, barmanul se aplecă spre un frigider mic cu uşi glisante de sticlă. Clinchetul sticlelor le demonstra că făcea săpături în căutarea băuturii. După ceea ce le păru o veşnicie, se ridică ţinând în mână o

sticluţă de Freixenet. Părea că o chestie portocalie se ridica de pe fundul sticlei.

— Nu-mi asum nici o responsabilitate pentru asta, spuse el, oferindu-le-o.

Cam desfăcu uşor dopul şi ridică din sprâncene spre Luce, îi turnă ceremonios băutura într-un pahar de vin.

— Voiam să-mi cer scuze, îi zise. Ştiu că am fost cam insistent. Şi nu mă simt deloc bine gândindu-mă la ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Daniel. Aşteptă ca Luce să înghită în sec înainte să continue. În loc să mă înfurii, ar fi trebuit să te ascult. Eu ţin la tine, nu el.

Luce privi bulele ridicându-se în paharul ei de vin, gândindu-se că, dacă ar fi fost să fie cinstită, i-ar fi spus că ea ţine la Daniel şi nu la el. Trebuia să-i spună asta lui Cam. Dacă deja regreta că nu o ascultase cu o noapte în urmă, poate avea să o facă acum. Ridică paharul pentru a lua o sorbitură din el înainte de a începe.

— O, aşteaptă. Cam îi puse o mână pe braţ. Nu poţi să bei până nu toastăm pentru ceva. Îşi ridică paharul şi se uită în ochii ei. Pentru ce să fie? Tu alegi.

Uşa cu plasă se deschise cu zgomot, şi bărbaţii care fumaseră pe verandă intrară. Cel mai înalt, cu părul negru şi unsuros, nas cârn şi unghii foarte murdare, îi aruncă o privire lui Luce şi se apropie de ei.

— Ce sărbătorim? Îi aruncă o ocheadă, ciocnindu-şi paharul uriaş de cel al lui Luce. Se aplecă, iar ea îi simţi coapsa lipindu-se de a ei prin cămaşa lui de flanelă. E prima noapte în oraş a copiliţei? Până la ce oră ţi-a dat tăticul voie să stai?

— Sărbătorim faptul că o să-ţi mişti tu fundul afară de-aici, îi spuse Cam la fel de amabil ca şi cum ar fi anunţat aniversarea lui Luce.

Îşi fixă ochii verzi asupra bărbatului, care rânji cu dinţii mici şi ascuţiţi dezvelindu-şi gingiile inflamate.

— Afară? Doar dacă o iau pe ea cu mine.

O apucă pe Luce de mână. După modul în care izbucnise bătaia cu Daniel, Luce se aştepta ca lui Cam să nu-i ia prea mult să se dezlănţuie. Mai ales dacă într-adevăr băuse toată ziua. Dar Cam rămase surprinzător de calm.

Se mărgini doar să lovească mâna individului cu viteza, eleganţa şi forţa brutală a unui leu care pocneşte un şoarece.

Cam îl privi pe acesta dându-se înapoi câţiva paşi. Îşi scutură palma cu o expresie plictisită pe chip, apoi o apucă pe Luce de încheietura de care încercase s-o ia şi bărbatul.

— Îmi pare rău. Ce spuneai despre noaptea trecută?

— Spuneam…

Luce simţi cum îi piere sângele din obraji. Exact deasupra capului lui Cam, se căscase o prăpastie uriaşă, neagră ca smoala, care se făcea din ce în ce mai mare, până deveni cea mai întinsă şi mai întunecată umbră pe care o văzuse vreodată. O rafală îngheţată se învolbură în centrul ei, iar Luce o simţi şi pe degetele lui Cam, care încă îi atingeau pielea.

— O, Doamne, Dumnezeule, şopti ea.

Se auzi clinchet de sticlă spartă când individul îl lovi pe Cam în cap cu paharul.

Cam se ridică încet de pe scaun şi-şi scutură câteva cioburi din păr. Se întoarse cu faţa la bărbat, care era cel puţin de două ori mai în vârstă şi mai înalt decât el cu câţiva centimetri.

Luce se ghemui pe scaunul ei de bar, îngrozindu-se la gândul a ceea ce bănuia că avea să se întâmple între Cam şi acel bărbat şi temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla cu umbra neagră ca moartea care se lăţea şi mai mult deasupra lor.

— Potoliţi-vă, spuse pe un ton impasibil barmanul cel uriaş, fără ca măcar să se deranjeze să-şi ridice privirea din revista Fight.

Imediat, individul începu să-l lovească orbeşte pe Cam, care primea ploaia de lovituri de parcă ar fi avut drept adversar un copil.

Nu numai Luce era uluită de autocontrolul lui Cam: dansatorul cu pantaloni de piele se lipise îngrozit de tonomat, iar bărbatul cu păr unsuros, după ce-l lovise de câteva ori pe Cam, se retrăsese şi stătea zăpăcit deoparte.

Între timp, umbra se întindea şi mai mult pe tavan, trimiţând în jos tentacule de întuneric, asemenea unor liane care se apropiau din ce în ce mai mult de capetele lor. Luce tresări şi se feri exact când Cam evită un ultim pumn venit de la individul jerpelit.

Şi apoi se hotărî să reacţioneze.

Părea că tot ce făcea Cam era să dea bobârnace, ca şi cum ar fi vrut să scape de o scamă. Apoi îl văzu pe bătăuş năpustindu-se asupra lui Cam, dar, în clipa următoare, Cam îi atinse pieptul

cu degetele şi bărbatul era în aer – năucit, dărâmând sticlele de bere în drumul lui, până când se lovi cu spatele de peretele din faţa tonomatului. Se frecă la cap, gemând, şi încercă să se ridice.

— Cum ai făcut asta? întrebă Luce făcând ochii mari. Cam o ignoră, se întoarse spre prietenul mai scund şi îndesat al bătăuşului şi spuse:

— Tu eşti următorul? Acesta ridică mâinile.

— Nu e bătaia mea, frăţioare, spuse, făcându-se mic. Cam ridică din umeri, se apropie de primul individ şi-l ridică de la podea luându-l de gulerul tricoului. Membrele i se legănau moi în aer, asemenea unei marionete. Apoi, cu o mişcare uşoară din încheietură, Cam îl lipi de perete. În timp ce îl ţinea lipit de tencuială, băiatul se dezlănţui, lovindu-l şi repetându-i:

— Am spus să ieşi!

— Destul! strigă Luce, dar nici unul din ei nu o auzi sau nu o luă în seamă.

Simţi că i se face rău. Voia să-şi smulgă privirea de la nasul şi de la gingiile însângerate ale bărbatului lipit de perete, de la demonstraţia de putere aproape supraomenească a lui Cam. Voia să-i spună s-o lase baltă, că o să se descurce şi singură să ajungă înapoi la şcoală. Şi, mai ales, voia să fugă de umbra înfiorătoare care ajunsese să acopere întregul tavan şi să se scurgă pe pereţi. Îşi înşfacă geanta şi fugi în noapte…

Şi nimeri în braţele cuiva.

— Te simţi bine? Era Daniel.

— Cum de m-ai găsit aici? întrebă ea, îngropându-şi fără teamă faţa la pieptul lui.

Lacrimile de care acum nu-i mai păsa se strângeau în ea.

— Hai, îi spuse el, să te scoatem de aici.

Fără să se uite înapoi, îşi strecură mâna în palma lui. O căldură plăcută i se răspândi de-a lungul braţului şi apoi prin întregul trup. Iar lacrimile începuseră să-i curgă nestingherite pe obraji. Nu părea corect să se simtă atât de în siguranţă când umbrele erau atât de aproape.

Chiar şi Daniel părea să stea ca pe ghimpi. O trăgea după el atât de repede, încât trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el.

Nu dorea să se uite înapoi, dar simţi cum umbrele se strecurau afară pe uşa barului şi se apropiau de ei. Dar, apoi, nici nu mai avu de ce pentru că pluteau ca un torent neîntrerupt

deasupra capului său, înghiţind toată lumina din calea lor. Părea că întreaga lume era sfâşiată în bucăţi chiar în faţa ochilor ei. O duhoare de pucioasă îi invada nările, mai puternică decât orice simţise vreodată.

Şi Daniel se uită spre cer şi se încruntă, numai că el părea că încerca să-şi amintească unde parcase maşina. Dar apoi fu martora celui mai ciudat lucru. Umbrele ezitară şi se retraseră, se evaporară în stropi negri care se adunară şi se risipiră.

Luce îşi miji ochii, nevenindu-i să creadă. Cum reuşise Daniel să facă asta?

— Ce e? întrebă Daniel, tulburat. Se apropie de un Taurus break alb şi descuie portiera din dreptul scaunului pasagerului. S-a întâmplat ceva?

— N-avem timp să înşir tot ce mi s-a întâmplat, îi spuse Luce, adâncindu-se în scaunul maşinii. Uite! Arătă cu degetul spre intrarea în bar. Uşa cu plasă tocmai se deschisese, iar Cam apăruse în cadru. Probabil că-l dovedise pe individ, dar nu părea că bătaia s-ar fi încheiat. Avea pumnii încleştaţi.

Daniel se încruntă şi clătină din cap. Luce încerca disperată să-şi prindă centura. El se întinse şi-i dădu mâinile la o parte. Îşi ţinu respiraţia când degetele lui îi atinseră abdomenul.

— E o şmecherie, şopti el, potrivind imediat cele două părţi ale centurii.

Porni maşina, apoi dădu uşor în marşarier, fără să se grăbească atunci când trecură de uşa barului. Luce nu se putea gândi la ce să-i spună lui Cam, dar îi păru bine când Daniel trecu prin faţa ferestrei şi atunci spuse simplu:

— Noapte bună, Cam.

— Luce, spuse Cam, venind spre maşină. Nu face asta. Nu pleca împreună cu el. N-o să se sfârşească bine.

Nu-l privi în ochi, pentru că ştia că ar fi implorat-o să se întoarcă.

— Îmi pare rău.

Daniel îl ignoră cu totul pe Cam şi îşi continuă drumul. Mlaştina era acoperită de ceaţă şi, în lumina amurgului, pădurea din faţa lor părea şi mai întunecată.

— Tot nu mi-ai spus cum m-ai găsit aici, insistă Luce. Sau cum de-ai ştiut că am venit să mă întâlnesc cu Cam. Sau de unde ai luat maşina asta.

— E a domnişoarei Sophia, îi explică Daniel, aprinzând farurile

căci, deasupra lor, coroanele copacilor de pe margini se împreunau formând o boltă care întuneca şi mai mult drumul.

— Domnişoara Sophia te-a lăsat să împrumuţi maşina?

— După ani întregi petrecuţi în cartierele sărace din L.A., îi spuse el ridicând din umeri, poţi să spui că posed un fel de atingere magică atunci când vine vorba de „împrumutat" maşini.

— Ai furat maşina domnişoarei Sophia? râse Luce, întrebându-se cum avea să noteze bibliotecara această întâmplare în dosarele ei.

— O să i-o ducem înapoi, se apără Daniel. Şi, în plus, era destul de preocupată de evenimentul legat de Războiul Civil din seara asta. Ceva îmi spune că nici măcar n-o să observe că lipseşte.

Abia atunci remarcă Luce hainele pe care le purta Daniel, îi cercetă cu privirea uniforma albastră de soldat al Uniunii, cu ridicola curea de piele petrecută în diagonală pe piept. Fusese atât de îngrozită de umbre, de Cam, de toată întâmplarea înfiorătoare de mai devreme, încât nu avusese răgazul să se uite la Daniel.

— Să nu râzi, îi spuse Daniel, străduindu-se şi el să nu izbucnească în râs. Ai scăpat de ceea ce a fost, probabil, cea mai penibilă Seară de Socializare a anului.

Luce nu se putu abţine: se întinse spre el şi trase de unul dintre nasturii uniformei.

— Ce păcat, zise ea, cu un accent sudist. Şi tocmai îmi călcasem rochia de Frumoasa Balului.

Buzele lui Daniel schiţară un zâmbet, dar imediat îl auzi oftând.

— Luce. Ce-ai făcut tu în seara asta... lucrurile ar fi putut să iasă foarte rău. Eşti conştientă de asta?

Luce îşi fixă privirea pe drumul din faţa lor, supărată că atmosfera redevenise brusc mohorâtă. O bufniţă o privi de pe creanga unui copac.

— Nu intenţionam să vin aici, îi spuse ea, ceea ce-i păru şi ei adevărat. Aproape că se lăsase păcălită de Cam. Aş fi vrut să nu fi venit, adăugă ea încet, întrebându-se unde era umbra acum.

Daniel dădu cu pumnul în volan, făcând-o să tresară. Scrâşnea din dinţi, iar Luce ura faptul că ea era aceea care îl înfuriase într-atât.

— Nu-mi vine să cred că ai o relaţie cu el, îi aruncă.

— Nu am, insistă ea. Singurul motiv pentru care am venit a fost să-i spun…

N-avea nici un sens. O relaţie cu Cam! Dacă Daniel ar fi ştiut că ea şi Penn îşi petreceau cea mai mare parte a timpului liber făcând cercetări despre familia lui… de fapt, probabil că ar fi fost la fel de supărat.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, zise Daniel, dând din mână pentru a alunga acest gând. Oricum, e vina mea.

— Vina ta?

Daniel ieşise deja de pe drum şi oprise maşina la capătul unei poteci nisipoase. Stinse farurile şi rămaseră să privească împreună oceanul. Cerul de la asfinţit căpătase o nuanţă de vineţiu întunecat, iar crestele valurilor păreau aproape argintii, înspumate. Ierburile şfichiuiau aerul bătute de vânt, scoţând un sunet strident, dar melancolic. Un stol de pescăruşi istoviţi stăteau înşiraţi pe balustrada pontonului, curăţându-şi penele.

— Ne-am rătăcit? întrebă ea.

Daniel o ignoră. Ieşi din maşină şi închise portiera, îndreptându-se spre apă. Luce aşteptă vreme de zece secunde chinuitoare, privind cum silueta lui se micşora în asfinţitul violet, înainte de a coborî şi de a porni după el.

Părul, răvăşit de vânt, îi biciuia faţa. Valurile se loveau de ţărm, ducând înapoi în mare scoici şi alge. Aerul era mai rece pe mal şi totul avea un miros înţepător de sare.

— Ce se întâmplă, Daniel? întrebă ea, ocolind în fugă duna. Se simţi mai greoaie mergând prin nisip. Unde suntem? Şi de ce spui că este vina ta?

Se întoarse spre ea. Părea doborât, cu uniforma mototolită şi cu ochii cenuşii trişti. Mugetul valurilor aproape că îi acoperea vocea.

— Am nevoie doar de puţin timp să mă gândesc.

Luce simţi din nou că i se pune un nod în gât. Abia se oprise din plâns, dar Daniel complica din nou lucrurile.

— Atunci de ce m-ai salvat? De ce să baţi tot drumul până aici ca să mă iei de acolo, apoi să ţipi la mine, apoi să mă ignori? Se şterse cu marginea tricoului ei negru la ochii care începură s-o usture de la sare. Nu că ar fi ceva diferit faţă de modul în care mă tratezi în restul timpului, dar…

Daniel se întoarse spre ea şi se lovi cu palma peste frunte.

— Nu înţelegi, Luce. Clătină din cap. Asta-i problema, că nu înţelegi niciodată.

Nu era nici o umbră de răutate în vocea lui. De fapt, părea aproape prea drăguţ. De parcă ar fi fost prea proastă pentru a înţelege un lucru care, pentru el, era atât de evident. Ceea ce o enerva la culme.

— Nu înţeleg? întrebă ea. Eu nu înţeleg?! Dă-mi voie să-ţi spun ce înţeleg. Te crezi prea deştept? Eu am studiat trei ani la cea mai bună şcoală din ţară, cu bursă academică completă. Şi atunci când m-au dat afară a trebuit să fac cerere – o cerere! – pentru a-i împiedica să-mi şteargă notele de zece pe linie din foaia matricolă.

Daniel se îndepărtă, dar Luce îl urmări, făcând un pas în faţă pentru fiecare pas pe care el îl făcea înapoi, cu ochii mari şi uimiţi. Probabil că îl speriase, dar ce mai conta. Merita asta pentru fiecare ocazie în care o tratase cu aere de superioritate.

— Ştiu latină şi franceză, iar în şcoala generală am câştigat trei ani la rând concursul de ştiinţe.

Îl împinsese spre balustrada pontonului şi se străduia să se abţină să nu-l împungă cu degetul în piept. Nu terminase încă.

— Şi completez şi rebusul de duminică din ziar, uneori în mai puţin de o oră. Am un simţ al orientării excepţional… dar nu şi când e vorba de băieţi.

Înghiţi în sec şi se opri un moment ca să respire.

— Şi, într-o bună zi, voi ajunge un psihiatru care o să-şi asculte, într-adevăr, pacienţii şi care o să ajute oamenii. Înţelegi? Aşa că nu mai vorbi cu mine de parcă aş fi proastă şi nu-mi spune că nu înţeleg doar pentru că nu pot înţelege comportamentul tău schimbător şi ciudat, când-lapte-şi-miere-când-fiere care, sincer – se uită la el, dând afară aerul din plămâni – e foarte chinuitor. Îşi şterse lacrimile cu furie, enervată că se ambalase atât de tare.

— Taci, îi spuse Daniel, dar atât de încet şi de blând, încât Luce se surprinse şi pe ea şi-l uimi şi pe el când se supuse rugăminţii.

— Nu cred că eşti proastă. Închise ochii. Cred că eşti cea mai deşteaptă persoană pe care o cunosc. Şi cea mai bună. Şi – înghiţi în sec, deschizând larg ochii şi privind-o în faţă – cea mai frumoasă.

— Cum ai spus?

Îşi întoarse privirea spre ocean.

— Am obosit... atât de tare după toate astea, spuse el. Şi chiar părea extenuat.

— Dar, de ce?

O privi din nou, o privire nespus de tristă, de parcă ar fi pierdut ceva preţios. Acesta era Daniel pe care îl cunoştea ea, deşi nu-şi putea explica de unde şi cum. Acesta era Daniel pe care... îl iubea.

— Îmi poţi explica, şopti ea.

El dădu din cap. Dar buzele lor se aflau atât de aproape. Iar privirea din ochii lui era atât de ispititoare. Părea că voia ca ea să facă primul pas.

Corpul i se cutremură înfiorat în timp ce se ridică pe vârfuri şi se aplecă uşor spre el. Îl mângâie pe obraz, iar el clipi, dar nu se mişcă. Se apropie de el încet, atât de încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l sperie, teamă care o îngrozea. Şi, apoi, aflându-se îndeajuns de aproape încât să se privească în ochi, ea şi-i închise pe-ai ei şi-şi apăsă buzele de ale lui.

Se uniră prin cea mai uşoară atingere, ca mângâierea unui fulg, dar Luce se simţi străbătută de un şuvoi de foc pe care nu-l mai simţise niciodată şi ştiu că îşi doreşte mai mult – tot – de la Daniel. Ar fi fost prea mult să-i ceară să aibă şi el la fel de multă nevoie de ea, să o cuprindă în braţe aşa cum făcuse de atâtea ori în visele ei, să-i răspundă sărutului plin de dorinţă cu unul mult mai pătimaş.

Dar el o făcu.

Braţele lui vânjoase îi cuprinseră talia. O trase spre el, iar Luce simţi legătura care se crea între trupurile lor – coapsele lui lipindu-se de ale ei şi piepturile suspinând la unison. Daniel o împinse cu spatele spre parapet, ţintuind-o la pieptul lui până nu se mai putu mişca, până o duse exact unde voia el să fie. Şi făcu toate acestea fără să rupă nici măcar pentru o clipă încătuşarea pasională a buzelor.

Apoi începu să o sărute cu adevărat, la început cu blândeţe, atingându-i buzele cu un sunet plăcut şi delicat. Apoi o sărută prelung şi dulce şi gingaş spre bărbie şi în jos pe gât, făcând-o să geamă şi să-şi dea capul pe spate. O trase uşor de păr, iar ea deschise ochii şi zări, pentru o clipă, primele stele răsărind pe cerul nopţii. Se simţi mai aproape de paradis decât se simţise vreodată până atunci.

În cele din urmă, Daniel se întoarse la buzele ei, sărutând-o cu pasiune – muşcându-i uşor buza de jos, apoi strecurându-şi limba catifelată între dinţii ei. Ea deschise mai mult gura, însetată de fiinţa lui, fără să se mai teamă, în sfârşit, să arate cât de mult tânjea după el şi încercând să răspundă cu aceeaşi intensitate sărutărilor lui.

Luce avea nisip în gură şi printre degetele de la picioare, vântul sărat înfiorându-i pielea, iar din sufletul ei se revărsa preaplinul celui mai delicat şi mai fascinant sentiment.

Ar fi putut să moară pentru el în acea clipă.

Se retrase şi se uită uimit spre ea, de parcă ar fi aşteptat să-i spună ceva. Ea îi zâmbi şi-l sărută scurt, apoi încă o dată, mai apăsat. Nu cunoştea cuvinte sau vreo modalitate mai potrivită de a-i transmite ceea ce simţea, ceea ce voia.

— Eşti încă aici, şopti el.

— N-au putut să mă ia de lângă tine, spuse ea râzând.

Daniel făcu un pas în spate şi privirea i se întunecă, zâmbetul ştergându-i-se de pe buze. Începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin faţa ei, frecându-şi fruntea, îngândurat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea uşor, trăgându-l de mânecă să-l apropie pentru un alt sărut.

Îşi trecu degetele peste chipul ei, prin părul ei, pe gâtul ei. De parcă ar fi vrut să se asigure că nu era un vis.

Oare acesta fusese primul ei sărut adevărat? Nu credea că ar fi trebuit să-l pună la socoteală şi pe Trevor, aşa că, într-adevăr acesta era. Şi simţea că totul era aşa cum ar fi trebuit să fie, de parcă ea ar fi fost făcută pentru Daniel, iar el pentru ea. Mirosea… minunat. Gura lui avea un gust dulce şi delicios. Era înalt şi puternic şi…

Se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— Unde te duci? îl întrebă.

Daniel îşi îndoi genunchii, parcă prăbuşindu-se un pic, se sprijini de parapetul de lemn şi privi spre cer. Părea că suferă.

— Ai spus că nimic nu te poate lua de lângă mine, şopti el. Dar o vor face. Poate doar au întârziat.

— Cine? întrebă Luce, uitându-se în jur la plaja pustie. Cam? Cred că ne-a pierdut urma.

— Nu. Daniel se întoarse spre ponton. Tremura. E imposibil.

— Daniel.

— O să vină, şopti el.

— Mă sperii.

Luce îl urmă, încercând să ţină pasul cu el. Pentru că, brusc, deşi nu-şi dorea asta, avea sentimentul că ştia ce voia el să spună. Nu era vorba de Cam, ci de altceva, de o altă ameninţare.

Luce îşi simţi mintea înceţoşată. Vorbele lui parcă îi arseseră creierul, părându-i-se straniu de verosimile, dar sensul lor îi scăpa. Era ca aburul unui vis pe care nu reuşea să şi-l amintească.

— Vorbeşte cu mine, îi ceru ea. Spune-mi ce se întâmplă. Se întoarse spre ea, palid ca un bujor alb, cu braţele moi pe lângă corp, într-un gest de abandon.

— Nu ştiu cum să-i opresc, şopti, nu ştiu ce să fac.

Şaisprezece
La răspântie

Luce stătea la răspântie, între cimitirul din partea de nord a campusului şi poteca spre lac, din sud. Se lăsa seara, iar muncitorii constructori plecaseră acasă. Lumina se strecura printre crengile stejarilor din spatele sălii de sport, aruncând umbre pestriţe pe pajiştea care ducea spre lac, ispitind-o pe Luce să meargă într-acolo. Nu ştia prea bine încotro s-o apuce. Ţinea câte o scrisoare în fiecare mână.

Prima, de la Cam, conţinea scuzele aşteptate şi rugămintea de a se întâlni cu el, după cursuri, pentru a lămuri lucrurile. Cea de-a doua, de la Daniel, nu spunea altceva decât: „Vino să ne întâlnim lângă lac”. Abia aştepta. Buzele încă o furnicau de la sărutările din noaptea trecută. Nu-şi putea scoate din minte gândul la degetele lui în părul ei sau la buzele lui pe gâtul ei.

Celelalte momente ale nopţii erau mai în ceaţă, adică tot ceea ce se întâmplase după ce se aşezase lângă Daniel pe plajă. După modul în care mâinile lui i se plimbaseră pe tot corpul cu nici zece minute mai devreme, Daniel părea aproape îngrozit de gândul de-a o atinge.

Nimic nu-i putea risipi nedumerirea. Nu făcea decât să murmure acelaşi lucru fără încetare – „Trebuie să se fi întâmplat ceva. S-a schimbat ceva” – şi să se uite la ea cu durere în priviri, de parcă ea ar fi deţinut răspunsul, de parcă ar fi avut vreo idee

despre ce însemnau cuvintele lui. În cele din urmă, adormise sprijinită de umărul lui, privind spre marea diafană.

Când se trezise, câteva ore mai târziu, el o ducea în braţe pe scări, spre camera ei. Îşi dăduse seama cu surprindere că dormise tot drumul spre şcoală – şi, cu uluire, că holul avea o strălucire stranie. O mai văzuse. Lumina lui Daniel. Şi nici măcar nu ştia dacă el era conştient de aceasta.

Tot ce se afla în jurul lor era învăluit într-o blândă lumină violetă. Iar uşile acoperite de abţibilduri ale celorlalţi elevi căpătaseră o strălucire de neon. Şi linoleumul de pe jos părea să strălucească. Ochiul de geam care dădea spre cimitir arunca o sclipire violetă peste prima geană de lumină de un galben şters de afară. Şi totul chiar sub supravegherea camerelor de luat vederi.

— Ne-au prins, şopti ea, agitată, deşi pe jumătate adormită.

— Nu-mi fac griji din cauza camerelor, îi spuse Daniel calm, urmărindu-i privirea îndreptată spre aparate.

La început, cuvintele lui o făcură să se simtă uşurată, dar apoi începuse să-şi pună întrebări în legătură cu nuanţa de nelinişte din vocea lui: dacă Daniel nu era îngrijorat în privinţa camerelor, însemna că era preocupat de altceva.

Când o întinse în pat, o sărută uşor pe frunte, apoi trase adânc aer în piept.

— Să nu cumva să dispari, îi spuse.

— Nici o şansă.

— Vorbesc serios. Închise ochii rămânând aşa timp de câteva clipe. Odihneşte-te acum, dar vino la mine dimineaţă, înainte de ore. Vreau să vorbesc cu tine. Promiţi?

Ea îi strânse mâna pentru a-l trage spre ea. Îi ţinu chipul între palme şi se contopiră într-un ultim sărut. De fiecare dată când ochii ei clipeau, ai lui continuau s-o privească. Iar ei îi plăcea la nebunie.

În cele din urmă, se depărta de ea şi rămase în uşă privind-o, făcându-i inima să-i bată nebuneşte, aşa cum o făcuseră şi buzele lui cu o clipă mai devreme. După ce se strecură pe hol şi închise uşa după el, Luce alunecă într-un somn profund.

Dormi toată dimineaţa şi se trezi cu sentimentul că se născuse din nou şi plină de viaţă, fără să-i pese că nu avea nici o scuză pentru orele de la care lipsise. Era doar îngrijorată că pierduse întâlnirea cu Daniel. Avea să îl caute de îndată ce ar fi

fost posibil, iar el avea să înţeleagă.

Pe la ora două, când, în sfârşit, îi dădu prin cap că trebuie să mănânce ceva sau să meargă la ora de religie a domnişoarei Sophia, se dădu morocănoasă jos din pat. Şi atunci văzu cele două plicuri care fuseseră strecurate pe sub uşă, ceea ce îi amână destul de mult plecarea.

Mai întâi, trebuia să scape de Cam. Dacă s-ar fi dus spre lac înainte să meargă la cimitir, ştia că nu ar fi putut să se hotărască să plece prea devreme de lângă Daniel. Dacă s-ar fi dus la cimitir mai întâi, dorinţa ei de a-l vedea iarăşi pe Daniel avea să-i dea destul curaj să-i spună lui Cam lucrurile pe care fusese prea agitată să i le spună înainte ca situaţia să degenereze în grozăvia petrecută cu o noapte în urmă.

Alungându-şi din minte temerile, Luce porni spre cimitir. Se lăsa seara şi era cald, iar aerul era umed şi părea lipicios. Avea să fie una dintre acele nopţi înăbuşitoare, când briza bătând dinspre marea îndepărtată nu era suficient de puternică pentru a răcori atmosfera. Nu mai era nimeni prin campus, iar frunzele stăteau neclintite în copaci. Luce părea a fi singura persoană de la Sword & Cross care mai avea puterea să se mişte. Toţi ceilalţi urmau să termine cursurile şi să se îndrepte în turmă spre cantină pentru a lua masa, iar Penn – şi probabil şi alţii – avea să se întrebe ce se întâmplase cu Luce.

Când ajunse acolo, Cam stătea sprijinit de porţile năpădite de licheni ale cimitirului. Îşi odihnea coatele pe stâlpii de fier în formă de viţă-de-vie ai porţii, cu umerii aplecaţi în faţă. Lovea cu vârful de oţel al bocancilor lui mari şi negri într-o păpădie. Luce nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată atât de chinuit – în cea mai mare parte a timpului, Cam părea să fie interesat, mai ales, de lumea din jurul lui.

Dar, de data asta, nici măcar nu ridică privirea până când nu ajunse în faţa lui. Şi când o făcu, dezvălui un chip cenuşiu.

Avea părul lipit de pielea capului, iar ea remarcă surprinsă că ar fi trebuit să se bărbierească. Ochii lui îi urmăriră faţa de parcă faptul că se concentra pe fiecare dintre trăsăturile ei constituia un efort imens. Părea o epavă; nu epuizat după bătaia la care luase parte, ci părea, pur şi simplu, că nu mai dormise de câteva nopţi.

— Ai venit.

Vocea lui era aspră, dar îşi însoţi cuvintele cu un zâmbet slab.

Luce îşi trosni degetele, gândindu-se că n-avea să mai zâmbească mult. Dădu din cap şi ridică scrisoarea pe care o primise de la el.

Se întinse pentru a o apuca de mână, dar îi respinse braţul prefăcându-se că îşi dă părul la o parte din ochi.

— Mă gândeam că o să fii furioasă după noaptea trecută, spuse, îndepărtându-se de poartă. Merse câţiva paşi prin cimitir, apoi se aşeză picior peste picior pe o bancă micuţă din marmură cenuşie, aflată printre primele şiruri de morminte. Dădu la o parte cu o mână mizeria şi frunzele moarte care mai rămăseseră pe ea şi bătu cu palma în locul liber de lângă el.

— Furioasă? întrebă ea.

— În general, ăsta este motivul pentru care oamenii ies valvârtej din baruri.

Se aşeză cu faţa spre el, tot picior peste picior.

De acolo, vedea crengile din vârf ale bătrânului stejar uriaş aflat în centrul cimitirului, unde ea şi Cam făcuseră picnicul de amiază cu foarte mult timp în urmă, cel puţin aşa i se părea acum.

— Nu ştiu, spuse Luce. Mai mult derutată. Poate confuză. Dezamăgită. Se cutremură amintindu-şi de privirea nenorocitului care voise s-o tragă spre el, de ploaia îngrozitoare de pumni a lui Cam, de umbra neagră ca smoala care plutea deasupra lor… De ce m-ai dus acolo? Ştii ce s-a întâmplat când Jules şi Phillip s-au furişat afară din campus.

— Jules şi Phillip erau nişte idioţi ale căror mişcări erau monitorizate de brăţări cu dispozitive de urmărire şi localizare. Evident că au fost prinşi. Cam afişă un zâmbet ciudat, dar care nu îi era destinat ei. Noi nu suntem deloc ca ei, Luce. Crede-mă. Şi, în plus, nu voiam să mă iau iarăşi la bătaie, îşi frecă tâmplele, iar pielea se strânse în jurul degetelor lui, părând tăbăcită şi neobişnuit de subţire. Pur şi simplu, n-am mai putut suporta modul în care îţi vorbea individul ăla, modul în care te atingea. Tu meriţi să fii tratată cu cea mai mare grijă. Ochii lui verzi se făcură mari. Vreau să fiu eu cel care are grijă de tine. Singurul.

Ea îşi dădu părul după ureche şi trase adânc aer în piept.

— Cam, pari un băiat minunat…

— O, nu! îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu discursul „Spune-i-o-cu-blândeţe”. Sper că nu-mi vei zice că ar trebui să fim doar

prieteni.

— Nu vrei să fii prietenul meu?

— Ştii că vreau să fiu mult mai mult decât prietenul tău, îi răspunse parcă rostind printre dinţi cuvântul „prieten” de parcă ar fi fost o înjurătură. E vorba de Grigori, nu?

Simţi cum i se strânge stomacul. Îşi dădu seama că nu fusese prea greu de observat, dar, la rândul ei, fusese atât de prinsă în propriile sentimente, încât nu prea avusese timp să se gândească la ce gândea Cam despre ei doi.

— De fapt, nu ne cunoşti pe nici unul dintre noi, zise Cam ridicându-se şi îndepărtându-se de ea, dar eşti pregătită să faci alegerea corectă, nu-i aşa?

Până şi faptul de a presupune că se putea lua la întrecere cu Daniel era o dovadă de aroganţă din partea lui. Mai ales după tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Auzi, să creadă că exista un fel de competiţie între el şi Daniel!

Atunci, Cam se chirci pe bancă în faţa ei. Chipul lui arăta cu totul altfel – implorator, onest – atunci când îi luă mâinile într-ale lui.

Luce fu surprinsă când îl văzu atât de afectat.

— Îmi pare rău, îi spuse, făcând un pas înapoi. Pur şi simplu, aşa s-a întâmplat.

— Exact! S-a întâmplat! Cum a fost? Lasă-mă să ghicesc… noaptea trecută s-a uitat la tine într-un mod nespus de romantic. Luce, te grăbeşti să iei o decizie înainte ca măcar să ştii ce e în joc. Ar putea fi… multe. Oftă când îi văzu expresia confuză. Te-aş putea face fericită.

— Daniel mă face fericită.

— Cum poţi spune asta? Nici măcar nu o să te atingă. Luce închise ochii, amintindu-şi sărutările pătimaşe de noaptea trecută, de pe plajă. Braţele lui Daniel în jurul ei. Şi lumea păruse perfectă, atât de armonioasă, de sigură. Dar, când deschise din nou ochii, Daniel nu era nicăieri.

În faţa ei era doar Cam.

Îşi drese glasul.

— Ba da, o va face. O face.

Îşi simţi obrajii arzând. Îşi apăsă palmele reci pe ei, dar Cam nu observă. Îşi încleşta pumnii.

— Dezvoltă.

— Modul în care mă sărută Daniel nu te priveşte, îşi muşcă

buzele, furioasă. Râdea de ea.

Cam râse înfundat.

— Aha! Şi eu pot fi la fel de bun ca Grigori, îi zise, ridicându-i mâna şi sărutând-o, înainte de-a o lăsa să cadă.

— N-a fost deloc aşa, îi replică Luce, întorcându-şi faţa.

— Atunci, ce zici de asta?

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul înainte ca ea să-l poată respinge.

— Greşit.

Cam îşi linse buzele.

— Vrei să spui că Daniel Grigori chiar te-a sărutat aşa cum meriţi să fii sărutată?

În ochii lui întunecaţi se citi o undă de tristeţe.

— Da, îi răspunse, cel mai minunat sărut din viaţa mea.

Şi chiar dacă fusese singurul ei sărut adevărat, Luce ştia că, dacă avea s-o întrebe cineva peste şaizeci sau o sută de ani, va spune acelaşi lucru.

— Şi, cu toate astea, eşti încă printre noi, zise Cam, nevenindu-i să creadă.

Lui Luce nu-i plăcea ce voia să insinueze.

— N-am venit decât să-ţi spun adevărul despre mine şi Daniel. Să te anunţ că noi…

Cam izbucni în râs, un hohot puternic, sec, care răsună în cimitirul pustiu. Râse atât de tare şi de mult, cu mâinile în şolduri, încât trebui să-şi şteargă o lacrimă din colţul ochilor.

— Ce-i aşa de amuzant? îl apostrofă Luce.

— Habar n-am, îi răspunse, fără să se oprească din râs. Tonul atotştiutor al lui Cam, care insinua că ea n-avea cum să-l înţeleagă, era departe de cel pe care-l avusese Daniel cu o noapte în urmă, care păruse aproape de neconsolat, repetând încontinuu: „E imposibil”. Dar reacţia lui Luce în faţa lui Cam fu şi ea total diferită. Când Daniel o respinsese, se simţise cu atât mai atrasă de el. Chiar şi când se certau, ea tânjea să fie cu Daniel mult mai mult decât voia să fie cu Cam. Dar, atunci când Cam o făcu să se simtă ca un outsider, se simţi uşurată. Oricum, nu voia să stea prea aproape de el.

De fapt, chiar în acel moment, se simţea prea aproape de el.

Era de ajuns. Scrâşnind din dinţi, se ridică şi porni spre poarta cimitirului, enervată că pierduse atâta timp.

Dar Cam o prinse din urmă, păşind în faţa ei şi blocându-i

ieşirea. Încă mai râdea de ea, muşcându-şi buzele neputând să se abţină.

— Nu pleca, chicoti el.

— Lasă-mă în pace.

— Nu încă.

Înainte să-l poată opri, Cam o prinse în braţe şi o aplecă atât de mult pe spate, încât tălpile i se desprinseră de pământ. Luce începu să strige, zbătându-se un moment, dar el zâmbi.

— Dă-mi drumul!

— Eu şi Grigori am dus o luptă destul de dreaptă până acum, nu crezi?

Se uită furioasă la el, împingându-l cu palmele în piept.

— Du-te naibii!

— Mă înţelegi greşit, se apără Cam, trăgând-o spre el.

O străfulgera cu privirea lui verde, iar Luce se detestă pe moment, când simţi că încă o mai atrage.

— Ştiu că lucrurile au luat-o razna în ultimele două zile, îi spuse cu voce şoptită, dar ţin la tine, Luce. Foarte mult. Nu-l alege pe el înainte să-mi dai un sărut.

Îi simţi braţele strângându-se în jurul trupului ei şi, brusc, i se făcu frică. Nu puteau fi văzuţi din campus şi nu ştia nimeni unde se afla.

— Asta nu va schimba cu nimic lucrurile, îi spuse, încercând să pară calmă.

— Fă-mi doar hatârul ăsta. Să ne prefacem că sunt soldat, iar tu îmi împlineşti ultima dorinţă. Promit, doar un sărut.

Gândul lui Luce zbură la Daniel. Şi-l închipui aşteptând-o la lac, aruncând pietre în apă ca să-şi ţină mâinile ocupate, când, de fapt, ar fi trebuit s-o ţină pe ea în braţe. Nu voia să-l sărute pe Cam, dar dacă într-adevăr n-avea s-o lase să plece? Un sărut nu însemna mare lucru. Cea mai uşoară cale de evadare. Şi, apoi, avea să fie liberă să se ducă la Daniel. Cam îi promisese.

— Doar un sărut… îngăimă ea, dar buzele lui deja le atingeau pe ale ei.

Al doilea ei sărut în două zile. Dar, în timp ce buzele lui Daniel păruseră înfometate şi aproape disperate, sărutul lui Cam era blând şi parcă prea perfect, ca şi cum ar fi exersat cu sute de fete înaintea ei.

Şi, cu toate astea, simţi ceva trezindu-se în ea, dorind să răspundă, domolind mânia pe care o simţise cu câteva clipe în

urmă şi făcând-o să dispară ca şi cum n-ar fi existat. Cam o ţinea în continuare aplecată în braţele lui, echilibrându-i greutatea pe genunchi. Se simţea în siguranţă în mâinile lui puternice şi îndemânatice. Şi trebuia să se simtă în siguranţă. Totul era atât de diferit de… de momentele în care nu-l săruta pe Cam. Ştia că uită de ceva, pe cineva… pe cine? Nu-şi amintea. Nu mai era decât acel sărut, şi buzele lui, şi…

Dintr-odată, se prăbuşi. Se lovi atât de tare de pământ, încât îşi pierdu suflul pentru o clipă. Când se ridică sprijinindu-se în palme, văzu cum, la câţiva centimetri depărtare, faţa lui Cam intra în contact cu pământul. Tresări fără să-şi dea seama.

Soarele care se apropia de asfinţit arunca o lumină ceţoasă peste două siluete care începeau să prindă contur.

— De câte ori trebuie s-o distrugi pe fata asta? auzi Luce cunoscutul accent sudist.

Gabbe? Se uită în sus, clipind în lumina difuză. Gabbe şi Daniel.

Gabbe se grăbi s-o ajute să se ridice în picioare, dar Daniel nici măcar nu îi aruncă vreo privire.

Luce se ocărî în sinea ei. Nu-şi dădea seama ce era mai rău: că Daniel tocmai o văzuse sărutându-l pe Cam sau că – era sigură de asta – Daniel avea să se bată iar cu el.

Cam se ridică şi îi înfruntă, ignorând-o complet pe Luce.

— Bine, care dintre voi va fi de data asta? mârâi el. De data asta?

— Eu, îi răspunse Gabbe, făcând un pas în faţă cu mâinile în şolduri. Bobârnacul ăla drăgăstos de mai devreme a fost de la mine, Cam, scumpule. Ce-ai de gând să faci acum?

Luce clătină din cap. Probabil că Gabbe glumea. Sigur era un fel de joc. Dar, pentru Cam nu părea să fie amuzant. Rânji suflecându-şi mânecile, îşi ridică pumnii şi înainta.

— Iarăşi, Cam? îl mustră Luce. Nu te-ai bătut destul săptămâna asta?

Şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns, voia să lovească o fată. Îi zâmbi strâmb.

— A treia oară e cu noroc, îi spuse, cu o voce care mustea de răutate.

Întoarse capul exact când Gabbe îl atacă dându-i o lovitură de picior în maxilar.

Luce se trase înapoi când Cam căzu. Închise ochii de durere şi

îşi frecă falca. Privindu-l de sus, Gabbe părea atât de netulburată, de parcă abia ar fi scos o prăjitură cu piersici din cuptor. Aruncă o privire spre unghii, oftând.

— Ce păcat că trebuie să te caftesc exact când mi-am făcut manichiura, dar asta e, zise, continuând să-l lovească pe Cam în stomac, bucurându-se de fiecare lovitură asemenea unui copil care câştigă la un joc pe calculator.

El stătea ghemuit, clătinându-se. Luce nu-i mai vedea chipul – pentru că-şi ţinea capul între genunchi – dar gemea de durere şi abia mai respira.

Luce se uita uluită când la Gabbe, când la Cam, fără să înţeleagă ce se petrece. Cam era de două ori cât ea, dar Gabbe părea să aibă un avantaj asupra lui. Şi doar cu o zi în urmă, Luce îl văzuse pe Cam bătându-l măr pe individul acela uriaş în bar. Iar în noaptea aceea, în faţa bibliotecii, Daniel şi Cam păreau să aibă forţe egale. Luce o privi uluită pe Gabbe, care-şi prinsese părul într-o coadă de cal cu panglica în culorile curcubeului. Îl ţintuise pe Cam la pământ şi îi răsucea braţul la spate.

— Tataie? îl tachina ea. Spune cuvântul magic, dragule, şi te las să pleci.

— Niciodată, zise Cam, scuipând praful care îi intrase în gură.

— Speram să spui asta, îi aruncă ea şi îi împinse cu putere capul pe pământ.

Daniel puse mâna pe gâtul lui Luce. Ea se relaxă, sprijinindu-se de el şi se uită înapoi, îngrozită să-i vadă expresia de pe chip. Probabil că o ura acum.

— Îmi pare rău, şopti ea. Cam a…

— Ce ţi-a venit să te întâlneşti cu el aici?

Daniel părea rănit şi supărat în acelaşi timp. O apucă de bărbie pentru a o face să se uite la el. Îi simţea degetele îngheţate. Iar ochii lui deveniseră cât se poate de violeţi.

Luce spuse cu buze tremurânde:

— Am crezut că pot să rezolv problema. Să-i spun adevărul lui Cam pentru ca noi doi să fim împreună fără să trebuiască să ne mai facem griji.

Daniel pufni, iar Luce îşi dădu seama cât de prosteşte trebuia să fi sunat vorbele ei.

— Sărutul ăla… zise ea, frângându-şi mâinile. Ar fi vrut să-l scuipe, dacă s-ar fi putut. A fost o greşeală imensă.

Daniel îşi închise ochii şi îi întoarse spatele. Deschise de două

ori gura să spună ceva, dar se răzgândi. Îşi luă capul în mâini şi începu să se legene. Privindu-l, Luce se temu să nu-l vadă plângând. În cele din urmă, o luă în braţe.

— Eşti supărat pe mine?

Îşi îngropa faţa la pieptul lui şi îi inspiră aroma dulce a pielii.

— Mă bucur doar că am ajuns aici la timp.

Sunetul scâncetelor lui Cam îi făcu pe amândoi să-şi întoarcă privirea spre el. Apoi să se strâmbe. Daniel o apucă de mână şi încercă să o tragă de acolo, dar Luce nu-şi putea lua ochii de la Gabbe, care îl prinsese strâns de gât fără să pară că face vreun efort. Cam arăta jalnic şi fusese bătut măr. N-avea nici un sens.

— Ce se întâmplă, Daniel? şopti Luce. Cum de poate Gabbe să-l bată aşa pe Cam? De ce o lasă?

Daniel oftă şi râse pe înfundate în acelaşi timp.

— N-o lasă. Ceea ce vezi aici e doar un exemplu din ceea ce poate face fata asta.

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg. Cum… Daniel o mângâie pe obraz.

— Nu vrei să facem o plimbare? o întrebă. O să încerc să îţi explic, dar cred că, probabil, ar trebui să stai jos.

Şi Luce dorea să-l întrebe câteva lucruri pe Daniel. Sau, dacă nu să-l întrebe, măcar să aducă vorba despre ele în conversaţie, să vadă dacă el dădea semne că o credea nebună de-a binelea şi cu acte în regulă. Despre lumina violetă, de exemplu. Şi despre visele de care nu putea – nu voia – să scape.

Daniel o conduse spre o zonă a cimitirului pe care Luce n-o văzuse niciodată, un loc pustiu şi plat, unde doi piersici crescuseră unul lângă altul. Trunchiurile lor se aplecau unul spre celălalt, închipuind parcă o inimă.

O duse sub crengile noduroase, răsucite ciudat, şi-i apucă mâinile, punându-şi degetele peste ale ei.

Seara era liniştită şi nu se auzea decât ţârâitul greierilor. Luce şi-i imagină pe toţi ceilalţi elevi la cantină. Cum îşi plimbau tăvile pentru a-şi pune piure cu lingura şi cum sorbeau cu paiul lapte acru la temperatura camerei. Era ca şi cum, brusc, ea şi Daniel s-ar fi aflat într-o altă lume. Totul, în afară de mâinile lor împreunate, de părul lui strălucind în lumina soarelui la asfinţit, de ochii lui calzi şi cenuşii – totul părea foarte departe.

— Nu ştiu de unde să încep, îi spuse el, apăsând şi mai tare în timp ce îi masa degetele, de parcă astfel ar fi putut obţine

răspunsul. Am atâtea să-ţi spun şi trebuie s-o fac cum se cuvine.

Oricât de mult şi-ar fi dorit ca vorbele lui Daniel să fie o simplă declaraţie de dragoste, Luce nu se îmbăta cu apă rece. Avea să-i spună ceva foarte important, ceva care să-i explice multe în legătură cu el, dar care avea să fie şi pentru ea dificil de acceptat.

— Ai putea să faci chestia aia cu „am o veste bună şi una rea”, îi sugeră ea.

— Bună idee. Pe care o vrei prima?

— Cei mai mulţi vor mai întâi vestea bună.

— Poate că e aşa, dar tu eşti la ani-lumină depărtare de majoritatea oamenilor.

— OK, vreau să aud mai întâi vestea rea. El îşi muşcă buzele.

— Atunci promite-mi că n-o să fugi înainte să auzi vestea bună.

Nu avea de gând să fugă. Nu acum, nu când el n-o mai respingea. Nu când el era pe punctul de a-i oferi răspunsurile la o lungă listă de întrebări care o obsedaseră în ultimele săptămâni.

Îi luă mâinile şi le duse la piept, aproape de inimă.

— Îţi voi spune adevărul. N-o să mă crezi, dar meriţi să-l cunoşti. Chiar dacă o să te doară.

— OK.

Simţi cum i se ridică un nod de spaimă şi durere în stomac şi cum încep să-i tremure genunchii. Se bucură când Daniel îi spuse să se aşeze.

El se plimbă nervos un timp, apoi trase adânc aer în piept.

— În Biblie…

Luce gemu. Nu se putea abţine; avea o reacţie instinctivă de respingere când venea vorba de astfel de subiecte. Şi, în plus, voia să discute despre ei doi, nu despre nu ştiu ce parabolă moralizatoare. Biblia nu oferea răspunsurile la întrebările pe care le avea despre Daniel.

— Ascultă-mă, te rog, spuse el, străfulgerând-o cu privirea. Ştii cum, în Biblie, Dumnezeu stăruie asupra faptului că toată lumea ar trebui să-l iubească din tot sufletul? Cum această iubire trebuie să fie necondiţionată, iar el nu acceptă nici un rival?

Luce ridică din umeri.

— Cred că da.

— Această… Daniel părea să caute cuvintele potrivite. Această cerinţă nu se aplică doar oamenilor.

— Ce vrei să spui? Şi mai cui? Animalelor?

— Uneori, sigur, spuse Daniel. Ca în cazul şarpelui. El a fost blestemat, după ce a ispitit-o pe Eva, să se târască pe pământ pentru veşnicie.

Luce se cutremură, gândindu-se la Cam. Şarpele. Picnicul lor. Lănţişorul. Îşi pipăi decolteul, bucuroasă că scăpase de el. Oftă, aproape extaziată.

— Încerc să spun… Cred că pot spune că şi eu sunt blestemat, Luce. Am fost blestemat multă, multă vreme. Părea că vorbele lui aveau un gust amar. Am făcut o alegere odată, o alegere în care credeam – în care încă mai cred, deşi…

— Nu înţeleg, îi spuse clătinând din cap.

— Evident că nu înţelegi, zise el, aşezându-se lângă ea. Iar eu nu mă pricep prea bine să te fac să înţelegi. Se scărpină în cap şi-şi coborî vocea, ca şi cum ar fi vorbit singur. Dar tot ce pot face e să încerc. Ce-o fi o fi.

— Bine, spuse ea.

Deja era nedumerită, iar el nu-i spusese aproape nimic. Dar încercă să se prefacă mai puţin pierdută decât se simţea în realitate.

— Mă îndrăgostesc, îi explică el, luându-i mâinile şi ţinându-le strâns într-ale sale. Iar şi iar. Şi, de fiecare dată, se sfârşeşte catastrofal.

„Iar şi iar.” Simţi că i se face rău. Luce închise ochii şi îşi retrase mâinile. Îi mai spusese o dată asta. În ziua aceea, lângă lac. Se despărţise de mai multe fete. Suferise. De ce aducea vorba de altele acum? O chinuise atunci şi o chinuia şi mai mult acum; simţi o durere ascuţită în coaste. El îi strânse degetele.

— Uită-te la mine, o rugă. Aici vine partea cea mai grea. Luce deschise ochii.

— Persoana de care mă îndrăgostesc de fiecare dată eşti tu. Ea îşi ţinuse respiraţia şi ar fi vrut să expire, în schimb scoase un hohot de râs strident şi ironic.

— Exact, Daniel, spuse ea, dând să se ridice. Doamne, chiar eşti blestemat. Sună îngrozitor.

— Ascultă-mă!

O trase spre el cu o forţă ce o făcu să-i zvâcnească umărul. Ochii lui aveau o strălucire violetă, şi ea îşi dădea seama că se

enervase. La fel i se întâmpla şi ei.

Daniel îşi ridică privirea spre cei doi piersici, ca pentru a le cere ajutorul.

— Te implor, lasă-mă să-ţi explic. Vocea îi tremura. Problema nu este că te iubesc.

Ea trase adânc aer în piept.

— Dar care este?

Îşi impuse să asculte, să fie mai puternică şi să nu se simtă rănită. Daniel părea destul de distrus pentru amândoi.

— Eu trăiesc veşnic, îi spuse.

Copacii foşniră în jurul lor, iar Luce zări cu coada ochiului urma vagă a unei umbre. Nu era acel vârtej de întuneric nefast şi pustiitor care se arătase la bar cu o noapte în urmă, ci o avertizare. Umbra stătea la distanţă, fremătând calmă după colţ, dar era în aşteptare. O aştepta pe ea. Luce simţi un fior străbătându-i oasele. Nu putea să scape de senzaţia că avea să se întâmple ceva grav, negru ca noaptea, ceva definitiv.

— Scuză-mă, îi spuse, ridicându-şi din nou privirea spre Daniel. Ai putea să… repeţi ce-ai spus?

— Eu trăiesc veşnic, îi mai zise el o dată. Luce tot nu înţelegea, dar el continuă să vorbească, fără a-şi potoli şuvoiul de cuvinte. Trăiesc şi văd cum se nasc copii care apoi cresc şi se îndrăgostesc. Îi văd cum au, la rândul lor, copii şi îmbătrânesc, îi văd cum mor. Sunt condamnat, Luce, să privesc toate astea iar şi iar. Pe toţi, în afară de tine. Ochii lui erau sticloşi. Vocea îi deveni o şoaptă. Tu nu te îndrăgosteşti…

— Dar… şopti ea. M-am… îndrăgostit.

— Tu nu ajungi să ai copii şi să îmbătrâneşti, Luce.

— De ce nu?

— Tu apari o dată la şaptesprezece ani.

— Te rog…

— Ne întâlnim. Ne întâlnim întotdeauna, ajungem cumva în acelaşi loc, indiferent unde mă duc, indiferent cât încerc să fug de tine. Mă găseşti întotdeauna.

Daniel îşi privea pumnii încleştaţi, ca şi cum ar fi vrut să lovească în ceva, incapabil să-şi ridice privirea.

— Şi de fiecare dată când ne întâlnim te îndrăgosteşti de mine…

— Daniel…

— Pot să mă împotrivesc sau să fug de tine sau să încerc din

răsputeri să nu răspund sentimentelor tale, dar nu contează. Tu te îndrăgosteşti de mine, iar eu de tine.

— Şi e aşa de îngrozitor?

— Iar asta te omoară.

— Opreşte-te! strigă ea. Ce vrei să faci? Să mă sperii şi să mă faci să fug de tine?

— Nu, zise pufnind. Oricum n-ar merge.

— Dacă nu vrei să fii cu mine… îi spuse ea, sperând că toate astea erau doar o glumă mai elaborată, un discurs de despărţire care să pună capac oricărui discurs de despărţire, şi nu adevărul. Nu putea fi adevărul – probabil că ar fi putut inventa o poveste mai credibilă.

— Ştiu că nu mă crezi. De asta n-am putut să-ţi spun nimic până acum, când trebuie să-ţi spun. Pentru că am crezut că am înţeles regulile, dar… ne-am sărutat, iar acum nu mai înţeleg nimic.

Cuvintele pe care el le rostise cu o noapte în urmă îi reveniră în minte: „Nu ştiu cum să opresc toate astea. Nu ştiu ce să fac”.

— Pentru că m-ai sărutat. El încuviinţă din cap.

— M-ai sărutat, iar apoi ai fost şocat.

El dădu din nou din cap, cu o expresie sfioasă.

— M-ai sărutat, continuă Luce, căutând să înţeleagă, şi ai crezut că n-o să supravieţuiesc?

— Având în vedere experienţele anterioare, recunoscu el răguşit, da.

— E nebunie curată! izbucni ea.

— De data asta nu sărutul e important, ci ceea ce înseamnă el. În unele vieţi ne putem săruta, dar în cele mai multe nu reuşim. O mângâie pe obraz, iar ea se luptă cu senzaţia de bine pe care o simţea de fiecare dată când făcea asta. Trebuie să recunosc că prefer vieţile în care ne putem săruta. Îşi plecă privirea. Deşi devine mult mai dureros să te pierd.

Ar fi vrut să se înfurie pentru că inventa o poveste atât de bizară, când ar fi trebuit să se îmbrăţişeze. Dar ceva dintr-un colţ îndepărtat al minţii ei nu-i dădea pace, spunându-i să nu fugă de Daniel acum, ci să rămână pe loc şi să-l asculte cât de mult posibil.

— Când mă pierzi, spuse ea, încercând să discearnă sensul cuvântului pe care îl rostea. Cum se întâmplă? De ce?

— Depinde de tine, de cât de mult poţi vedea din trecutul

nostru, de cât de bine reuşeşti să mă cunoşti, să ştii cine sunt. Ridică din umeri cu mâinile în aer. Ştiu că sună incredibil de…

— Nebunesc? El zâmbi.

— Voiam să spun vag. Dar încerc să nu-ţi ascund nimic. Este însă un subiect foarte, foarte delicat. Uneori, în trecut, doar dacă am fi stat de vorbă aşa…

Luce se uită spre el pentru a-i ghici vorbele, dar nu mai spuse nimic.

— Aş fi murit?

— Voiam să spun „mi s-ar fi frânt inima”.

Era clar că suferă, iar Luce ar fi vrut să-i aline durerea. Se simţea atrasă spre el, ceva din pieptul ei o împingea înainte. Dar nu putea să o facă. Atunci fu sigură că Daniel ştia despre lumina violetă şi strălucitoare. Că acea strălucire era legată de el.

— Ce eşti tu? întrebă ea. Un fel de…

— Rătăcesc pe pământ, păstrând întotdeauna într-un ungher al minţii mele gândul că ai să vii. Obişnuiam să te caut. Dar, apoi, când am început să mă ascund de tine – de suferinţa despre care ştiam că e inevitabilă – ai început să mă cauţi tu. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că apari o dată la şaptesprezece ani.

Luce îşi aniversase cei şaptesprezece ani la sfârşitul lui august, cu două săptămâni înainte de a veni la Sword & Cross. Fusese o sărbătoare tristă, doar ea, părinţii ei şi un tort cumpărat de la magazin. Şi fără lumânări, ca măsură de precauţie. Dar familia ei? Şi ei se întorceau o dată la şaptesprezece ani?

— Niciodată anii ăştia nu-mi sunt de ajuns pentru a trece peste durere, îi spuse. Dar sunt suficienţi pentru a lăsa din nou garda jos.

— Deci, ştiai că aveam să vin? îl întrebă ea neîncrezătoare. Părea serios, dar tot nu-l credea. Nu voia să-l creadă. Daniel clătină din cap.

— Nu în ziua în care ai venit. Nu se întâmplă aşa. Nu-ţi aminteşti de reacţia mea când te-am văzut? îşi înălţă privirea de parcă şi-ar fi amintit brusc de asta. De fiecare dată, în primele clipe, sunt în culmea fericirii. Uit de mine. Apoi îmi amintesc.

— Da, răspunse ea încet. Ai zâmbit, iar apoi… de asta mi-ai arătat degetul?

El se încruntă.

— Dar, dacă se întâmplă o dată la şaptesprezece ani, aşa cum spui, înseamnă că ştiai să aveam să apar. Într-un fel, ştiai.

— E complicat, Luce.

— Te-am văzut în ziua aia, înainte să mă vezi şi tu. Râdeai cu Roland în faţa clădirii Augustine. Râdeai atât de tare încât m-ai făcut geloasă. Dacă ştii toate astea, Daniel, dacă eşti atât de deştept încât poţi prezice când voi apărea şi când voi muri, şi cât de greu îţi va fi ţie, cum puteai să râzi aşa? Nu te cred, spuse, simţindu-şi vocea tremurând. Nu cred nimic din toate astea.

Daniel îşi apăsă cu blândeţe degetul mare de pleoapa ei pentru a-i şterge o lacrimă.

— E o întrebare atât de frumoasă, Luce. Te ador pentru asta şi mi-aş dori să-ţi pot explica totul mai bine. Tot ce-ţi pot spune e următorul lucru: singurul mod de-a supravieţui veşniciei este acela de a te bucura de fiecare moment. Asta făceam atunci.

— Veşnicia, repetă Luce. Un alt lucru pe care nu-l înţeleg.

— Nu mai contează. Acum nu mai pot râde aşa. De îndată ce apari nu mai ştiu de mine.

— Nu are nici un sens ce spui, zise ea, dorindu-şi să plece înainte să se facă prea întuneric.

Dar povestea lui Daniel era din ce în ce mai nebunească. Şi de când venise la Sword & Cross fusese aproape convinsă că ea era cea nebună. Nebunia ei pălea în comparaţie cu sminteala lui Daniel.

— Nu există un manual pentru a explica… lucru ăsta fetei pe care o iubeşti, stărui el, trecându-şi degetele prin părul ei. Încerc s-o fac cât pot de bine. Vreau să mă crezi, Luce. Ce trebuie să fac?

— Spune-mi altă poveste, îi spuse ea cu amărăciune. Inventează o scuză mai raţională.

— Chiar şi tu ai spus că ai simţit că mă cunoşteai deja. Am încercat să neg lucrul ăsta cât de mult am putut, pentru că ştiam că avea să se ajungă aici.

— Simţeam că te ştiu de undeva, sigur, recunoscu ea. Glasul parcă îi era sugrumat din pricina fricii. Din oraş sau din tabără, ceva de genul ăsta. Nu dintr-o viaţă anterioară. Clătină din cap. Nu… nu pot!

Îşi acoperi urechile. Daniel îi dădu mâinile la o parte.

— Şi, cu toate astea, în sinea ta ştii că e adevărat. Îşi puse

mâinile pe genunchii ei şi o privi adânc în ochi. Ştiai când te-am urmărit spre vârful Muntelui Corcovado[9] din Rio, când voiai să vezi statuia de aproape. Ştiai când te-am cărat cale de trei kilometri prin soare spre râul Iordan, după ce te-ai îmbolnăvit lângă Ierusalim. Îţi spusesem să nu mănânci toate smochinele alea. Ştiai când erai infirmiera mea în spitalul ăla din Italia, în timpul Primului Război Mondial şi, înainte de asta, când m-am ascuns în pivniţa ta în timpul prigoanei declanşate de ţar în Sankt Petersburg, sau când am escaladat turnul castelului tău din Scoţia în timpul Reformei şi când am dansat cu tine la balul de după încoronarea regelui la Versailles. Erai singura femeie îmbrăcată în negru. Şi mai era colonia aia de artişti din Quintana Roo, şi marşul de protest din Cape Town, când ne-am petrecut amândoi noaptea în închisoare. Premiera la Globe Theatre în Londra. Aveam cele mai bune locuri din sală. Şi când nava mea a eşuat în Tahiti tu te aflai acolo, aşa cum te aflai şi când eu eram condamnat în Melbourne, şi hoţ de buzunare, în secolul al XVIII-lea, în Nîmes, şi călugăr în Tibet. Apari peste tot, întotdeauna, şi, mai devreme sau mai târziu, simţi toate lucrurile pe care tocmai ţi le-am spus. Dar nu îţi îngădui să accepţi că tot ceea ce simţi ar putea fi adevărat.

Daniel se opri să-şi recapete suflul şi se uită în depărtare, fără să vadă ceva. Apoi se întoarse spre ea, apăsând-o cu mâna pe genunchi şi trimiţând iarăşi acel fulger de foc prin ea.

Închise ochii şi când îi deschise, îl văzu pe Daniel ţinând între degete cel mai minunat bujor alb. Părea că străluceşte. Luce se întoarse să vadă de unde îl culesese, dat fiind că nu-l văzuse până atunci. În jur, nu erau decât buruieni şi carnea putrezită a fructelor căzute din copaci. Atinse şi ea floarea.

— Mai ţii minte când ai cules bujori albi în fiecare zi, timp de o lună, în vara pe care am petrecut-o în Helston. Îţi aminteşti? îi spuse privind-o intens, de parcă ar fi încercat să vadă în fiinţa ei. Nu, oftă după o clipă. Bineînţeles că nu-ţi aminteşti. Te invidiez pentru asta.

Dar, chiar în timp ce el vorbea, Luce începu să-şi simtă pielea încălzindu-se, de parcă ar fi răspuns cuvintelor pe care creierul ei nu ştia cum să le interpreteze. O parte din ea nu se mai simţea sigură de nimic.

— Fac toate aceste lucruri, continuă Daniel, aplecându-se

9 Muntele pe care se află statuia Mântuitorului Iisus

spre ea până li se atinseră frunţile, pentru că tu eşti dragostea mea, Lucinda. Pentru mine nu exişti decât tu.

Buza de jos a lui Luce începu să tremure şi îşi lăsă mâinile moi să cadă în mâinile lui. Petalele florii alunecară pe pământ, printre degetele lor.

— Atunci, de ce pari aşa de trist?

Era deja prea mult numai să începi să te gândeşti la aşa ceva. Se desprinse de Daniel şi se ridică, ştergându-se pe pantaloni de frunze şi de iarbă. I se învârtea capul. Trăise… înainte?

— Luce.

Ridică mâna să-l oprească.

— Cred că trebuie să mă duc undeva, să fiu singură, să mă întind.

Se sprijini de piersic. Se simţea slăbită.

— Nu te simţi bine, spuse el, ridicându-se şi luând-o de mână.

— Nu.

— Îmi pare rău, oftă Daniel. Nu ştiu ce mă aşteptam să se întâmple după ce ţi-am spus. N-ar fi trebuit…

N-ar fi crezut niciodată că va veni clipa în care va trebui să ia o pauză şi să stea departe de Daniel, dar trebuia să plece. După modul în care o privea, îşi dădea seama că ar fi vrut ca ea să-i spună că avea să-l caute mai târziu şi că vor mai vorbi despre acele lucruri, dar nu mai era sigură că era o ideea aşa de bună. Cu cât îi spunea mai multe, cu atât Luce simţea ceva trezindu-se în ea – ceva pentru care nu era sigură că era încă pregătită. Nu se mai considera nebună – şi nu era sigură nici că Daniel era nebun. Pentru oricine altcineva, explicaţia lui ar fi devenit din ce în ce mai lipsită de sens. Dar pentru Luce… încă nu era sigură, dar, dacă vorbele lui Daniel erau răspunsurile care aveau să-i dezvăluie sensul întregii vieţi? Se simţi mai înfricoşată decât se simţise vreodată.

Îi dădu drumul mâinii şi porni spre internat. După câţiva paşi, se opri şi se întoarse uşor spre el.

Daniel nu se mişcase din loc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, ridicându-şi bărbia. Stătea pe loc nemişcată, la oarecare depărtare de el.

— Ţi-am promis că o să rezist cât să aud şi vestea bună. Chipul lui Daniel se relaxă într-un zâmbet. Dar se citea neliniştea pe chipul lui.

— Vestea bună este că – se opri, alegându-şi cu grijă

cuvintele – te-am sărutat, iar tu eşti în continuare aici.

Şaptesprezece
O carte deschisă

Luce se prăbuşi pe pat, făcând arcurile şubrezite să scârţâie. După ce fugise din cimitir – şi de Daniel – urcase într-un suflet în cameră. Nici măcar nu se obosise să aprindă lumina, aşa că se împiedicase de scaunul de la birou şi se lovise zdravăn la un deget de la picior. Se chircise de durere, frecându-şi piciorul. Măcar durerea era ceva real, cu care se putea confrunta fără probleme, ceva normal şi din această lume. Se bucura să fie în sfârşit singură.

Apoi, se auzi un ciocănit în uşă.

Nu putea nici măcar să-şi tragă sufletul.

Să făcu că nu aude. Nu voia să vadă pe nimeni, iar oricine ar fi fost la uşă avea să înţeleagă aluzia. Un alt ciocănit. Cineva respira din greu şi tuşea dregându-şi glasul.

Penn.

Nu putea să dea ochii cu Penn chiar acum. Ori avea să pară nebună, dacă încerca să-i explice tot ce i se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, ori avea să înnebunească încercând să ţină în ea tot ce aflase şi să afişeze o atitudine nonşalantă.

În cele din urmă, Luce o auzi pe Penn îndepărtându-se pe hol. Scoase un oftat de uşurare, care se transformă într-un scâncet lung şi disperat.

Voia să dea vina pe Daniel pentru că dezlănţuise în ea acel sentiment pe care nu-l putea controla şi, pentru o secundă, încercă să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa ei fără el. Numai că îi era imposibil. Era ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească prima impresie despre o casă în care trăise ani de zile, atât de mult făcea parte din existenţa ei. Iar acum trebuia să găsească o cale de-a înţelege lucrurile ciudate pe care el i le spusese în seara aceea.

Dar, într-un colţ al minţii ei, se întorcea neîncetat la ceea ce-i spusese despre momentele petrecute împreună în trecut. Poate Luce nu-şi amintea cu exactitate episoadele descrise sau locurile despre care îi vorbise, dar, în mod straniu, cuvintele lui

nu fuseseră un şoc pentru ea. Totul îi era cumva cunoscut.

De exemplu, detestase dintotdeauna şi în mod inexplicabil smochinele. Numai gândul la ele o făcea să se simtă rău. Începuse să spună că era alergică la ele, pentru ca mama ei să nu i le mai strecoare în prăjituri. Şi îşi implorase dintotdeauna părinţii să o ducă în Brazilia, deşi nu-şi putuse explica niciodată de ce voia să meargă acolo. Bujorii albi. Daniel îi dăduse un buchet după incendiul din bibliotecă. Întotdeauna avusese un sentiment neobişnuit, dar în acelaşi timp atât de familiar legat de ei.

Cerul văzut de la fereastra ei avea de culoarea cărbunelui, străbătut de câţiva nori albi şi pufoşi. În cameră era întuneric, dar florile palide aşezate la fereastra ei se conturau clar. Stătuseră cuminţi în vaza lor o săptămână şi nici măcar o petală nu se ofilise.

Luce se ridică şi inspiră mirosul delicat.

Nu putea să-l învinovăţească. Da, era o nebunie tot ce-i spusese, dar, în acelaşi timp, avea dreptate – ea era cea care venise la el iar şi iar, sugerându-i că l-ar fi cunoscut de undeva. Şi nu era numai asta. Tot ea era cea care vedea umbrele, cea care se trezea tot timpul implicată în moartea unor oameni nevinovaţi. Încercase să nu se mai gândească la Trevor şi la Todd atunci când Daniel începuse să-i vorbească despre morţile ei – şi despre cum o privise el murind de atâtea ori. Dacă ar fi existat un mod de a înţelege un asemenea lucru, Luce ar fi vrut să-l întrebe pe Daniel dacă se simţise vreodată responsabil pentru moartea ei. Pentru pierderea ei.

Dacă realitatea lui semăna vreun pic cu vina tainică, oribilă şi copleşitoare cu care trebuia ea să se confrunte în fiecare zi.

Se lăsă în scaunul de birou, care ajunsese cumva în mijlocul camerei. Au! Când pipăi cu degetele sub el, căutând obiectul de care se reuşise din nou să se lovească, găsi o carte groasă.

Luce se duse la perete şi apăsă pe întrerupător, mijindu-şi ochii când se aprinse lumina fluorescentă. Nu mai văzuse niciodată cartea care acum se afla în mâinile ei. Era legată într-o pânză gri decolorată, avea colţurile ponosite şi cleiul cafeniu i se fărâmiţa în mâini, la capetele cotorului.

Păzitorii. Mit din Europa Medievală.

Cartea străbunicului lui Daniel.

Era grea şi mirosea vag a fum. Scoase din ea un bilet care

fusese strecurat sub pânza copertei.

Da, am găsit o cheie de rezervă şi am intrat pe furiş în camera ta. Îmi pare rău. Dar este URGENT!!! Şi n-am dat de tine nicăieri. Unde eşti? Trebuie să vezi asta şi apoi să discutăm. O să trec iar peste vreo oră. Ai mare grijă.

xoxo[10]

Penn

Luce lăsă biletul lângă flori şi luă cartea cu ea în pat. Se aşeză cu picioarele atârnându-i peste margine. Numai faptul că ţinea cartea în mâini îi dădea o senzaţie ciudată, de căldură tulburătoare pe sub piele. Aproape că o simţea ca pe ceva viu.

O deschise, aşteptându-se să aibă de descifrat vreun cuprins academic sforăitor sau să cerceteze vreun indice de la finalul cărţii pentru a găsi ceva cât de cât legat de Daniel.

Dar nu trecu de pagina cu titlul.

Acolo era lipită o fotografie în sepia. Era o poză foarte veche, în stilul carte de visite, tipărită pe hârtie îngălbenită, tratată cu albumină. Cineva scrijelise cu cerneală în josul paginii: Hebton, 1854.

O cuprinse un val neaşteptat de căldură. Îşi trase puloverul peste cap, dar chiar şi în maiou îi era foarte cald.

Vocea lui Daniel îi răsuna în minte. „Trăiesc veşnic, îi spusese. Tu apari o dată la şaptesprezece ani. Te îndrăgosteşti de mine, iar eu de tine. Şi asta te omoară.”

Capul îi pulsa dureros.

„Tu eşti dragostea mea, Lucinda. Pentru mine nu există decât tu.”

Urmări cu degetul marginea fotografiei lipite în carte. Tatăl lui Luce, guru aspirant într-ale fotografiei, ar fi fost uluit de cât de bine fusese păstrată imaginea, de cât de valoroasă trebuia să fie.

Luce, pe de altă parte, era fascinată de personajele din fotografie. Pentru că, în cazul în care vorbele lui Daniel nu fuseseră adevărate, aceasta nu avea nici un sens.

Un tânăr cu părul scurt, blond, şi ochii deschişi la culoare poza elegant într-o haină neagră elegantă. Bărbia ridicată şi pometii

10 În argoul adolescenţilor, xoxo înseamnă hugs and kisses („îmbrăţişări şi sărutări”)

bine definiţi îi făceau ţinuta la patru ace să arate şi mai rafinată, dar buzele lui o făcură pe Luce să tresară. Acel zâmbet, combinat cu privirea din acei ochi… alcătuiau o expresie pe care Luce o văzuse în fiecare dintre visele ei, de-a lungul ultimelor săptămâni. Şi, în ultimele zile, în realitate.

Acel bărbat era bucăţică ruptă din Daniel. Acel Daniel care tocmai îi spusese că o iubeşte şi că ea se reîncarnase de zeci de ori până atunci. Acel Daniel care îi spusese atâtea alte lucruri pe care ea nu voise să le audă şi de care fugise. Acel Daniel pe care ea îl abandonase sub piersicii din cimitir.

Ar fi putut fi doar o asemănare remarcabilă. Vreo rudă îndepărtată, poate autorul cărţii, care îşi transmisese toate genele, de-a lungul atâtor generaţii de urmaşi, tocmai lui Daniel.

Numai că tânărul din poză stătea lângă o tânără care, şi ea, îi părea alarmant de cunoscută.

Luce ridică uşor cartea, la câţiva centimetri de ochi şi cercetă cu minuţiozitate imaginea femeii. Purta o rochie de baldin sifon de mătase neagră, strânsă pe corp până în talie, care apoi se umfla în mai multe volane. Purta mănuşi din dantelă neagră, care îi lăsau degetele libere. Dinţii micuţi i se vedeau printre buzele deschise într-un zâmbet lipsit de griji. Avea pielea luminoasă, cu câteva tonuri mai deschisă la culoare decât a bărbatului. Ochii afundaţi în orbite îi erau mărginiţi de gene dese. Şi o coamă de păr des îi cădea în valuri până în talie.

Îi trebui o clipă până să-şi recapete suflul, şi, chiar şi atunci, nu-şi putu desprinde ochii din carte. Femeia din fotografie?

Era ea.

Ori Luce avusese dreptate, iar amintirile despre Daniel veneau de la o repriză de cumpărături, de care uitase, prin magazinele din Savannah, unde pozaseră la patru ace pentru nişte fotografii siropoase la Ye Old Photo Booth[11] de care, de asemenea, nu-şi amintea – ori Daniel spusese adevărul.

Luce şi Daniel se întâlniseră.

Într-un cu totul alt timp.

Nu mai putea respira normal. Întreaga ei viaţă părea aruncată în vârtejul mării învolburate din mintea ei şi nu mai era sigură pe nimic – umbrele negre şi agitate care o vânau, moartea înfiorătoare a lui Trevor, visele…

Trebuia s-o găsească pe Penn. Dacă putea cineva să dea la

11 Vechea Cabină Foto

iveală o explicaţie pentru o asemenea coincidenţă imposibilă, aceea era Penn. Cu misterioasa carte veche sub braţ, Luce ieşi din cameră şi se îndreptă în viteză spre bibliotecă.

Acolo era cald şi pustiu, dar tavanul înalt şi şirurile nesfârşite de cărţi îi dădeau o stare de agitaţie. Trecu repede de noul birou de recepţie, care arăta la fel de pustiu şi steril. Trecu de extraordinarul catalog cu fişe, care nu era folosit niciodată, şi de secţiunea de referinţe nesfârşită, până ajunse la mesele lungi din zona rezervată studiului în grup.

În locul lui Penn, Luce dădu peste Arriane, care juca şah cu Roland. Îşi ţinea picioarele pe masă şi purta o şapcă în dungi. Avea părul strâns sub şapcă, iar Luce observă din nou, pentru prima dată după dimineaţa în care îi tăiase părul, cicatricea lucioasă şi marmorată care-i brăzda gâtul.

Arriane se concentra la joc. Ţinea între buze un trabuc de ciocolată în timp ce-şi pregătea următoarea mişcare. Roland îşi răsucise codiţele în două noduri prinse în vârful capului. O privea pe Arriane cu ochi de uliu, bătând cu degetul mic într-unui dintre pionii săi.

— Şah-mat, ticăloşia voastră! zise Arriane triumfătoare, răsturnând regele lui Roland, chiar atunci când Luce se opri tropăind în faţa mesei lor. Lululucinda, susură ea, uitându-se la ea. Te-ai ascuns de mine.

— Nu.

— Am auzit diverse lucruri despre tine, o tachină, făcându-l pe Roland să-şi ridice capul atent. Ai fost cam nebunatică. Asta înseamnă că trebuie să te aşezi şi să spui tot. Chiar acum.

Luce strânse mai tare cartea pe care o ţinea la piept. Nu voia să se aşeze. Voia să scotocească biblioteca pentru a o găsi pe Penn. Nu putea să stea la taclale cu Arriane – şi, mai ales, nu de faţă cu Roland, care îşi strângea lucrurile de pe scaunul alăturat.

— Stai cu noi, o îndemnă Roland.

Luce se aşeză fără tragere de inimă pe marginea scaunului. Avea să stea doar câteva minute. Într-adevăr, nu o mai văzuse pe Arriane de câteva zile şi, în condiţii normale, i-ar fi fost dor de ciudăţeniile ei.

Dar condiţiile nu erau deloc normale, iar Luce nu se putea gândi la altceva decât la acea fotografie.

— Dacă tot l-am bătut pe Roland la fund cu tabla de şah, hai să jucăm altceva. Ce zici de „Cine a văzut o fotografie

incriminatoare de-a lui Luce ieri”? zise Arriane, încrucişându-şi braţele pe masă.

— Ce? sări Luce.

Îşi apăsă hotărâtă mâna pe coperta cărţii, fiind sigură că expresia ei agitată o dăduse de gol. Nu ar fi trebuit să o aducă acolo.

— Ai trei încercări, continuă Arriane, dându-şi ochii peste cap. Molly ţi-a făcut o poză pe când te strecurai într-o maşină mare neagră, ieri după ore.

— Uf, oftă Luce, uşurată.

— Voia să te pârască lui Randy, până i-am dat eu vreo două. Uite-aşa! pocni din degete. Acum, ca să-ţi arăţi recunoştinţa, spune-mi: ăştia te scot pe furiş din campus ca să mergi la un psihiatru din afară? Apoi îşi coborî tonul, şoptind, şi începu să bată darabana pe masă: sau ai un iubit?

Luce îi aruncă o privire lui Roland, care îi sorbea fiecare cuvânt.

— Nici una, nici cealaltă, răspunse ea. Am ieşit doar puţin pentru o discuţie cu Cam. Dar n-a mers chiar cum…

— Ha! Scoate banu', Arri! zise Roland, rânjind. Îmi datorezi 10 verzişori.

Luce se posomori brusc.

Arriane o bătu prieteneşte pe mână.

— Nu e mare scofală, am făcut un mic pariu ca să fie lucrurile mai interesante. Eu presupusesem că fugiseşi cu Daniel. Roland pariase pe Cam. Îmi spargi banca, Luce. Şi nu-mi place.

— Am fost cu Daniel, zise Luce, fără să ştie de ce simţea nevoia să îi corecteze.

Nu aveau nimic mai bun de făcut decât să stea să se întrebe ce făcea ea în timpul liber?

— O, zise Roland, părând dezamăgit. Intriga devine din ce în ce mai interesantă.

— Roland. Luce se întoarse spre el. Trebuie să te rog ceva.

— Spune-mi. Scoase un carneţel şi un pix din sacoul lui negru cu dungi albe. Ţinea pixul pregătit să noteze, asemenea unui chelner care ia comanda. Ce vrei? Cafea? Băutură? Comenzile dificile se iau numai vinerea. Reviste deocheate?

— Trabucuri? îi sugeră Arriane, vorbind cu trabucul de ciocolată încă în gură.

— Nu. Luce clătină din cap. Nimic din toate astea.

— OK, comandă specială. Am lăsat catalogul sus în cameră. Roland ridică din umeri. Poţi să treci mai târziu…

— N-am nevoie să-mi faci rost de nimic. Vreau doar să ştiu… înghiţi în sec. Eşti prieten cu Daniel, nu?

El ridică iar din umeri.

— Tipul nu-mi displace.

— Dar ai încredere în el? întrebă ea. Vreau să spun… dacă ţi-ar spune ceva care ar părea nebunesc, ai înclina să-l crezi?

Roland îşi miji ochii, perplex pentru un moment, dar Arriane sări iute pe masă şi începu să-şi legene picioarele în faţa lui Luce.

— Despre ce vorbim noi, de fapt? Luce se ridică.

— Nu contează. N-ar fi trebuit să deschidă subiectul. Tot acel talmeş-balmeş de detalii îi reveni în minte. Luă cartea de pe masă. Trebuie să plec, le spuse, îmi pare rău.

Împinse scaunul sub masă şi se depărtă. Îşi simţea picioarele grele şi amorţite, iar mintea prea plină. Un curent de aer îi ridică părul de pe ceafă şi îşi întoarse imediat privirea cercetând prin jur în căutarea umbrelor. Nimic. Doar o fereastră deschisă sus, sub acoperişul bibliotecii. Doar un cuib mic construit în colţul ferestrei. Studiind din nou biblioteca, Luce nu-şi crezu ochilor. Nu era nici urmă de ele, nici un tentacul negru precum cerneala sau vreun nor cenuşiu care să se învârtejească pe deasupra capului ei – dar Luce le simţea prezenţa inconfundabilă, aproape că simţea în aer mirosul lor sulfuros şi sărat. Unde se duseseră de nu o mai vânau? Întotdeauna crezuse că erau legate numai de ea. Nu luase niciodată în considerare faptul că s-ar mai fi putut duce în alte locuri, să facă şi alte lucruri – să chinuiască şi alţi oameni. Oare le vedea şi el?

Când dădu colţul spre computerele din capătul bibliotecii, unde credea că o poate găsi pe Penn, Luce dădu peste domnişoara Sophia. Amândouă se împiedicară, iar femeia se prinse de Luce pentru a-şi ţine echilibrul. Purta o pereche de jeanşi la modă şi o bluză albă lungă, cu un pulover roşu cusut cu mărgeluţe în jurul umerilor. Ochelarii de un verde metalizat atârnau de un lănţişor cu mărgele colorate la gâtul ei. Luce era surprinsă de cât de fermă era strângerea ei de mână.

— Scuzaţi-mă, bălmăji Luce.

— De ce, Lucinda, s-a întâmplat ceva? Domnişoara Sophia îşi puse palma pe fruntea lui Luce, care remarcă imediat mirosul de

pudră pentru bebeluşi al mâinilor ei. Nu arăţi prea bine.

Luce înghiţi în sec, străduindu-se să nu izbucnească în plâns doar pentru că bibliotecarei îi era milă de ea.

— Nu mă simt bine, într-adevăr.

— Ştiam eu, zise domnişoara Sophia. Ai lipsit de la cursuri astăzi şi nici n-ai participat la Seara de Socializare. Ai nevoie de un doctor? Dacă trusa mea de prim-ajutor n-ar fi ars în incendiu, ţi-aş fi luat temperatura pe loc.

— Nu, adică nu ştiu.

Luce ridică volumul, ţinându-l în faţa ei şi gândindu-se să-i spună totul, luând-o de la început… oare când începuse totul?

Doar că nu mai era nevoie. Domnişoara Sophia aruncă o privire spre carte, oftă şi se uită la Luce cu subînţeles.

— Ai găsit-o, în sfârşit? Hai, vino să vorbim.

Chiar şi bibliotecara ştia mai multe despre viaţa lui Luce decât ea însăşi. Despre vieţile ei? Nu-şi putea da seama ce însemna o astfel de afirmaţie, sau cum de era posibilă.

O urmă pe domnişoara Sophia la o masă din capătul zonei rezervate pentru studiu, unde măcar erau departe de curioşi.

— Cum ai dat peste ea? întrebă domnişoara Sophia bătând-o pe Luce pe mână şi punându-şi ochelarii pe nas. Ochii ei mici ca nişte perle negre străluceau în spatele lentilelor bifocale. Fii fără griji. N-o să ai probleme, draga mea.

— Nu ştiu. Am tot căutat-o împreună cu Penn. Pentru o prostie. Credeam că autorul ar putea avea vreo legătură cu Daniel, dar nu ştiam sigur. De câte ori o căutam, părea că abia fusese împrumutată de altcineva. Apoi, când m-am întors la internat azi-noapte, Penn o lăsase în camera mea…

— Aşadar, şi Pennyweather ştie despre conţinutul cărţii?

— Nu ştiu, răspunse Luce, clătinând din cap. Îşi dădea seama că bătea câmpii, dar nu se putea abţine. Domnişoara Sophia era precum bunica trăsnită şi cumsecade pe care Luce n-o avusese niciodată. Pentru bunica ei, o excursie serioasă la cumpărături era un drum la băcănie. Şi, în plus, era aşa de bine să discute cu cineva. Încă n-am reuşit să dau de ea pentru că am fost cu Daniel, iar el, de obicei, se poartă atât de ciudat, dar noaptea trecută m-a sărutat, şi am stat afară până…

— Scuză-mă, draga mea, zise domnişoara Sophia puţin mai tare, dar ai spus că Daniel Grigori te-a sărutat?

Luce îşi acoperi gura cu ambele mâini. Nu-i venea să creadă

că tocmai îi dezvăluise asta domnişoarei. Probabil o lua razna.

— Îmi pare rău, n-are nici o importanţă. Mi-e jenă că v-am spus. Nu ştiu cum mi-a scăpat. Îşi făcu vânt, răcorindu-şi obrajii îmbujoraţi.

Dar deja era prea târziu. De partea cealaltă a zonei de studiu, Arriane tună spre Luce, cu o expresie uluită pe chip:

— Mulţumesc că mi-ai spus şi mie!

Dar domnişoara Sophia îi recâştigă atenţia lui Luce când îi smulse cartea din mână.

— Un sărut între tine şi Daniel nu este deloc neimportant, draga mea, în mod normal e imposibil. Îşi ţinu bărbia între degete, uitându-se spre tavan. Ceea ce înseamnă… nu, n-ar putea însemna…

Degetele domnişoarei Sophia începură să răsfoiască paginile cărţii, cercetând fiecare pagină cu o viteză incredibilă.

— Ce vreţi să spuneţi prin „în mod obişnuit”?

Luce nu se mai simţise niciodată ca simplu spectator în propria viaţă.

— Lasă sărutul, dădu domnişoara Sophia din mână spre Luce, luând-o prin surprindere. Asta nu-i nimic. Sărutul nu înseamnă nimic dacă nu… mormăi în barbă şi se întoarse la răsfoitul cărţii.

Ce ştia ea? Sărutul lui Daniel însemna totul. Luce privi hipnotizată spre degetele zburătoare ale femeii, până când un fragment de pe o pagină îi atrase atenţia.

— Daţi înapoi, îi spuse Luce, punând o mână peste cea a domnişoarei Sophia pentru a o opri.

Aceasta se dădu uşor la o parte lăsând-o pe Luce să întoarcă paginile subţiri şi transparente. Acolo. Îşi duse o mână la inimă. Pe margine erau o serie de desene schiţate cu cea mai neagră cerneală. Fuseseră făcute rapid, dar cu o tuşă fină, elegantă, de cineva destul de talentat. Luce îşi trecu degetele peste desene, cercetându-le cu atenţie. Umărul rotunjit al unei femei, văzută din spate, părul ei răsucit într-un coc la ceafă. Genunchi fini dezgoliţi, unul peste celălalt, continuându-se în sus, spre o talie abia conturată. O încheietură lungă, subţire, lăsând loc pentru o palmă deschisă în care se odihnea un bujor mare, înflorit.

Lui Luce începură să-i tremure degetele. Simţi un nod în gât. Nu ştia de ce lucrul ăsta, din tot ceea ce văzuse şi auzise în acea zi, era atât de frumos – şi de tragic – încât să-i dea lacrimile. Umărul, genunchii, încheietura… erau ale ei. Şi mai ştia un lucru

– toate fuseseră desenate de mâna lui Daniel.

— Lucinda. Domnişoara Sophia părea nervoasă şi îşi îndepărtă uşor scaunul de masă. Te... te simţi bine?

— O, Daniel, şopti Luce, disperată să fie iar lângă el. Îşi şterse o lacrimă.

— E blestemat, Lucinda, îi spuse femeia cu o voce surprinzător de rece. Amândoi sunteţi blestemaţi.

Blestemat. Şi Daniel îi spusese că era blestemat. Fusese cuvântul folosit de el pentru a descrie toată această situaţie. Dar se referise doar la el, nu şi la ea.

— Blestemat? repetă Luce.

Dar nu voia să mai asculte nimic. Tot ce-şi dorea era să-l găsească.

Domnişoara Sophia pocni din degete în faţa ei. Luce se uită în ochii ei, încet, fără vlagă, zâmbind ca în transă.

— Încă nu te-ai trezit, murmură domnişoara Sophia, închise cartea cu un zgomot sec, atrăgându-i atenţia lui Luce, şi-şi puse mâinile pe masă. Ţi-a spus ceva? După ce te-a sărutat, poate...?

— Mi-a spus... începu Luce. Sună nebunesc.

— Lucrurile astea aşa sună, de obicei.

— Mi-a spus că noi doi... am fi un fel de iubiţi loviţi de soartă. Luce îşi închise ochii, amintindu-şi lunga lui enumerare de vieţi trecute. La început, ideea i se păruse atât de ciudată, dar acum, când se obişnuia cu ea, se gândea că ar fi putut fi cel mai romantic lucru care se petrecuse vreodată în istorie. Mi-a vorbit despre toate momentele când ne-am îndrăgostit, la Rio, în Ierusalim, în Tahiti...

— Într-adevăr, pare destul de nebunesc, o aprobă domnişoara Sophia. Aşadar, evident că nu-l crezi, nu-i aşa?

— Nu l-am crezut la început, admise Luce, gândindu-se la disputa lor de sub piersici. A început aducând vorba despre Biblie, iar eu înclin să evit astfel de discuţii... îşi muşcă limba. Mă scuzaţi. N-am vrut să vă jignesc. Orele dumneavoastră mi se par foarte interesante.

— Nu-ţi face griji. Oamenii adesea au tendinţa de a se rupe de educaţia religioasă când ajung la vârsta ta. Nu e nici o noutate, Lucinda.

— O, Luce îşi trosni degetele. Dar eu n-am avut o educaţie religioasă. Părinţii mei nu au crezut în aşa ceva, astfel că...

— Toată lumea crede în ceva. Sigur ai fost botezată, nu?

— Nu, dacă nu pun la socoteală bazinul de înot construit sub stranele de colo, spuse Luce cu sfială, arătând cu degetul mare spre sala de sport de la Sword & Cross.

Da, sărbătorea Crăciunul, fusese de câteva ori la biserică şi chiar şi atunci când viaţa îi adusese ei şi celor din jurul ei nefericire, tot avusese credinţa că exista ceva sau cineva în care merita să crezi. Şi fusese de ajuns pentru ea.

De partea cealaltă a sălii, auzi un zăngănit puternic. Se uită într-acolo şi văzu că Roland căzuse de pe scaun. Ultima oară când se uitase la el îşi ţinea scaunul înclinat pe picioarele din spate, iar acum părea că gravitaţia câştigase în sfârşit.

Se străduia să se ridice, iar Arriane se duse să-l ajute. Se uită spre el şi dădu grăbită din mână.

— E teafăr! strigă veselă. Ridică-te! îi spuse cu voce tare lui Roland.

Domnişoara Sophia stătea nemişcată, cu mâinile în poală, îşi drese glasul de câteva ori, răsfoi din nou cartea până ajunse la pagina de titlu şi-şi trecu degetele peste fotografie, apoi spuse:

— Ţi-a mai dezvăluit ceva? Ştii cine este Daniel? Mişcându-se încet şi aşezându-se foarte dreaptă în scaun,

Luce întrebă:

— Dumneavoastră ştiţi?

Bibliotecara căpătă brusc o atitudine rigidă.

— Eu studiez genul acesta de lucruri. Sunt profesoară. Nu mă încurc cu probleme sentimentale fără importanţă.

Acelea erau cuvintele pe care le folosise, dar totul la ea – de la vena care-i pulsa la gât, până la pelicula fină de sudoare abia vizibilă pe frunte – îi spuneau că răspunsul la întrebare era „da”.

Deasupra capetelor lor, orologiul negru bătu ora unsprezece. Minutarul tremură o clipă apoi îşi schimbă locul şi pendula bătu atât de tare, încât le întrerupse conversaţia. Luce nu remarcase niciodată cât de tare bătea acea pendulă. Acum, fiecare sunet o făcea să tresară. Stătuse prea mult departe de Daniel.

— Daniel a crezut… începu iarăşi Luce. Noaptea trecută, când ne-am sărutat pentru prima oară, a crezut că aveam să mor. Femeia nu păru atât de surprinsă cum i-ar fi plăcut lui Luce să o vadă. Îşi trosni degetele. Dar e o nebunie, nu? Nu mă duc nicăieri.

Domnişoara Sophia îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi.

— Deocamdată.

— O, Doamne, şopti Luce, începând să simtă transpiraţia rece de groază care o făcuse să-l abandoneze pe Daniel în cimitir.

Dar, de ce? Era ceva ce el încă nu-i spusese – ceva ce ea ştia că avea puterea să o înspăimânte mai mult, ori să nu se mai înspăimânte deloc. Ceva ce ea ştia deja, dar nu putea încă să creadă. Nu până nu avea să-i vadă din nou chipul.

Cartea era în continuare deschisă la fotografie. Cu susul în jos, zâmbetul lui Daniel părea îngrijorat, de parcă ar fi ştiut – aşa cum spunea că ştiuse întotdeauna – ce urma să se întâmple. Ea nu avea idee prin ce trebuia să treacă în acele momente. Îşi deschisese inima dezvăluindu-i povestea de dragoste stranie pe care o trăiau – doar pentru ca ea să-l respingă atât de brutal. Trebuia să-l găsească.

Închise cartea şi o luă din nou sub braţ. Apoi se ridică şi împinse scaunul sub masă.

— Unde te duci? o întrebă domnişoara Sophia, nervoasă.

— Să-l găsesc pe Daniel.

— Merg cu tine.

— Nu. Luce clătină din cap, imaginându-şi că l-ar fi găsit şi l-ar fi luat în braţe, cu bibliotecara după ea. Nu aveţi de ce să veniţi. Vorbesc serios.

Domnişoara Sophia tocmai îşi lega tacticoasă şireturile pantofilor. Se ridică şi îşi puse o mână pe umărul lui Luce.

— Crede-mă, am de ce. Sword & Cross are o reputaţie de apărat. Doar nu crezi că ne lăsăm elevii să se plimbe noaptea prin campus de capul lor.

Luce se abţinu să îi povestească domnişoarei Sophia despre escapada ei recentă dincolo de porţile şcolii. Protestă în sinea ei. De ce să nu aducă pe toată lumea şi astfel să se bucure împreună de spectacol? Molly ar putea să facă fotografii, Cam ar putea să se ia la bătaie cu cineva. De ce să nu înceapă chiar de aici, şi să-i ia pe Arriane şi pe Roland – care, îşi dădu seama cu o tresărire, deja dispăruseră.

Cu cartea în mână, femeia se îndrepta deja spre intrarea din faţă. Luce trebui s-o ia la fugă pentru a o ajunge din urmă, mărind viteza când trecu pe lângă catalogul cu fişe, covorul persan pârlit de lângă biroul de la intrare şi pe lângă vitrinele de sticlă pline de relicve din timpul Războiului Civil, aflate în aripa estică, unde erau găzduite colecţiile speciale, unde-l văzuse pe Daniel schiţând un desen al cimitirului, în prima seară pe care o

petrecuse aici.

Ieşiră în noaptea umedă. Un nor acoperi luna, şi campusul se cufundă într-o beznă de nepătruns. Apoi, de parcă ar fi avut o busolă în mână, Luce se Simţi condusă spre umbre. Ştia exact unde se aflau. Nu erau la bibliotecă, dar nici prea departe.

Încă nu le vedea, dar le putea simţi, ceea ce era mult mai rău. O mâncărime îngrozitoare şi intensă îi cuprinsese tot corpul, i se infiltra în oase şi în sânge precum acidul. Se adunau, se închegau, răspândind în cimitir – şi în împrejurimi – miasma lor de sulf. Deveniseră mult mai mari acum. Părea că toată atmosfera din campus era copleşită de acel miros insuportabil de putred.

— Unde este Daniel? întrebă domnişoara Sophia.

Luce îşi dădu seama că, deşi bibliotecara ştia destul de multe despre trecut, părea să nu ştie nimic despre umbre. Asta o făcea pe Luce să se simtă îngrozită şi singură, responsabilă pentru orice era pe cale să se întâmple.

— Nu ştiu, spuse ea, simţind că nu putea găsi suficient oxigen în aerul gros şi mlăştinos al nopţii. Nu voia să spună cuvintele despre care ştia că aveau să le aducă aproape – prea aproape – de tot ceea ce o făcea să se teamă. Dar trebuia să ajungă la Daniel. Eu l-am lăsat în cimitir.

O luară la goană, traversând campusul, ocolind noroiul care se formase după potopul din ziua precedentă. În internatul din dreapta lor nu se vedeau decât câteva lumini aprinse. Printr-una dintre ferestrele cu grilaj, Luce zări o fată pe care o ştia din vedere, adâncită în paginile unei cărţi. Aveau aceleaşi cursuri dimineaţa. Era o fată care părea ciudată la prima vedere, cu piercing în nas, şi care strănuta aproape fără zgomot – dar Luce n-o auzise niciodată vorbind. Habar n-avea dacă era nefericită sau dacă îi plăcea viaţa ei. Luce se surprinse întrebându-se dacă ar fi putut face schimb de vieţi cu această fată – care nu trebuia să-şi facă niciodată griji despre vieţi trecute, sau umbre apocaliptice, sau să aibă conştiinţa încărcată de moartea a doi băieţi nevinovaţi – oare ar fi fost de acord?

Chipul lui Daniel – învăluit de lumină violetă, ca atunci când o dusese acasă în braţe în dimineaţa aceea – îi apăru în faţa ochilor. Părul lui auriu strălucitor. Ochii lui blânzi şi înţelepţi. Felul în care o atingere a buzelor lui o transporta departe de orice umbră întunecată. Pentru el, ar fi suferit toate astea şi

chiar mai mult.

Dacă ar fi ştiut cât mai avea de suferit…

Îşi continuară drumul grăbite, trecând de tribunele dărăpănate, apoi de terenul de fotbal. Femeia era într-o formă excelentă. Luce şi-ar fi făcut probleme că mergeau prea repede dacă bibliotecara n-ar fi fost mereu cu câţiva paşi în faţa ei.

Luce trăgea de timp. Teama de a da ochii cu umbrele avea forţa unui uragan care o ţinea în loc. Şi, cu toate astea, mergea înainte. O stare de greaţă copleşitoare îi spunea că nu văzuse decât o mică parte din ceea ce puteau face umbrele.

Când ajunseră la porţile cimitirului, se opriră. Luce tremura, încrucişându-şi braţele într-o încercare eşuată de a ascunde acest lucru. O siluetă stătea cu spatele la ei, privind spre cimitir.

— Penn! strigă Luce, fericită să-şi vadă prietena.

Când se întoarse spre ele, aceasta avea chipul descompus. Purta o geacă de fâş, în ciuda căldurii, iar lentilele ochelarilor i se aburiseră de la umezeală. Şi ea tremura la fel de tare ca Luce.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, cu răsuflarea întretăiată.

— Venisem să te caut, răspunse Penn, dar apoi am văzut un grup fugind încoace. Toţi au intrat pe-acolo. Arătă spre porţi. Dar eu n-n-n-am putut.

— Ce este? spuse Luce. Ce se întâmplă acolo?

Dar din momentul în care puse întrebarea, ştiu care era singurul lucru pe care Penn n-ar fi putut niciodată să-l vadă. Umbrele negre care se adunau laolaltă şi care o trăgeau pe Luce spre ele, doar pe Luce.

Penn clipea des. Părea îngrozită.

— Nu ştiu, îi spuse în cele din urmă. La început am crezut că erau artificii. Dar nu se aprindea nimic pe cer. Se cutremură. E pe cale să se întâmple ceva rău. Nu ştiu ce anume.

Luce respiră şi tuşi, înecându-se cu izul de sulf.

— De unde, Penn? De unde ştii?

Braţul lui Penn tremură când se ridică, arătând spre valea adâncă din mijlocul cimitirului.

— Vezi? întrebă ea. Licăreşte ceva acolo.

Optsprezece
Securea îngropată

Luce aruncă o privire spre lumina tremurătoare din partea mai joasă a cimitirului şi alergă într-acolo. Trecu în viteză de pietrele de mormânt sparte, lăsându-le pe Penn şi pe domnişoara Sophia mult în spate. Nu-i păsa că ramurile ascuţite şi răsucite ale stejarilor îi zgâriau braţele şi faţa sau că se împiedica de pâlcurile de ierburi cu rădăcini groase.

Trebuia să ajungă acolo.

Pătrarul lunii lumina slab, dar mai exista şi o altă sursă de lumină, care venea din valea adâncă din mijlocul cimitirului. Destinaţia ei. Părea un fulger uriaş ivit dintr-un nor de furtună. Doar că se petrecea pe pământ.

Umbrele îi transmiseseră avertismente în ultimele câteva zile, îşi dădu ea seama acum. Spectacolul lor întunecat se transformase deja în ceva vizibil chiar şi pentru Penn. Şi probabil că tot asta observaseră şi ceilalţi elevi care fugiseră înainte să vină ele. Luce nu ştia ce puteau să însemne. Însă, dacă Daniel se afla acolo, în mijlocul acelei străluciri sinistre… era numai vina ei.

Plămânii îi ardeau, dar ceea ce îi dădea putere să înainteze era imaginea lui Daniel, sub piersici. Nu avea să se oprească până nu îl găsea – pentru că oricum de asta venise, să-i arate cartea şi să-i strige că-l crede, că o parte din ea îl crezuse tot timpul, dar fusese prea speriată ca să accepte o astfel de istorie incredibilă. Să-i spună că nu va mai lăsa teama să o alunge, nu de data asta, nu iarăşi. Pentru că ştia ceva, înţelegea un lucru ce îi luase mult prea mult timp să-l priceapă.

Un lucru periculos şi straniu ce transforma experienţele lor trecute împreună în ceva în acelaşi timp credibil şi incredibil. Ştia cine – nu, ce era Daniel. O parte din ea ajunsese singură la această concluzie – că a trăit şi l-a iubit înainte. Doar că nu înţelesese ce însemna, ce însemnau toate – atracţia pe care o simţea faţă de el, visele ei – cele trăite până acum.

Dar nimic din toate astea nu conta dacă ea nu avea să ajungă acolo la timp, pentru a găsi o modalitate de a ţine piept umbrelor. Nimic nu mai conta dacă ele aveau să ajungă la Daniel înaintea ei. Trecea ca vântul printre pietrele de mormânt prăbuşite, dar valea din centrul cimitirului era încă foarte departe.

În spatele ei, se auzi un zgomot de paşi. Apoi un strigăt

ascuţit.

— Pennyweather! Era domnişoara Sophia. O ajungea din urmă pe Luce şi striga peste umăr, văzând-o pe Penn cum îşi croia cu grijă drum peste o piatră de mormânt căzută: eşti mai înceată ca melcul!

— Nu! strigă Luce. Penn, domnişoară Sophia, nu veniţi aici! Nu voia să mai fie responsabilă pentru alte vieţi ieşite în calea umbrelor.

Femeia încremeni pe o piatră de mormânt răsturnată şi privi scrutător spre cer, de parcă n-ar fi auzit-o pe Luce. Îşi ridică braţele subţiri în aer, ca pentru a se apăra. Luce îşi miji ochii încercând să scruteze întunericul şi îşi ţinu răsuflarea.

La începu crezu că erau umbrele, dar era vorba despre ceva diferit, mai înspăimântător, ca un văl zimţat, neregulat, plin de cavităţi negre, prin care se întrezăreau bucăţi de cer. Umbra aceasta era făcută dintr-un milion de particule minuscule. O furtună agitată şi gălăgioasă de umbre care se întindeau în toate direcţiile.

— Lăcuste? strigă Penn.

Luce se cutremură. Viermuiala deasă era încă la distanţă, dar larma se auzea mai tare cu fiecare clipă, ca bătaia din aripi a o mie de păsări. Ca tenebrele nesfârşite şi ostile care cutreieră pământul. Veneau. Aveau să se dezlănţuie împotriva ei, poate împotriva tuturor, în noaptea aceea.

— Nu e bine! strigă domnişoara Sophia către cer. Lucrurile ar trebui să aibă o ordine!

Penn ajunse gâfâind lângă Luce şi schimbară o privire uluită. Se vedeau broboane de sudoare deasupra buzei ei superioare, iar ramele mov ale ochelarilor îi tot alunecau de pe nas în căldura umedă.

— O ia razna, şopti Penn, arătând cu degetul mare spre bibliotecară.

— Nu. Luce clătină din cap. Ea ştie anumite lucruri. Şi dacă domnişoara Sophia este speriată, tu n-ar trebui să fii aici, Penn.

— Eu? întrebă Penn, uluită, probabil pentru că, din prima ei zi la acea şcoală, Penn fusese cea care o condusese pe Luce. Eu cred că nici una dintre noi n-ar trebui să fie aici.

Luce simţi o durere ascuţită în piept, la fel cum simţise când trebuise să-şi ia la revedere de la Callie. Îşi luă privirea de la Penn. Se produsese un fel de ruptură între ele acum, din cauza

trecutului lui Luce. Nu-i plăcea că trebuia să aducă vorba despre asta şi să-i atragă atenţia lui Penn, dar ştia că ar fi mai bine, mai sigur, ca drumurile lor să se despartă.

— Trebuie să rămân, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Trebuie să-l găsesc pe Daniel. Ar trebui să te întorci la internat, Penn. Te rog.

— Dar noi, zise Penn cu glas răguşit. Suntem singurele care… înainte ca Luce să poată auzi sfârşitul propoziţiei, porni spre mijlocul cimitirului, spre monumentul unde îl văzuse pe Daniel meditând în seara Zilei Părinţilor. Sări peste ultimele pietre de mormânt, apoi alunecă pe o pantă de frunze umede şi putrezite până când pământul deveni în sfârşit drept. Se opri în faţa stejarului uriaş din mijlocul cimitirului.

Înfierbântată, enervată şi îngrozită, în acelaşi timp, se sprijini de trunchiul copacului.

Apoi, printre crengile stejarului, îl văzu.

Daniel.

Expiră tot aerul din plămâni şi simţi cum i se înmoaie genunchii. O privire spre profilul îndepărtat şi întunecat, atât de frumos şi de maiestuos, îi dovedi că tot ceea ce îi dăduse el de înţeles – şi chiar şi concluzia importantă pe care o trăsese de una singură – era adevărat.

Stătea în vârful mausoleului, cu braţele încrucişate, uitându-se în sus, spre norul de lăcuste care tocmai trecuse pe deasupra capului său. Lumina palidă a lunii îşi întindea umbra ce cobora spre acoperişul plat şi larg al criptei. Alergă spre el, făcând cărare printre florile de tillandsia şi statuile vechi şi înclinate.

— Luce! El o urmări apropiindu-se de baza mausoleului. Ce faci aici?!

În vocea lui nu se simţea fericirea, ci mai degrabă groaza.

„E vina mea”, ar fi vrut să strige pe când se apropia de el. Şi „cred. Cred în povestea noastră. Iartă-mă că te-am părăsit, n-o s-o mai fac niciodată”. Şi mai era un lucru pe care ar fi vrut să i-l spună. Dar el se afla mult deasupra ei, iar vacarmul umbrelor era îngrozitor şi atmosfera era prea înceţoşată pentru a-l face să o audă de unde stătea ea.

Mormântul era din marmură. Dar una dintre sculpturile în basorelief, cea a unui păun, era ciobită într-o parte, iar Luce folosi spărtura pentru a-şi sprijini piciorul şi se ridică. Piatra, care, de obicei, era rece, acum se simţea caldă la atingere.

Palmele ei transpirate alunecară de câteva ori străduindu-se să ajungă în vârf. Voia să ajungă la Daniel, care trebuia să o ierte.

Nu escaladase decât câţiva centimetri din perete când simţi c-o bate cineva pe umăr. Se întoarse şi gemu când îşi dădu seama că era Daniel, apoi îşi pierdu echilibrul. O prinse, înconjurându-i talia cu braţul, înainte să alunece spre pământ. Dar, numai cu o clipă mai devreme, se aflase mult deasupra ei.

Luce îşi îngropa faţa în scobitura umărului său. Şi chiar dacă adevărul încă o mai speria, în braţele lui se simţea precum marea care atinge ţărmul, ca un călător care se întoarce după un drum lung şi greu – în sfârşit acasă.

— Ţi-ai ales un moment foarte bun să te întorci, îi spuse el. Zâmbi, dar zâmbetul îi era umbrit de o undă de îngrijorare. Iar ochii lui scrutau cerul, în spatele ei.

— Le vezi şi tu? îl întrebă.

Daniel se uită la ea, incapabil să răspundă. Îi tremurau buzele.

— Sigur că le vezi, şopti ea, pentru că totul se lega acum. Umbrele, povestea lui, trecutul lor. Un strigăt înăbuşitor se ridică în ea. Cum mă poţi iubi? suspină ea. Cum de mă poţi suporta?

El îi luă chipul în palme.

— Despre ce vorbeşti? Cum poţi spune asta?

Inima o durea de la cursa infernală de mai devreme.

— Pentru că… înghiţi în sec. Tu eşti înger. Braţele îi căzură fără vlagă pe lângă corp.

— Ce-ai spus?

— Eşti un înger, Daniel, ştiu, spuse ea, simţind cum zăgazurile se rupeau înlăuntrul ei, din ce în ce mai repede, până dispărură de tot. Nu-mi spune că sunt nebună. Te visez, sunt vise prea reale pentru a le uita, sunt vise care m-au făcut să te iubesc înainte ca tu să-mi fi spus măcar un lucru drăguţ. Nu zări nici o reacţie în ochii lui. Sunt vise în care ai aripi şi mă duci sus pe un cer pe care nu-l recunosc şi, cu toate astea, ştiu că am mai fost acolo, exact aşa, în braţele tale, de o mie de ori înainte. Îşi lipi fruntea de a lui. Asta explică atât de multe… cât de plin de graţie te mişti şi cartea pe care a scris-o străbunicul tău. De ce nu a venit nimeni să te viziteze de Ziua Părinţilor. Modul în care corpul tău pare să plutească atunci când înoţi şi de ce, când mă săruţi, mă simt ca şi cum aş fi ajuns în paradis. Se opri pentru a-şi recăpăta suflarea. Şi de ce trăieşti veşnic. Singurul lucru pe care nu mi-l pot explica este de ce, Dumnezeule, te-ai încurcat

cu mine. Pentru că eu nu sunt decât... eu. Se uită din nou spre cer, simţind vraja neagră a umbrelor. Şi sunt vinovată de atât de multe lucruri.

Îl văzu pălind. Iar Luce nu putu trage decât o concluzie:

— Nici tu nu înţelegi de ce.

— Nu înţeleg cum de mai eşti încă aici.

Ea clipi şi dădu din cap nefericită, dorind să se întoarcă.

— Nu! O trase înapoi. Nu pleca. Sunt uimit pentru că tu niciodată... noi niciodată... n-am ajuns atât de departe, îşi închise ochii. Vrei să mai spui o dată? întrebă el, aproape temător. Vrei să-mi spui... ce sunt eu?

— Eşti un înger, repetă ea încet, surprinsă să-l vadă pe Daniel închizând ochii şi oftând de plăcere, de parcă l-ar fi sărutat. Sunt îndrăgostită de un înger. Acum ea era cea care voia să închidă ochii şi să geamă. Lăsă capul în jos. Dar în visele mele, aripile tale...

O rafală de vânt fierbinte îi mătură într-o parte, aproape doborând-o pe Luce din braţele lui Daniel. Dar el o proteja cu trupul lui. Norul de umbre-lăcuste se aşezase în coroana unui copac de dincolo de cimitir şuierând printre crengile acestuia. Acum se ridicau într-un roi uriaş.

— O, Doamne, şopti Luce. Trebuie să fac ceva. Trebuie să le opresc...

— Luce. Daniel îi mângâie obrazul. Uită-te la mine. N-ai făcut nimic rău. Şi nu ai cum să controlezi – arătă într-acolo – asta. Clătină din cap. De ce să te gândeşti că eşti vinovată?

— Fiindcă, îi spuse ea, toată viaţa am văzut aceste umbre...

— Ar fi trebuit să fac ceva când mi-am dat seama, săptămâna trecută, lângă lac. Este prima viaţă în care le vezi – şi m-am speriat.

— Cum poţi şti că nu este vina mea? întrebă ea, gândindu-se la Todd şi la Trevor.

Umbrele apăreau întotdeauna exact înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Îi sărută părul.

— Umbrele pe care le vezi se numesc Vestitoare. N-arată prea bine, dar nu-ţi pot face rău. Nu fac decât să spioneze o situaţie şi să raporteze altcuiva. Bârfe. Versiunea demonică a unei găşti de fete de liceu.

— Şi atunci acelea ce sunt?

Arătă spre copacii care mărgineau perimetrul cimitirului.

Crengile lor se prăvăliseră din cauza umbrelor groase şi unduitoare.

Daniel le privi foarte calm.

— Sunt umbrele chemate de Vestitoare. Pentru luptă. Luce îşi simţi braţele şi picioarele îngheţându-i de frică.

— Ce, hm… ce fel de luptă?

— Lupta cea mare, zise el simplu, ridicând bărbia. Dar acum doar fac paradă. Încă mai avem timp.

În spatele lor, cineva tuşi, făcând-o pe Luce să sară speriată în lături. Daniel se înclină în semn de bun-venit pentru domnişoara Sophia, care stătea în umbra mausoleului. Părul ei se desprinsese din agrafe, în dezordine şi ciufulit, la fel de sălbatic ca şi privirea din ochii ei. Apoi, cineva păşi în faţa femeii. Penn. Îşi ţinea mâinile în buzunarele gecii. Încă mai era roşie la faţă, iar părul i se umezise de transpiraţie. Ridică din umeri ca pentru a-i spune lui Luce: „Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar n-am putut să te abandonez, pur şi simplu”. În ciuda a ceea ce se întâmpla, Luce zâmbi.

Domnişoara Sophia păşi înainte şi ridică glasul.

— Lucinda noastră a făcut cercetări. Daniel îşi scarpină obrazul.

— Ai citit vechitura aia? N-ar fi trebuit s-o scriu niciodată. Părea aproape stânjenit – dar Luce aşează încă o piesă din puzzle la locul ei.

— Tu ai scris-o, îi spuse ea. Şi tu ai schiţat chenarul şi ai lipit fotografia noastră.

— Ai găsit fotografia, zise Daniel, zâmbind, strângând-o mai aproape de el pentru a-i arăta că poza îi trezise o grămadă de amintiri. Bineînţeles.

— Mi-a luat ceva timp să înţeleg, dar, când am văzut cât de fericiţi eram, ceva s-a deschis în sufletul meu şi am ştiut imediat.

Îşi încolăci un braţ în jurul gâtului lui şi îl trase spre ea, fără să-i pese că domnişoara Sophia şi Penn erau acolo. Când buzele lui Daniel le atinse pe ale ei, tot cimitirul întunecat şi înspăimântător dispăru – la fel şi mormintele vechi, şi umbrele care rătăceau prin coroanele copacilor; chiar şi luna şi stelele de deasupra.

Când văzuse prima dată fotografia de la Helston se speriase. Ideea existenţei tuturor acelor versiuni trecute ale persoanei ei

era prea mult pentru ea. Dar acum, în braţele lui Daniel, le simţea pe toate întrepătrunzându-se, nenumărate Lucinde care îl iubiseră pe acelaşi Daniel, iar şi iar. Era atât de multă dragoste – încât se revărsa din inima şi sufletul ei, scurgându-se din trupul ei şi umplând spaţiul care îi separa.

Şi îşi dădu seama, în sfârşit, ce-i spusese el când se uitau la umbre: că nu făcuse nimic rău. Că nu avea nici un motiv să se simtă vinovată. Oare putea fi adevărat? Nu era vinovată de moartea lui Trevor sau a lui Todd, aşa cum crezuse întotdeauna? În momentul în care îşi puse întrebarea, ştiu că Daniel îi spusese adevărul. Părea că se trezise dintr-un lung coşmar. Nu se mai simţea precum fata cu părul tuns scurt şi cu haine largi, negre, nu mai era ghinionista care făcea tot timpul prostii, înspăimântată de cimitirul dărăpănat şi ajunsă, pe bună dreptate, la şcoala de corecţie.

— Daniel, îi spuse, îndepărtându-i umerii cu blândeţe ca să-i poată vedea chipul. De ce nu mi-ai spus mai devreme că eşti înger? De ce ai pierdut vremea cu discuţia aia despre faptul că eşti blestemat?

Daniel o privi neliniştit.

— Nu sunt supărată, îl linişti ea. Doar mă întrebam.

— N-aş putea să-ţi spun. Sunt toate legate. Până acum, nici n-am ştiut că poţi descoperi şi singură lucrul ăsta. Dacă ţi-aş fi spus prea repede sau într-un moment nepotrivit, ai fi fugit iar, iar eu ar fi trebuit să aştept. Şi deja am aşteptat atât de mult.

— Cât de mult? îl întrebă Luce.

— Nu atât de mult încât să uit că meriţi totul. Orice sacrificiu. Orice durere.

Daniel închise ochii pentru o clipă. Apoi se uită spre Penn şi spre domnişoara Sophia.

Penn se sprijinise cu spatele de o piatră de mormânt neagră, acoperită cu muşchi. Stătea cu genunchii strânşi sub bărbie şi îşi rodea nervoasă unghiile. Bibliotecara se uita la ei, cu mâinile în şold. Părea că are ceva de spus.

Daniel făcu un pas în spate, iar Luce simţi o rafală de aer rece suflând printre ei.

— Încă mă mai tem că în orice clipă ai putea…

— Daniel… strigă domnişoara Sophia dezaprobator. Făcu un gest cu mâna pentru a o opri.

— Relaţia noastră nu va fi atât de simplă cum o să vrei să fie.

— Evident că nu, spuse Luce, doar eşti înger, dar acum, că ştiu…

— Lucinda Price. De data asta, Luce era obiectul reproşurilor femeii. Nu vrei să auzi ce are el să-ţi spună, o avertiză ea. Iar tu, Daniel, tu nu ai nici un drept. O s-o ucidă…

Luce clătină din cap, tulburată de spusele domnişoarei Sophia.

— Cred că pot supravieţui adevărului.

— Nu este vorba de orice adevăr, o contrazise bibliotecara, păşind în faţă pentru a se aşeza între ei. Iar tu nu vei supravieţui. Aşa cum nu ai supravieţuit în miile de ani care au trecut de la Cădere.

— Daniel, despre ce vorbeşte? Luce întinse mâna pe lângă domnişoara Sophia pentru a-l lua de mână, dar bibliotecara îi opri braţul. Mă descurc, zise Luce, simţind un ghem de nervi adunându-i-se în stomac. Nu mai vreau secrete. Îl iubesc.

Era prima dată când spunea aceste cuvinte, cu voce tare. Singurul ei regret era că rostise trei cuvinte atât de importante dar nu i le spusese direct lui Daniel. Se întoarse spre el. Ochii lui străluceau.

— Da, spuse ea, te iubesc.

Poc.
Poc. Poc.
Poc. Poc. Poc. Poc.

Aplauze rare şi asurzitoare se auziră din spatele lor, dintre copaci. Daniel se desprinse de ea şi se întoarse spre sursa zgomotului, într-o atitudine rigidă, iar Luce simţi vechea teamă invadând-o din nou, se simţi încremenită de groaza care avea legătură cu ceea ce vedea în umbre, speriată de ceea ce el văzuse înaintea ei.

— O, bravo, bravo! Serios, sunt sincer emoţionat – şi nu prea mă mai emoţionează multe în vremurile-astea, o spun cu tristeţe.

Cam ieşi la lumină. Ochii lui erau înconjuraţi de o umbră deasă, de un auriu scânteietor, care-i strălucea pe faţă în lumina lunii, făcându-l să arate ca o pisică sălbatică.

— E atât de incredibil de dulce, spuse el. Iar el te iubeşte la rândul lui… nu-i aşa, iubăreţule? Nu-i aşa, Daniel?

— Cam, îl avertiză Daniel. Nu face asta.

— Ce să fac? întrebă Cam, ridicându-şi braţul stâng în aer. Îşi pocni degetele o dată şi în aerul de deasupra mâinii lui se aprinse o flacără mică, de mărimea unui chibrit. La asta te referi?

Ecoul pocniturii păru să zăbovească în aer, să se răsfrângă din pietrele de mormânt din cimitir, să crească în intensitate şi să se multiplice pe măsură ce ricoşa înainte şi-napoi. La început, lui Luce i se păru că sunetul semăna mai mult cu nişte aplauze, de parcă un auditoriu demonic aplauda în bătaie de joc iubirea dintre Luce şi Daniel, aşa cum făcuse Cam. Apoi îşi aminti bătăile din aripi asemenea unor tunete pe care le auzise mai devreme. Îşi ţinu respiraţia pe măsură ce sunetul luă forma a mii de particule haotice de întuneric. Viermuiala de umbre asemenea lăcustelor, care dispăruseră în pădure, se ridică deasupra lor încă o dată.

Zgomotul pe care îl făceau era atât de asurzitor, încât Luce trebui să-şi acopere urechile. Pe pământ, Penn stătea ghemuită cu capul între genunchi. Dar Daniel şi domnişoara Sophia priveau cu stoicism cerul, în timp ce hărmălaia se înteţea şi se transforma. Începu să semene mai degrabă cu nişte aspersoare abia pornite… sau ca sâsâitul a o mie de şerpi.

— Sau asta? întrebă Cam, ridicând din umeri pe măsură ce umbra fără formă se insinua în jurul lui.

Insectele începură pe rând să crească şi să-şi desfacă elitrele, devenind mai mari decât ar fi fost firesc, picurând precum cleiul şi formând trupuri negre, segmentate. Apoi, de parcă ar fi învăţat cum să-şi folosească membrele de umbră pe măsură ce prindeau formă, se ridicară încet pe numeroasele lor picioare şi începură să înainteze, asemenea unor călugăriţe de un stat de om.

Cam le ură bun-venit pe măsură ce se adunau ca un roi în jurul lui. În curând, formaseră o armată uriaşă de întuneric şi se aşezară în spatele lui Cam.

— Îmi pare rău, spuse el, lovindu-se cu palma peste frunte, îmi spuseseşi să nu fac asta?

— Daniel, şopti Luce, ce se întâmplă?

— De ce-ai suspendat armistiţiul? îi strigă lui Cam.

— O, ce să-ţi spun… Ştii ce se spune despre vremurile disperate, rânji Cam. Şi să te privesc cum îi acoperi trupul cu

sărutările tale angelice... ei bine, asta m-a făcut să mă simt atât de disperat.

— Ţine-ţi gura, Cam! strigă Luce, gândul că îl lăsase să o atingă producându-i greaţă.

— Toate la timpul lor, zise Cam rotindu-şi ochii spre ea. O, da, o să ne încăieram iar, iubito. Pentru tine. Din nou. Îşi mângâie bărbia şi-şi miji ochii verzi. De data asta mai serios, cred. Cu câteva victime colaterale. Împacă-te cu ideea.

Daniel o strânse în braţe.

— Spune-mi de ce, Cam. Măcar atât îmi datorezi.

— Ştii de ce, strigă Cam, arătând spre Luce. Ea e încă aici. Dar nu va mai fi pentru mult timp.

Îşi puse mâinile în şolduri şi un grup de umbre negre dese, acum de forma unor şerpi nesfârşiţi şi graşi, îi alunecă de-a lungul trupului, încercuindu-i braţele asemenea unor brăţări. Cam mângâie capul celui mai mare dintre ei cu o grijă părintească.

— Şi, de data asta, când dragostea ta se va spulbera ca un norişor tragic de cenuşă, va fi pentru totdeauna. Vezi, totul e diferit de data asta.

Cam radia, lui Luce părându-i-se că Daniel se înfioară pentru o clipă.

— O, doar un lucru e la fel... iar mie chiar îmi place cât eşti de predictibil, Grigori. Cam făcu un pas înainte. Legiunile sale de umbre se mişcară odată cu el, făcându-i pe Luce şi Daniel, Penn şi domnişoara Sophia să se dea un pas înapoi. Tu te temi, zise el, arătând melodramatic spre Daniel. Iar eu nu.

— Asta pentru că tu nu ai nimic de pierdut, zise Daniel cu dispreţ. N-aş schimba niciodată locul cu tine.

— Hmmm, rosti Cam, ducându-şi un deget la bărbie. Vom vedea. Se uită în jur rânjind. Chiar trebuie să-ţi dau totul mură-n gură? Da. Am auzit că ai putea avea ceva mai important de pierdut de data asta. Ceva care va face din nimicirea ei un lucru mult mai plăcut.

— Despre ce vorbeşti? îl repezi Daniel.

La stânga lui Luce, domnişoara Sophia deschise gura şi scoase un urlet de animal sălbatic. Îşi agită haotic braţele deasupra capului în mişcări smucite asemănătoare unui dans, cu ochii aproape transparenţi, de parcă ar fi fost într-un fel de transă. Buzele i se schimonosiră, iar Luce îşi dădu seama şocată

că bolborosea în mai multe limbi.

Daniel luă braţul femeii şi o scutură.

— Nu, ai absolută dreptate: nu are nici un sens, şopti el, iar Luce îşi dădu seama că putea înţelege limbajul ei bizar.

— Ştii ce spune? îl întrebă.

— Permite-ne să traducem, strigă o voce cunoscută de pe acoperişul mausoleului.

Arriane. Lângă ea stătea Gabbe. Amândouă păreau a fi luminate din spate şi erau învăluite într-o strălucire argintie ciudată. Săriră de pe criptă, aterizând fără zgomot lângă Luce.

— Cam are dreptate, Daniel, spuse Gabbe repede. Ceva e diferit de data asta… ceva care are legătură cu Luce. Cercul ar putea fi rupt – şi nu în modul în care ai vrea tu. Adică… s-ar putea încheia.

— Să-mi spună şi mie cineva despre ce vorbiţi, interveni Luce. Ce e diferit? Cum adică rupt? Şi pentru ce naiba se dă toată lupta asta?

Daniel, Arriane şi Gabbe o fixară cu privirea pentru o clipă, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de ce era ea acolo, de parcă ar fi cunoscut-o de undeva, de parcă se schimbase complet doar într-o clipă, iar ei nu-i mai recunoşteau chipul.

În cele din urmă, Arriane vorbi.

— Ce se află în joc? Îşi frecă cicatricea de pe gât. Dacă ei câştigă – va fi iadul pe pământ. Sfârşitul lumii aşa cum o ştim cu toţii.

Siluetele negre începură să ţipe în jurul lui Cam, luptându-se între ele şi muşcându-se unele pe altele, într-un fel de repetiţie dezgustătoare şi diavolească.

— Şi dacă ieşim noi învingători? se chinui Luce să articuleze cuvintele.

Gabbe înghiţi în sec, apoi rosti extrem de serioasă:

— Încă nu ştim.

Brusc, Daniel se dădu înapoi, îndepărtându-se de Luce şi arătă spre ea.

— Ea n-a f-fost… se bâlbâi, acoperindu-şi gura cu palma. Sărutul, rosti în cele din urmă, păşind înainte pentru a o apuca de braţ pe Luce. Cartea. De asta poţi…

—Treci la partea a doua, Daniel, interveni Arriane. Gândeşte repede. Răbdarea e o virtute şi tu ştii ce părere are Cam despre chestiile de genul ăsta.

Daniel o strânse de mână pe Luce.

— Trebuie să pleci. Trebuie să fugi de aici.

— Ce? De ce?

Se uită spre Arriane şi Gabbe căutând ajutor, dar apoi se făcu mică şi se depărta de ele în timp ce pe acoperişul mausoleului începu o ploaie de scântei argintii, ca un roi de licurici eliberaţi dintr-un borcan uriaş. Se revărsară asupra lui Arriane şi a lui Gabbe, făcându-le ochii să strălucească, îi amintiră lui Luce de artificii – şi de o zi de 4 iulie când lumina fusese exact cea potrivită, iar ea se uitase în ochii mamei ei şi văzuse reflectarea artificiilor, un fulger argintiu de lumină, de parcă ochii ar fi fost o oglindă.

Numai că aceste licăriri nu se pierdeau în fum asemenea artificiilor. Când ajunseră pe iarbă, crescuseră şi se transformară în nişte fiinţe graţioase, cu irizaţii sclipitoare. Nu aveau formă umană, dar cumva îţi păreau cunoscute. Raze de soare strălucitoare, minunate. Creaturi atât de tulburătoare, încât Luce ştiu imediat că erau o armată cu puteri îngereşti, de aceeaşi mărime şi de acelaşi număr cu forţa neagră din spatele lui Cam. Aşa arătau frumuseţea şi bunătatea adevărate – o adunare de fiinţe spectrale şi luminoase atât de pure, încât te durea dacă te uitai direct la ele, asemenea celei mai splendide eclipse sau poate asemenea paradisului însuşi. Ar fi trebuit să se simtă mângâiată pentru că se afla de partea care trebuia să câştige această luptă. Dar începea să i se facă rău.

Daniel îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Are febră.

Gabbe o mângâie pe braţ, zâmbind.

— E în regulă, draga mea, îi spuse, îndepărtând mâna lui Daniel. Accentul ei tărăgănat era liniştitor. Avem noi grijă de toate astea. Dar tu trebuie să pleci. Se uită peste umăr, la hoarda de umbre din spatele lui Cam. Acum.

Daniel o trase pe Luce spre el pentru o ultimă îmbrăţişare.

— O s-o iau cu mine, strigă domnişoara Sophia. Încă mai avea cartea la subsuoară. Ştiu eu un loc sigur.

— Du-te, o îndemnă Daniel, o să vin după tine imediat ce-o să pot. Promite-mi doar că o să fugi şi că n-o să te uiţi înapoi.

Luce avea atât de multe întrebări.

— Nu vreau să te părăsesc.

Arriane păşi între ei şi o împinse cu putere pe Luce spre porţi.

— Îmi pare rău, Luce, spuse ea. E timpul să ne laşi pe noi să luptăm. Suntem, ai putea spune, un fel de profesionişti.

Luce simţi mâna lui Penn alunecând în palma ei şi curând o luară la fugă. Alerga spre porţile cimitirului la fel de repede cum coborâse când venise să-l găsească pe Daniel. Înapoi pe panta alunecoasă cu frunze moarte. Înapoi printre crengile ascuţite de stejar şi pe lângă grămezile de pietre de mormânt sparte. Săriră peste pietre şi fugiră în sus pe pantă, spre arcada îndepărtată din fier forjat a porţilor. O rafală de vânt fierbinte le ciufulea părul, iar aerul mlăştinos şi dens încă îi umplea plămânii. Nu găsea luna după care să se ghideze, iar lumina din mijlocul cimitirului dispăruse. Nu înţelegea deloc ce se întâmpla. Şi nu-i plăcea deloc că toţi ceilalţi ştiau.

Un fulger întunecat muşcă pământul în faţa lor, deschizând o falie crestată. Luce şi Penn se opriră exact la timp. Spintecătura era la fel de largă pe cât de înaltă era Luce şi tot pe-atât de adâncă... de fapt nu putea vedea fundul întunecat al gropii. Marginile sfârâiau şi spumegau.

Penn gemu.

— Luce, mi-e teamă.

— Haideţi după mine, fetelor, strigă domnişoara Sophia. Le conduse spre dreapta, şerpuind printre mormintele întunecate în timp ce exploziile se înteţeau în urma lor.

— Sunetele bătăliei, gâfâi ea, dându-le explicaţii ce sunau straniu. Mă tem că o să mai dureze o vreme.

Luce tresărea la fiecare explozie, dar continuă să meargă înainte până îşi simţi gambele arzând, până când Penn scoase un vaiet în spatele ei. Luce se întoarse şi îşi văzu prietena împiedicându-se, cu ochii daţi peste cap.

— Penn! strigă Luce, întinzându-se să o prindă chiar înainte să cadă. O puse cu blândeţe pe pământ şi o întoarse pe burtă. Apoi îşi dori să n-o fi făcut. Umărul lui Penn fusese spintecat un obiect negru şi crestat. Îi muşcase în piele, lăsând în urmă o bucată de carne carbonizată care mirosea a ars.

— E grav? şopti Penn cu glas răguşit.

Clipea des, enervată că nu putea să-şi ridice capul ca să vadă cu ochii ei.

— Nu, minţi Luce, clătinând din cap. Doar o tăietură, înghiţi în sec, ţinând cu greu în frâu greaţa care i se ridica în gât pe când încerca să strângă marginile zdrenţuite ale mânecii puloverului

negru al lui Penn. Te doare?

— Nu ştiu, şuieră Penn. Nu simt nimic.

— Fetelor, ce vă ţine în loc? le întrebă domnişoara Sophia întorcându-se după ele.

Luce se uită la bibliotecară, dorindu-şi ca nici ea să nu spună cât de gravă părea rana lui Penn.

Şi nu spuse. Făcu un gest scurt din cap către Luce, apoi o luă în braţe pe Penn şi o ridică asemenea unui părinte care îşi duce copilul în pat.

— Eşti în siguranţă, spuse ea. Nu mai durează mult.

— Hei! Luce o urmă pe domnişoara Sophia, care o ducea fără nici un efort pe Penn, de parcă ar fi fost un fulg. Cum aţi…

— Fără întrebări, până nu ajungem îndeajuns de departe de toate astea, spuse femeia.

Departe. Ultimul lucru pe care îl dorea Luce era să fie departe de Daniel. Apoi, după ce ieşiseră din cimitir şi se opriră pe terenul din curtea şcolii, nu se putu abţine. Se uită înapoi. Şi înţelese imediat de ce Daniel îi spusese să nu facă asta.

O coloană răsucită galben-argintie de foc izbucni din centrul întunecat al cimitirului. Era lată cât cimitirul, un stâlp de lumină ce se înălţa sute de metri în aer şi învolbura norii. Umbrele negre se amestecau cu lumina, întinzându-şi din când în când tentaculele şi alungându-le cu un ţipăt în noapte. Pe măsură ce şuviţele răsucite îşi schimbară locul, îşi pierdură tenta de argintiu sau de auriu; un singur sunet umplu aerul, plin şi fără sfârşit, asurzitor ca o cascadă. Note joase tunau în noapte. Note înalte se armonizau pentru a umple spaţiul din jurul lor. Era cea mai măreaţă armonie cerească, perfect acordată, care se auzise vreodată pe pământ. Era frumos şi îngrozitor în acelaşi timp, şi totul duhnea a pucioasă.

Probabil că populaţia de pe o rază de câţiva kilometri, credea că venise sfârşitul lumii. Luce nu ştia ce să creadă. Inima i se opri brusc.

Daniel îi spusese să nu se uite înapoi ştiind că priveliştea avea să o facă să-şi dorească să se întoarcă după el.

— O, nu, n-o să faci asta, îi spuse domnişoara Sophia, apucând-o pe Luce de ceafă şi târând-o prin campus.

Când ajunseră aproape de sala de sport, Luce îşi dădu seama că femeia o cărase şi pe Penn în tot acest timp, folosindu-şi doar un braţ.

— Ce sunteţi dumneavoastră? întrebă Luce în timp ce domnişoara Sophia o împingea prin uşile duble.

Bibliotecara scoase o cheie lungă din buzunarul puloverului ei roşu şi o strecură într-o parte a peretelui de cărămidă din faţa holului, care nici măcar nu arăta ca o uşă. Drumul spre o scară lungă se deschise fără zgomot, iar domnişoara Sophia îi făcu semn lui Luce să coboare înaintea ei.

Ochii lui Penn erau închişi. Ori era inconştientă, ori durerea era prea mare. Oricum ar fi fost, era extrem de tăcută.

— Unde mergem? întrebă Luce. Trebuie să ieşim de aici. Unde e maşina dumneavoastră?

Nu voia să o sperie pe Penn, dar aveau nevoie de un doctor. Repede.

— Linişte, dacă îţi cunoşti interesul. Domnişoara Sophia se uită la rana lui Penn şi oftă. Mergem în singura cameră care n-a fost invadată de echipament de sport. Unde putem fi singure.

Penn începuse să geamă în braţele bibliotecarei. Sângele curgea din rana ei ca un şuvoi gros şi întunecat pe pardoseala de marmură.

Luce se uită spre scara abruptă. Nu-i putea zări capătul.

— Cred că, pentru binele lui Penn, ar trebui să stăm aici. O să avem nevoie de ajutor în curând.

Domnişoara Sophia oftă şi o lăsă pe Penn jos pe piatră, repezindu-se să încuie uşa pe care tocmai intraseră. Luce căzu în genunchi în faţa prietenei sale. Penn părea atât de mică şi de fragilă. În lumina slabă răspândită de candelabrul elegant din fier forjat de deasupra lor, Luce vedea, în sfârşit, cât de grav fusese rănită.

Penn era singura prietenă adevărată pe care Luce o avea la Sword & Cross, singura de care nu se simţea intimidată. După ce văzuse de ce erau în stare Arriane, Gabbe şi Cam, prea puţine mai aveau sens. Dar de un singur lucru era sigură: Penn era singura persoană de la Sword & Cross care semăna cu ea.

Doar că Penn era mai puternică decât Luce. Mai deşteaptă şi mai veselă, şi mai relaxată. Ea era motivul pentru care Luce rezistase în aceste prime săptămâni la şcoala de corecţie. Fără Penn, cine ştie unde-ar fi fost acum?

— Of, Penn, oftă Luce, o să fii bine. O să te facem bine. Penn murmură câteva cuvinte de neînţeles, îngrijorând-o pe Luce. Se întoarse spre domnişoara Sophia, care se apucase să închidă pe

rând toate ferestrele.

— O pierdem în curând, spuse Luce. Trebuie să chemăm un doctor.

— Da, da, spuse femeia, dar părea preocupată de altceva. Era ocupată să asigure clădirea, de parcă umbrele din cimitir s-ar fi îndreptat spre ele.

— Luce? şopti Penn. Mi-e teamă.

— Să nu-ţi fie. Luce o strânse de mână. Eşti atât de curajoasă, în tot timpul ăsta, ai fost un adevărat sprijin.

— Mai scuteşte-mă, o auzi domnişoara Sophia în spatele ei, cu o duritate de care Luce n-o crezuse în stare. E un stâlp de sare.

— Ce? întrebă Luce confuză. Ce înseamnă asta?

Ochii ca două mărgele ai bibliotecarei se îngustaseră în două fante negre şi subţiri. Chipul ei deveni o mască de riduri clătinând cu amărăciune din cap. Apoi, foarte încet, scoase un pumnal lung de argint din mâneca puloverului.

— Fata asta nu face decât să ne ţină pe loc.

Luce făcu ochii cât cepele privind cum domnişoara Sophia ridică pumnalul deasupra capului. Ameţită, Penn nu-şi dădea seama ce se întâmplă, dar Luce cu siguranţă ghicise.

— Nu! ţipă ea, întinzând mâna să-i oprească braţul, pentru a da la o parte pumnalul.

Dar domnişoara Sophia ştia foarte bine ce făcea şi îi bloca mâna lui Luce, îndepărtând-o cu mâna liberă, în timp ce trecu lama de-a curmezişul gâtului lui Penn.

Penn gemu şi începu să horcăie, abia respirând. Dădu ochii peste cap, aşa cum făcea de fiecare dată când cădea pe gânduri. Doar că acum nu cădea în ghearele morţii. În cele din urmă, întâlni ochii lui Luce. Apoi privirea i se înceţoşa şi respiraţia i se opri.

— Nu e o treabă foarte curată, dar este necesară, zise domnişoara Sophia ştergând lama pumnalului pe puloverul negru al lui Penn.

Luce se dădu înapoi, acoperindu-şi gura, incapabilă să ţipe sau să-şi ia privirea de pe chipul prietenei moarte, incapabilă să se uite la femeia despre care ea crezuse că era de partea lor. Brusc, îşi dădu seama de ce domnişoara Sophia blocase toate uşile şi toate ferestrele încăperii. Nu o făcuse pentru a ţine intruşii afară, ci pentru a o ţine pe ea prizonieră înăuntru.

Nouăsprezece
Departe de lume

În capul scărilor se ridica un zid plat din cărămizi. Fundăturile îi dăduseră întotdeauna o senzaţie de claustrofobie lui Luce, iar situaţia de faţă era şi mai disperată pentru că acum avea un cuţit la gât. Aruncă iute o privire înapoi către scara înaltă pe care o urcaseră. De acolo, căderea părea foarte lungă şi dureroasă.

Domnişoara Sophia vorbea din nou în alte limbi, mormăind ceva cu voce înceată în timp ce descuia cu îndemânare o uşă ascunsă. O împinse pe Luce într-o capelă mică şi încuie uşa în urma lor. Înăuntru era foarte frig şi te copleşea mirosul ca de praf de cretă. Luce se chinuia să respire, să înghită saliva amară care-i umplea gura.

Penn nu putea fi moartă. Nu era posibil să se fi întâmplat ceea ce tocmai văzuse. Domnişoara Sophia nu putea fi atât de malefică.

Daniel îi spusese să aibă încredere în ea. Îi spusese să stea cu ea până venea să o caute…

Femeia nici n-o băgă în seamă pe Luce, abia se mişca prin cameră, aprinzând lumânare după lumânare, îndoindu-şi genunchii în faţa fiecăreia dintre ele şi intonând în continuare aceeaşi litanie într-o limbă necunoscută lui Luce. Candelele care licăreau dezvăluiră o capelă curată şi bine întreţinută, ceea ce însemna că nu trecuse mult de când mai fusese cineva acolo. Dar, oare, domnişoara Sophia era chiar singura din campus care avea cheia de la uşa secretă? Cine mai ştia de existenţa acestui loc?

Acoperişul din ţiglă roşie era înclinat şi neuniform. Tapiserii mari şi decolorate acopereau pereţii, înfăţişând imagini cu creaturi ciudate jumătate om, jumătate peşte, care se luptau pe o mare înspumată. În faţă se întindea un mic altar alb, iar pe pardoseala din piatră cenuşie se înşirau câteva rânduri de strane simple din lemn. Luce se uită disperată în jurul ei după o ieşire, dar nu mai zări alte uşi sau ferestre.

Fetei îi tremurau picioarele de teamă şi de furie când se gândea la Penn, trădată şi zăcând moartă la baza scărilor.

— De ce faceţi asta? întrebă ea, dând înapoi spre uşile cu

arcade ale capelei. Am avut încredere în dumneavoastră.

— E numai vina ta, draga mea, spuse domnişoara Sophia, răsucindu-i cu duritate braţul. Apoi îi puse din nou pumnalul la gât şi o conduse spre culoarul dintre bănci. Încrederea este, în cel mai bun caz, o faptă necugetată. În cel mai rău caz, doar un mod de-a te lăsa ucis.

Femeia o împinse pe Luce spre altar.

— Acum, te rog să fii drăguţă şi să te întinzi.

Pentru că pumnalul se afla prea aproape de gâtul ei, Luce făcu aşa cum i se ceruse.

Simţi un punct mai rece pe ceafă într-un loc şi întinse mâna să-l atingă. Când îşi văzu degetele, vârfurile acestora erau colorate cu picături sânge acolo unde o înţepase cuţitul. Domnişoara Sophia o lovi peste mână.

— Crezi că asta e rău? Dacă ai şti ce pierzi afară, o repezi, făcând-o pe Luce să se cutremure.

Daniel era afară.

Altarul era o platformă pătrată, albă, dintr-o singură bucată de piatră, cam cât Luce de lungă. Îi era frig şi se simţea foarte vulnerabilă acolo, cum stătea întinsă pe ea, imaginându-şi băncile ocupate de siluete neclare de enoriaşi în aşteptarea spectacolului torturii ei.

Uitându-se în sus, văzu că exista totuşi o fereastră în această capelă ca o cavernă, o rozetă mare ca o lucarnă. Avea un model floral complicat, cu trandafiri roşii şi purpurii pe un fond bleumarin. Ar fi fost mult mai drăguţ dacă i-ar fi oferit o privelişte din exteriorul capelei.

— Să vedem, unde am… ah, da! Domnişoara Sophia căută ceva sub altar şi scoase o bucată groasă de frânghie. Să nu cumva să te mişti, îi spuse, vânturând cuţitul înspre Luce. Apoi îşi făcu de lucru legând-o pe fată cu o frânghie trasă prin patru găuri făcute la colţurile altarului. Mai întâi fiecare gleznă, apoi fiecare încheietură. Luce încercă să nu se zvârcolească în timp ce era priponită asemenea unui miel de sacrificiu. Perfect, spuse femeia, trăgând cu putere de nodurile complicate.

— Aţi pus la cale toate astea, îşi dădu Luce seama, înspăimântată.

Domnişoara Sophia zâmbi la fel de drăguţ ca în prima zi când Luce păşise în bibliotecă.

— Aş putea spune că nu am nimic personal cu tine, Lucinda,

dar de fapt chiar am, chicoti ea. Am aşteptat mult timp momentul ăsta, să fiu singură cu tine.

— De ce? o întrebă Luce. Ce vreţi de la mine?

— Nu vreau decât să te elimin, o lămuri domnişoara Sophia. Vreau să-l eliberez pe Daniel.

O lăsă pe Luce pe altar şi se îndreptă către un pupitru aflat lângă picioarele fetei. Puse cartea scrisă de Daniel pe pupitru şi începu să răsfoiască rapid paginile. Luce îşi aminti de momentul în care o deschisese pentru prima oară şi îşi văzuse chipul alături de cel al lui Daniel. Cum îşi dăduse, în sfârşit, seama că el era înger. Nu ştia aproape nimic atunci, dar era sigură că acea fotografie însemna că ea şi Daniel ar putea fi împreună.

Acum i se părea imposibil.

— Acum stai acolo, leşinată după el, nu-i aşa? o întrebă domnişoara Sophia. Închise cartea cu un zgomot sec şi lovi cu pumnul în copertă. Chiar asta este problema.

— Care e problema dumneavoastră? zise Luce trăgând de sforile care o ţintuiau de altar. De ce vă interesează ce simţim eu şi Daniel unul pentru celălalt sau cu cine ne întâlnim?

Psihopata asta nu avea nici o legătură cu ei.

— Aş vrea să am o discuţie cu cine a avut minunata idee de a pune soarta sufletelor noastre eterne în mâinile unei perechi de mucoşi îndrăgostiţi. Îşi ridică pumnul în aer. Vor să încline balanţa? O să le arăt eu ce înseamnă să înclini balanţa.

Vârful pumnalului scânteie în lumina lumânărilor. Luce îşi luă privirea de pe lama cuţitului şi izbucni:

— Sunteţi nebună!

— Dacă dorinţa de-a pune capăt celei mai mari şi mai lungi bătălii care s-a dus vreodată mă face nebună – tonul domnişoarei Sophia lăsa a se înţelege că Luce era cam limitată pentru că nu-şi dăduse încă seama de toate astea – atunci aşa să fie!

Ideea că femeia ar fi avut ceva de spus în bătălia care se ducea afară nu putea să-şi facă loc în mintea lui Luce. Daniel se lupta afară. Ce se întâmpla între ele nu se putea compara cu acea bătălie. Indiferent că domnişoara Sophia trecuse sau nu de partea adversarului.

— Spuneau că va fi iadul pe pământ, şopti Luce. Sfârşitul lumii.

Femeia începu să râdă.

— Probabil aşa o să ţi se pară şi ţie acum. Este atât de surprinzător că sunt de partea binelui, Lucinda?

— Dacă sunteţi de partea binelui, îi aruncă Luce, nu pare un război în care să merite să luptaţi.

Domnişoara Sophia zâmbi de parcă s-ar fi aşteptat ca Luce să spună exact acele cuvinte.

— Moartea ta poate fi chiar impulsul de care are nevoie Daniel. Un mic brânci în direcţia cea bună.

Luce se zvârcoli pe altar.

— N-n-aţi putea să-mi faceţi rău.

Domnişoara Sophia veni spre ea şi apoi se aplecă asupra ei. Mirosul de bătrână şi de pudră pentru bebeluşi îi copleşi simţurile, făcându-i greaţă.

— Bineînţeles că aş putea, îi spuse femeia, aranjându-şi părul argintiu acum în dezordine. Eşti întruchiparea unei migrene.

— Dar am să mă întorc. Mi-a spus Daniel, zise Luce înghiţindu-şi nodul din gât. După şaptesprezece ani.

— O, nu, n-ai s-o mai faci. Nu de data asta, o contrazise domnişoara Sophia. Din prima zi când ai păşit în biblioteca mea am văzut ceva în ochii tăi, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Zâmbi spre Luce. Te-am întâlnit de multe ori înainte, Lucinda, şi, în cea mai mare parte a timpului, eşti cât se poate de plicticoasă.

Luce înţepeni, simţindu-se vulnerabilă, de parcă ar fi stat goală pe acel altar. Una era ca Daniel s-o fi întâlnit în alte vieţi – dar o cunoscuseră şi alţii?

— De data asta, continuă femeia, păreai a avea o agerime aparte. O sclipire autentică. Dar n-am înţeles de ce până în seara asta, când ţi-a scăpat vorba aia frumoasă despre părinţii tăi agnostici.

— Ce e cu părinţii mei? şuieră Luce.

— Păi, draga mea, motivul pentru care continuai să te întorci este că, de fiecare dată când te năşteai, erai crescută în conformitate cu o credinţă religioasă. De data asta, când părinţii tăi au ales să nu te mai boteze, ţi-au lăsat sufletul la îndemâna celui mai puternic. Ridică teatral din umeri. Lipsa unui ritual de bun-venit într-o religie echivalează cu lipsa reîncarnării pentru Luce. O mică, dar esenţială lacună în ciclul vieţii tale.

Oare la asta se referiseră Arriane şi Gabbe în cimitir? Luce începuse să tremure. Un văl de puncte roşii îi întunecă vederea

şi urechile începură să-i ţiuie. Clipi încet, resimţind ca pe o explozie până şi mişcarea propriilor pleoape. Aproape că se bucura că stătea întinsă. Altfel probabil că ar fi leşinat.

Dacă acesta era cu adevărat sfârşitul… nu putea fi.

Domnişoara Sophia se aplecă spre Luce, vorbind şi împroşcând în acelaşi timp cu stropi de salivă:

— Când vei muri în noaptea asta… vei muri pentru totdeauna. Şi cu asta basta. Kaput. În viaţa asta, nu eşti mai mult decât ceea ce pari a fi: o fetiţă proastă, egoistă, neştiutoare şi răsfăţată, care crede că lumea supravieţuieşte sau dispare dacă ea se întâlneşte sau nu cu un băiat chipeş de la şcoală. Chiar dacă moartea ta nu va împlini ceva îndelung aşteptat, glorios sau măreţ, eu tot voi savura momentul în care te voi ucide.

Luce o privi pe domnişoara Sophia ridicând pumnalul şi atingându-i lama cu degetul.

Simţi că i se învârte capul. Avusese atât de multe lucruri de analizat, atâţia oameni îi spuseseră atâtea lucruri diferite. Acum pumnalul se afla deasupra inimii ei, iar privirea i se înceţoşa din nou. Simţi presiunea exercitată de vârful lamei pe pieptul ei, o simţi pipăindu-i sternul şi căutând spaţiul dintre coaste şi se gândi că era totuşi ceva adevăr în discursul delirant al femeii. Oare chiar era atât de naiv din partea lor să-şi pună atâtea speranţe în puterea iubirii adevărate – pe care abia o simţea întrezărindu-se? La urma urmelor, dragostea adevărată nu putea câştiga lupta de afară. Era foarte posibil ca nici măcar să n-o poată salva de la moarte pe acel altar.

Dar trebuia s-o facă. Inima ei încă mai bătea pentru Daniel – şi, până când acel lucru avea să se schimbe, mai rămânea ceva în Luce care credea în acea dragoste, în puterea ei de-a o face mai bună, de a-i transforma pe ea şi pe Daniel în ceva măreţ şi cu totul deosebit…

Luce ţipă când pumnalul îi străpunse pielea – şi, din cauza şocului, vitraliul de deasupra ei păru să se facă ţăndări şi aerul se umplu de lumină şi de zgomot.

Un zumzet surd, minunat. O strălucire orbitoare.

Aşadar, murise.

Pumnalul intrase mai adânc decât simţise ea. Luce era în drum spre lumea cealaltă. Cum altfel să explice formele luminoase ca opalul, care zburau pe deasupra ei, coborând din cer, cascada de scântei, strălucirea cerească? Era greu să

distingi ceva în lumina caldă, argintie, ce îi aluneca pe piele ca o atingere catifelată sau asemenea glazurii de bezea pe o felie de tort. Frânghiile cu care îi fuseseră legate mâinile şi picioarele slăbiseră şi apoi căzură, iar trupul ei – sau poate era sufletul ei – se eliberă să zboare la cer.

Dar o auzi pe domnişoara Sophia văicărindu-se:

— Nu încă! Se întâmplă prea repede!

Bătrâna luase pumnalul de pe pieptul lui Luce.

Clipi nedumerită. Încheieturile ei erau dezlegate, iar gleznele libere. Cioburi mici de sticlă colorată, albastră, roşie, verde şi aurie, îi acopereau trupul; căzuseră pe altar şi pe podeaua de dedesubt. O înţepară când le dădu la o parte, lăsându-i urme fine de sânge pe braţe. Îşi miji ochii privind spre gaura din tavan.

Nu era moartă, ci fusese salvată. De îngeri.

Daniel venise după ea.

Oare unde era? Abia putea distinge ceva în jurul ei. Voia să îşi croiască drum prin lumină până când degetele ei aveau să-l găsească, să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului său şi să nu-i mai dea drumul niciodată, niciodată, niciodată.

Dar nu erau decât formele luminoase difuze care zburau spre Luce şi în jurul ei, făcând-o să se simtă ca într-o cameră plină de pene strălucitoare. Se strângeau în jurul ei, lipindu-se în locurile în care fusese tăiată de cioburi: bandaje de lumină străvezie care păreau să-i şteargă sângele de pe braţe şi din mica tăietură de pe piept, până se vindecă pe deplin.

Domnişoara Sophia fugise spre peretele opus şi cerceta disperată cărămizile, încercând să găsească uşa secretă. Luce ar fi vrut s-o oprească – trebuia să dea socoteală pentru ceea ce făcuse şi pentru ceea ce aproape făcuse – dar, în acel moment, lumina argintie scânteietoare prinse o vagă nuanţă violetă şi începu să se contureze o siluetă.

Un impuls luminos cutremură întreaga capelă. O lumină atât de maiestuoasă, încât ar fi putut să facă şi soarele să pălească, zdruncină pereţii, iar lumânările începură să se legene şi să pâlpâie în suporturile lor înalte de bronz. Tapiseriile ciudate se loviră fluturând pe pereţii de piatră.

Domnişoara Sophia se ghemuise de frică, dar Luce simţea cum strălucirea tremurătoare o învăluia pătrunzându-i fiecare fibră. Iar atunci când lumina crescu în intensitate, răspândind

căldură în întreaga încăpere, se întrupa în forma pe care Luce o recunoştea şi o adora.

Daniel stătea în faţa ei, în dreptul altarului. Avea pieptul şi picioarele goale şi purta doar o pereche de pantaloni din in alb. Îi zâmbi, apoi închise ochii şi îşi întinse braţele. Foarte încet şi cu grijă, de parcă n-ar fi vrut s-o sperie, respiră profund şi-şi desfăcu aripile.

Totul se produse treptat, începând de la baza umerilor. Doi lăstari albi care se întindeau de pe spatele lui, crescând mai înalţi, mai largi şi mai deşi pe măsură ce se desfăşurau. Luce privea marginile crestate, tânjind să le urmărească gingaşul contur cu mâinile, cu obrajii, cu buzele. Partea interioară a aripilor lui căpătă o strălucire cu irizări de catifea. La fel ca în visul ei. Doar că acum, când visul se împlinea, se putea uita pentru prima dată la aripile lui fără să se simtă ameţită, fără să-şi mijească ochii. Putea să-l privească pe Daniel în toată măreţia lui.

Încă mai strălucea, de parcă ar fi fost mistuit de un foc interior. Încă îi mai vedea limpede ochii de un violet cenuşiu şi buzele pline, mâinile puternice şi umerii largi. Dacă ar fi întins mâna, s-ar fi înfăşurat în lumina iubitului ei.

În schimb, întinse el mâna spre ea. Luce închise ochii la atingerea lui, aşteptând să simtă ceva mult prea nepământean pentru ca trupul ei să poată rezista. Dar nu se întâmplă aşa. Era, pur şi simplu, Daniel.

Întinse mâna pentru a-i pipăi aripile. O întinse cu teamă, de parcă ar fi putut să se ardă, dar ele doar îi mângâiară degetele, mai moi decât cea mai fină catifea, decât cel mai fin covor. Se simţeau la atingere asemenea unui nor pufos şi încălzit de soare.

— Eşti atât de… frumos, şopti ea cuibărindu-se la pieptul lui. Adică ai fost mereu frumos, dar asta…

— Te sperie? şopti şi el. Îţi face rău să mă priveşti?

Clătină din cap.

— Am crezut că aşa se va întâmpla, spuse ea, amintindu-şi de visele ei. Dar îmi face rău să nu te privesc.

El oftă, uşurat.

— Vreau să te simţi în siguranţă cu mine. Lumina ploua în jurul lor aidoma bucăţelelor de confetti, iar Daniel o trase spre el. Îmi dau seama cât de greu îţi e să cuprinzi toate astea cu

mintea.

Ea îşi aplecă uşor capul pe spate şi-şi desfăcu buzele, nerăbdătoare.

Zgomotul asurzitor al unei uşi trântite îi întrerupse. Domnişoara Sophia găsise scările. Daniel dădu uşor din cap şi o siluetă din lumină arzătoare ieşi ca o săgeată pe uşa secretă, urmărind-o pe femeie.

— Ce-a fost asta? întrebă Luce, uimită la vederea urmei de lumină ce pălea rapid prin uşa deschisă.

— Un ajutor.

Cu două degete, Daniel îi aduse capul în poziţia de mai devreme.

Şi, totuşi, deşi Daniel era cu ea şi se simţea iubită, protejată şi salvată, un ghimpe de nesiguranţă îi amintea de toate lucrurile întunecate la care fusese martoră, de Cam şi de slugile lui negre. Încă mai erau atâtea întrebări fără răspuns care i se învălmăşeau în minte, atâtea întâmplări îngrozitoare pe care simţea că n-avea să le înţeleagă vreodată. Aşa cum era moartea lui Penn, biata Penn, blândă şi nevinovată, sfârşitul ei violent şi fără sens. Luce se simţi copleşită, iar buzele începură să-i tremure.

— Penn a murit, Daniel, îi spuse, domnişoara Sophia a ucis-o. Şi pentru o clipă am crezut că mă va omorî şi pe mine.

— N-o să las niciodată să se întâmple aşa ceva.

— Cum m-ai găsit aici? Cum de ştii întotdeauna cum să mă salvezi? Clătină din cap. O, Doamne! şopti ea încet de îndată ce adevărul o lovi ca un trăsnet: Eşti îngerul meu păzitor!

Daniel chicoti.

— N-aş spune chiar aşa. Deşi cred că mi-ai făcut un compliment.

Luce roşi.

— Atunci ce fel de înger eşti?

— Acum sunt între angajamente, dacă pot spune aşa, glumi Daniel.

În spatele lui, lumina argintie începu să se rotească şi apoi se sparse la jumătate. Luce se întoarse s-o contemple, cu inima bătându-i nebuneşte, văzând cum, într-un final, se concentrează, aşa cum se întâmplase şi în cazul lui Daniel, în jurul a două siluete distincte: Arriane şi Gabbe.

Aripile lui Gabbe erau deja desfăcute. Largi, părând făcute din

pluş, erau de trei ori mai mari decât corpul ei. Împodobite cu pene, cu margini uşor crestate, aşa cum arătau aripile îngerilor pe felicitări şi în filme, şi cu o nuanţă fină, din cel mai pal roz, la vârf. Luce observă că se mişcau foarte uşor, picioarele lui Gabbe aflându-se la câţiva centimetri deasupra pământului.

Aripile lui Arriane erau mai mătăsoase, mai netede şi cu margini mai pronunţate, aproape ca ale unui fluture gigantic. Parţial transparente, scânteiau şi aruncau reflexii opalescente pe pardoseala de piatră. Asemenea lui Arriane, pe care o cunoştea atât de bine, erau ciudate, fascinante şi cu totul deosebite.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Luce, un zâmbet traversându-i chipul.

Gabbe îi zâmbi şi ea, iar Arriane făcu o mică plecăciune.

— Ce se întâmplă afară? întrebă Daniel, observând expresia îngrijorată de pe faţa lui Gabbe.

— Trebuie s-o scoatem pe Luce de aici.

Bătălia. Încă nu se încheiase? Dacă Daniel, Gabbe şi Arriane erau toţi aici, probabil câştigaseră – nu-i aşa? îl străfulgera pe Daniel cu privirea. Dar nu se citea nimic pe chipul lui.

— Şi cineva trebuie să meargă după Sophia, interveni Arriane. Nu avea cum să acţioneze singură.

Luce înghiţi în sec.

— Era de partea lui Cam? E vreun fel de… diavol? Un înger căzut?

Acesta era unul dintre puţinii termeni care-i rămăseseră în minte după cursul domnişoarei Sophia.

Daniel îşi încleşta dinţii. Până şi aripile îi păreau înţepenite de furie.

— Nu e diavol, dar nu i-aş spune nici înger. Credeam că e de partea noastră. N-ar fi trebuit s-o lăsăm niciodată să ajungă atât de aproape.

— Făcea parte din grupul celor douăzeci şi patru de înţelepţi, adăugă Gabbe. Îşi coborî picioarele pe pământ şi îşi strânse la spate aripile roz pal ca să se poată aşeza pe altar. O funcţie foarte respectabilă. A păstrat foarte bine acest secret.

— De îndată ce-am ajuns aici, mi s-a părut că a luat-o razna, le spuse Luce.

Îşi frecă gâtul în locul în care pumnalul îi străpunsese pielea.

— Ei chiar sunt nebuni, zise Gabbe. Dar şi foarte ambiţioşi.

Domnişoara Sophia face parte dintr-o sectă secretă. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, semnele sunt foarte clare acum. Îşi spun Zhsmaelim. Se îmbracă la fel, şi toţi au o anumită… eleganţă. Mereu am crezut că asta e mai mult de faţadă. Nimeni nu-i lua în serios în Paradis, o informă ea pe Luce, dar acum o să-i ia. Ce-a făcut ea în noaptea asta e motiv de exil. E posibil ca, de-acum înainte, să-i vadă pe Cam şi pe Molly mai mult decât ar fi crezut vreodată.

— Deci şi Molly e un înger căzut, spuse Luce încet. Dintre toate lucrurile pe care le aflase astăzi, acesta era cel mai verosimil.

— Luce, cu toţii suntem îngeri căzuţi, îi spuse Daniel. Doar că unii dintre noi ne aflăm de-o parte… iar alţii de cealaltă parte.

— Mai există cineva aici care e… înghiţi în sec – de cealaltă parte?

— Roland, o lămuri Gabbe.

— Roland? Luce era uluită. Dar eraţi prieteni cu el. Era întotdeauna atât de simpatic, un băiat grozav.

Daniel ridică din umeri. Arriane era cea care părea preocupată. Bătea din aripi tristă, agitată, stârnind o rafală de vânt prăfos.

— O să-l aducem înapoi într-o bună zi, îi spuse ea încet.

— Dar Penn? întrebă Luce, simţind un nod în gât. Daniel clătină din cap, strângându-i mâna.

— Penn era muritoare. O victimă nevinovată într-un război lung şi fără sens. Îmi pare rău, Luce.

— Aşadar, toată bătălia de afară…? încercă Luce să întrebe, dar rămase fără voce.

Nu avea încă inimă să vorbească despre Penn cu adevărat.

— Doar una dintre multele bătălii pe care le purtăm împotriva demonilor, o lămuri Gabbe.

— Şi cine a câştigat?

— Nimeni, răspunse Daniel cu amărăciune. Ridică o bucată mare de vitraliu ce căzuse din rozeta de pe tavan şi o aruncă de cealaltă parte a capelei. Se sparse în sute de cioburi, dar asta nu păru să-i fi eliberat vreun pic din furia acumulată. Nu câştigă nimeni niciodată. Este aproape imposibil ca un înger să nimicească un alt înger. Pur şi simplu, ne batem între noi până când oboseşte toată lumea şi se dă stingerea.

Luce sări ca arsă când o imagine ciudată îi traversă mintea. O

imagine cu Daniel care era lovit direct în umăr de unul dintre fulgerele lungi şi negre care o loviseră pe Penn. Deschise ochii şi se uită la umărul lui drept. Avea sânge pe piept.

— Eşti rănit, şopti ea.

— Nu, o contrazise Daniel.

— Nu poate fi rănit, e…

— Ce-ai pe braţ, Daniel? îl întrebă Arriane, arătând spre el. E sânge?

— Este al lui Penn, spuse el direct. Am găsit-o lângă scări. Lui Luce i se strânse inima.

— Trebuie să o îngropăm pe Penn, spuse ea, lângă tatăl ei.

— Luce, scumpa mea, spuse Gabbe ridicându-se. Aş vrea să avem timp pentru aşa ceva, dar acum trebuie să plecăm.

— N-o voi părăsi. Nu mai are pe nimeni.

— Luce… spuse şi Daniel, frecându-şi fruntea.

— A murit în braţele mele, Daniel. Pentru că am fost atât de deşteaptă încât s-o urmez pe domnişoara Sophia spre camera asta de tortură. Luce se uită spre toţi trei. Pentru că nici unul dintre voi nu mi-a spus nimic.

— OK, admise Daniel. O să facem tot ce putem pentru Penn. Dar, pe urmă, trebuie să te ducem cât mai departe de aici.

O rafală de vânt pătrunse prin gaura din tavan, făcând lumânările să pâlpâie şi măturând cioburile de sticlă care mai rămăseseră din fereastra spartă. În clipa următoare, căzură într-o ploaie de fragmente ascuţite.

Exact la timp, Gabbe alunecă de pe altar şi veni să se aşeze lângă Luce. Părea netulburată.

— Daniel are dreptate, spuse ea. Armistiţiul pe care l-am încheiat după bătălie se aplică doar îngerilor. Iar acum, că au aflat atât de mulţi despre… se opri, dregându-şi glasul – hm, schimbarea din statutul mortalităţii tale, sunt destui ticăloşi afară care vor fi interesaţi de tine.

Aripile lui Arriane o ridicară de la pământ.

— Şi mulţi dintre cei buni vor veni să ne ajute să le ţinem piept, îi spuse, strecurându-se de cealaltă parte a lui Luce, ca pentru a o linişti.

— Tot nu înţeleg, insistă Luce. De ce contează atât de mult? De ce eu contez atât de mult? Doar pentru că mă iubeşte Daniel?

Daniel oftă.

— Asta e numai o parte din motiv, oricât de nevinovat ar părea.

— Ştii că nimeni nu suportă porumbeii îndrăgostiţi, interveni Arriane.

— Scumpa mea, este o poveste foarte lungă, îi spuse Gabbe, vocea raţiunii.

— Nu putem să-ţi dezvăluim mai mult de un capitol din ea.

— Şi aşa cum ai făcut cu aripile mele, adăugă Daniel, va trebui să descoperi cea mare parte a poveştii de una singură.

— De ce? întrebă Luce. Conversaţia acesta era atât de frustrantă. Se simţea ca un copil căruia i se spune că va înţelege când va fi mai mare. De ce nu mă puteţi ajuta să înţeleg?

— Te putem ajuta, zise Arriane, dar nu putem să te împovărăm cu toate dintr-odată. Aşa cum nu ai voie să trezeşti brusc un somnambul. Este prea periculos.

Luce îşi încrucişa braţele înfrigurată.

— Pentru că m-ar ucide, spuse, rostind cuvintele pe care toţi ceilalţi le evitaseră.

Daniel o îmbrăţişa.

— Aşa s-a întâmplat înainte. Şi ai fost de prea multe ori la un pas de moarte în noaptea asta.

— Şi? Acum trebuie să plec de la şcoală? Se întoarse spre Daniel. Unde o să mă duci?

Daniel se încruntă şi privi în altă parte.

— Eu nu te pot duce nicăieri. Ar atrage prea mult atenţia. Va trebui să ne bazăm pe altcineva. Există un muritor în care putem avea încredere.

Se uită spre Arriane.

— Mă duc să-l aduc, spuse ea, ridicându-se în aer.

— Nu vreau să te părăsesc, îi spuse Luce lui Daniel, cu buzele tremurând. Abia te-am regăsit.

Daniel o sărută pe frunte, trezind o fierbinţeală care i se răspândi prin tot trupul.

— Din fericire, mai avem un pic de timp.

Douăzeci
Zorii

Se crăpa de ziuă. Ultima zi în care Luce avea să mai vadă

Sword & Cross pentru… nu ştia pentru câtă vreme. Uguitul unui porumbel sălbatic răsuna pe cerul de culoarea şofranului, când păşi afară pe uşile inundate de plantele agăţătoare ale sălii de sport. Fără grabă, se îndreptă spre cimitir, ţinându-l de mână pe Daniel. Păşeau tăcuţi pe iarba din curte.

Chiar înainte să iasă din capelă, îşi strânseseră cu toţii aripile. Era un proces laborios, ca o trezire la realitate, care le dădea o stare de letargie de îndată ce luau din nou forma umană. Fiind martoră la transformare, lui Luce nu-i venea să creadă că era posibil ca aripile mari şi strălucitoare să devină atât de mici şi plăpânde, dispărând, în cele din urmă, în pielea de înger.

Când totul se termină, îşi trecu palma peste spatele gol al lui Daniel. Pentru prima oară, părea aproape timid, sensibil la atingerea ei. Dar pielea lui era la fel de fină şi de imaculată ca a unui bebeluş. Iar pe chipul lui, pe feţele tuturor, Luce încă mai vedea lumina argintie care trăia în ei, reflectându-se în toate direcţiile.

În cele din urmă, căraseră trupul lui Penn pe scările abrupte de piatră spre capelă, curăţară altarul de cioburi şi-l întinseseră acolo. Nu aveau cum să-l îngroape în acea dimineaţă – cu toţi muritorii care împânzeau cimitirul, după cum spusese Daniel.

Era extrem de dureros pentru Luce să accepte că trebuia să se mulţumească să şoptească doar câteva ultime cuvinte la căpătâiul prietenei ei. Tot ce-i veni în minte să spună era: „Acum eşti cu tatăl tău. Ştiu că e fericit să te aibă din nou alături”.

Daniel avea să îngroape trupul lui Penn după cuviinţă imediat ce atmosfera se mai calma în şcoală – iar Luce urma să-i arate unde era mormântul tatălui fetei, astfel încât Penn să se odihnească lângă el. Măcar atât putea face.

Traversa campusul cu inima grea. Jeanşii şi maioul păreau uzaţi şi murdari. Unghiile aveau nevoie să fie spălate temeinic, iar ea se bucura că nu existau oglinzi în jur, în care să vadă cum îi stă părul. Îşi dorea atât de mult să poată şterge partea întunecată a nopţii – mai ales s-o poată salva pe Penn – şi să poată păstra momentele frumoase. Fiorul fără seamăn al descoperirii adevăratei identităţi a lui Daniel. Clipele în care el i se arătase în toată măreţia sa. Să vadă cum le creşteau aripile lui Arriane şi lui Gabbe. Atât de multe lucruri minunate.

Atât de multe lucruri ce sfârşiseră prin a fi teribil şi

iremediabil distruse.

Luce o putea simţi în jur, ca pe o epidemie. O putea citi pe feţele elevilor care bântuiau prin curte. Era mult prea devreme pentru ca oricare dintre ei să se fi trezit de bunăvoie, ceea ce însemna că, probabil, auziseră cu toţii sau văzuseră sau simţiseră bătălia din noaptea ce tocmai se încheiase. Ce să fi aflat oare? Oare o căuta deja cineva pe Penn? Pe domnişoara Sophia? Ce-ar fi putut crede ei că se întâmplase? Îi vedea cum vorbeau în şoaptă, adunaţi în perechi. Luce ar fi vrut să mai zăbovească şi să tragă cu urechea.

— Nu-ţi face griji, îi spuse Daniel strângându-i mâna. Doar imită-le expresia nedumerită şi n-o să ne bage nimeni în seamă.

Deşi Luce se simţea cu totul vulnerabilă în faţa lor, el avea dreptate. Privirile celorlalţi elevi nu zăboviră asupra lor mai mult decât asupra oricui altcuiva din curte.

La porţile cimitirului, se vedeau luminile albastre şi albe ale girofarelor poliţiei, reflectate în frunzele stejarilor de deasupra lor. Intrarea fusese înconjurată cu bandă galbenă.

Luce văzu silueta neagră a lui Randy profilându-se la orizont, în faţa lor. Se plimba încoace şi-ncolo prin faţa intrării în cimitir şi ţipa într-un dispozitiv Bluetooth prins de gulerul tricoului ei polo lăbărţat.

— Cred că ar trebui să-l trezeşti! ţipă ea. A avut loc un incident la şcoală. Îţi repet… nu ştiu.

— Ar trebui să te avertizez, îi spuse Daniel în timp ce o conducea departe de Randy şi de girofarele maşinilor de poliţie, prin pădurea de stejari care mărginea cimitirul din trei părţi. O să ţi se pară ciudată scena. Stilul de luptă al lui Cam e mai murdar decât al nostru. Nu este sângeros, e doar… diferit.

Luce nu credea că o mai puteau înfricoşa multe odată ajunsă în acest punct. Cu siguranţă, n-avea să se sperie de câteva statui răsturnate. Îşi croiră drum prin pădure, iar frunzele uscate fâşâiau sub tălpile lor. Luce îşi aduse aminte cum, cu o noapte în urmă, acei copaci păreau mistuiţi de norul tunător de lăcuste-umbre. Acum nu mai era nici urmă de ele.

În scurt timp, Daniel făcu un semn către o bucată din gardul de fier forjat al cimitirului, care era îndoită.

— Putem intra pe acolo fără să fim văzuţi. Trebuie să ne grăbim.

Ieşind de sub adăpostul copacilor, Luce înţelese încetul cu

încetul ce dorise Daniel să spună despre cimitirul care arăta diferit. Se opriră la margine, nu departe de mormântul tatălui lui Penn care se afla în colţul estic, dar era imposibil să vadă ceva la mai mult de câţiva centimetri în faţa lor. Aerul era atât de încărcat şi de tulbure, încât probabil că nici n-ar fi trebuit considerat aer. Era dens şi cenuşiu şi granulat, iar Luce trebui să-şi facă vânt cu ambele mâini doar pentru a vedea ce era în faţa ei.

Pipăi aerul între degetul mare şi arătător.

— Ăsta e…

— Praf, o lămuri Daniel, luând-o de mână şi pornind mai departe. El vedea şi dincolo de stratul de praf, nu se îneca şi nu tuşea pentru a şi-l scoate din plămâni aşa cum făcea Luce. În război, îngerii nu mor. Dar luptele lor lasă în urmă covorul ăsta gros de praf.

— Ce se întâmplă cu el?

— Nu prea multe, în afară de faptul că îi derutează pe muritori. În cele din urmă, se va depune, iar ei vor veni să-l studieze. Există un om de ştiinţă nebun în Pasadena care crede că vine de la OZN-uri.

Luce se cutremură gândindu-se la norul negru neidentificat de obiecte zburătoare asemenea insectelor. Acel om de ştiinţă nu era prea departe de adevăr.

— Tatăl lui Penn a fost îngropat aici, spuse ea, arătând cu mâna spre colţul de cimitir, când se apropiară.

Oricât de înfiorător era praful, se simţi uşurată văzând că mormintele, statuile şi copacii din cimitir păreau să fi rămas în picioare. Se aşeză în genunchi şi şterse pelicula de praf de pe piatra de mormânt a tatălui lui Penn. Degetele ei tremurătoare urmăriră conturul literelor care aproape o făcură să-i dea lacrimile.

Stanford Lockwood
Cel mai bun tată din lume

Spaţiul de lângă mormântul domnului Lockwood era gol. Luce se ridică şi bătu îndurerată cu piciorul în pământ, urând faptul că prietena ei avea să i se alăture în ţărână. Detesta şi ideea că nu putea fi acolo pentru a-i oferi lui Penn o înmormântare aşa cum se cuvine.

Oamenii vorbeau întotdeauna despre Rai când murea cineva, despre faptul că decedaţii ajungeau acolo. Luce nu simţise niciodată că ştie regulile, iar acum se simţea chiar şi mai puţin îndreptăţită să vorbească despre ce-ar putea sau n-ar putea fi.

Se întoarse spre Daniel, cu lacrimi în ochi. Se întristă văzând-o atât de îndurerată.

— O să am grijă de ea, Luce, o asigură el, ştiu că nu e aşa cum ţi-ai fi dorit, dar vom face tot ce va fi cu putinţă.

Lacrimile îi curgeau şuvoi. Luce îşi trăgea nasul, suspina şi îşi dorea atât de mult ca Penn să vină înapoi încât se temu să nu leşine.

— Nu pot s-o părăsesc, Daniel. Cum aş putea? Daniel îi şterse cu blândeţe lacrimile cu dosul palmei.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat cu Penn. O greşeală uriaşă. Dar chiar dacă vei pleca astăzi, n-o vei părăsi. Îşi puse palma pe inima lui Luce. Ea este cu tine.

— Dar nu pot…

— Ba poţi, Luce. Tonul lui era hotărât. Crede-mă. Nici n-ai idee de câte lucruri grele care par imposibile eşti capabilă, îşi feri privirea, mutând-o spre copacii din jur. Dacă mai există ceva bun pe lumea asta, vei afla în curând.

Vaierul scurt al unei sirene de poliţie îi făcu pe amândoi să tresară. Se auzi o portieră trântindu-se şi apoi sunetul unor bocanci pe pietriş.

— Ce naiba? Ronnie, sună la sediul central. Spune-i şerifului să vină aici.

— Hai să mergem, spuse Daniel, întinzându-se spre ea. Luce îşi strecură mâna în palma lui, cu cealaltă mângâind cu tristeţe piatra de mormânt a domnului Lockwood. Apoi se întoarse împreună cu Daniel printre morminte, aproape de limita estică a cimitirului. Ajunseră lângă gardul îndoit din fier forjat, apoi se afundară iute în pădurea de stejari.

Un val de aer rece o izbi pe Luce în timp ce înaintau. Văzu atunci, în crengile copacilor din faţa lor, trei umbre mici, dar foarte agitate, care stăteau atârnate cu susul în jos asemenea unor lilieci.

— Grăbeşte-te! o zori Daniel.

Când trecură pe lângă ele, umbrele se ridicară şuierând, parcă ştiind că nu trebuie să se pună cu Luce atunci când Daniel se afla alături de ea.

— Acum încotro? întrebă Luce odată ajunşi la liziera pădurii de stejari.

— Închide ochii, o îndemnă el.

Ea făcu întocmai. Braţele lui Daniel îi cuprinseră talia, din spate, iar ea simţi cum pieptul lui puternic îi apăsa umerii. O ridica de la pământ. Câţiva centimetri la început, apoi mai sus, până ce frunzele moi din vârful copacilor îi atinseră umerii, gâdilându-i gâtul când Daniel trecu printre ele. Apoi şi mai sus, simţind că se ridicară deasupra pădurii, îndreptându-se spre soarele strălucitor de dimineaţă. Era tentată să deschidă ochii – dar, în acelaşi timp, intuise că ar fi fost prea mult pentru ea. Nu era sigură că era gata. Şi, în plus, senzaţia aerului curat mângâindu-i faţa şi a vântului care-i ciufulea părul era suficientă. Mai mult decât suficientă. Era o senzaţie cerească. Asemenea sentimentului pe care-l avusese atunci când fusese salvată din bibliotecă, asemenea unei curse pe valurile oceanului. De data asta, ştia cu siguranţă că tot Daniel fusese şi atunci.

— Poţi deschide ochii acum, îi spuse el încet.

Luce simţi din nou pământul sub picioare şi văzu că se aflau în singurul loc din lume unde îşi dorea să fie. Sub magnolia de la marginea lacului.

Daniel o luă în braţe.

— Am vrut să te aduc aici pentru că ăsta este locul – de fapt, unul dintre multe altele – unde mi-am dorit cu disperare să te sărut în ultimele săptămâni. Aproape că mi-am pierdut controlul în ziua aia când ai plonjat în apă.

Luce se ridică pe vârfuri, lăsându-şi capul pe spate pentru a-l săruta pe Daniel. Şi ea îşi dorise foarte mult să-l sărute cu disperare atunci… iar acum trebuia să-l sărute. Sărutul lui era singurul lucru care i se părea firesc, singurul lucru care o alina şi îi amintea că exista un motiv să meargă mai departe, chiar dacă Penn nu mai putea să o facă. Apăsarea blândă a buzelor lui o liniştea, ca o băutură caldă în miezul iernii, când fiecare parte a corpului ei era cuprinsă de frig.

Prea curând însă, el se retrase, privind-o cu ochi trişti.

— Mai e un motiv pentru care te-am adus aici. Stânca asta ne conduce spre drumul pe care trebuie s-o apucăm ca să te ducem într-un loc sigur.

Luce îşi coborî privirea.

— Oh.

— Nu ne luăm adio, Luce. Sper că nici măcar nu ne luăm la revedere pentru mult timp. Va trebui să vedem cum... evoluează lucrurile. O mângâie pe păr. Te rog, nu te îngrijora. Voi veni întotdeauna după tine. Nu te voi lăsa să pleci până când nu vei înţelege asta.

— Atunci refuz să înţeleg, spuse ea. Daniel râse încetişor.

— Vezi luminişul de colo?

Arătă pe partea opusă a lacului, la vreun kilometru depărtare, către un mic dâmb acoperit cu iarbă care se ridica în mijlocul unui pâlc de arbori. Luce nu-l remarcase până atunci, dar acum văzu un avion mic, alb cu lumini roşii pe aripi, care licăreau la distanţă.

— E pentru mine? întrebă ea. După tot ce se întâmplase, un avion nu era un lucru care să o mai şocheze. Unde mă duc?

Nu-i venea să creadă că pleacă dintr-un loc pe care-l detesta, dar în care avusese parte de atât de multe experienţe intense, în doar câteva săptămâni. Ce avea să se aleagă de Sword & Cross?

— Ce-o să se întâmple cu locul ăsta? Şi ce-o să le spun părinţilor mei?

— Deocamdată încearcă să nu-ţi faci griji. De îndată ce vei fi în siguranţă, ne vom ocupa de toate celelalte lucruri. Iar domnul Cole îi poate suna pe părinţii tăi.

— Domnul Cole?

— E de partea noastră, Luce. Poţi avea încredere în el. Dar ea avusese încredere în domnişoara Sophia. Abia dacă-l cunoştea pe domnul Cole. Părea atât de pedant. Iar mustaţa lui... trebuia să-l părăsească pe Daniel şi să se urce într-un avion cu profesorul ei de istorie? Simţea că îi zvâcnesc tâmplele.

— Este o potecă pe malul apei, continuă Daniel. Putem s-o apucăm pe acolo. O luă pe după umeri. Sau, îi propuse, putem înota.

Ţinându-se de mână, se aşezară pe marginea stâncii roşii, îşi lăsaseră încălţările sub magnolie, dar, de data asta, nu mai era cale de întoarcere. Luce nu credea că avea să fie prea plăcut să se arunce în apa rece a lacului în pantaloni şi maiou, dar, cu Daniel alături, zâmbind încurajator, părea singurul lucru ce trebuia făcut.

Îşi ridicară braţele deasupra capului, iar Daniel numără până

la trei. Tălpile lor se desprinseră de pământ exact în acelaşi timp, trupurile li se arcuiră în aer la fel, dar, în loc să coboare, aşa cum se aşteptase instinctiv, Daniel o trase în sus, folosindu-se doar de buricele degetelor.

Zburau. Luce ţinea un înger de mână şi zbura. Vârfurile copacilor păreau să se închine în faţa lor. Îşi simţi trupul mai uşor decât aerul. Luna încă se mai zărea deasupra crengilor. Cobora din ce în ce mai mult, de parcă Daniel şi Luce s-ar fi ridicat odată cu mareea. Apa plescăia sub ei, argintie şi ispititoare.

— Eşti gata? întrebă Daniel.

— Sunt gata.

Luce şi Daniel se lăsară purtaţi în jos, spre lacul rece şi adânc. Plonjară în apă cu degetele în faţă, în cea mai lungă săritură pe care o reuşise cineva vreodată. Luce gemu la contactul cu apa rece, şi când se ridică spre suprafaţă începu să râdă.

Mâna lui Daniel o căută iarăşi pe a ei şi îi făcu semn să îl însoţească pe stâncă. Ieşi el primul, apoi se întinse şi o ridică şi pe ea. Muşchiul ţesuse un covor moale şi fin, pe care se întinseră împreună. Tricoul negru al lui Daniel îi atârna ud pe piept. Stăteau întinşi într-o rână, faţă în faţă, sprijinindu-se în cot.

Daniel îşi odihni mâna pe coapsa ei.

— Domnul Cole te va aştepta când vom ajunge la avion, îi spuse. Este ultima noastră şansă de-a fi singuri. M-am gândit că ne putem lua la revedere mai bine aici. O să îţi dau ceva, adăugă, căutând pe sub tricou şi scoţând medalionul de argint pe care ea îl văzuse purtându-l la şcoală. I-l puse în palmă, iar Luce îşi dădu seama că era un colier cu medalion, cu un trandafir gravat pe capac. A fost al tău, acum multă vreme.

Fata deschise medalionul şi găsi o fotografie micuţă înăuntru, în spatele unui disc de sticlă. Era o fotografie cu ei doi, şi nu se uitau spre aparat, ci fiecare în ochii celuilalt, râzând. Luce avea părul scurt, ca şi acum, iar Daniel purta papion.

— Când a fost făcută? îl întrebă ea, ridicând medalionul. Unde eram?

— O să-ţi spun data viitoare când ne vedem, îi răspunse. Ridică uşor colierul deasupra capului ei şi i-l aşeză în jurul gâtului. Când medalionul îi atinse clavicula, Luce simţi fierbinţeala puternică ce pulsa în el încălzindu-i pielea rece şi

udă.

— Îmi place mult, şopti ea, pipăind lănţişorul.

— Ştiu că şi Cam ţi-a dat un colier de aur, îi zise Daniel. Luce nu se mai gândise la colier de când i-l pusese Cam la gât cu forţa, în acel bar. Nu-i venea să creadă că se întâmplase doar cu o zi în urmă. Gândul că îl purtase îi făcu brusc rău. Nici măcar nu ştia unde era colierul – şi nici nu voia să ştie.

— El mi l-a pus, îi spuse, simţindu-se vinovată. Eu n-am…

— Ştiu, o linişti Daniel. Orice s-a întâmplat între tine şi Cam n-a fost vina ta. Cumva, a reuşit să-şi păstreze o mare parte din farmecul angelic după ce a căzut. E foarte înşelător.

— Sper că n-am să-l mai văd vreodată, zise ea cutremurându-se.

— Mă tem că ai să-l mai întâlneşti. Şi mai există o mulţime de alţii precum Cam. Va trebui să ai încredere în instinctul tău. Nu ştiu cât va dura să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat în trecutul nostru. Dar, între timp, dacă îţi spune ceva intuiţia, chiar şi în privinţa unor lucruri pe care nu le cunoşti, ar trebui să ai încredere în ea. Probabil nu vei greşi.

— Aşadar, trebuie să am încredere în mine chiar şi atunci când nu pot să mă încred în cei din jurul meu? întrebă ea, simţind că asta era o parte din ceea ce voise să spună Daniel.

— Voi încerca să-ţi fiu alături şi să te ajut, şi îţi voi trimite cât mai multe mesaje pot când voi fi departe, îi zise Daniel. Luce, tu deţii amintirile vieţilor tale trecute… chiar dacă nu le poţi elibera încă. Dacă simţi că nu poţi avea încredere în ceva, stai departe.

— Unde te duci? Daniel privi spre cer.

— Să-l găsesc pe Cam. Noi mai avem câteva socoteli de încheiat.

Tonul lui supărat o sperie pe Luce. Îşi aminti de stratul gros de praf pe care îl lăsase Cam în urmă la cimitir.

— Dar o să te întorci după mine? îl întrebă. Îmi promiţi?

— Nu… nu pot trăi fără tine, Luce. Te iubesc. Nu este important numai pentru mine, ci… Ezită, apoi clătină din cap. Nu-ţi face griji în legătură cu asta acum. Tot ce trebuie să ştii e că o să vin după tine.

Încet, fără tragere de inimă, se ridicară amândoi. Soarele abia ajunsese deasupra copacilor, iar razele sale se răsfrângeau în mici cioburi de forma unor steluţe în apa agitată. Mai era foarte puţin de înotat până la malul plin de noroi lângă care îi aştepta

avionul. Luce îşi dorea să fi fost la kilometri întregi depărtare. Ar fi putut înota cu Daniel până la căderea nopţii. Şi la fiecare răsărit şi apus, după aceea.

Săriră din nou în apă şi începură să înoate. Luce îşi ascunse bine medalionul sub maiou. Dacă era important să aibă încredere în instinctele ei, instinctele îi spuneau să nu se despartă niciodată de acest colier.

Privi, la fel de uluită ca şi prima oară, felul în care Daniel începu să înoate cu o mişcare domoală şi elegantă. De data asta, în lumina lunii, ştiu că aripile irizate pe care le văzuse conturate cu stropi de apă nu erau rodul imaginaţiei ei. Erau reale.

Recupera distanţa dintre ei, înaintând prin apă cu mişcări fluide. Prea devreme, degetele ei atinseră ţărmul. Detesta huruitul motorului de avion care se auzea mai în faţă, în poiană. Ajunseseră în locul unde trebuiau să se despartă, iar Daniel aproape că trebui s-o târască afară din apă. Dacă înainte se simţise înfierbântată şi fericită, acum era plină de apă şi îngheţase de frig. Merseră spre avion, Daniel ţinându-şi mâna pe spatele ei.

Spre surprinderea lui Luce, domnul Cole avea în mână un prosop alb când coborî din carlingă.

— Mi-a şoptit un îngeraş că ai avea nevoie de ăsta, spuse el, desfăcându-l pentru Luce, care îl luă plină de recunoştinţă.

— Pe cine faci tu îngeraş? se iţi Arriane din spatele unui copac, urmată de Gabbe, care adusese cu ea cartea Păzitorilor.

— Am venit să-ţi urăm bon voyage, îi spuse Gabbe, dându-i cartea. Ia asta, o îndemnă pe un ton glumeţ, dar zâmbetul ei părea mai mult o încruntare.

— Dă-i bunătăţile, o zori Arriane pe Gabbe.

Aceasta scoase din rucsacul ei un termos, întinzându-i-l lui Luce. Ridică uşor capacul. Era ciocolată caldă şi mirosea incredibil. Luce luă cartea şi termosul în braţe, acum uscate, simţindu-se dintr-odată bogată. Dar ştia că, de îndată ce avea să urce în avion, se va simţi pustiită şi singură. Se sprijini de umărul lui Daniel, profitând de apropierea lui, cât încă mai putea.

Privirea lui Gabbe era limpede şi îi dădea forţă.

— Ne vedem în curând, OK?

Dar Arriane îşi mută privirea în altă parte, de parcă ar fi vrut

s-o evite pe Luce.

— Să nu faci vreo prostie, cum ar fi să te transformi într-un morman de cenuşă. Îşi târşâi uşor picioarele. Avem nevoie de tine.

— Voi aveţi nevoie de mine? întrebă Luce.

Avusese nevoie de Arriane ca să-i arate cum mergeau treburile la Sword & Cross. Şi de Gabbe, în acea zi la infirmerie. Dar de ce-ar fi avut ele nevoie de ea?

Amândouă îi zâmbiră trist înainte să se retragă în pădure. Luce se întoarse spre Daniel, încercând să uite că domnul Cole stătea încă foarte aproape de ei.

— Vă las un moment singuri, spuse bărbatul, înţelegând aluzia. Luce, din momentul în care pornesc motorul, mai sunt trei minute până la decolare. Ne vedem în carlingă.

Daniel o ridică în braţe şi-şi apăsă fruntea de-a ei. Când li se atinseră buzele, Luce încercă să-şi întipărească în minte fiecare detaliu al acestui moment. Va avea nevoie ca de aer de această amintire.

Fiindcă se temea că, atunci când Daniel avea să plece, totul urma să i se pară că fusese doar un alt vis. Pe jumătate coşmar, dar vis. Cum era posibil să simtă ceea ce credea că simte pentru cineva care nici măcar nu era om?

— Gata, spuse Daniel, ai grijă de tine. Lasă-te în grija domnului Cole până ajung la tine. Se auzi un fluierat ascuţit din avion – domnul Cole le spunea să încheie. Încearcă să-ţi aminteşti ce ţi-am spus.

— Ce anume? întrebă Luce, uşor panicată.

— Cât de multe poţi – dar, mai ales, că te iubesc.

Luce îşi trase nasul. Ar fi izbucnit în lacrimi dacă ar fi încercat să spună ceva. Era timpul să plece.

Alergă spre uşa deschisă a cabinei, cât pe ce să fie doborâtă de aerul cald al propulsoarelor. Scara avea trei trepte, iar domnul Cole întinse mâna s-o ajute. Apăsă pe un buton şi scara se ridică în avion. Uşa se închise.

Luce se uită spre bordul plin de butoane. Nu mai fusese niciodată într-un avion atât de mic. Şi nu se mai aflase niciodată într-o carlingă. Erau luminiţe şi butoane peste tot. Se uită spre domnul Cole.

— Ştiţi cum se zboară cu chestia asta? întrebă ea, ştergându-se cu prosopul la ochi.

— U.S. Air Force, Divizia 59, la dispoziţia dumneavoastră, spuse el, ridicând mâna şi salutând-o.

Luce îl salută şi ea cu stângăcie.

— Soţia mea le spune întotdeauna oamenilor să nu îmi dea apă la moară când vine vorba despre zilele când zburam în Vietnam, îi spuse el, manevrând cu grijă o manetă mare, argintie. Avionul porni clătinându-se puternic. Dar avem un zbor lung în faţa noastră, iar eu am o audienţă captivată.

— Vreţi să spuneţi o audienţă captivă, îi lăsă ea să-i scape.

— Bună poanta, aprecie domnul Cole, înghiontind-o. Glumesc, spuse el, râzând cu poftă. Nu te-aş supune unui asemenea chin.

Modul în care se întorcea râzând spre ea îi amintea că la fel făcea şi tatăl ei când se uitau la un film amuzant, şi asta îi dădu o uşoară senzaţie de bine.

Roţile prinseseră viteză acum, iar „pista” din faţa lor părea scurtă. Trebuiau să se ridice în aer în curând sau aveau să zboare direct în lac.

— Ştiu la ce te gândeşti, strigă el pentru a acoperi zgomotul motorului. Nu-ţi face griji, fac asta tot timpul!

Şi, chiar înainte ca malul noroios de dedesubt să se sfârşească, trase tare de maneta dintre ei, iar botul avionului se ridică spre cer. Orizontul ieşi din raza vizuală pentru o clipă, iar stomacul lui Luce se mişcă în acelaşi ritm cu avionul. Un moment mai târziu, avionul se stabiliza, priveliştea din faţa lor deveni mai clară, zărindu-se copacii şi cerul senin, plin de stele. Sub ei se întindea lacul scânteietor. Cu fiecare secundă care trecea, se vedea tot mai departe. Decolaseră îndreptându-se spre vest, dar avionul descria un cerc şi, în curând, Luce văzu de la geamul din faţa ei pădurea prin care tocmai zburase împreună cu Daniel. Se aplecă la geam să-l caute cu privirea şi, înainte ca avionul să se stabilizeze iarăşi, crezu că întrevede o strălfulgerare violetă. Apucă medalionul de la gât şi îl duse la buze.

Acum vedeau restul campusului şi cimitirul învăluit în ceaţă dincolo de el. Locul în care Penn avea să fie îngropată în curând. Pe măsură ce se ridicau în aer, Luce cuprindea cu vederea mai mult din şcoala în care secretul ei ieşise la iveală – deşi într-o manieră foarte diferită de tot ce şi-ar fi putut ea închipui vreodată.

— Şi-au cam bătut joc de locul ăla, spuse domnul Cole,

clătinând din cap.

Luce habar n-avea cât de multe ştia el despre ceea ce se petrecuse acolo în noaptea trecută. Părea un om atât de normal şi, cu toate astea, făcea faţă cu calm situaţiei.

— Unde mergem?

— Pe o insuliţă de lângă ţărm, o lămuri el, arătând în depărtare spre mare, într-un punct în care orizontul se întuneca. Nu este prea departe.

— Domnule Cole, i-aţi cunoscut pe părinţii mei.

— Oameni cumsecade.

— Oare voi putea… aş vrea să vorbesc cu ei.

— Bineînţeles. O să găsim o modalitate.

— Nu vor putea să creadă niciodată toate astea.

— Tu poţi? întrebă el cu un zâmbet strâmb, în timp ce avionul se ridica din ce în ce mai mult, stabilizându-se în aer.

Asta era ideea. Ea trebuia să creadă tot – de la prima pâlpâire întunecată a umbrelor până la clipa în care buzele lui Daniel le-au găsit pe ale ei, până în momentul în care Penn zăcuse moartă pe altarul de marmură al capelei. Totul trebuia să fie real.

Cum altfel putea rezista până avea să-l vadă din nou pe Daniel? Îşi încleşta din nou mâna pe medalionul de la gât, care închidea în el amintirile unei vieţi. Amintirile ei, după cum îi spusese Daniel, pe care ea trebuia să le aducă la lumină.

Nu ştia despre ce era vorba, tot aşa cum nu ştia unde o ducea domnul Cole. Dar se simţise parte din ceva în capelă, în acea dimineaţă, în timp ce stătea lângă Arriane, Gabbe şi Daniel. Nu se simţise pierdută, speriată sau autosuficientă… ci i se păruse că era preţuită, nu numai de Daniel, ci de ei toţi.

Se uită iarăşi pe geam. Probabil că trecuseră deja de mlaştinile cu apă sărată şi de drumul pe care mersese cu automobilul negru spre acel bar îngrozitor unde se întâlnise cu Cam, şi de fâşia lungă de plajă unde îl sărutase pentru prima dată pe Daniel. Se aflau deasupra mării, care – undeva, în faţă – ascundea următoarea destinaţie a lui Luce.

Nu-i spusese nimeni explicit că mai aveau destule lupte în faţă, dar Luce simţea adevărul în ea: erau la începutul unei aventuri îndelungate, importante şi pline de pericole.

Împreună.

Şi chiar dacă bătăliile erau înspăimântătoare ori salvatoare,

sau ambele în acelaşi timp, Luce nu voia să mai fie doar un pion. O senzaţie ciudată îşi făcea loc în trupul ei – o senzaţie care fusese îngropată în vieţile ei anterioare, toată dragostea pe care o simţise pentru Daniel, care fusese înăbuşită cu cruzime de prea multe ori.

Toate astea îi dădeau imboldul să se ridice alături de el şi să lupte. Să lupte pentru a rămâne în viaţă îndeajuns de mult cât să-şi trăiască întreaga viaţă alături de el. Să se bată pentru singurul lucru despre care ştia că era îndeajuns de bun, de nobil, de puternic cât să merite să rişti totul.

Dragostea.

Epilog
Două lumini

Îi privise toată noaptea somnul agitat pe patul de campanie îngust, din pânză. Un singur felinar de armată atârna de una dintre grinzile joase din căsuţa de lemn şi îi lumina silueta. Scânteierea ei blândă îi punea în evidenţă părul negru strălucitor răsfirat pe pernă, obrajii fini şi trandafirii după baie.

De fiecare dată când marea mugea măturând plaja pustie, ea se zvârcolea dintr-o parte în alta. Maioul îi era strâns pe trup astfel că, atunci când pătura subţire se strângea în jurul ei, îi zărea gropiţa ce se forma în pielea fină a umărului stâng. O sărutase de atâtea ori înainte.

Pe rând, ofta în somn, apoi respira calm, apoi scotea un geamăt venit dintr-un loc ascuns în profunzimile unui vis. Dar nu-şi dădea seama dacă era de plăcere sau de groază. De două ori îi strigase numele.

Daniel ar fi vrut să plutească până la ea. Să-şi părăsească punctul de observaţie din vârful vechilor cutii de muniţie de culoarea nisipului, stivuite în podul cu grinzi din căsuţa de pe plajă. Dar ea nu trebuia să ştie că se afla acolo. Nu avea voie să ştie că se afla în preajma ei. Sau să ştie ce aveau să-i rezerve următoarele zile.

În spatele lui, pe fereastra acoperită de dâre de sare lăsate în urmă de furtuni, zări cu coada ochiului o umbră. Apoi auzi o bătaie uşoară în geam. Îşi desprinse privirea de pe silueta ei, se duse spre fereastră şi o deschise. Afară, ploaia cădea cu

găleata, apa întorcându-se în mare. Luna era ascunsă de un nor negru şi nu arunca nici o rază pe chipul vizitatorului.

— Pot intra? Cam întârziase.

Deşi Cam avea puterea de a apărea, pur şi simplu, de nicăieri lângă Daniel, acesta deschise şi mai mult fereastra pentru a-i permite să intre. În aceste vremuri se punea foarte mult accentul pe ceremonial şi protocol. Era important pentru amândoi să reiasă clar că Daniel îl invitase pe Cam înăuntru.

Chipul lui Cam continua să fie ascuns de umbră, dar nu arăta că ar fi călătorit mii de kilometri prin ploaie. Părul lui negru şi pielea îi erau uscate. Aripile lui aurii, acum compacte şi viguroase, erau singura parte din el care scânteia, de parcă ar fi fost făcute din aur de douăzeci şi patru de carate. Cu toate că le strânsese cu grijă la spate, când se aşează lângă Daniel, pe o cutie ruptă de lemn, aripile lui Cam începură să graviteze spre aripile cu irizaţii de argint ale lui Daniel. Aşa era în firea lucrurilor, o dependenţă inexplicabilă. Daniel nu se putea mişca nici un centimetru fără să piardă unghiul din care putea să o admire în voie pe Luce.

— E atât de minunată când doarme, spuse Cam încet.

— De asta voiai să doarmă pentru eternitate?

— Eu? Niciodată. Iar eu aş fi ucis-o pe Sophia pentru ceea ce a încercat să facă – n-aş fi lăsat-o să fugă în noapte, aşa cum ai făcut tu. Cam se aplecă în faţă, odihnindu-şi coatele pe balustrada podului. Dedesubt, Luce îşi strânse pătura în jurul gâtului. Eu doar o vreau pe ea. Ştii de ce.

— Atunci mi-e milă de tine. Vei fi dezamăgit.

Cam îi susţinu privirea lui Daniel şi-şi frecă falca, râzând pe înfundate.

— O, Daniel, lipsa ta de chibzuinţă mă surprinde. Încă nu e a ta. Mai aruncă o privire lungă şi furişă spre Luce. Poate aşa crezi. Dar ştim amândoi cât de puţine înţelege ea.

Aripile lui Daniel se încordară strângându-se spre omoplaţi, dar vârfurile ieşeau în afară. Aproape de ale lui Cam. Nu se putea împotrivi.

— Armistiţiul durează optsprezece zile, spuse Cam. Deşi am senzaţia că am putea avea nevoie unul de celălalt mai devreme.

Apoi se ridică în picioare, mişcând cutia. Pleoapele lui Luce începură să tremure la auzul scârţâitului care venea de undeva, de lângă tavan, dar cei doi îngeri se ascunseră în umbră, înainte

ca privirea ei să surprindă ceva.

Stăteau faţă în faţă, epuizaţi după luptă şi ştiind, în acelaşi timp, că fusese doar o mică avanpremieră a ceea ce avea să urmeze.

Încet, Cam îşi întinse mâna dreaptă, palidă. O întinse şi Daniel pe a sa.

Şi, în timp ce Luce visa cele mai măreţe aripi – care nu semănau cu nici unele dintre cele pe care le văzuse vreodată –, doi îngeri aşezaţi pe grinzile unui pod îşi strânseră mâinile.